

PIETARI JA HÄNEN

KIRJEENSÄ

Jorma Pihkala

Jorma Pihkala

PIETARI JA HÄNEN KIRJEENSÄ

Saatesanat

”Pietari ja hänen kirjeensä” on kokoelma saarnojani, jotka perustuvat niihin evankeliumien ja Apostolin tekojen teksteihin, joissa Pietari esiintyy, ja hänen kirjeittensä sanomaan. Johdannon lyhyt kuvaus Pietarin elämästä on lainaus Diginovum (Multi-versum oy) teoksesta.

Kirjaa ei ole tarkoitettu luettavaksi yhdeltä istumalta, vaan saarna kerrallaan esimerkiksi hartauskirjan tapaan. Kirjeet käyn jae jakeelta lävitse. Niiden selityksissä tuon esiin myös erilaisia ja keskenään toisiaan poissulkeviakin tulkintoja, joita Raamatun luotettavuuteen sitoutuneet kristityt ovat esittäneet.

Raamatun kohdat ovat pääsääntöisesti Raamattu Kansalle käännöksen mukaisia.

Rukoukseni on, että lukija saisi kohdata teksteissä ei niinkään Pietaria vaan sen Jeesuksen, joka muovasi Pietarin apostolikseen ja jota Pietari halusi julistaa.

Ryttylässä 24.1.2025

Tekijä

Sisällysluettelo

Saatesanat.....	2
Johdanto.....	4
Elämä.....	9
Kutsu Jeesuksen luokse (Joh. 1:40-42).....	9
Kutsu ihmisten kalastajaksi (Luuk. 5:4-11).....	11
Uskon askeleita (Matt. 14:22-33).....	14
Suuri uskon tunnustus (Matt. 16:13-19).....	18
Kirkastusvuori pelastushistorian taitekohta (Matt. 17:1-8).....	20
Temppelivero ja Pietari (Matt. 17:24-27).....	22
Anteeksi antaminen (Matt. 18:21-22).....	24
Mitä me tästä saamme? (Matt. 19:27-30).....	28
Pietarin tie lankeemukseen ja takaisin.....	33
Jumalan suunnitelma ja inhimillinen ajattelu (Matt. 16:21-23).....	33
Kerskuva, nukkuva ja miekkaa heiluttava Pietari (Mark. 14:27-31).....	38
Getsemane (Mark. 14:32-42).....	39
Pietari seuraa etäältä ja kieltää Jeesuksen (Luuk. 22:54-62).....	41

Haudalle juoksu (Joh. 20:1-8).....	44
Henkilökohtaiset terveiset (Mark. 16:5-7).....	47
Herran ja Pietarin kohtaaminen (Luuk. 24:33-35).....	48
Ei siunausta ilman Jeesusta (Joh. 21:1-14).....	49
Uudelleen tehtävään asettaminen (Joh. 21:15-19).....	52
Seurakunnan johtaja.....	57
Helluntaisaarna (Ap.t. 2:14-21).....	57
Pietari Herran käytössä (Ap.t. 3:11-26).....	62
Pyhän Hengen antama rohkeus (Ap.t. 4:1-12,18-20).....	67
Pietari Samariassa (Ap.t. 8:14-25).....	72
Pietari ja muiden armolahjat (Ap.t. 9:32-43).....	77
Ennakkoluulojen murtaminen (Ap.t. 10:9-23).....	81
Nyt ymmärrän (Ap.t. 10:24-29,34-36).....	85
Pyhä Henki pakanoille (Ap.t. 10:37-48).....	87
Kritiikin kohtaaminen (Ap.t. 11:1-4,14-18).....	92
Vankilasta vapaaksi (Ap.t. 12:1-17).....	94
Pietari etsimässä vastausta kiistaan (Ap.t. 15:4-11).....	97
Pietarin ensimmäisen kirjeen sanomaa.....	103
Armo ja rauha 1. Piet. 1:1-3.....	103
Elävä toivo 1. Piet. 1:3-9.....	111
Jumalan sanan tehtävä 1. Piet. 1:10-12, 23-25.....	120
Olkaa pyhät! 1. Piet. 1:13-22.....	130
Seurakunta – hengellinen huone 1. Piet. 2:1-10.....	138
Muukalaisena yhteiskunnassa 1. Piet. 2:11-17.....	145
Kutsuttu kärsimään 1. Piet. 2:18-25.....	154
Kristillinen avioliitto 1. Piet. 3:1-7.....	160
Tehkää hyvää kärsimyksenkin uhalla! 1 Piet. 3:8-17.....	168
Kristuksen kärsimyksen vaikutuksia 1. Piet. 3:18-4:6.....	178
Kärsimys ja Jeesuksen paluu 1. Piet. 4:7-19.....	187
Nöyryys ja Jumalan varjelus 1. Piet. 5:1-14.....	197
Pietarin toisen kirjeen sanomaa.....	206
Armo ja rauha Jeesuksen tuntemisessa 2. Piet. 1:1-2.....	206
Kutsuminen ja valinta 2. Piet. 1:3-11.....	213
Raamattu Jumalan sana 2. Piet. 1:12-21.....	222
Harhaopettajat ja heidän tuomionsa 2. Piet. 2:1-22.....	232
Herran päivän tulo 2. Piet. 3:1-13.....	242
Armossa kasvaminen 2. Piet. 3:14-18.....	253

Johdanto

Apostoli Pietari

Pietari mainitaan Uudessa testamentissa koko apostolijoukosta useimmin. Hän on opetuslasten tarmokas ja helposti syttyvä johtohahmo. Pietari on myös jälkimaailman silmissä "primus inter pares", ensimmäinen vertaistensa joukossa. Hänen arastelemattomuutensa ja avomielisyytensä ansiosta tunnemme hänet muita apostoleita paremmin ja läheisemmin.

Perhe ja tausta

Alkuaan Pietarin nimi oli Simeon, nimi on kreikkalaisittain lyhennetty Simoniksi, Simonia - apostolin varsinaista nimeä - käytetään aina henkilökohtaisia asioita koskettaessa. Simon oli kotoisin Beetsaidasta, mutta hän muutti myöhemmin veljensä Andreaan kanssa Kapernaumiin Gennesaretinjärven rannalla. Simon ja Andreas olivat kalastajia. Veljekset työskentelivät yhdessä Sebedeuksen poikien (Jaakobin ja Johanneksen) kanssa.

Simonin ja Andreaan talossa Kapernaumissa asui myös Simonin anoppi. Simonin vaimo oli myöhemmin mukana hänen matkoillaan. Hänen isänsä nimi oli Johannes, lyhennettynä Joonas. Simon ei ollut erityisen oppinut, mutta useimpien muiden aikalaistensa tavoin hän osasi puhua kreikkaa.

Kutsu Jeesuksen seuraan

Simonin veli Andreaan oli ensin Johanneksen opetuslapsi, mutta Johanneksen todistuksen ansiosta Andreas vei veljensä Jeesuksen luo *"Jeesus kiinnitti katseensa häneen ja sanoi: 'Sinä olet Simon, Johanneksen poika'."* Jeesus ei ilmoittanut ainoastaan sitä, mikä Simon oli syntyään, vaan Hän antoi myös profeetallisesti tietää, mikä hänestä oli tuleva Jeesuksen palveluksessa: *"Sinun nimesi on oleva Keefas"* (Joh. 1:42). Näillä sanoilla Jeesus kutsui Pietaria uskoon ja opetuslapseuteen. Hänestä oli tuleva kallio. Nimenanto ennakoiti niitä sanoja, jotka Jeesus myöhemmin lausui Filippuksen Kesareassa .

Kutsu apostoliksi

Ilmeisesti vajaan vuoden ajan Pietari ja Andreas olivat Jeesuksen oppilaita ja harjoittivat edelleen saman aikaisesti kalastusta. Pietarin ja Jeesuksen ensimmäinen kohtaaminen tapahtui Juudeassa Johanneksen julkisen toiminnan loppuvaiheessa, mutta Pietarin ja Andreaan siirtyminen kokotoimiseen Jeesuksen seuraamiseen tapahtui suuren kalansaaliin jälkeen, kun Pietari tajusi oman syntisyytensä ja puolinaisuutensa. Jeesus sanoi Simonille: *"Älä pelkää. Tästedes sinä saat saaliiksesi ihmisiä."* (Luuk. 5:1-11)

Ilmoituksen kalliolla seisova seurakunta

Simon, Jaakob ja Johannes muodostivat tiiviin ryhmän kahdentoista opetuslapsen ydinjoukossa. Puolivuotta ennen ristin tapahtumia vastauksena Jeesuksen kysymykseen Simon tunnusti: *"Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."* (Matt. 16:15-19) Tämän uskontunnustuksen Pietarissa oli synnyttänyt Jumalan ilmoitus. Tällöin hän sai lupauksen: *"Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani"*. Pietari on kallio sen tähden, että hän apostoleista ensimmäisenä lausui sen tunnustuksen, josta oli tuleva myös seurakunnan ja kaikkien sen jäsenten tunnustus. Simon tunnusti Jeesuksen Kristukseksi, Jeesus puolestaan Simonin Pietariksi. Pietari sai lupauksen, jonka mukaan hänellä tuli olemaan keskeinen asema siinä seurakunnassa, jonka Jeesus oli rakentava. Pietarin tehtävä ei kuitenkaan ollut kertakaikkinen eikä toisaalta myöskään sellainen virka, joka olisi kulkenut perintönä tai muuten jatkunut.

Avainten valta

Jumalan ilmoitukseen pohjautuneen Pietarin tunnustuksen perusteella Jeesus lupaa, että Pietarista on tuleva portinvartija sekä huoneenhaltija siihen taloon, seurakuntaan, jonka Herra ja omistaja Jeesus itse on. Tämän merkiksi Pietari sai avaimet, jotka "Daavidin huoneen avaimen" tavoin kuvaavat haltijan vastuuta maan päällä olevasta Herran seurakunnasta. Pietari otti vastaan hänelle näin uskotut valtuudet vain apostolina toisten apostolien joukossa. Samoin kuin Pietarista, Kristuksen tunnustaja-apostolista, on tuleva seurakunnan elävän temppelirakennuksen pylvä, niin hän on myös saava vallan huoneenhaltijana yhdessä toisten apostolien kanssa hoitaa niitä armolahjoja, joita Jumala tahtoo antaa Messiaaseen uskovalle seurakunnalleen.

Käytännössä Jumalan valtakunnan ovi avautuu silloin, kun syntinsä tunnustavalle julistetaan täysi anteeksiantamus Jeesuksen Golgatan uhriveren tähden. Päänsäntö ovi sulkeutuu niiltä, jotka kieltäytyvät tekemästä parannusta synneistään. Heidät sidotaan synteihin siihen asti, kunnes he taipuvat parannukseen. Avainten valta ei rajoitu pelkästään seurakunnan johtajiin vaan se on uskottu yleisen pappeuden perusteella jokaiselle uskovalle. Ylösnoustuaan Jeesus sanoi omilleen: *"Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."* (Joh. 20:23)

Opetuslasten joukon edustaja

Pietari puhui usein koko opetuslapsijoukon puolesta. Jeesuksen kärsimyshistoriasa hän on hyvin näkyvästi esillä. Hän vakuutti Jeesukselle uskollisuutta kuolemaan asti, oli yksi Jeesuksen lähimpiä Getsemanen kamppailussa, tahtoi puolustaa Häntä vangitsijoita vastaan, seurasi Häntä ylipapin esipihaan asti, kielsi tuntevansa Herran mutta katui sitä kohta katkerasti. Pietari oli kahdestatoista opetuslapsesta ensimmäinen, joka sai nähdä Jeesuksen ylösnousseena.

Seurakunnan johtaja

Pietari ei ollut ainoastaan opetuslapsijoukon johtaja, vaan hänestä tuli myös ensimmäisen seurakunnan johtaja. Jo ennen helluntaita hänellä oli johtajan vastuu Jeesuksen ystävien piirissä, ja helluntaipäivänä hän puhui apostolien ja muiden uskovien puolesta kansalle. Hän esitti mahtavan todistuksen ylösnousseesta Kristuksesta, ja samalla toteutui Jeesuksen lupaus siitä, että Pyhän Hengen voimassa hänestä tuli kallio. Kristusta tunnustaessaan apostoli Pietari perusti tuona päivänä kristillisen seurakunnan. Seurakunnan syntymä oli seurausta Pietarin Pyhän Hengen voimassa pitämästä julistuksesta, jonka aiheena on Jeesus Messiaana ja Herrana. Pietarista tuli näin Jerusalemin alkuseurakunnan perustaja.

Pietari puhui vastasyntyneen seurakunnan puolesta kansalle ja samoin juutalaisille hallitusmiehille. Samanaikaisesti hän kävi käsiksi seurakunnan sisäisiin asioihin pitäen huolta seurakuntakurista. Myös ulkopuolisten huomio kohdistui uskovien joukossa erityisesti Pietariin.

Pakanalähetyksen alku

Pietarilla oli näkyvä tehtävä myös seurakunnan ensimmäisellä lähetyskentällä Samariassa. Apostoleista ensimmäisenä hän sai julistaa evankeliumia pakanoille, mutta hän on ennen kaikkea alkuseurakunnan juutalaislähetyksen johtaja. Hänellä on kuitenkin yleismaailmallinen lähetysnäky.

Maininnat hänen toiminnastaan Lyddassa, Joppessa ym. paikkakunnilla osoittavat hänen omistautuneen lähetystyöhön Palestiinassa. Pietari oli ensimmäinen, jota Paavali kävi tapaamassa Jerusalemissa kolme vuotta kääntymisensä jälkeen. Herodeksen vankilasta vapauduttuaan Pietari ilmeisesti lähti Jerusalemita. Hän omistautui nyt kokonaan lähetystyölle. Apostolien kokouksessa n. v. 49 Pietari oli edelleen näkyvä hahmo, mutta seurakunnan johdossa on Jaakob, Herran veli. Vähän myöhemmin Antiokiassa Pietari sai nuhteita Paavalilta, koska hän Jerusalemin seurakunnan juutalaiskristittyjä peläten ei ollut noudattanut vakaumustaan siitä, että kristitty on vapaa lain orjuudesta.

Mahdollisesti Pietari kävi myös Korintossa. Hänellä oli yhteyksiä Mustanmeren seuduilla Bityniassa ja Pontoksessa sekä aina Mesopotamian rajoilla Kappadokiassa oleviin seurakuntiin. Lähetysmatkoillaan hän saapui lopuksi Roomaan, missä hän perimätiedon mukaan kärsi marttyyrikuoleman v. 67 - niissä vainoissa, joita keisari Nero pani toimeen' vuodesta 64. Kirkkohistorioitsija Eusebiuksen mukaan hänet ristiinnaulittiin pää alaspäin. Roomalaiskirjeen perusteella on selvää, ettei Pietari perustanut Rooman seurakuntaa.

Markus Pietarin evankeliumi

Vaikka kaikki evankeliumit ja osittain Apostolien teotkin tähdentävät Pietarin panosta ja hänen suhdettaan Jeesukseen, niin varsinkin Markuksen evankeliumi selvimminkin paljastaa, kuka Pietari oli. Markus, nimeään kantavan evankeliumin kirjoittaja, oli

Pietarin hengellinen poika. Eusebiuksen kirkkohistorian mukaan Papias sanoo: "Markus, joka oli Pietarin tulkki, kirjoitti tarkkaan mitä hän muisti, hän ei kuitenkaan järjestyksessä kirjoittanut sitä mitä Herra sanoi ja teki." Irenaeus sanoo Markusta Pietarin opetuslapsiksi ja tulkiksi sekä lisää, että Pietarin on täytynyt olla Markuksen takana tämän kirjoittaessa evankeliumiaan, sillä missään muussa evankeliumissa ei tähdennetä yhtä paljon sitä, mikä nöyryytti Pietaria, ja vaieta sellaisesta, mikä olisi hänelle kunniaksi.

Pietarin opetus

Ne tärkeät puheet, jotka Apostolien teoissa mainitaan Pietarin suusta lähteneinä, ja kaksi hänen kirjettään, antavat mainion kuvan Pietarin julistuksesta sekä opetuksesta. Näyttää ilmeiseltä, että Pietari on ensimmäisenä ymmärtänyt Jeesuskeeseen viittaviksi ne profetiat, jotka koskevat Herran kärsivää palvelijaa ja Hänen kuolemaansa.

Nöyryytykset ja niistä nostaminen

Kalastaja Simonista tuli siis Jeesuskeksen palveluksessa ihmisten kalastaja Pietari, joka oli sekä kallio (seurakunnan perustaja) että paimen. Nämä tehtävät kuuluivat Pietarille Jumalan suunnitelmassa. Pietari kutsuttiin ja valittiin elämäntyöhönsä. Mutta ei tässä vielä kaikki. Voidakseen suorittaa tehtävänsä loppuun Pietarin täytyi käydä kova koulu ja olla Jeesuskeksen kasvatettavana. Jeesus näki hänen lävitseen, varoitti häntä, mursi ja pelasti hänet. Pietari joutui kokemaan monia tappioita ja nöyryytyksiä, mutta hän pääsi myös tuntemaan Jeesuskeksen uskollisuuden ja rakkauden. Jeesuskeksen lohdutus ja lupaukset nostivat hänet, kun hän oli joutumassa epätoivoon oman itsensä suhteen.

Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus lähetti erikseen terveiset Pietarille. Näin Hän vakuutti antaneensa anteeksi sen, että Pietari oli kieltänyt Herransa. Jeesus selvitti vähän myöhemmin välinsä Pietarin kanssa Genesaretin järven rannalla. (Joh. 21) Pietari oli kolmesti kieltänyt Jeesuskeksen, ja nyt hänen piti yhtä monta kertaa vakuuttaa Herralleen rakkauttaan. Jeesus osoitti hyväksyvänsä Pietarin vilpittömän tunnustuksen asettamalla hänet paimentehtävään muiden apostolien läsnä ollessa.

Pietari sai anteeksi syvän lankeemuksensa, joka opetti hänelle paljon. Ennen niin malttamaton Pietari oli saanut tuskallisesti oppia kärsivällisyyttä; aikaisemmin niin itsevarma mies oli joutunut nöyrytykseen ja oppinut luottamaan vain Kristuksen lupauksiin ja rakkauteen. Jeesuskesta Kristuksesta tuli Pietarille ennen kaikkea elävä toivo. Hänen palveluksessaan Pietari varttui paitsi näkyvään tehtävään seurakunnan paimenena, myös ennen kaikkea toivon apostoliksi.

Hengellinen ystävyys

Pietarille merkitsi hyvin paljon ystävyysuhde Johannekseen. He olivat inhimillisesti katsoen toistensa täydellisiä vastakohtia, mutta hengellisesti he olivat yhdenvertaisia. Jeesuskeksen ja Pyhän Hengen johdolla he rakensivat toinen toistaan ja kehittyivät

sellaisiksi persoonallisuuksiksi, jollaisiksi vain tällainen kasvatus saattoi heidät muokata.

Tyypillinen galilealainen

Evankeliumeissa ja Apostolien teoissa kuvataan Pietarin sisäistä elämää ja hengelistä kasvua siinä määrin selkeästi, että monet ovat myöhemmin yrittäneet ymmärtää ja kuvata hänen persoonaansa psykologiselta kannalta. Monet ovat havainneet itsessään samoja inhimillisiä piirteitä kuin Pietarilla, hänellä joka innostui, kerskui, hairahdui, kielsi Herransa ja katui sitä itkien. Josefuksen ja muiden saman ajan kirjailijoiden Galilean asukkaista antamien luonnekuvausten perusteella on Pietaria pidetty tyypillisenä galilealaisena, koska hänessä näkyy niin monta Palestiinan pohjoisimman osan väestölle tunnusomaista luonteenpiirrettä.

Elämä

Kutsu Jeesuksen luokse (Joh. 1:40-42)

40. Andreas, Simon Pietarin veli, oli toinen niistä kahdesta, jotka olivat kuulleet, mitä Johannes sanoi, ja seuranneet Jeesusta.

41. Hän tapasi ensin veljensä Simonin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet Messiaan" - se on käännettynä: Kristuksen.

42. Ja Andreas vei hänet Jeesuksen luo. Jeesus katsoi häneen ja sanoi: "Sinä olet Simon, Johanneksen poika. Sinun nimesi on oleva Keefas" - se on käännettynä: Pietari. (Joh. 1:40-42)

Kohdattuaan Jeesuksessa Messiaan Andreas kiiruhti ulos etsimään veljeään Simonia kertoakseen hänelle viestin: "Me olemme löytäneet Messiaan". Jokaisen vastauskoon tulleen suurena haluna on saada kertoa siitä Jeesuksesta, jonka hän on kohdannut, nimenomaan kaikkein läheisimmille ja rakkaimmille ihmisilleen, usein juuri omalle perheelle ja ystäville. Herran kohtaaminen tuottaa niin suuren ilon, että sitä on yhtä mahdoton salata kuin suurta rakastumistaan. Jeesuksen kohdanneen ja Pyhän Hengen lahjana elämäänsä saaneen paras tuntomerkki on se, ettei hän kykene olemaan hiljaa Jeesuksesta.

Jeesuksen kohtaaminen merkitsi siis Andreaalle ja Johannekselle Messiaan eli Kristuksen löytämistä. Sana Messias on hepreaa ja Kristus kreikkaa. Molemmat tarkoittavat samaa: Voideltua. Vanhassa testamentissa kuningas, profeetta ja ylipappi voideltiin, kun he astuivat virkoihinsa. Voitelu kuvasi Jumalan Pyhän Hengen antamaa varustusta tehtävään.

Nasaretin Jeesus osoittautui siksi kaivatuksi Messiaaksi, joka on sekä vihollisten vallasta vapauttava Kuningas, Jumalan tahdon ilmoittava Profeetta että itsensä maailman syntien tähden uhraavaksi Ylimmäiseksi Papiksi. Tämän ihmeellisen Henkilön he olivat saaneet kohdata, vaikka heillä oli vielä suunnattoman paljon lisää opittavaa Hänestä. He tajusivat kuitenkin Vanhan testamentin lupauksen toteutuvan tässä Nasaretin Mieheessä:

Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä Herra on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille. Hän on lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleiden kirpoamista, julistamaan Herran suosion vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää. Hän on lähettänyt minut lohduttamaan kaikkia murheellisia, panemaan Siionin murheellisten päähän juhlapäähineen tuhkan sijaan, antamaan heille iloöljyä murheen sijaan ja ylistyksen viitan

masentuneen hengen sijaan. Ja heitä kutsutaan vanhurskauden tammiksi, Herran istutukseksi hänen kirkkautensa ilmoittamiseksi. (Jes. 61:1-3)

Andreas evankeliointi

Japanissa käytetään ilmaisua Andreas-evankeliointi. Siinä on kysymys sen viestin kertomista läheisille ja tuttaville, että on itse saanut kohdata Vapahtajan. Käytännössä se merkitsee esimerkiksi sitä, että uskollisesti rukoillaan jonkun tietyn läheisen henkilön puolesta ja sitten kutsutaan häntä ehkä hyvinkin uskollisesti Jumalan sanan ääreen joko kotikokouksiin tai jumalanpalveluksiin.

Tunnettu japanilainen radioevankelista **Shigeru Masaki** kertoi omasta uskoon tulostaan sodanaikaisessa Japanissa seuraavasti:

”Kävin viettämässä iltaa muiden nuorten kanssa eräässä pankin yhteydessä olevassa paikassa. Eräs jo iäkkäämpi pankkivirkailijanainen kutsui Masakia läheisessä talossa pidettäviin kotikokouksiin, joissa eräs kauempaa tullut pastori piti Raamatun selityksiä. Masaki ei tuon naisen kutsuista piitannut, mutta kun ne toistuiivat kerta toisensa jälkeen, niin kolmannella-kymmenennellä kahdeksannella kerralla hän lopulta lupasi tulla mukaan sillä ehdolla, että sen jälkeen tuo virkailija ei enää koskaan kutsuisi häntä mukaan.

Niin hän lopulta osallistui kokoukseen, jossa oli koolla lähinnä iäkkäitä ihmisiä. Hän istahti erään kristityn miehen viereen, joka oli jostain kaukaa ”sattumalta” tullut tähän kokoukseen mukaan, kun oli sielläpäin työmatkalla. Kokous oli ehtinyt jo alkaa, mutta kun Masaki tuli sisään, pastori vaihtoi ”lennosta” tekstinsä pitaalisen Naamanin kertomukseen. Siitä käsin hän selitti, miten ihminen voi syntyä uudesti ylhäältä. Masaki tajusi, että hänen pelastumisansa puolesta oli jo moneen kertaan rukoiltu. Kun kokous oli päättynyt ja ihmiset olivat jo lähdössä, vieressä istunut mies kysyi Masakilta: ”Haluatko sinä Jeesuksen omaan elämääsi.” Masaki vastasi epäröimättä: ”Kyllä, mutta miten se tapahtuu?” Mies johdatti Masakin toistamaan parannuksen tekijän rukouksen perässään: ”Jeesus Kristus. Olen syntinen ihminen. Sinä kuitenkin kuolit ristillä minunkin syntieni tähden ja nousit kuolleista antaaksesi minulle elämän. Anna kaikki syntini anteeksi. Tule minun sydämeeni asumaan ja sitä hallitsemaan. Aamen.” Niin sinä iltana Masaki kohtasi Kristuksen. Myöhemmin pastorina ja radioevankelistana hän on saanut johtaa epälukuisan joukon ihmisiä Herran tielle.

Lupaus muutoksesta

Kun Andreas tuli Pietarin kanssa takaisin Jeesuksen luo, Jeesus ensi sanoikseen kertoi totuuden Pietarista ja siitä, mitä Herra hänestä kykenisi tekemään:

”Sinä olet Simon Johanneksen poika. Sinun nimesi on oleva Keefas”.

Sanoi Simon Johanneksen poika sisältyi se, että Jeesus tiesi täsmälleen, millaista tekoa Pietari oli syntyperänsä perusteella. Jeesus tiesi ja tunsu kaiken, mitä Pietari oli siihen mennessä elämässään tehnyt, kaikki hänen syntinsä, kaikki hänen luonteensa heikkoudet, koko hänen perhetaustansa ja sukunsa synnit. Pietari ei vielä tuolla hetkellä tuntenut itseään, mutta Jeesus tunsu. Silti Jeesus lausui profeettalliset sanat: *Sinun nimesi on oleva Keefas*. Jeesus tiesi myös, millaisen ajoittain tuskallisen tien Pietari joutuisi kulkemaan, ennen kuin lupaus toteutuisi.

Luulen, ettei kukaan muu ollut niin hämmästynyt näistä sanoista, kuin Pietari itse, sillä hän kaikista vahvoista piirteistään huolimatta tunsikin omasta heikkoudestaan. Hän tiesi ja muutkin sen ymmärsivät, että hänen varaansa ei kyllä voinut rakentaa. Mutta lupauksellaan siitä, että Pietarista vielä voisi tulla kallio Jeesus vangitsi Pietarin seuraansa eikä koskaan menettänyt häntä, vaikka ajoittain siltä näyttikin.

Vaikka meistä ei koskaan tulisi mitään Pietarin kaltaista, valitessaan meidät seuraansa Jeesus ei vain anna meille pelastuksessa Jumalalle kelpavaa lahjavanhurskautta, Jumalan lapsen ihanaa osaa ja lupausta ikuisesta kirkkaudesta, jokaista meitä varten Jeesuksella on myös ohjelma siitä, millaiseksi Hän haluaa meitä muovata voidakseen käyttää meitä oman armonsa ja kunniansa levittämiseksi. Kenellekään, joka haluaa Jeesusta seurata, tuo muovaaminen käyttökelpoiseksi asiaksi Jumalalle, ei ole helppo tie, sillä se sisältää nöyryyksiä ja itsensä kieltämistä. Silti se on paras tie. Se tapahtuu kaiken aikaa Herran käsissä ollen ja Hänen muovaamana.

Pietarin kohdalla Jeesuksen kohtaaminen ei merkinnyt vielä kokotoimista Jeesuksen seuraamista. Nyt hän pääsi kalastustyönsä ohessa ajoittain kulkemaan Jeesuksen kanssa ja pääsi oppilaaksi. Ennen kokotoimiseen lähettilään virkaan astumista meidänkin on opittava tuntemaan meidät pelastanut Herra Jeesus entistä paremmin. Raamatun sanasta saamme katsella, millainen Jeesus on ja saamme eri tilanteissa opetella luottamaan Jeesukseen.

Kutsu ihmisten kalastajaksi (Luuk. 5:4-11)

4. Lopetettuaan puheensa Jeesus sanoi Simonille: "Souda vene syvään veteen, ja laskekaa verkkonne apajalle."

5. Simon vastasi: "Mestari, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole saaneet mitään, mutta sinun käskystäsi minä lasken verkot."

6. Näin tehtyään he saivat pyydetyksi niin suuren määrän kalaa, että heidän verkkonsa repeilivät.

7. He viittoilivat toisessa veneessä olevia tovereitaan tulemaan apuun. Nämä tulivatkin, ja he saivat molemmat veneet niin täyteen kalaa, että ne olivat uppoamaisillaan.

8. Tämän nähdessään Simon Pietari heittäytyi Jeesuksen jalkoihin ja sanoi: "Mene pois minun luotani, Herra, sillä minä olen syntinen mies."

9. Hämmästys ja pelko heidän saamansa kalansaaliin tähden oli näet vallannut hänet ja kaikki, jotka olivat hänen kanssaan,

10. samoin myös Jaakobin ja Johanneksen, Sebedeuksen pojat, jotka olivat Simonin kalastuskumppaneita. Mutta Jeesus sanoi Simonille: "Älä pelkää. Tästedes sinä saat saaliiksesi ihmisiä."

11. He vetivät veneet maihin, jättivät kaiken ja lähtivät seuraamaan Jeesusta.
(Luuk. 5:4-11)

Vuotta ensimmäisestä kutsusta Jeesuksen seuraan Simon kumppaneineen olivat lopettaneet uuvuttavan ja turhauttavan yön pituisen kalastusurakan, joka oli perusteellisesti nöyryyttänyt heidän kalastajanylpeyttään. Ammattikalastajalla, joka tulee satamaan ilman sintin sinttiä, täytyy olla siipi aika lailla maassa. Toki joskus saaliit olivat olleet suuret, joskus vähäiset, mutta aina oli sentään jotain saatu. Verkot oli nyt joka tapauksessa huuhdeltava, jotta niitä voitaisiin taas myöhemmin käyttää.

Läheiselle rannalle oli kokoontunut valtaisa ihmisjoukko kuullakseen Jeesuksen opetusta heti aamu varhaisesta asti. Eivät vain Jeesuksen tekemät ihmeet vetäneet kansaa, vaan erityisesti myös se, mitä Hän opetti. Kuulijat tajusivat, että kysymys ei ollut ihmismielipiteistä vaan Jumalan omasta sanasta. Jeesuksen sanoilla oli merkilinen arvovalta ja jokainen kuulija tunsi, miten Hänen sanansa tunkeutuivat oman tunnon syvimpiin sopukoihin asti.

Jeesuksen tapoihin kuuluu johtaa omiaan merkittäviin pettymyksiin, jotta he näkisivät, ettei mikään heidän elämässään ole heidän itsensä varassa. Oli kysymys normaalista leipätyöstä tai kokotoimisesta hengellisestä työstä, kumpikaan ei onnistu omassa voimassamme. Vain Herran antama siunaus tekee tehtävien suorittamisen mahdolliseksi.

Mitä Jeesus teki tässä tilanteessa? Jeesus meni Simonin veneeseen ja otti komennon käsiinsä. Hän ei suinkaan pyytänyt venettä lainaksi vaan toimi niin kuin vene olisi kuulunut Hänelle. Hän määräsi Simonin soutamaan. Kun vene oli sopivan matkan päässä rannalta, Jeesus istui ja opetti kansaa. Luukas ei kerro, mitä Hän puhui, mutta puhumalla Jumalan sanaa Hän osoitti Pietarille ja kumppaneille tehtävien tärkeysjärjestyksen. Olivathan he kuulleet Hänen lupaavan: *"Etsikää yli kaiken Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin myös kaikki tämä (ruoka ja vaatteet) annetaan teille."* (Matt. 6:33)

Puhumasta lakattuaan Jeesus sanoi Simonille: *"Vie vene syvälle ja heittäkää verkonne apajalle."* Jeesuskin ryhtyi kalastajaksi näiden ammattikalastajien kanssa! He olivat muutamia viikkoja aiemmin lähteneet seuraamaan Jeesusta jättäen kalastamisensa, mutta nyt he olivat palaamalla kalaan jättäneet varsinaisen tehtävänsä. Niinpä Jeesus tuli heidän perässään ja ryhtyi heidän kanssaan kalastajaksi. Jeesus ei jätä niitä, joiden kutsumus horjuu ja jotka palaavat entisiin kuvioihinsa, vaan Jeesus tulee niihinkin ja osoittaa, että ei se entinenkään onnistu ilman Häntä ja kuuliaisuutta Hänelle.

Nyt Simon esitti kalastajan protestin: *"Mestari, me olemme tehneet työtä koko yön emmekä ole mitään saaneet."* Pietarin sydämen liikkeiden nopeutta kuvaa se, että ilman pienintäkään taukoa hän luopui vastaväitteestään ja jatkoi: *"Sinun käskystäsi minä kuitenkin heitän verkot."*

Hän kutsui Jeesusta Mestariksi eikä vain Opettajaksi. Hän tunnusti Jeesuksen ve-neensä Kapteeniksi ja oli kuuliainen. Kuuliaisuus Jeesuksen sanoille tuotti käsittä-mättömän suuren saaliin vuorokauden aikana, jona kukaan ammattikalastaja ei olisi pyydyksiään laskenut. Sen nähdessään Simon Pietari lankesi Jeesuksen polvien eteen ja sanoi:

"Mene pois minun luotani, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen."

Pietari tarkoitti sanoillaan: "Jeesus, hylkää minut. Ei minusta ole Sinun seuraajaksi. Muutama viikko sitten Sinä kutsuit minut seuraasi, mutta olen jälleen täällä kalas-tamassa. Hylkää minut, mene pois luotani. Olen syntinen ihminen. Tein syntiä siinä, että lähdin vastoin kutsuasi kalastamaan. Herra mene pois luotani, ei minusta ole Sinun opetuslapsesi. Sinä katsoit yli vuosi sitten silmiini ja sanoit, että nimeni olisi Pietari, kallio. Ei minussa ole mitään kalliota, olen syntinen, hylkää minut!"

Jeesuksen vastauksesta tälle tunnevaltaiselle ja ailahtelevalle miehelle, joka tajusi totaalisen epäonnistumisensa ja joka tajusi, ettei hänestä olisi Jeesuksen seuraajaksi, soi ihmeellinen musiikki: *"Älä pelkää!"* Sanoiin sisältyi anteeksiantava armo. Sitten Jeesus antoi merkillisen lupauksen uudesta alusta: *"Tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä."*

Ihmisiä elävältä kiinni

Alkutekstin käyttämä kreikan verbi tarkoittaa "ihmisten elävältä kiinni ottamista". Sa-nalla "tästedes" Jeesus osoitti, että Pietarin elämässä kaikki oli muuttuva uudeksi. Sitä muutosta varten Jeesus oli valmis kärsimään Golgatan ristin tuskan ja voitta-maan ylösnousemuksellaan synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallan. Jeesus oli vuodattava Pyhän Henkensä Pietarin sydämeen, niin että tulisi päivä, jona Pietarin yhden saarnan vaikutuksesta 3000 ihmistä saataisiin elävältä kiinni ja saaliiksi Ju-malan valtakuntaan.

Jeesus osoitti Pietarille ja muille kalastajaopetuslapsilleen, että Hän hallitsi suveree-nisti myös sen elämänalueen, jolla he olivat ammattilaisia. Samalla Hän osoitti heil-le, että Hän olisi suvereeni Hallitsija myös sillä alueella, jota he eivät vielä tunteneet - ihmisten kalastuksessa. Jos he olisivat kuuliaisia Hänelle, heidän ei tarvitsisi pelä-tä myöskään tällä heille vielä tuntemattomalla alueella, sillä Hän tulisi olemaan hei-dän kanssaan. Aikaisemman lupauksensa mukaisesti Hän itse oli tekävä heistä ih-misten kalastajia. Ei tarvitse pelätä, kun tietää kenen johdossa ja kanssa saa käydä edessä olevaan tuntemattomaan. Sillä Jeesukselle tulevassa ei ole mitään tuntema-tonta. Suurella kalansaaliilla Jeesus osoitti miehille juuri sen, mitä Hän halusi heidän tekävän, kun Hän käski heidän jättää verkkonsa.

Johtopäätöksiä

Mitä Jeesus opettaa tällä meille? Ennen kaikkea sen, että Kristus kutsuu meidät omaan palvelukseensa. Hän haluaa, että luovutamme Hänen käyttöönsä juuri ne

lahjat, jotka meillä on. Ei ole mitään sellaista lahjaa, jota Hän ei voisi ottaa käyttöönsä.

Campbell Morgan kirjoittaa: "En ole koskaan kuullut Kristuksen sanovan minulle: 'Seuraa minua, niin minä teen sinusta ihmisten kalastajan!' Miksikö? Siksi, että en koskaan ollut kalastaja, en ole koskaan ansainnut leipääni kalastuksella ja joidenkin teidän säälivistä tunteistanne huolimatta tunnustan, että en ole koskaan nauttinut kalastamisesta. Mutta nuo miehet olivat kalastajia. Minä taas olin pöydän äärellä opettamassa poikia vuonna 1886. Pidin opetustyöstä ja pidän siitä edelleen. Mutta silloin tuli hetki, jona Mestari kulki ohitseni ja sanoi: 'Seuraa minua, niin minä teen sinusta ihmisten opettajan.'"

Herra haluaa ottaa käyttöönsä juuri ne lahjat, jotka Sinulla on.

Palatkaamme kalastusesimerkkiin. Herra ottaa meidän veneemme ja verkkomme käyttöönsä. Meidän tehtävämme niin yksityisinä ihmisinä kuin seurakuntina tai järjestöinä on luovuttaa Hänen käyttöönsä veneet, syötit, verkot sekä kalastajat. Sen jälkeen kaikki, mitä Hän meiltä odottaa, on se, että me suostumme Hänen hallittavakseen, kutsumme Häntä Mestariksemme. Emme siis luovuta Hänelle pelkästään venettä vaan myös oman itsemme.

Jos Hän saa käyttöönsä meidät ja meidän lahjamme, Hän kykenee saamaan aikaan paljon ja suurta. Tulemme ennemmin tai myöhemmin tilanteeseen, jossa meidän verkkomme alkavat repeillä ja veneemme alkavat pullistella uppoamispisteeseen asti. Ellei seurakuntiemme ja järjestöjemme työ ole sellaista, että sieltä täältä jokin alkaa repeillä Jeesuksen voiman vaikutuksesta, on syytä pelätä, että Herra Jeesus ei olekaan Mestarina laivassa. Hän murtaa meidän verkkomme.

Jos meidän verkkomme alkavat repeillä Herran siunauksen paineesta, niin silloin on aika kutsua apuun toisia venekuntia. Siltä pohjalta nouseva kirkkojen, seurakuntien ja järjestöjen välinen yhteys ja yhteistyö on arvokasta.

Uskon askeleita (Matt. 14:22-33)

22. Heti tämän jälkeen Jeesus käski opetuslapsiaan astumaan veneeseen ja menemään edeltä toiselle rannalle, sillä aikaa kun hän lähettäisi kansan luotaan.

23. Päästettyään kansan menemään hän nousi vuorelle yksinäisyyteen rukoukseen. Ja kun ilta oli tullut, hän oli siellä yksinään.

24. Mutta vene oli jo monen stadionmitan päässä rannasta, ja aallot ahdistivat sitä, sillä tuuli oli vastainen.

25. Neljännen yövartion aikaan Jeesus tuli heidän luokseen kävellen veden päällä.

26. Kun opetuslapset näkivät hänen kävelevän veden päällä, he pelästyivät ja sanoivat: "Se on aave", ja huusivat pelosta.

27. Mutta heti Jeesus sanoi heille: "Olkaa turvallisella mielellä. Minä se olen. Älkää pelätkö."

28. Pietari vastasi hänelle: "Herra, jos se olet sinä, niin káske minun tulla luoksesi vettä pitkin."

29. Hän sanoi: "Tule!" Niin Pietari astui veneestä ja käveli veden päällä mennäksseen Jeesuksen luo.

30. Mutta kun hän näki tuulen voiman, hän pelästyi ja alkoi vajota. Silloin hän huusi: "Herra, pelasta minut!"

31. Jeesus ojensi heti kätensä, tarttui häneen ja sanoi: "Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?"

32. Kun he olivat nousseet veneeseen, tuuli tyyntyi.

33. Ne, jotka olivat veneessä, kumartaen heittäytyivät hänen eteensä ja sanoivat: "Totisesti sinä olet Jumalan Poika." (Matt. 14:22-33)

Pieni vene vastatulessa

Pienessä veneessä keskellä järveä opetuslapset sinnittelivät päästäkseen rajussa vastatulessa eteenpäin kohti vastarantaa. Myrsky vain yltyy. Jeesus oli lähettänyt heidät keskelle myrskyävää järveä pelastaakseen heidät paljon suuremmasta vaarasta, jonka muodosti kansanjoukko, joka olisi halunnut tehdä Jeesuksesta Leipäkuninkaan 5000 miehen ruokkimisihmeen jälkeen. Kuuliaisuudesta Herraa kohtaan he olivat lähteneet liikkeelle, vaikka mitään he eivät niin olisi halunneet kuin sitä, että olisivat saaneet nähdä Hänet Kuninkaana. He eivät ymmärtäneet tilannetta yhtään paremmin kuin kansakaan. He tunsivat toki Jeesusta enemmän kuin kansa, mutta hekään eivät vielä ymmärtäneet, mitä Jeesuksen Kuninkuus syvimmiltään merkitsee. Jeesus ei tullut muuttamaan yhteiskuntaa täyttämällä ihmisten vatsoja vaan Hän halusi valloittaa ihmisten sydämet totuudellaan ja armollaan. Opetuslapsille tilanne oli tavattoman suuri kiusaus, ja siksi Jeesus ensimmäiseksi auttoi heidät ulos siitä lähettämällä heidät paluumatkalle.

Tottuneille kalastajillekin vastatuuli oli ylivoimaisen kova. Siitä huolimatta he eivät kääntyneet takaisin, vaikka se olisi pelastanut heidät nopeasti uhkaavalta veden vaaraan joutumiselta. Syy oli heidän halunsa pysyä uskollisena Herran antamalle käskylle, vaikka he eivät Jeesuksen toiminnan syvintä hengellistä merkitystä vielä tajunneetkaan. Tähän tilanteeseen Herra tuli kävellen veden päällä. He saivat nähdä jälleen tunnusteon.

Minä se olen

Opetuslapset eivät tunnistanee Hahmoa, jonka etenemistä ei se tuuli, joka heitä pidätteli, näyttänyt mitenkään estävän. Heitä seuraava ja lähestyvä Hahmo ei myöskään vajonnut myrskyäviin aaltoihin, vaan eteni johdonmukaisesti ja näytti kulkevan heidän ohitse. Opetuslapset joutuivat hukkumisen pelkoa syvemmän kauhun val-

taan. He huusivat: "Aave!" Emme usko aaveisiin, mutta jos näemme sellaisen, pelastumme pahanpäiväisesti. Ja he todella näkivät!

Silloin he kuulivat tutun äänen: "Minä se olen. Älkää pelätkö." Ja Herra oli heidän kanssaan. He ottivat Hänet veneeseen ja pääsivät turvallisesti perille toiselle puolelle.

Tätä tunnustekoa eivät nähneet ketkään muut kuin opetuslapset. Miksi? Ehkäpä siksi, että Jeesus tajusi kuinka syvä oli opetuslasten pettymys, kun Hän oli kieltäytynyt Kuninkuudesta. He olivat ehkä alkaneet kysellä, mahtoiko Jeesuksella ollakaan kuninkaallista valtaa. Siksi Hän halusi osoittaa heille Kuninkuutensa ja nyt yli luonnon voimien. "Kieltäydyin kyllä kruunusta leivän vuoksi, mutta älkää tehkö siitä väärä johtopäätöksiä. Minä olen Kuningas. Kuninkuuteni ulottuu kaikkiin elämän alueisiin, myös luontoon.

Vaikka koko totuus ei opetuslapsille nytkään vielä valjennut, niin kuin Markus kertoo, he kuitenkin Matteuksen mukaan "kumartaen rukoilivat Häntä" ja sanoivat: "Sinä olet totisesti Jumalan Poika." Tässä ei ole mitään ristiriitaa, sillä hämmästyneinä ja tajuamatta asiain syvyyttä he kuitenkin palvoivat Häntä ja tunnistivat Hänessä Jumalan Pojan.

Väärä ja oikea käsitys Messiaasta nousivat toisiaan vastaan. Inhimillisesti katsoen Jeesuksen vei ristille kansan väärä käsitys kuninkuudesta. Tämä vastakkainasettelu on tämänkin päivän todellisuutta. On leipään ja materiaaliseen perustuva käsitys Kuninkuudesta. Mutta on sitten oikea hengellinen käsitys Kuninkuudesta, jossa totuus ja armo kohtaavat. Toki leipä ja materiaalinen kuuluvat myös Jumalan valtakuntaan, mutta todellinen Kuninkuus on hengellistä, se on Jumalan valtaa ihmissydämissä. Jeesuksen rakkaus omiinsa näkyy siinä, että kun he olivat vaarassa jäädä väärän käsityksen valtaan, Hän vie heidät tilanteisiin, joissa Hän näyttää oman valtansa uudessa valossa.

Pietarin kävely veden päällä

Vastatuulen ahdistamina ja Jeesuksen hahmon pelästyttäminkin opetuslapset uskalsivat heittäytyä Herran varaan, kun heille valkeni, kuka aaltojen päällä kävelen heitä lähestyi. Aina askeleen verran muita edellä Pietari ehdotti:

"Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin."

Mutta silloinkin, kun he uskalsivat Herran varaan, he olivat taipuvaisia epäonnistumaan. Kun Herra sanoi: "Tule!" Pietari todellakin käveli veden päällä Jeesusta kohti. Hän kykeni siihen, mitä halusi. Hän heittäytyi uskossa Herran sanan varaan ja saavutti voiton uskossa. Mutta kuitenkin hän epäonnistui niin pian, kuin hän käänsi silmänsä Jeesuksesta aaltoihin, siis vallitseviin olosuhteisiin. Hän upposi aaltoihin. Niin käy aina kun suuntaamme mieleemme pois Herrasta.

Mutta kaiken tämän jälkeen nämä kaikkea muuta kuin uskossaan täydelliset miehet ottivat Jeesuksen veneeseen ja kumartaen rukoilivat Häntä ja tunnustivat Hänet Jumalan Pojaksi. Jumalan valtakunta ei ole uskossaan täydellisten vaan niiden, jotka kaikessa heikkoudessaankin panevat luottamuksensa Jeesukseen. Sillä Jeesus haluaa hallita heitä voidakseen tehdä heistä täydellisiä. Kärsivällisesti Hän johti heitä, odotti heitä, antoi heille mahdollisuuden myös ottaa nopeita askeleita uskon kasvussa (kulkemalla aluksi ikään kuin heidän ohitse). Mutta kun heidän uskonsa ei riittänyt ahdistuksessa, Hän kääntyi heidän luokseen ja auttoi heidät pois sen keskeltä. Tuo vene on erittäin hyvä kuva tämänkin päivän Jumalan valtakunnasta.

Jeesus ja seurakunta

Tapahtuma kertoo, millainen on Jeesuksen suhde seurakuntaansa. Näemme, miten Herra toimii silloin, kun seurakunta uskollisena ja kuuliaisena Herran antamalle lähetyskäskylle joutuu todellisiin vaikeuksiin ja myrskyn keskelle. Mihin vaikeuksiin ikinä voimmekaan joutua - usein tosin enemmänkin siksi, että olemme tottelemattomia Hänelle kuin kuuliaisuudestamme - Hän on aina paikalla ja tulee avuksemme. Pietari joutui veden valtaan uskon pettäessä, mutta välittömästi, korostan välittömästi, Jeesus oli paikalla, ojensi kätensä ja nosti hänet uudelleen kävelemään. Vaikka Jeesus nuhtelee uskomme heikkoutta, Hän ei viivytä meiltä apuaan.

Silloinkin kun Jumalan seurakunta näyttää olevan yksin - Jeesus vuorella rukoilemassa - hetkeksikään ei Jeesuksen silmä jätä sitä. Jeesus on aina valmis keskeyttämään leponsa Isän yhteydessä tullakseen taistelevan seurakuntansa avuksi ja tueksi. Majesteettillisella helppoudella Jeesus kulkee vastatuuleen valtaviin aaltojen päällä sen tien, jota vene oli vaivoin edennyt.

Eikö tämän näkemisen tulisi antaa meille rauha: Herra on kanssamme! Voi olla, että olet myrskyn keskellä, mutta juuri siksi, että Herra on Sinut siihen lähettänyt. Silti saattaa tuntua kuin Jeesus olisi poissa. Edellisellä kerralla Jeesus oli myrskyssä ollut opetuslasten veneessä mukana. Silloin riitti, että he herättivät Jeesuksen, mutta nyt tilanne näytti aivan toiselta ja oudolta. Kuitenkin Hän näki ja tiesi. Yön pimeydessä he eivät nähneet lähestyvää Herraa. Hän ei voi jättää eikä hylätä. Hän tulee juuri niitä aaltoja myöten, joita Sinä pelkää.

Syvissä ahdistuksen vesissä Herran omankin mielen voi täyttää merkillinen kauhu: Joku lähestyy, mutta se on kuin aave. Mutta pimeyden keskeltä kaikuukin ihmeellinen ääni:

"Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen. Älkää pelätkö." Juuri syvin pimeys on usein se paikka, jonka keskeltä Herran kirkkaus loistaa väkevimmän.

Ito laivassa

Vuonna 1995 90 -vuotiaana kirkkauteen päässyt japanilainen pastori Eiichi Ito kertoo eräästä elämänsä tilanteesta, jossa Herra vapautti hänet pelosta ja vei syvemmälle tuntemiseensa:

"Elettiin sodanjälkeistä aikaa. Kiersin normaalin seurakuntatyöni lisäksi julistamassa Sanaa eri puolilla Japania. Eräänä sunnuntai-iltana nousin pieneen laivaan Wakayaman satamasta palatakseni Shikokun saarelle. Noihin aikoihin säätiedotukset eivät olleet yhtä luotettavia kuin nykyään ja niinpä laivan yllätti taifuuni kesken matkan. Pieni laiva hyppelehti ja pomppi kuin kaarnapursi valtavilla aalloilla. Miehistö komensi matkustajat pukemaan pelastusliivit ylleen, sillä tilanne oli epätoivoinen.

"Seisoin laivan eräessä portaikossa pidellen kaikin voimin kiinni kaiteesta pysyäkseen edes jotenkin paikallani. Kävin rukoustaistelua sydämessäni. Oman taivaaseen pääsemiseni suhteen ei minulla ollut huolta, sillä tiesin, että pelastuisin Jeesuksen uhrityön tähden perille kirkkauteen, vaikka laiva hukkuisikin:

'Mutta Herra, miten vaimoni parivuotias pikku poikamme ja vanha äitini, jotka olet antanut minun huollettavakseni, selviävät näinä ankeina aikoina ilman minua.' Hiljaa Herran Pyhä Henki palautti mieleeni, miten Herra oli huolehtinut meistä sodan aikana Kiinan lähetystyössä ja sieltä takaisin tuhoutuneeseen Japaniin. Herra muistutti minulle:

'Kykenen kyllä huolehtimaan vaimostasi, pojastasi ja äidistäsi, vaikka matkasi päättyisikin nyt.'

Sydämeni täytti sanoin kuvaamaton rauha ja huulilleni nousivat erään tutun virren sävelet, jotka puhuvat Herran täydellisestä huolenpidosta kaikissa elämän tilanteissa.

"Samassa kuulin kajuutan puolelta hysteeristen matkustajatoverieni avunhuutoja ja lähdin heitä auttamaan. Kaikkien suureksi hämmästyksesi laiva selvisi kuin selvisikin uppoamatta Komatsushiman satamaan asti."

Laivasta käveli pastori Ito, jonka Herra oli vapauttanut yhdestä turhasta pelosta.

Suuri uskon tunnustus (Matt. 16:13-19)

13. Kun Jeesus oli tullut Filippoksen Kesarean alueelle, hän kysyi opetuslapsiltaan: "Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?"

14. He vastasivat: "Jotkut Johannes Kastajan, toiset Elian, toiset taas Jeremian tai jonkun muun profeetoista."

15. Sitten hän kysyi heiltä: "Entä te? Kenen te sanotte minun olevan?"

16. Simon Pietari vastasi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."

17. Jeesus sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut vaan minun Isäni, joka on taivaissa."

18. Ja minä sanon sinulle: Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, eivätkä tuonelan portit sitä voita."

19. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on päästetty taivaissa." (Matt. 16:13-19)

Kun Jeesus kysyi opetuslastensa käsitystä itsestään, Pietari edusti koko joukkoa tunnustuksellaan: *"Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika"*.

Uskontunnustus ei ole pelkästään mielipiteen ilmaus jostakin henkilöstä tai asiasta. Uskon tunnustus on aina asettumista "Sinä – minä" suhteeseen Jeesuksen kasvojen eteen. Siinä on kysymys ylistyksestä, jonka olemushan on siinä, että kerrotaan asianomaiselle itselleen, millainen hän on. Uskontunnustus ei siis ole vain julkinen tunnustus muiden ihmisten edessä siitä, mitä me uskomme – toki sekin puoli uskontunnustukseen kuuluu – vaan se on ennen kaikkea asettumista kasvokkain itse elävän Herran eteen. Uskontunnustus ei kuitenkaan rajoitu vain vastapuolen ominaisuuksien ja tekojen kuvailemiseen, vaan se vie väistämättä Jeesuksen herruuden tunnustamiseen, siis polvilleen Hänen eteensä ja sitten seuraamaan Jeesusta.

Ilmoitus

Mistä Pietari sitten tiesi antaa oikean vastauksen? Mistä hän oli tullut siihen johtopäätökseen, että Jeesus ei ole vain tavallinen ihminen, eikä edes vain Jumalan valitsema ja valtuuttama profeetta, vaan itse Jumala ihmisenä – sitä hän hänen uskontunnustuksensa tarkoitti. Oliko hän tullut tähän sen perusteella, mitä hän oli nähnyt Jeesuksen teoissa ja opetuksissa ja Jeesuksen tavassa kohdella häntä ja toisia ihmisiä. Tietenkin juuri tämä kaikki oli saanut Pietarin vakuuttamaan Jeesuksesta, mutta on muistettava, että Jeesuksen ympärillä liikkui myös paljon niitä, jotka näkivät samat Jumalan teot, mutta eivät silti tunnustaneet Jeesusta Herraksi tai saattoivat jopa vihata ja vainotakin Häntä.

Jeesus itse selittää syyn: *"Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmissviisaus ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa."*

Uskon tunnustus on aina myös haaste Jeesukselle. Hän vastasi Pietarin uskontunnustukseen julistamalla Simonin, Joonaan pojan (huomaa! vastakohta Joonaan poika - elävän Jumalan Poika) autuaaksi ja antamalla hänelle uuden nimen Pietari. Autuaaksi julistaminen merkitsi vanhurskaaksi, Jumalalle kelpaavaksi ja taivaskelpoiseksi, julistamista. Uusi nimi taas merkitsi taas Simoniin annettavan uuden elämän alkua, uudestisyntymistä, ja toisaalta hänelle annettua uutta tehtävää Kristuksen ruumiissa, seurakunnassa.

Pietarin oli johtanut tähän uskontunnustukseen Isän Jumalan vaikuttama ilmoitus. Usko ja uskontunnustus on tänäänkin Pyhän Hengen työtä ihmissydämissä. Pyhä Henki käyttää välineenään Raamatun sanaa synnyttäessään uskon ja uskontunnustuksen. Syy, miksi Jumalan seurakunta on halki vuosisatojen kestänyt uskossa ja jatkanut uskonsa tunnustamista, on siinä, että usko ja uskontunnustus ovat Herran itsensä vaikuttamaa ja Hän kykenee huolehtimaan siitä, että mikään ei voi Hänen työtään estää. Jumalan ilmoituksen varassa vaeltava seurakunta on niin väkevä, että sen marssia ei edes tuonelan portit kykene estämään.

Puhuessaan tuonelan porteista Jeesus vertaa kuoleman valtakuntaa, tuonela, muurilla varustettuun kaupunkiin. Vihollisen hyökätessä linnoitettua kaupunkia vastaan, se hyökkäsi yleensä heikoimmasta kohdasta eli murtamalla muurissa olevat portit. Jumalan seurakunta, joka vaeltaa Ylösnousseen seurassa, kulkee myös läpi kuoleman eikä kuoleman valtakunta voi sen marssia estää. Kysymys ei ole meidän uskomme ailahteluista vaan siitä, että uskomme kohde ja tunnustuksemme syy syntien, kuoleman ja Saatanan vallan voittanut Herra Jeesus Kristus vie oman voittosaattonsa taivaalliseen kirkkauteen asti.

Syntien anteeksiantamuksen avain

Jumalan ilmoituksen varassa meillä on myös oikeus ja velvollisuus julistaa toinen toisillemme syntien anteeksiannon sanaa. Käyttäkäämme siksi rohkeasti hyväksymme ja toisten hyväksi ripin valtaisaan valtuutusta: *"Kaikki mikä on maan päällä annettu anteeksi, on myös taivaassa pyyhitty pois."* Uskontunnustus ja syntien anteeksiantamisen julistus kuuluvat saumattomasti yhteen. Vain päivittäisessä Jeesuksen veren puhdistuksessa vaeltava uskova ja seurakunta kykenee vaikeiden aikojenkin keskellä korottaa äänensä ja tunnustaa Jeesuksen Herraksi.

Kirkastusvuori pelastushistorian taitekohta (Matt. 17:1-8)

- 1. Kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin sekä Jaakobin ja tämän veljen Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle yksinäisyyteen.*
- 2. Siellä hänen ulkomuotonsa muuttui heidän nähtensä. Hänen kasvonsa loistivat kuin aurinko, ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi kuin valo.*
- 3. Samassa heille ilmestyivät Mooses ja Elia, jotka keskustelivat Jeesuksen kanssa.*
- 4. Pietari rupesi puhumaan ja sanoi Jeesukselle: "Herra, meidän on hyvä olla täällä. Jos tahdot, teen tänne kolme majaa: sinulle yhden, Moosekselle yhden ja Elialle yhden."*
- 5. Hänen vielä puhuessaan heidät peitti valoisa pilvi ja pilvestä kuului ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!"*
- 6. Kun opetuslapset kuulivat tämän, he heittäytyivät kasvoilleen suuren pelon vallassa.*
- 7. Mutta Jeesus tuli heidän luokseen, kosketti heitä ja sanoi: "Nouskaa, älkää pelätkö."*
- 8. Kohottaessaan katseensa he eivät nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksin. (Matt. 17:1-8)*

Jeesuksen kirkastuminen oli ratkaiseva käänne Hänen valmistaessaan pelastuksen, anteeksiantamuksen ja kirkkauden syntisille ihmisille. Myös Pietariin tämä kokemus jätti lähtemättömän vaikutuksen. Hän palasi siihen toisessa kirjeessään. Hän ja kaksi muuta opetuslasta eivät saaneet lupaa kertoa tapahtumasta ennen kuin vasta

Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen, sillä he eivät ymmärtäneet sen merkitystä sitä ennen.

Koska Jeesuksen elämä oli synnitön ja täydellinen, kuuliaisuudessa Isän tahdolle, ainoa johdonmukainen seuraus Hänen elämästään olisi ollut kirkkauteen siirtyminen ilman kuolemaa, joka on synnin seurausta, synnin palkka. Jeesuksen kirkastuminen oli siis johdonmukainen seuraus Hänen täydellisestä elämästään, jonka hän eli meidän puolestamme, koska meidän elämämme ei kelpaa Jumalalle.

"He (Mooses ja Elia) näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostaan, jonka hän oli saattava täytäntöön Jerusalemissa". (Luuk 9:31)

Juuri kirkastamisen hetkellä Elia ja Mooses puhuivat Jeesukselle Golgatasta, ja Jeesus luopui kirkkaudestaan ja lähti kulkemaan kohden Golgataa kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen. Jeesuksen kuolema oli luonnon vastainen, koska Hän oli ainoa, joka ei ollut syntiä tehnyt, mutta Hänen kuolemansa oli yliluonnollinen siinä, että Hän itse luopui kirkkaudestaan ja antoi itsensä kuolemaan. Meille kuolema on välttämättömyys, Jeesukselle ei, mutta Hän antoi itsensä sovittaakseen meidät Jumalan kanssa.

Seimestä kirkastusvuorelle on johdonmukainen linja: - Jeesuksen täydellinen elämä, mutta se luetaankin meidän hyväksemme ikään kuin itse olisimme sen eläneet, kun uskolla omistamme Jeesuksen Vapahtajaksemme.

Kirkastusvuorelta Golgatalle on myös johdonmukainen linja: - Meidän täydellinen syntiturmeluksemme pantuna Jeesuksen hartioille ikään kuin Hän itse olisi tehnyt kaikki meidän rikoksemme. Jeesuksen tie seimeltä kirkastusvuorelle oli **elämä** meidän hyväksemme, Jeesuksen tie kirkastusvuorelta Golgatalle oli **kärsimys ja kuolema** meidän hyväksemme ja Jeesuksen tie ylösnousemuksen aamusta Isän oikealle puolelle on **voitto** meidän hyväksemme.

Jeesuksen kirkastumisessa ei siis ole kysymys vain siitä, että Hän paljasti opetuslapsilleen oman jumalallisen luontonsa, toki sitäkin. Kysymys oli myös ja ennen kaikkea ilmoituksesta siitä, mitä Jumala on suunnitellut ihmisen osaksi. Jos ihminen ei olisi langennut syntiin, hän olisi kuolemaa kärsimättä suorittamaan tehtävänsä maan päällä siirtynyt niin kuin Elia aikanaan kuolemaa näkemättä lopulliseen taivaalliseen kirkkauden hahmoonsa. Synnittömän ihmisen ajallisen elämän päätös olisi siis ollut kirkastaminen ja siirtyminen taivaalliseen ylistyspalveluun.

Mutta syntiinlankeemus tuli väliin. Kuolema tuli synnin palkkana. Mutta Jeesus tuli tekemään tyhjäksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallan. Kirkastusvuori on siis meille ilmoitus siitä, millaisiksi me Jeesuksen pelastustekojen seurauksena lopulta muutumme - Hänen kaltaisuuhteensa kirkkaudessa. Jeesus kirkastettiin siis myös ihmisenä eikä vain Jumalana.

Vanhurskautus

Kun Isä julisti, että Jeesus on Hänen rakas Poikansa, johon Hän on mielistynyt, oli samalla kysymys siitä, että Isä tunnustaa jokaisen Kristuksen vanhurskauttaman ja siis Kristukseen asetetun ihmisenkin omaksi lapsekseen, johon Hän on mieltynyt. Kristuksen täydellinen vanhurskaus, pyhyys ja puhtaus riittää meidänkin vanhurskaudeksemme ja pyhyydeksemme ja puhtaudeksemme. Siksi mekin pääsemme osalliseksi lopullisesta kirkastamisestamme.

Pyhitys

Kun Isä kehottaa meitä tänään kuulemaan ja olemaan kuuliaisina Jeesukselle, ei ole kysymys siitä, että siten saisimme hankituksi itsellemme riittävän kirkkauden vaan juuri päinvastaisesta. Koska Jeesus on meidän kirkkaudemme ja jo täytenä meille annettu, meidän suuri etuoikeutemme on saada vaeltaa sen taivaallisen kutsumuksen ja päämäärän mukaisesti, joka on jo meidän omaisuuttamme Kristuksen ansion tähden.

Kuulkaa Häntä!

Meille kirkastusvuori on myös viesti siitä, että Herran sana ja lupaus pitävät paikkansa, niin kuin Pietari myöhemmin tätä tapahtumaa toisessa kirjeessään kuvaa. Herran oma voi koko painollaan nojata Jeesuksen pelastustekojen varaan ja turvata Jumalan lupauksiin Raamatussa.

Me emme ole seuranneet vieikkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olemme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa. Hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mieltynyt." Tämän äänen me kuulumme tulevan taivaasta ollessamme hänen kanssaan pyhällä vuorella. Sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana. Te teette hyvin, jos pitäydytte siihen kuin pimeässä paikassa loistavaan lampuun, kunnes päivä valkenee ja Kointähti koittaa teidän sydämässänne. Ennen kaikkea tietäkää, ettei mikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä. Eihän mitään profetiaa ole koskaan esitetty ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä ovat saaneet Jumalalta. (2. Piet. 1:16-21)

Tempplivero ja Pietari (Matt. 17:24-27)

24. Heidän saavuttuaan Kapernaumiin temppliveron kantajat tulivat Pietarin luo ja sanoivat: "Eikö teidän opettajanne maksa temppliveroa?"

25. "Maksaa", hän vastasi. Kun hän meni sisälle taloon, Jeesus ehätti kysymään häneltä: "Mitä mieltä olet, Simon? Keiltä maan kuninkaat perivät tullia tai veroa, lapsiltaanko vai vierailta?"

26. Kun hän vastasi: "Vierailta", Jeesus sanoi hänelle: "Lapset ovat siis vapaat,

27. Mutta ettemme loukkaisi heitä, mene ja heitä onki järveen. Ota sitten kala, jonka ensiksi saat. Kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi." (Matt. 17:24-27)

Jerusalemien temppelin ylläpitoa varten Israelissa kerättiin veroa, joka juontaa juurensa Mooseksen laissa määrätystä lunastusmaksusta, joka oli jokaisesta israelilaisesta maksettava väestönlasku yhteydessä:

"Kun lasket israelilaisten katselmuksessa heidän lukumääränsä, jokaisen heistä tulee suorittaa sovitusmaksu hengestään Herralle, ettei heitä kohtaisi mikään rangastus, kun heitä lasketaan. Jokainen katselmuksessa laskettava on velvollinen antamaan puoli sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan. Sekeli on kaksikymmentä geeraa. Herralle erotettava anti on puoli sekeliä. Kaikkien katselmuksessa laskettavien, kaksikymmenvuotiaiden ja sitä vanhempien, on annettava tämä uhrilahja Herralle. Kun annatte Herralle uhrilahjan sovituksesi hengestänne, rikas ei saa antaa enempiä eikä köyhä vähempää kuin puoli sekeliä. Ota sovitusraha israelilaisilta ja anna se ilmestysmajan palvelustehtäviä varten. Se on muistutuksena Herran edessä israelilaisista, teidän henkenne sovitukselta." (2. Moos. 30:12-16)

Kun temppeliveron kerääjät saapuivat Pietarin oven ulkopuolelle, Jeesus oli samassa talossa sisällä. Koska kysymys koski Mooseksen lain noudattamista, Pietari oletti ilman muuta, että Jeesus maksaisi veroa. Mutta häntä huolestutti vain se asia, että hänellä ei ollut rahaa, jolla olisi voinut maksun suorittaa. Itse asiassa hänen olisi tietenkin pitänyt kysyä asiaa Jeesukselta itseltään.

Astuessaan sisään Jeesus esitti Pietarille kysymyksen, joka osoitti, että hän tiesi täysin sen, mitä oli tapahtunut ja puhuttu, vaikka ei ollut ollutkaan paikalla. Kysymyksellään Jeesus osoitti Pietarille, että tämä ei vielä ymmärtänyt kunnolla, kuka ja millainen Jeesus oli, vaikka olikin antanut oikean uskontunnustuksen vähän aiemmin. Jeesus osoitti Pietarille, että Hän oli se Kuningas, jota varten Jerusalemien temppeli oli rakennettu ja siksi tuon temppeliveron saaja oli oikeastaan Hän itse. Jeesus on Uuden liiton temppeli.

Jeesuksen valmius silti maksaa temppelivero kertoo siitä, että rakkauden yksi puoli on luopua itselleen kuuluvista oikeuksista toisten hyväksi jopa silloinkin, kun on kysymys toisen tunteiden huomioon ottamisesta. Jeesus ei halunnut loukata veronkantajia, koska tiesi, etteivät he vielä voineet ymmärtää, että Hän oli Temppelin Kuningas. Pietari sai tärkeän lisäopetuksen rakkauden luonteesta.

Jeesus halusi antaa Pietarille myös uuden haasteen, tehtävän hankkia veroraha heittämillä ongen koukku järveen. Pietari oli varmaan käsitellyt satojatuhansia kaloja ammatissaan eikä koskaan löytänyt niiden suusta hopearahoja. Nyt Jeesus vaati

häntä uskomaan, että ongen ensi heitolla hän saisi kalan, jolla oli juuri oikea summa rahaa suussa. Luulisin, että Pietari ajatteli jälleen kerran: "Aivan mahdotonta!" Mutta aiemmista kerroista oppineena, hän päätti silti olla kuuliainen Jeesuksen "mielettömän" tuntukselle käskylle. Ja jälleen hän sai kokea, että "Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset."

Meiltäkin Jeesus ajoittain kysyy, oletko valmis seuraamaan minua, vaikka annan sinulle "hullun" tuntuksen kutsun ja tehtävän.

Anteeksi antaminen (Matt. 18:21-22)

21. Silloin Pietari tuli Jeesuksen luo ja kysyi: "Herra, kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän kertaa?"

22. Jeesus vastasi hänelle: "Minä sanon sinulle: ei seitsemän kertaa vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän. (Matt. 18:21-22)"

Kun juutalainen piti itseään todella jalomielisenä kyettyään antamaan kolme kertaa anteeksi saman ilkeän tempun tehneelle lähimmäiselle, suomalainen tyytyy kahteen kertaan. Siihen verrattuna Pietarin ehdotus siitä, että häneltä saattaisi löytyä jopa seitsemän kertaa anteeksiantamusta hankalaa toveria kohtaan tuntui todella ruuti-naalliselta. Sitä kovempi oli Jeesuksen vaatimus tekstimme edellä: "Sinun on annettava anteeksi yhtä monta kertaa kuin toinen rikkookin!"

Pietarin kysymys nousi toisaalta siitä, että kahdentoista opetuslapsen keskinäiset välit eivät aina olleet sopuisia. Heidän välillään oli kateutta ja kilpailua johtajuudesta. Uskon veljille ja sisarille ei välttämättä ole helppo antaa anteeksi, joskus se voi olla vaikeampaa, kuin ulkopuolisille ja jopa vainoojille anteeksi antaminen. Jälkimmäisten kohdalla uskova voi ymmärtää, että he elävät pimeydessä ja tekevät siksi pahaa ja vastustavat uskovia. Mutta veljiltä ja sisarilta pitäisi odottaa parempaa, koska he tuntevat Herran ja ovat itsekkin saaneet Jeesukselta anteeksi.

Pietari oli jo tuolloin naimisissa ja voi olla, että hänen vaimonsa oli hänelle katkera, kun hän oli jättänyt työnsä ja perhe joutui taloudellisiin vaikeuksiin. Usein omalle puolisolalle anteeksi antaminen voi olla raskas prosessi, koska katkeruus on päässyt syöpymään syvälle.

Jeesus jatkoi vastaustaan Pietarille kertomalla vertauksen kuninkaasta, joka vaati palvelijaansa tilille 10 000 talentin velasta. Jeesus osoitti sillä, että se anteeksiantamus, jonka Jumala antaa synneistämme on noin 600 000 kertaa suurempi, kuin mitä me ikinä voimme antaa anteeksi niille, jotka rikkovat meitä vastaan.

Oman sydämen synnin kierre

Kun Jumalan sana osuu sydämiinne, sen totuuden kohtaaminen omista synneistämme ja niiden myöntäminen on syntiselle ihmisluonnolle kaikkein vastenmielisin asia. Mutta Jumalan sana ne kuitenkin tuskallisella tavalla osoittaa. Ongelmamme ei sittenkään ole hankalat lähimmäisemme, vaan se että emme yksinkertaisesti kykene antamaan anteeksi sitä ensimmäistäkään kertaa!

Lisäksi totuus paljastaa meille, että ihmissuhteiden hankaluus onkin enemmän minun omassa kateudessa, ylpeydessäni ja itsekkyydessäni kuin tuon naapurini vastaavissa ominaisuuksissa. Vaikka kaikki maailman muut ihmiset olisivat enkeleitä, minä olen auttamattomasti katkeruuteni orja niin kauan kuin kateus ja ylpeys ajavat minut itsesääliin ja vihaan niitä kohtaan, joilla menee minua paremmin.

Jos kierre saa jatkua, viha luo kiinteää katkeruutta, katkeruus masennusta. Jos yhä kierrettä viedään eteenpäin, lopputulos on epätoivo kaikkine hirvittävine seurauksineen. Kuka tahansa pääsee tämän kierteen hirvittävään loppuunsa asti, jos vain antaa oman sydämensä katkeruudelle vallan.

Katkeruuteensa jääville ei mitään apua

Onko nyt sitten mitään apua katkeroituneille ihmisille, niille jotka eivät enää halua antaa anteeksi toisille. Jumala sana on karmean suora tästä asiasta. Yhdellekään, joka ei halua luopua katkeruudestaan ja anteeksiantamattomasta mielestään, ei tule koskaan olemaan mitään anteeksiantamusta myöskään Jumalalta.

Miksi armollinen ja anteeksiantava Jumala ei katkeruutta ja anteeksiantamattomuutta sitten antaisi anteeksi? Antaahan hän katuvalle murhamiehelle, huorintekijälle ja varkaallekin anteeksi Jeesuksen uhrin tähden. Siksi, että anteeksiantamattomuuden ja katkeruuden ydin on siinä, ettei ihminen tunnusta totuutta itsestään, ei näe eikä tunnusta omaa pahuuttaan eikä siksi myöskään sydämestään pyydä syntiään anteeksi.

Katkeruus epäuskon syntiä

Mutta juuri tämä sydämen kovuus, jossa kyllä syytetään toisia pahasta, mutta ei nähdä omaa käsittämättömän suurta syntisyyttä, on epäuskon olemus. Epäusko työntää Jumalan armon pois, ei tarvitse sitä. Jos ja kun olet katkera ja anteeksiantamaton sille lähimmäällesi, joka on tehnyt sinua vastaan aitoa syntiä aiheuttaen sinulle esimerkiksi 10.000 euron verran tappiota, oma syntisi on Jumalan silmissä 600 000 kertaa suurempi. Katkeruuden synti on suurennuslasi, joka suurentaa lähimmäisesi synnin omissa silmissäsi monin kertaiseksi. Jos katsot, että sinulla on oikeus olla katkera ja anteeksiantamaton, olet täysin sokea omille synneillesi, etkä siksi pyydä Jumalalta armoa. Työnnät pois Jumalan Pojan Golgatalla hankkiman käsittämättömän lunastushinnan, joka riittäisi kyllä sinun suuriin synteihisi. Niin tehdessäsi jäät valheen valtaan, sokeuteen ja epäuskoon. Tuomitset itse itsesi iankaikiseen rangaistukseen.

Apu katkeruutensa synniksi tunnustavalle

Mutta onko sitten mitään apua sellaiselle, joka on valmis tunnustamaan, miten kohalokas synti hänen katkeruutensa on ja haluaisi saada sen anteeksi. Voiko ihminen saada avun voidakseen antaa lähimmäiselleen anteeksi? Jumalan kiitos, apu löytyy! Jeesus Kristus tuli tänne maan päälle juuri sinun katkeruutesi synnin tähden. Hän kanto Golgatan ristillä sen iankaikkisen rangaistuksen, joka sinulle kuuluisi, jotta sinä pelkästä armosta saisit koko hirvittävän katkeruutesi anteeksi. Kun siis vihdoinkin alat nähdä omat syntisi ja sen, ettet itse voi omaa sydäntäsi muuttaa, sinulla on toivo. Kun vihdoinkin tunnustat, että olet täysin avuton omassa varassasi elämään hyvissä ihmissuhteissa toisten ihmisten kanssa, sinulla on toivo.

Armahtava Jeesus

Kun tunnustat totuuden omasta hirveästä syntisyydestäsi ja kammottavasta katkeruudestasi ja pyydät apua Jeesukselta, Herra Jeesus tulee luoksesi. Hän vakuuttaa sinulle, että sinun 10.000 talenttiasi on kaikki sinulle anteeksi annettu. Hän maksoi sinun velkasi Golgatan tuskillaan.

Hän astuu jopa sydämeesi asumaan ja alkaa sydämesi sisältä käsin hoitaa suhteitasi lähimmäisiisi. Kun Hänen anteeksiantamuksensa valossa näet saamasi armon suuruuden, Hän antaa sinulle halun antaa anteeksi lähimmäillesi. Hän käy sydämesäsi kertomaan sinulle, kuinka paljon Hän myös tuota sinua vastaan rikkonutta lähimmäistäsi rakastaa. Hän avaa silmäsi näkemään todellisuuden oikein. Alat rukoilla siunausta tuolle, jota ennen kirosit. Hän auttaa sinua tekemään päätöksen antaa anteeksi. Anteeksiantamushan on päätös siitä, että meidän välillämme olleet asiat eivät saa nousta enää yhteytemme esteeksi. Hän auttaa puhumaan ja osoittamaan rakkautta sinua vastaan rikkonutta kohtaan. Hän auttaa sinut takaisin yhteyteen sen ihmisen kanssa, josta katkeruus ja synti erotti sinut.

Joka kerta kun katkeruus nostaa jälleen päätään, saat aloittaa alusta. Pyydät Herralta ensin anteeksi koko oman anteeksiantamattoman mielen syntisi. Rukoilet sitten siunausta ja hyviä lahjoja lähimmäillesi, puhut hänestä, mutta vain hyvää. Otat uudestaan yhteyttä häneen. Osoitat hänelle rakkautta.

Entä, jos toinen ei anna anteeksi

Voi olla, että lähimmäisesi ei ole ollenkaan valmis antamaan sinulle anteeksi, mutta nyt ei olekaan siitä kysymys, vaan siitä, että sinä annat hänelle anteeksi ja pyydät myös omia vääryksiäsi anteeksi.

Kun tarpeeksi monta kertaa kierrät tätä oman katkeruutesi anteeksi pyytämisen, sen anteeksi omistamisen, ja toiselle rakkauden osoittamisen kehää, saat eräänä päivänä huomata, että katkeruutesi on kadonnut. Olet saanut takaisin entisen ystäväsi. Sinun ei tarvitse enää juosta pakoon, ei katkoa ihmissuhteita. Saat Kristuksen armahtamana kokea yhteyttä.

Niittenkin kohdalla, jotka eivät Sinulle anna anteeksi, saat kokea, että Herra vapauttaa sinut katkeruudesta heitä kohtaan ja vilpittömään rakkauteen heitä kohtaan. Golgatalla meidän syntimme sovittanut Ylösnoussut Herra kykenee tähän sinun elämässäsi, jos suostut totuuteen ja Hänen armonsa käsittelyyn.

Pitkä prosessi

Voi olla, että taistelussasi katkeruudesta vapautuaksesi kuluu paljonkin aikaa. Muistan, miten lähetystyössä kesti viisi vuotta puolessa vuodessa kehittyneen katkeruuden käsittelyyn. Mutta lopulta Herran työssä toisiinsa katkeroituneet lähettitoverit saivat taas armon ottaa toisiaan hartioista kiinni ja lausua: "Rakas, veli Herrassa!" Ei tarvinnut näytellä hurskaampaa kuin oli, koska totuus puolin ja toisin nähtiin ja tunnustettiin. Mutta ei tarvinnut myöskään loputtomasti tuijottaa toisen virheitä ja puutteita, kun sai katsella siihen Herraan, joka rakastaa veljeäni samalla Golgatan verisellä armollaan kuin minuakin.

Näin pitkällisen ja ajoittain uuvuttavan taistelun suurena siunauksena oli nähdä kuinka käsittämättömän suuri on Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesuksessa. Vaikka toistamiseen sama katkeruus nosti päätään, sai aina uuden armon sen oikeaan käsittelemiseen. Näin katkeruutensa kamppailevaa uskovaa Herra pääsee kasvattamaan nöyryyteen ja voi näitä myös käyttää toisten auttamiseen.

Kerta heitolla vapaaksi

Joskus Herralla on varattuna yllätyksiä omilleen. Muistan, miten eräs kristitty rouva Japanissa tuli luokseni. Hänen avioliittonsa oli muutamia vuosia aiemmin ajautunut eroon. Hänen tehtäväkseen oli jäänyt ahtaissa oloissa kasvattaa kahta lasta. Alkuvuodet työ ja lasten kasvatusta oli vienyt häneltä kaikki voimat. Mutta sitten eräänä päivänä hän sai kuulla, että hänen entinen miehensä oli mennyt uusiin naimisiin, saanut lapsen ja näytti elävän onnellista elämää. Silloin katkeruus syöksyi vyörynä hänen sydämeensä. Hän vihastui Jumalalle siinä määrin, että heitti Raamatunsa menemään. Myöhemmin hän kyllä katui ja hankki uuden Raamatun.

Kun kaiken tämän tiesin, yritin selittää, miten hän voisi päästä vapaaksi katkeruuden kierteestä. Aikansa kuunneltuaan hän keskeytti: "Tuo kaikki on aivan totta, mutta se ei ole enää ajankohtaista minulle. Eilen Jumala teki ihmeensä sydämessäni. Jeesus pyyhki kerta heitolla koko katkeruuden sydämestäni pois!" Herra voi käsitellä sydämesi synnit.

Anteeksiantamus yhteyteen palaamista

Joskus kuulee sanottavan: "Annoin kyllä anteeksi, mutta emme voi enää toistemme kanssa tulla toimeen." Lause on valhe. Anteeksiantamus merkitsee sitä, että synnin tähden eroon joutuneet palaavat toistensa yhteyteen. Se ei aina tosin voi merkitä, että paikallisesti tai ulkoisesti voitaisiin enää palata entiseen, mutta silti sydänten

paluuta toistensa luo. Eihän Jeesuskaan anna jotain vähempää armoa, kuin vapautta pääsyä takaisin Isän sydämelle asti.

Mitä me tästä saamme? (Matt. 19:27-30)

27. Silloin Pietari sanoi Jeesukselle: "Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua. Mitä me siis saamme?"

28. Jeesus vastasi: "Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimelle, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista heimoa.

29. Ja jokainen, joka on luopunut taloista, veljistä tai sisarista, isästä, äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden, saa satakertaisesti takaisin ja perii iankaikkisen elämän.

30. Mutta monet ensimmäisistä tulevat viimeisiksi ja monet viimeisistä ensimmäisiksi." (Matt. 19:27-30)

Pietarin kysymyksellä "Mitä me tästä saamme?" oli taustalla toinen kysymys "Onko meille mahdollista seurata Jeesusta, kun ehtona on ristin ottaminen ja itsensä kieltäminen?" Juuri edellä rikas nuorukainen oli kääntynyt pois Jeesuksen luota, kun ehto luopua koko omaisuudesta oli hänelle liian vaikea.

Tekstin edellä Jeesus osoitti, että ihmisen on mahdollista seurata Jeesusta, mutta ei omassa varassaan, vaan Jeesuksen, joka kulkee seuraajansa kanssa. Kaikesta luopumisen ehto Jeesuksen seuraamiseen on kuitenkin yhä voimassa. Jos ihmisen epäjumala ei ole omaisuus vaan jokin muu, niin siitä luopuminen ei ole ihmisvoiminkaan mahdotonta - onhan monissa uskonnoissa ja ideologioissa esiintynyt esimerkiksi omastaan luopumista - mutta omasta epäjumalastaan luopuminen on ihmiselle mahdotonta. Viimeksi ihminen luopuu omasta itsestään, oikeudesta päättää omista asioistaan ja uskosta siihen, että hän osaa ja kykenee hoitamaan omat asiansa parhaalla tavalla, jos ja kun Jumala vain sopivasti suostuu antamaan voimaa ja apua. Kovin usein ihmisen rukous: "Herra auta!" on hänen yritystään alistaa Jumala omaan käyttöönsä.

Itsensä kieltäminen

Jeesuksen seurassa kaikesta luopuminen merkitsee itsensä kieltämistä. Se taas ei kuitenkaan ole vain jostain ulkoisesta luopumista, niin kuin esim. lähetyssaarnaajat joutuvat usein luopumaan monista ulkoisista asioista seuratessaan Jeesusta. He saattavat esimerkiksi joutua luopumaan turvallisesta virkaurastaan, suomalaisen yhteiskunnan palveluista, ystävistään, haaveesta omaan omakotitaloon, perheestään ja sukulaisistaan. He saattavat joutua luopumaan lastensa menestymismahdollisuuksista, omasta terveydestään jopa lastensa terveydestä Herralta saamansa lä-

hetystehtävän vuoksi. Mutta kaiken tämän keskellä heiltä saattaa jäädä tärkein tekemättä. He eivät koskaan luovukaan itsestään, oikeudesta omaan elämäänsä.

Vapaa luovutus Jeesuksen käsiin

Mutta Jeesuksen seuraaminen merkitsee juuri tätä: oman tahtonsa vapaata luovuttamista Jeesuksen tahdon alle, omista mahdollisuuksistaan luopumista ja turvautumista yksinomaan siihen, mitä Herra on tehnyt Golgatalla ja yhä Pyhässä Hengessä tekee hyväksemme ja puolestamme. Tämän tekee mahdolliseksi vain Jumala itse, kun Hän Pyhässä Hengessä osoittaa meille, mitä synty pohjimmiltaan on: ihmisen pohjatonta luottamusta itseensä ja siksi Herran poistoyöntämistä elämästä. Vain Pyhä Henki saa meidät taipumaan ja huutamaan: "Herra, armahda minua syntistä ihmistä!" Ja vain Pyhä Henki synnyttää sydämiimme uskon lahjan, sen hiljaisen turvallisuuden, että Jeesuksen uhrin tähden saan kaiken anteeksi, Hänen armossaan saan seurata Häntä ja Hänen ylösnousemuksensa voimasta pääsen minäkin taivaallisen aarteen omistukseen. Ihminen voi kyllä aina kuolemaansa asti mutta hirvittävin iankaikkisuusseurauksin torjua tämän Jumalan armotyön elämästään sydämen kovuudella, taipumattomuudella parannukseen, ja syntiensä salaamisella, kun Herra niistä vaatii tilille.

Mehän seuraamme jo Jeesusta, mitä siitä saa?

Ymmärrettyään näin mahdottomuuden pelastua ilman Jeesusta Pietari kuitenkin huomaa itsestään ja muista opetuslapsistaan: "Mutta mehän kuitenkin seuraamme Jeesusta! Jos Jeesus lupasi taivaallisen aarteen rikkaalle nuorukaiselle, niin tottahan mekin sitten tästä jotain saamme." Siksi hän esittää Jeesukselle itsessään täysin asiallisen jatkokysymyksen: "Katso, me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua; mitä me siitä saamme?"

Pietarin kysymys edustaa toista kysymystä, jonka me aina kaikkia ratkaisuja tehdessämme teemme: "Mitä hyötyä tästä on? Kannattaako tämä? Mitä minä ja me tästä saamme?" Usein ihmiset, jotka ovat joutuneet tavalla tai toisella Jumalan sanan koskettamiksi, tekevät tämän kysymyksen ennen tuota edellistä: "Onko tämä ylipäänsä mahdollista minulle?" Kun he sitten laskelmissaan tulevat siihen tulokseen, että Jeesuksen seuraaminen kannattaa, he suin päin ryntäävät tekemään sitä, mitä näkevät muiden Jeesuksen seuraajaksi itseään sanovien tekevän. Pian he kuitenkin huomaavat, että homma ei sujukaan odotusten mukaisesti. Syy on siinä, että he ajattelivat vain hyötyä, mikä Jeesuksen seuraamisesta saattaisi olla, eivätkä kysyneet, **mitä** Jeesuksen seuraaminen on ja miten se on ylipäänsä mahdollista. Moni luopuukin sitten yrittämästä huomattuaan, että omin voimin uskovan elämä ei suju. Samalla hän saattaa joutua harhaluulon valtaan, että Jeesuksen antamat lupaukset olisivat katteettomia.

Jeesuksen laskelma

Jeesus lupaa seuraajilleen sekä menetyksiä että voittoja. Niin kuin lähes kaikissa elämämme valinnoissa tässäkin on hintansa sillä, minkä voimme saavuttaa. Kuiten-

kin tässä yhteydessä on korostettava, että nyt ei ole kysymys enää pelastumisesta itsestään, vaan siitä, mikä seuraa, kun ihminen jo pelkästä Jumalan armosta ja Hänen Pyhän Henkensä vaikuttamana on pelastunut ja nyt pelastettuna vaeltaa Jeesuksen seurassa.

Menetysten puolelle Jeesus kirjaa talosta luopumisen, veljistä ja sisarista luopumisen, isästä ja äidistä luopumisen, lapsista luopumisen ja luopumisen pelloista eli ammatinharjoittamismahdollisuuksista.

Voiton puolelle Hän kirjaa näiden menetysten moninkertaisen korvauksen ja iankaikkisen elämän perinnön. Lisäksi Hän lupaa opetuslapsilleen vallan istua valtaistuimilla ja hallita Israelin kahtatoista sukukuntaa silloin, kun Hän on tullut toisen kerran takaisin. Koska silloin tapahtuu luomakunnan uudeksi luominen ja pelastettujen ruumiin ylösnousemus, Jeesus käyttää paluustaan toisen kerran maan päälle tässä yhteydessä nimitystä uudestisyntyminen. Sana tarkoittaa siis tässä yhteydessä eri asiaa kuin normaalisti uudestisyntymisestä puhuttaessa. Normaalisti sanalla tarkoitetaan sitä, että syntinen ihminen saa syntinsä anteeksi ja saa Pyhän Hengen sydämeensä ja näin pääsee osalliseksi Jumalan omasta elämästä. Ilman tätä uudestisyntymistä kukaan ihminen ei voi pelastua ja seurata Jeesusta. Jeesuksen toisessa tulemisessa tapahtuva uudestisyntyminen on ensimmäisen hengellisen uudestisyntymisen ruumiillinen ja näkyvä täyttymys.

Joku voi nyt kuitenkin ajatella, että eihän uskova joudu luopumaan niin paljosta kuin Jeesus sanoo. Lähetystyössä olemme nähneet, että aivan kirjaimellisesti Jeesuksen seuraaja saattaa joutua luopumaan juuri niin paljosta, kuin Herra itse sanoo. Vanhemmat näyttävät usein uskoon tulleelle japanilaiselle nuorelle kodin ovea. Vainottujen kristittyjen elämä esim. Kiinassa ei ole tänäkään päivänä inhimillisesti katsoen helppoa.

Moni suomalainen kompastuu jo siihen, että Jeesuksen seuraaja todistaa omasta Vapahtajastaan niin sanoin kuin teoin. Muistan kuinka eräs myöhemmin uskoon tullut luokkatoverini valitteli, ettei hänestä voi millään tulla uskovaa, sillä ei hän uskaltaisi kenellekään kertoa Jeesuksesta. Yritin hänelle puhua siitä, että ensin on tunnettava Jeesus, vasta sitten voi todistaa Hänestä, mutta siinä vaiheessa hän ei vielä asiaa ymmärtänyt.

Kyllä Jeesuksen seuraaminen voi maksaa todella paljon, niin jopa ihmisen hengen. Marttyyrit eivät suinkaan ole mikään harvinaisuus tämän päivän maailmassa.

Petyt Jeesukseen, ellet suuntaudu iankaikkisiin

Kun luonnollinen ihminen arvioi Jeesuksen seuraamista ajallisen hyödyn näkökulmasta hän päätyy usein lopputulokseen: "Ei kannata uskoa Jeesukseen." Jos etsit ajallista turvallisuutta, menestystä, ystäviä, vaikutusvaltaa, terveyttä jne, niin pelkään, että Jeesuksen seurassa tulet pettymään. Vaikka kaikki Herran seuraajat ei-

vät toki joudu kokemaan samaa, niin siitä huolimatta pitää paikkansa Paavalin toteamus, että *"jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat"* (1.Kor.15:19).

Herran omien keskinäinen yhteys, rakkaus ja Herran huolenpito tarpeistamme merkitsee kyllä jo tässä ajassa Herralta sen korvauksen saamista, minkä Hänen seuraamisessaan menetämme, mutta varsinainen armopalkka on vielä edessäpäin. Herran seuraaja suuntautuukin aina iankaikkisuuteen päin. Hän tietää saaneensa taivaasta pelastuksen ansaitsemattomana lahjana, hän tietää saavansa taivaallisen ylösnousemusruumiinkin pelkkänä armona Jeesuksen voiton tähden. Mutta sen lisäksi hän on saava myös armopalkan kaikesta siitä, mistä hän on luopunut täällä ajassa Jeesuksen seuraamisen tähden. Siksi on luonnollista, että Herran seuraaja tekee laskelmansa taivaallisen päämäärän mukaisesti. Itse asiassa on mitä suurinta lyhytnäköisyyttä tarttua ajalliseen ja tuijottaa tämänpuoleiseen, joka kuitenkin kaikki katoaa.

Usein kuitenkin uskovienkin ajattelu kääntyy siinä määrin sinänsä tärkeisiin ajallisiin tehtäviin ja velvollisuuksiin, että näkymä iankaikkisuuteen alkaa hämärtyä. Enkä usko, että kovin moni jaksaisikaan pelkästään taivaallisen armopalkan toivossa vaeltaa Herran tietä.

Jeesuksen seuraaminen

Ratkaisevaa on se, mitä Jeesuksen seuraaminen tarkoittaa. Kun vertaamme Jeesuksen kutsua: "Tule ja seuraa minua" nuorukaisen sanoihin nuorelle neidolle, jota hän rakastaa: "Lähtisitkö minun matkaani?" ymmärrämme paremmin, mistä Jeesuksen seuraamisessa on kysymys. Herran seuraamisen varsinainen lahja on siinä, että niin täällä ajassa kuin kirkkaudenkin puolella **saamme aina olla Herran itsensä kanssa**. Hän on meidän osamme, arparamme, elämämme ja ilomme. Ei ole mitään ihanampaa kuin saada olla sekä ajan vaivat että iankaikkisuuden riemu Hänen vierellään. Niin kuin nuorukaisella voi olla vain yksi todellisen rakkauden kohde, niin Jeesuksen tähden on pakko luopua kaikista muista, mutta kun ajan turhien epäjumalien sijasta saa elävän Herran käsittämättömän suuren armon ja rakkauden osakseen, niin mihin voisi lähteä Jeesuksen luota.

Ensimmäiset ja viimeiset

Pietarin kysymykseen: "Mitä me siitä saamme?" sisältyi kuitenkin myös väärää asennoitumista. Kun hän sanoi: "Katso, **Me** olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua..." hän ei muistanut, että Herrahan heidät oli kutsunut ja valinnut eivätkä he itse. Hän ei myös tajunnut, että Herra Jeesus oli luopunut omasta taivaallisesta kirkkaudestaan, tullut heidän luokseen palvelijan muodossa, jotta he voisivat seurata Häntä. Jeesus vastasi Pietarin väärään asenteeseen: "Monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi ja monet viimeiset ensimmäisiksi."

Usein kuulee sanottavan ettei pidä vertailla itseään toisiin ihmisiin. Luulen että kehoitus on hyvää tarkoittava, mutta mahdoton noudattaa. Jeesus itsekin vertaa ihmisiä toisiin, mutta antaa meille myös oikean mitan sen tekemiseen. Katselkaamme ja ihastelkaamme sen Herran ansaitsemattoman armon suuruutta, jota toisissa ihmisissä näemme. Tätä armoa jokainen Herran seuraaja on saanut osakseen, kun Herra itse on tullut hänen luokseen, pelastanut hänet ja kutsunut kulkemaan kanssaan taivaalliseen päämäärään asti.

Pietarin tie lankeemukseen ja takaisin

Jumalan suunnitelma ja inhimillinen ajattelu (Matt. 16:21-23)

21. Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen oli mentävä Jerusalemiin ja kärsittävä paljon vanhimmilta, ylipapeilta ja kirjanoppineilta, tultava surmatuksi ja kolmantena päivänä noustava ylös.

22. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi varoittamaan häntä: "Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko."

23. Jeesus kääntyi ja sanoi Pietarille: "Mene pois minun edestäni, Saatana. Sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten." (Matt. 16:21-23)

Kiusaukset ja kiusaajat

Elämässämme eivät pahimpia kiusauksia ole välttämättä houkutukset karkeisiin synteihin ja lankeemuksiin. Niistä on usein lyhempi tie parannukseen kuin niin sanotuista valkeista synneistä. Niissä on kysymys kiusauksista, joissa meitä yritetään viedä Jumalan tahdon tieltä sinänsä hyvään ja tarpeelliseen. Niissä tilanteissa on tärkeää, että näemme, mikä ja kuka on kiusauksen takana. Samalla meidän on juostava Jeesuksen luo nähdäksemme, mikä on Hänen hyvä ja armollinen tiensä meitä varten.

Entä oletko tullut ajatelleeksi, että sinä olet ehkä tietämättäsi tai joskus hyvin tietoisestikin aiheuttanut toisille ihmisille kiusauksia. Olet ehkä aivan hyvää hyvyttäsi ja mielestäsi toisen parasta ajatellen ollutkin viekoittelemassa uskon veljeä tai sisarta pois Jumalan tahdon tieltä. Tekstimme vie meidät tämän kysymyksen ääreen.

Mitä Jeesus tuli tekemään

Pietarille ja muille opetuslapsille oli kolmen vuoden aikana selvinnyt, kuka Jeesus oli. Sen Pietari ilmaisi uskontunnustuksellaan. Mutta nyt Jeesuksen koulutusohjelmassa alkoi uusi vaihe. Hän alkoi opettaa kärsimystiensä merkitystä ja tehtävänsä maailman syntien sovittajana. Kolme vuotta Hän oli vain epäsuorasti kertonut tuskien tiestä ja ylösnousemuksen voitosta, mutta nyt oli opetuslapset vietävä syvälle Jumalan pelastussuunnitelman salaisuuteen. Jeesuksen oli suunnattava askeleensa kohti Jerusalemiä. Kysymys oli ajallisesta Jerusalemistä, missä Hän vuodat-taisi verensä ihmiskunnan syntien sovituksi ja nousemalla ruumiillisesti ylös haudasta voittaisi kuoleman ja Saatanan vallan. Samalla oli kysymys taivaallisesta Jerusalemistä, Isän kodista, jonne Hän avaisi tien jokaiselle seuraajalleen.

Jeesus alkoi siksi opettaa ristin ja ylösnousemuksen salaisuutta. Hän teki sitä toistuvasti kuuden kuukauden ajan, mutta evankeliumit kertovat ykskantaan, että opetuslapset eivät ymmärtäneet siitä mitään. Heille puhe vangitsemisesta, pilkasta, ruoskinnasta, ristiin naulitsemisesta ja kuolemasta merkitsi tappiota ja epäonnistumista. He olivat epälukuisia kertoja nähneet, mitä roomalaisten julma kidutuskuolema ristillä merkitsi, mutta Jeesuksen puheen merkitys ei mennyt perille, koska he eivät kyenneet ymmärtämään, että kaiken kärsimyksen jälkeen tulisi ylösnousemuksen voitto. Siksi he eivät ymmärtäneet Jeesuksen toistuvaa opetusta rististä ja ylösnousemuksesta.

Meidän on hyvä pitää mielessämme, että Jeesus ei kertaakaan puhuessaan kärsimyksensä jättänyt kertomatta ylösnousemusta. Siksi meidänkin tulee ristin sanoa julistaessamme aina liittää siihen ylösnousemuksen voiton viesti. Mutta opetuslapset eivät ymmärtäneet Jeesuksen opetusta ennen kuin vasta Hänen ylösnousemisensa jälkeen.

Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli unelmansa. He odottivat monien muiden aikalaistensa kanssa Jeesuksen perustamaa vapaata ja kukoistavaa Israelin valtakuntaa, jossa Jumalan hallintavalta toteutuisi. Tätä unelmaa toki horjutti se, että Jeesuksen vastustajien määrä oli kasvamistaan kasvanut. Jerusalemi oli lähes kokonaan kääntänyt jo selkänsä Hänen opetuksilleen.

Minun pitää menne Jerusalemiin

Jeesuksen sanat kuuluivat: *"Minun on mentävä Jerusalemiin."* Toki Jeesus olisi voinut väistää ristin ja kärsimyksen, niin kuin Pietari ehdotti, mutta kysymys ei ollut pakosta joutua vangiksi vaan siitä, että Isän tahto oli ihmiskunnan - siis meidänkin - syntien sovittaminen. Kuuliaisuus Isän tahdolle ajoi Jeesusta kohti Jerusalemin tuskia. Mutta Jeesus katsoi kärsimystiellään aina pitemmälle, aina kärsimystensä tuomaan pelastukseen ja siunaukseen asti. Heprealaiskirje (12:2) kuvaa asiaa näin: *"Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella."*

Jeesus tiesi, että Hänelle ja Isälle tulisi olemaan suunnaton ilo siitä, että syntiset pelastuvat ja pääsevät taivaalliseen kotiin Kristuksen kirkastettuna morsiamena. Jesa ja ennusti asian Vanhan Biblian sanoin näin:

"Että hänen sielunsa on työtä tehnyt, saa hän ilonsa nähdä, ja tulee ravituksi. Tuntemisensa kautta minun vanhurskas palvelijani monta vanhurskauttaa; sillä hän kantaa heidän syntinsä." (Jes. 53:11)

Pietari Saatanan kätyrinä

Kuultuaan Jeesuksen opetuksen, Pietari vei Jeesuksen vähän syrjemmälle ja ilmaisi syvän protestinsa: *"Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko."* Sanat, jotka on käännetty "Jumala varjelkoon" kuuluvat alkukielestä suoraan käännettynä:

”Armollinen sinulle.” Vanha Biblia kääntääkin sanat samoin kuin moni ulkomainen käännös: ”Armahda itseäsi” eli vähän modernimmin ilmaistuna ”Säästä itseäsi!”

Sanat kuulostavat näin käännettynä ihmeen tutuilta, aivan kuin viimeisten sielunhoito-oppikirjojen sivuilta. ”Huolehdi itsestäsi, säästä itseäsi! Et voi rakastaa muita, ellet ensin rakasta itseäsi! Ole armollinen itseäsi kohtaan! Meidän ei tarvitse etsiä elämäämme kärsimystä, sitä tulee etsimättäkin.” Pietarin sanat kuulostavat siis todella inhimillisiltä ja sielunhoidollisilta.

Todellisuudessa nuo inhimilliset sanat tulivat itse Saatanan suusta. Kysymys oli siitä, että inhimillisiin tunteisiinsa perustanut Pietari, joka oli juuri aikaisemmin saanut olla Jumalan ilmoituksen äänitorvena, puhuikin nyt Saatanan suuna. Kysymys oli kiusauksesta Jeesukselle. Niin itse asiassa paljossa samanlaisesta kiusauksesta, jonka Hän sai kokea erämaassa, kun Saatanana näytti Hänelle kaiken maailman rikkauden ja lupasi koko maailman hallintavallan edellyttäen, että Jeesus kumartaisi Saatanaa.

Jeesus toki tunsikin Saatanan valheen isäksi, joka ei missään tapauksessa olisi valtaansa Jeesukselle luovuttanut. Siinä ei tuon kiusauksen ydin ollutkaan. Näyttäessään kaiken maailman Jeesukselle Saatanana näytti samalla, kuinka syvä oli ihmisten turmelus ja synty. Jopa Jeesukselle olisi ylivoimaista saavuttaa valtaansa ihmiskuntaa kärsimyksen ja tuskan tiellä. Pietari oli Saatanan kanssa samaa mieltä.

Kiusauksen tullessa uskon veljen tai sisaren kautta, meidän on selkeästi nähtävä, että todellisuudessa kysymys on Saatanan hyökkäyksestä meitä kohtaan. Todellinen vihollinen on tunnistettava. Meidän on myös tajuttava, että voimme hyvän tahtoisuudessamme olla Saatanan suuna toisillemme.

Pietarin inhimillinen rakkaus

Pietarin sanat nousivat kolmesta eri inhimillisestä tunnepurkauksesta, joita siis Saatanana käytti taitavasti hyväkseen. Ensinnäkin Pietari rakasti syvästi Jeesusta. Hänen inhimillinen rakkautensa halusi varjella Jeesusta kaikenlaisesta kärsimyksestä. Mutta inhimillinen rakkaus ei ota huomioon sitä, että jumalallinen rakkaus vie meidät itsensä uhraamisen, itsensä kieltämisen ja kärsimyksen tielle. Jumalallinen rakkaus on myös pyhää, ja se etsii toisten pelastusta ja parasta. Kulkiessaan kohti kärsimystä, Pyhän Hengen synnyttämä rakkaus ei etsi sinänsä kärsimystä, vaan sitä että kärsimyksenkin keskellä toteutuisi Jumalan tahto.

Inhimillisen rakkauden sanat voivat olla mitä syvin kiusaus meille. On olemassa elämää suurempaa rakkautta, se on rakkautta, joka antaa itsensä alttiiksi jopa kuolemaan toisten pelastumisen vuoksi, koska tietää sen olevan Jumalan hyvä ja pyhä tahto.

Pietari ei puhunut vain inhimillisestä rakkaudesta Jeesusta kohtaan. Hän oli myös aidosti vihainen. Hän nuhteli Jeesusta. Sinänsä Jumalan tahdon mukainen rakkaus ja synnistä nuhteleva ja vihastuminen eivät ole ristiriidassa keskenään, koska Jumalan rakkaus on pyhää rakkautta. Mutta Pietari asettui inhimillisen rakkauden vihastumisellaan Jeesuksen yläpuolelle mestaroimaan Mestaria. Meidän on hyvä muistaa, että meistä ei taida olla Jeesuksen neuvojiksi. Hän tietää, Hän on oikeassa ja me väärässä. Siksi ainoa oikea asenne on asettua Hänen jalkojensa juureen ja kysyä Hänen tahtoaan elämäämme. Pietarin ylpeä nouseminen Jeesuksen yläpuolelle oli hänen ensimmäinen askeleensa kohti lankeemusta. *”Ylpeys käy lankeemuksen edellä.”*

Kolmanneksi Pietarin asenne ilmaisi tappiomielialaa. Jerusalemin asukkaat olivat nyt syvän paatumuksen vallassa, vaikka he olivat nähneet kaikki Jeesuksen tunnus- teot. Silti he olivat hylänneet Hänet. Sitä paitsi kansa oli syvässä synnin turmeluk- sessa. Ahneus, aviorikokset, vallanhalu, kateus, ihmispelko, väkivalta, kunnianhimo, ulkokultaisuus, valhe ja petokset hallitsivat niin kansaa kuin sen johtajia. Kannat- tiko tuollaisten vuoksi lähteä kärsimään. Kannattiko Jeesuksen lähteä kärsimään ja kuolemaan niiden puolesta, jotka etsivät häntä tappaakseen.

Tämäkään tunne ei taida olla meillekään täysin vieras. Kannattaako noiden kansalli- sesti ylpeiden ja evankeliumille sydämensä sulkeneille japanilaisille viedä sanomaa, kun vain ani harva viitsii edes korvaansa kallistaa sanomallemme. Kannattaako suomalaiselle aviorikkoja sukupolvelle enää evankeliumia julistaa. Sehän on ajat sitten jo hyljännyt Jumalan sanan ja kirkollisten johtajien hyväksynnällä kääntänyt valon pimeydeksi ja pimeyden valoksi.

Mutta Jeesus tiesi paremmin. Hänen kannatti antaa henkensä pilkkaajiensa ja vai- noojiensa puolesta. Hän tiesi, että evankeliumi kykenee murtamaan syvimmänkin pimeyden. Mutta Hän tiesi myös, että ainoa mahdollinen tie, jolla evankeliumi voi levitä ja löytää ihmissydämet, on itsensä kieltävä rakkaus, jolle on tärkeämpää Ju- malan tahdon tekeminen kuin itsensä säästäminen.

Jumalan tahto on hyvä

Kysymys ei ole kuitenkaan siitä, että Jumalan tahto olisi se, että me hammasta pur- ren teemme sellaista, mitä syvimmiltämme inhoamme, mutta teemme sen siksi, että ajatteleme sen olevan Jumalan tahdon. Jeesus tiesi, että kärsimyksen tuolla puo- len ylösnousemuksen voitossa Häntä odotti suuri riemu. Syntiset saivat armon, Saatanan valta tulisi murtumaan ja uusi pelastettujen sukukunta alkaisi.

Jumala haluaa, että mekin oppisimme tuntemaan Jumalan Isän rakkauden hukku- viin ihmisiin ja että tuo rakkaus saisi ajaa meidät itsensä kieltämisen ja ristien kanta- misen tielle, koska sillä tiellä saamme nähdä Herran pelastustekoja niin täällä Suo- messa kuin vaikealla lähetysalalla Japanissakin.

Voitto kiusauksesta

"Mene pois minun edestäni, Saatana. Sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

Jeesuksen vastaus Pietarin suun kautta tulleeeseen kiusaukseen ei suuntautunut Pietariin, vaan itse kiusauksen alkuperään eli Saatanaan. Kun päästämme inhimilliset tunteemme ajamaan Jumalan totuuden ohi, taustalla on itse Saatana. Jeesus voitti kiusauksen paljastamalla sen alkuperän. Meillekin on äärimmäisen tärkeää, että opimme erottamaan toisistaan oman syntisen luontomme parhaatkin tunteet ja Jumalan pyhän ja rakastavan tahdon.

Omassa varassamme jäämme auttamattomasti toiseksi taistelllessamme Saatanaa vastaan. Hän on meitä väkevämpi ja ovelampi. Mutta jos annamme Jeesuksen oman sanan valaista sydämemme motiivit, voimme Hänen kanssaan voittaa sekä ne kiusaukset, jotka kohdistuvat meihin itseemme ja myös kiusauksen joutua Saatanan välikappaleeksi viettelemällä veljiä ja sisaria pois Jumalan tahdon tieltä.

"Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon." Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa Perkelettä, niin hän pakenee teistä. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset, ja tehkää sydämenne puhtaiksi, te kaksimieliset. Tuntekaa kurjuutenne, murehtikaa ja itkekää. Naurunne muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi. Nöyrytkää Herran edessä, niin hän korottaa teidät. (Jaak. 4:7-10)

Kun taivumme Herran eteen, alamme nähdä, että Jumalan tahdon tie on paras silloinkin, kun se vie kärsimyksen ja tuskan alle. Kun näemme, mitä Herra voi ahdistusten tiellä antaa omilleen ja kun näemme tien päässä taivaallisen kirkkauden ja pelastettujen ylistyksen, olemme valmiit kulkemaan Jeesuksen kanssa kohti Jerusalemiä.

Jeesuksen kanssa me voimme kohdata kiusaukset, sillä Hän on luvannut, että meille ei tule suurempia kiusauksia kuin mitä voimme Hänen kanssaan ja Hänen avullaan kestää. Jos kuitenkin lankeamme, meille on tänäänkin auki tuo Golgatan sovintoverellä avattu tie Isän sydämelle. Saamme anteeksi ja saamme lähteä uudestaan Isän tahdon tielle.

Kerskuva, nukkuva ja miekkaa heiluttava Pietari (Mark. 14:27-31)

27. *Jeesus sanoi heille: "Te kaikki loukkaannutte minuun, sillä on kirjoitettu: 'Minä lyön paimenta, ja lampaat joutuvat hajalle.'*

28. *Mutta ylösnoustuani minä menen teidän edellänne Galileaan."*

29. *Niin Pietari sanoi hänelle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, en kuitenkaan minä."*

30. *Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon sinulle: tänään, tänä yönä, ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti kiellät minut."*

31. *Mutta Pietari vakuutti vielä lujemmin: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, minä en ikinä kiellä sinua." Samoin sanoivat kaikki muutkin. (Mark. 14:27-31)*

Mihin sinä menet?

Viimeisellä aterialla Pietari kysyi Jeesukselta: "Herra, mihin sinä menet?" Hän sa-moin kuin muutkin opetuslapset ymmärsivät Jeesuksen kuoleman olevan aivan kä-sillä. Hän ei vastannut heti itse kysymykseen vaan kertoi ensin Pietarille: *"Mihin minä menen, sinne et nyt voi seurata minua, mutta vastedes kyllä olet seuraava minua."* Pietari saisi siis kyllä lopulta tulla samaan paikkaan kuin Jeesuskin, mutta ajoitus olisi Herran käsissä. Tähän Pietari sanoi sellaista, mikä on hienointa hänen milloinkaan lausumaansa: *"Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni minä annan sinun puolestasi."*

Pietari oli täysin vilpiton. Ongelma oli vain siinä, että hän ei tuntenut itseään, omaa heikkouttaan lihassaan. Siihen Jeesus vastasi:

"Henkesikö sinä annat minun puolestani? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti kiellät minut. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."(Joh. 13:37-14:1)

Simon oli sanonut, että Hän oli valmis antamaan henkensä Jeesuksen puolesta. Asiallisesti ottaen Jeesus vastasi: "Niinkö? Siltäkö sinusta tuntuu? Sitäkö todellakin haluat? Simon, minä tunnen sinut paremmin kuin sinä itse. Tiedän kaikkein pahim-mankin, mikä sinussa asuu. Tiedän, että ennen kuin pääsiäisaamu koittaa, sinä olet kolmesti pettänyt minut. Mutta älä jää sydämesi murheen ja ahdistuksen alle."

Sitten Jeesus jatkoi kertomalla sen ehdon, jonka vallitessa sydän pääsee vapaaksi levottomuuden ja murheen vallasta: *"Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."*

Jeesus edellytti, että opetuslapset voisivat ja saisivat uskoa Isään ja Häneen samal-la uskolla. "Teidän uskonne kyllä romahtaa, mutta asiat ovat siitä huolimatta minun ja Isän hanskassa. Tekin saatte lopulta uskon, joka ei enää luota itseensä vaan ko-konaan minuun ja Isään."

Luvun 13 viimeinen jae ja luvun 14 ensimmäinen kuuluvat yhteen siitakin huolimatta, että Jeesus vaihtoi sinä -muodon te -muotoon lukujen taitteessa. Sanoessaan: "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun." Jeesus ei sulkenut Pietaria ulkopuolelle. Luukkaan kuvauksessa samasta tilanteesta saamme lisävaloa. Siinä taas muita ei suljettu pois vaikka kohde oli erityisesti Pietari: "*Simon, Simon, Saatana on tavoitellut teitä*" - monikko - "*valtaansa seuloakseen teitä kuin viljaa. Mutta minä olen rukoillut sinun*" - yksikkö - "*puolestasi, ettei uskosi raukeaisi tyhjiin. Kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi.*" (Luuk. 22:31-32)

Getsemane (Mark. 14:32-42)

32. He tulivat paikkaan, jota kutsuttiin Getsemaneksi. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "*Istukaa tässä sillä aikaa kun minä rukoilen.*"

33. Hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, ja hän alkoi tuntea kauhua ja tuskaa.

34. Niin hän sanoi heille: "*Minun sieluni on syvästi murheellinen, aina kuolemaan asti. Jääkää tähän ja valvokaa.*"

35. Hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi maahan ja rukoili, että se hetki, jos mahdollista, menisi häneltä ohi.

36. Hän sanoi: "*Abba, Isä, kaikki on sinulle mahdollista. Ota tämä malja minulta pois. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä!*"

37. Sitten hän tuli takaisin ja tapasi opetuslapset nukkumasta ja sanoi Pietarille: "*Simon, nukutko sinä? Etkö jaksanut edes yhtä hetkeä valvoa?*"

38. Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko."

39. Taas hän meni pois ja rukoili samoin sanoin.

40. Palattuaan hän tapasi heidät taas nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet raukeiksi. Eivätkä he tienneet, mitä vastaisivat hänelle.

41. Tullessaan kolmannen kerran hän sanoi heille: "*Te nukutte vielä ja lepäätte! Jo riittää! Hetki on koittanut. Katsokaa, Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.*"

42. Nouskaa, lähtekäämme! Se, joka minut kavaltaa, on lähellä." (Mark. 14:32-42)

Lauma hajotetaan

Miten Jeesus tämän rukoustaistelunsa aikana kohteli opetuslapsiaan?

Aivan edellä Hän oli valmistanut heitä siihen, että Hänet vangittaisiin:

"Te kaikki loukkaannutte, sillä on kirjoitettu: 'Minä lyön paimenen, ja lampaat hajotetaan'. Mutta kuolleista noustuani minä menen teidän edellänne Galileaan."

Jeesus kertoi, että kaikki he pakenisivat – itse asiassa Hän valmisti heidät pakenemaan ja antoi jopa vangitsijoilleen määräyksen päästää opetuslapset pakenemaan.

Hän tiesi mitä tapahtuisi ja kertoi sen huolimatta opetuslasten protesteista. Mutta Hän lisäsi: "Nousen kuolleista ja menen edellänne Galileaan". Pakonsa jälkeen Hän itse tulisi jälleen kokoamaan heidät.

Hengellinen uneliaisuus

Jeesuksen rukoillessa tuskaisena opetuslapset nukkuivat. Kun tiedämme, miten äidit saattavat tuntitolkulla valvoa sairaan lapsensa vuoteen äärellä, ymmärrämme, että opetuslapset eivät Jeesuksen perusteellisesta opetuksesta huolimatta ymmärtäneet, missä tilanteessa he olivat. Heidän uneliaisuutensa kertoi heidän hengellisestä tilastaan, sen heikkoudesta:

"Simon, nukutko? Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa? Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen. Henki tosin on altis, mutta ihmisluonto on heikko." (Mark. 14:37-38)

Jeesus tiesi täsmälleen, mistä opetuslasten uneliaisuus johtui. Sellaisessa tilassa Pietarin ja muut lopulta valtasi kauhu ja pelko, joka ilmeni ensin miekalla hosumisena ja sitten pakenemisena ja Jeesuksen kieltämisenä. Mutta Jeesus tiesi kaiken sen etukäteen ja valmisti opetuslapsia siihen, että kun he lopulta näkisivät oman surkeutensa, he eivät joutuisi epätoivoon, vaan löytäisivät avun juuri Jeesukselta itseltään.

Vierellä valvova Jeesus

Kun Jeesuksen rukoustaistelu oli päättynyt, Hän meni kolmatta kertaa nukkuvien opetuslastensa luo. Tekstimme jae 41 on huonosti käännetty. Lause, joka on käännetty "Te nukutte vielä ja lepäätte", on käskymuodossa, joten sen oikea käänös kuuluu: "Nukkukaa vielä ja levätkää!" Jeesus antoi opetuslapsille luvan jatkaa nukkumistaan. Kun sitten Juudas ja sotilasjoukko saapui, Hän herätti heidät sanomalla *"Jo riittää! Hetki on tullut. Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin."* Näemme siis, että Jeesus istui nukkuvien opetuslastensa vieressä, antoi heidän levätä, koska Hän tiesi kuinka vaikea ja raskas päivä heillä olisi edessään. Jeesus ei milloinkaan jätä opetuslapsiaan oman onnensa nojaan.

Koska Pietari oli nukkunut silloin, kun hänen olisi pitänyt valvoa ja rukoilla, hän oli täysin valmistautumaton siihen hengelliseen taisteluun, jossa Saatana rusikoisi häntä ja yritti langettaa hänet epätoivoon, niin kuin Iskariotin Juudaksenkin.

Lihan käsivarsi

Simon Pietari, jolla oli miekka, veti sen esiin, iski ylipapin palvelijaa ja löi häneltä oikean korvan irti. Palvelijan nimi oli Malkos. Mutta Jeesus sanoi Pietarille: "Pistä miekkasi tuppeen. Isä on antanut minulle tämän maljan. Enkö minä joisi sitä?" (Joh. 18:10-11)

Kun Jeesuksen vangitsijat saapuivat, uninen Simon vetäisi miekan tupestaan ja löi sillä puolustaakseen Jeesusta. Pidän Pietarista. Hänessä oli sentään jotain, vaikka se olikin väärää. Hänellä oli vilpítőntä, mutta taitamatonta intoa. Toinen evankelista

kertoo, että viimeinen parantamishme ennen ristiä tarvittiin Jeesuksen oman opetuslapsen väärän innon seurausten korjaamiseen. Malkuksen korva parani. Luulen, että Jeesus joutuu yhä parantamaan monia sellaisia haavoja, joita Hänen lihallisesta innostaan palavat seuraajansa taitamattomuudellaan toisiin lyövät.

Mitä Jeesus sanoi Pietarille: *"Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"* Pietarin kiivaus oli lihallista ja taitamatonta. Hermostuneen Pietarin miekanisku sellaisenaan kertoo jotain hänen mielentilastaan. Jos yrittää miekalla katkaista toisen kaulan, mutta saa vain korvan irti, niin kysymys on surkeasta aseiden käytöstä. Hän oli täynnä lihallista kiivautta Herran puolesta, se oli väärää ja lisäksi pelkkää hutiloitintia.

Jeesus sanoi: *"Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"*

Jeesushan oli rukoillut: *"Isäni, jos on mahdollista, menkään minulta pois tämä malja. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä."* (Matt. 26:39)

Syvässä tuskassa, sydän ja koko ruumis verta hikoillen, mutta täydessä yhteydessä Isän kanssa Hän kävi rukoustaistelunsa. Nyt näkyy rukoustaistelun tulos:

"Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?"

Pietarilla oli kiivautta mutta ilman viisautta. Jeesuksella oli kiivaus viisaudessa: *"Kiivaus sinun huoneesi tähden kuluttaa minut,"* (Joh. 2:17) niin kuin profeetta oli kirjoittanut ennalta nähdessään Jeesuksen kärsimysten.

"Olen nostanut huulilleni maljan, jonka katkeruus on niin syvä, että sitä yksikään ihmismieli ei koskaan kykene luotaamaan. Enkö joisi sitä?"

Näissä Jeesuksen sanoissa näkyy Hänen majesteettinsa suuruus ja Hänen nöyryytensä syvyys.

Jos minun syntieni oikeudenmukainen rangaistus on Jumalan pyhä tuli kadotuksessa, sitä kuvaa yksi pisara Jeesuksen kärsimysten maljassa. Kun sitten Jeesus joutui juomaan koko maailman syntien rangaistuksen, siinä oli hänelle annettu malja. Viimeistä pisaraa myöten Hän sen tyhjensi Golgatan ristillä. Siihen tyhjjeni myös Jumalan oikeudenmukainen ja pyhä viha minua kohtaan. Sain kaiken anteeksi. Saan olla Jumalan rakas lapsi. Ylistys Kristukselle!

Pietari seuraa etäältä ja kieltää Jeesuksen (Luuk. 22:54-62)

54. Silloin he ottivat Jeesuksen kiinni ja veivät hänet ylipapin taloon. Pietari seurasi heitä kauempana.

55. He sytyttivät nuotion keskelle sisäpihaa, ja kun he asettuivat istumaan, Pietari istuutui heidän joukkoonsa.

56. Eräs palvelustyttö näki hänen istuvan tulen ääressä, katsoi häntä tarkkaan ja sanoi: "Tuokin oli hänen seurassaan."

57. Mutta Pietari kielsi sanoen: "Nainen, en tunne häntä."

58. Hetken kuluttua sanoi eräs mies hänet nähdessään: "Sinäkin olet yksi niistä." Mutta Pietari sanoi: "Mies, en ole."

59. Noin tunnin kuluttua toinen mies väitti: "Totisesti, tämäkin oli hänen kanssaan. Onhan hänkin galilealainen."

60. Mutta Pietari sanoi: "En ymmärrä, mies, mistä puhut." Samassa, hänen vielä puhuessaan, kukko lauloi.

61. Herra kääntyi ja katsoi Pietariin. Silloin Pietari muisti Herran sanat, jotka tämä oli sanonut hänelle: "Ennen kuin kukko tänään laulaa, sinä kolmesti kiellät minut."

62. Hän meni ulos ja itki katkerasti. (Luuk. 22:54-62)

Etäältä

Pietari kyllä pakeni, mutta keräsi lopulta viimeisen lihallisen rohkeutensa ja päätti lähteä kuitenkin seuraamaan Jeesusta, mutta ei enää Hänen askelissaan, joka olisi merkinnyt ehkä vangituksi ja tapetuksi tulemistä.

Meidänkin on mahdotonta seurata Jeesusta puolinaisella sydämellä. Jos yritämme sitä, päädymme Pietarin tavoin lopulta kieltämään Herran. Ainoa mahdollinen tapa on seurata koko sydämellä Herraa.

Pietari hiilivalkealla

Kaksi Jeesuksen opetuslapsista meni aina Hannaan talolle asti. Toinen heistä meni talon sisäpihaan asti. Hän oli todennäköisesti Johannes. Toinen oli Pietari. Muut opetuslapset olivat hajaantuneet kukin taholleen. Johannes meni suoraan sisälle pihaan, mutta Pietari seisautui portille ja jäi ulkopuolelle. Toista opetuslapsista ei grillattu kiusallisilla kysymyksillä, koska hän oli ylipapin tuttu. Pietarin vaikeudet alkoivat, kun hän jäi ulkopuolelle. Johannes kaikesta päätellen aavisti Pietarin olevan vaarassa ja meni portille, puhui ovenvartijatytölle ja tämä päästi Pietarin sisään.

Sinä yönä oli kylmä, ja siksi pihalle oli viritelty hiilivalkea. Todennäköisesti Johannes ja Pietarin kylmyyden tunnetta lisäsi pelko ja sen mukanaan tuoma kylmä hiki. Pietari meni lämmittelemään Jeesuksen vihollisten sytyttämälle tulelle. Tänäänkin on vaarallista mennä "lämmittelemään" Jeesuksen vastustajien seuraan.

Pietarin kieltämiset

Pietarin seisoskellessa hänen luokseen tultiin uudelleen. Ensimmäinen kieltäminen oli tapahtunut portilla, kun ovea vartioinut palvelijatar oli tunnistanut hänet. Nyt he tulivat jälleen ja kysyivät:

"Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi.

*"Silloin eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen sukulainen, jolta Pietari oli sivalta-
nut korvan, sanoi: 'Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?' Pietari
kielsi taas."*

Johannes ei evankeliumissaan kerro asiasta mitään. Markus evankeliumissaan, jonka sisällöstä Pietari itse oli vastuussa, kertoo hänen kiroilustaan ja vannomi-

sestaan. Muut evankelistat kertovat vain itse murhenäytelmän: *"Pietari kielsi taas. Samassa lauloi kukko."*

Luukas mainitsee Jeesuksen katseen, joka puhui Pietarille enemmän kuin pitkä saarna. Katse palautti Pietarin mieleen kaiken sen, mitä Jeesus oli samana iltana puhunut. Katseeseen ei kuitenkaan sisällynyt tuomion, pikemminkin surun ja säälin sävy. Se oli rakkauden katse, jolla Jeesus kutsui Pietarin aitoon parannukseen.

Kertomus on traaginen. Kiivaudessa ilman viisautta Pietari huitoi miekalla. Heikkouden valtaan joutuneena ja vapisevana hän sanoi kolme kertaa ennen auringon nousua, ettei hän tunne Jeesusta eikä hänellä ole mitään tekemistä Jeesuksen kanssa. Luen tapahtuman arkuudella:

"Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea." (1.Kor. 10:12)

Pietarin paluu - parannus elämäksi

Juudas Iskariot petti ja Pietari kielsi tuntevansa Jeesuksen. Molemmat ovat suuria syntejä, joihin kuka tahansa meistäkin voi langeta. Molemmille Jeesus kertoi etukäteen, mitä he tulisivat tekemään. Kummatkin katuiivat syntejään. Mutta toinen joutui kadotukseen ja toinen sai armon ja hänestä tuli Jeesuksen ylösnousemuksen väkevä todistaja. Mistä ero johtui? Eikö Pietarin synty, kolmesti toistettu ollut selkeää Jeesuksen luottamuksen pettämistä? Ero ei siis ollut syntien suuruudessa, vaan siitä, miten he menettelivät langettuaan. Juudas katui, tunnusti tehneensä väärin, mutta ei Jeesukseen vaan itseensä ja ylipappeihin päin. Pietari katui, tunnusti syntinsä kyynelin Jeesukseen päin. Syyllisyyden tuskassa häntä kantoivat Jeesuksen armahtava katse ja Jeesuksen lupaus siitä, että Hän rukoilisi, ettei Pietarin usko lankeemuksen keskellä romahtaisi.

Juudas katui, mutta ei jäänyt Jeesuksen varaan. Hän päätti hoitaa vastuunsa itse eli jäi epäuskon valtaan. Pietari katui ja jätti itsensä Jeesuksen armon varaan. Kristillinen parannus on katumusta ja syntien tunnustamista Jeesukselle ja jäämistä oman tunnon syytöstenkin keskellä kokonaan Vapahtajan armon varaan. Pietari sai armon, sillä Jeesus kulki koko ristien tien loppuun asti kantaen myös Hänen ja muidenkin opetuslasten syntien rangaistuksen.

Jos sinä olet pettänyt Jeesuksen tai kieltänyt muista, mitä Hän lupasi: *"Sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos."* (Joh. 6:37) Hän kulki petollisten ja kieltäjien tähden Golgatan tien loppuun asti. Yksikään, joka langenneena tulee Hänen luokseen, ei jää armosta osattomaksi. Käy siis tänään Armahtajasi luo!

Haudalle juoksu (Joh. 20:1-8)

1. Varhain viikon ensimmäisenä päivänä, kun oli vielä pimeä, Magdalan Maria tuli haudalle ja näki, että kivi oli otettu pois hautakammion suulta.
2. Niin hän lähti juosten Simon Pietarin ja sen toisen opetuslapsen luo, jota Jeesus erityisesti rakasti, ja sanoi heille: "Herra on otettu pois haudasta, emmekä tiedä, minne hänet on pantu."
3. Niin Pietari ja se toinen opetuslapsi tulivat ulos ja lähtivät haudalle.
4. He juoksivat yhdessä, mutta se toinen opetuslapsi juoksi nopeammin kuin Pietari ja tuli haudalle ensimmäisenä.
5. Hän kurkisti sisään ja näki käärinliinojen olevan siellä, mutta hän ei mennyt sisälle.
6. Simon Pietari tuli hänen perässään ja astui sisälle hautakammioon. Hän katseli siellä olevia käärinliinoja
7. ja hikiliinaa, joka oli ollut Jeesuksen pään ympärillä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa vaan käärittynä erillään, toisessa paikassa.
8. Silloin toinenkin opetuslapsi, joka oli ensimmäisenä tullut haudalle, astui sisälle, ja hän näki ja uskoi.
9. He eivät näet vielä olleet ymmärtäneet Raamatusta sitä, että Jeesuksen piti nousta kuolleista.
10. Niin opetuslapset palasivat omiensa luo. (Joh. 20:1-8)

Pietari ja Johannes juoksevat

Kuultuaan Magdalan Marialta haudan tilasta Pietari ja Johannes lähtivät juoksu-jalkaa ottamaan selvää, mitä oikein oli tapahtunut ja mitä se merkitsi. Johannes, joka oli todennäköisesti Pietaria nuorempi, juoksi nopeammin, vaikka Pietarin halu päästä haudalle pian ei varmaankaan ollut vähäisempi kuin Johanneksenkaan.

Mikä sai kolme päivää syvässä katumuksessa ja sydämen syytöksissä kärsineen Pietarin juoksemaan haudalle? Oliko se vain järkyttävä uutinen mahdollisesta haudan ryöstöstä? Varmasti myös se, mutta Pietarin sisikunnassa saattoi sittenkin viritä toivo, kun hän muisti Jeesuksen sanat ja esirukouslupauksen puolestaan. Jospa Jeesuksen puhe kolmannen päivän ylösnousemuksesta jotenkin liittyivät tähän? Jospa kaikki ei sittenkään olisi vielä lopussa?

"Kurkistaessaan sisään hän näki siellä käärinliinat."

Ensin haudalle ehtineen Johanneksen havainto oli siis hiukan enemmän, kuin se mitä Maria oli nähnyt. Sitten Pietarikin saapui perille. Hän ei jäänyt vain ulkopuolelta katselemaan vaan meni suoraan haudan sisälle:

"Hän näki siellä käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Jeesuksen päässä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä."

Pietarin käytöksen rohkaisemana Johanneskin astui sisään. Hän "näki ja uskoi."

Sitten Pietari ja Johannes palasivat kotiin, mutta Maria Magdalena jäi haudalle miesten palattua.

Silminnäkijät

Johanneksen kuvauksessa ylösnousemuksesta pistää silmään yksityiskohtaisuus, millä hän kertoo siitä, mitä opetuslapset tekivät, näkivät ja millaisen vaikutuksen se heihin teki. Hän on ilmeisen huolellinen osoittaakseen tapahtumien historiallisen luotettavuuden ja todistajien kokemusten alkuperäisyyden toisin kuin muut evankeelistat, jotka keskittyvät enemmän itse asiaan kuin sen todisteisiin.

Kuvatessaan Marian, Johanneksen ja Pietarin silmillään tekemiä havaintoja Johannes käyttää eri sanoja, jotka kaikki tarkoittavat näkemistä. Maria ”näki kiven otetuksi pois haudan suulta.” Johannes ”näki siellä käärinliinat.” Pietari ”näki siellä käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Jeesuksen päässä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.” Ja lopuksi Johannes ”näki ja uskoi.”

Marian näkemisestä käytetään kreikan kielen verbiä *blepo*, joka on aivan tavallinen verbi näkemisestä. Kun Johannes tuli, pysähtyi haudan suulle ja näki, käytetään myös tätä tavallista näkemistä tarkoittavaa sanaa. Kun Pietari tuli ja näki, käytetään sanaa *theoreo*, joka tarkoittaa paljon enemmän kuin pelkkää näkemistä. Se merkitsee tarkkaa, kriittistä ja tutkivaa katselua. Vaikka Johannes ei kerro, millaisen vaikutuksen tämä tutkiva katselu Pietariin teki, ei ole epäilystäkään siitä, etteikö vaikutus olisi ollut voimakas. Kun Johannes sitten Pietarin rohkaisemana meni sisään ja näki, käytetään taas aivan toista sanaa *eido*. Vaikka sanaan sisältyy silmin näkeminen, se merkitsee aina myös nähdyn käsittämistä ja ymmärtämistä. Kun siis Johannes meni sisään, hän näki, ymmärsi ja sen tähden myös uskoi. Älyllinen ymmärtäminen synnytti hänessä myös täyden vakuuttuneisuuden.

Historialliset tosiasiat

Mitä he sitten oikein näkivät? Maria näki kiven vieritettynä pois haudan suulta ja ovi-aukon, jota ei kukaan vartioinut. Johannes näki hiukan enemmän. Hän katsoi sisään asti ja näki kokoon painuneet käärinliinat juuri siinä paikassa, mihin ruumis oli asetettu ja samalla tavalla avaamattomina, mutta kuitenkin sisällä ei enää ollut ruumista. Kun Pietari meni sisään, hän tutki. Mitä hän näki? Hän näki, että käärinliinat olivat täsmälleen siinä muodossa, mihin ne oli käärittä hajuvoiteilla toisiinsa kiinnittyneinä, mutta kokoon painuneena, koska sisältä puuttui ruumis. Liinoja ei siis oltu avattu. Lisäksi hikiliina, ”joka oli ollut Jeesuksen päässä”, ”ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.” Se oli siis edelleen niin käärittynä, kuin se olisi ollut Jeesuksen pään ympärillä avaamattomana, mutta se oli tyhjä.

Päähän pantu hikiliina ei ollut noissa tuon ajan kalliohaudoissa osa ruumiin käärinliinaa vaan oma erillinen liinansa. Ruumis sijoitettiin hautaan louhittuun hyllymäiseen ruumissyvennykseen niin, että jalat osoittivat suuaukon suuntaan. Ruumissyvennyk-

sessä oli lievä korotus pään kohdalla. Pään hikiliinat olivat siis erillään pääkorotuksen kohdalla. Pietari havaitsi, että kukaan ei ollut koskenut käärinliinoihin eikä hikiliinaan. Ne olivat täsmälleen paikalla, johon ne oli jätetty Jeesuksen hautaamisen yhteydessä. Liinoja ei oltu avattu eikä niitä oltu sotkettu. Liinat ja hajuvoiteet olivat paikallaan sanoin kuin pään hikiliinakin, juuri niin kuin Jeesuksen ruumis olisi ollut niiden sisällä, mutta liinat olivat tyhjä.

Todisteet vakuuttivat

Johannes astui hautaan ja hänkin näki ja nyt myös ymmärsi, mistä oli kysymys. Kukaan ei ollut hautaa sotkenut. Yksikään väkivaltainen käsi ei ollut liinoihin koskenut tai repinyt niitä auki. Ne olivat juuri niin kuin Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus olivat ne jättäneet. Eivät edes Jeesusta rakastavienkaan kädet olleet koskeneet niihin. Johannes näki ja uskoi. Hänen Herransa ei ollut siellä. Hän oli noussut ylös!

Meidän on syytä muistaa, että he eivät vielä olleet nähneet Jeesusta. Jeesus ei ollut vielä ilmestynyt heille, vaan heidän vakuuttumisensa tästä ihmeestä perustui siihen, että kivi oli vieritetty pois ja käärinliinat olivat koskemattomina paikoillaan. Hauta oli tyhjä. Hän oli lähtenyt siitä ulos. Ylösnousemus oli totta!

Kirkko seisoo tai kaatuu ylösnousemuksen varassa

Tässä on kristinuskon keskus ja sydän. Jos kiellämme sen, meillä ei ole enää mitään kristinuskoa. Tosiasia, että on olemassa kristillinen kirkko, perustuu siihen, minkä Johannes näki ja uskoi. Enkeli ei vierittänyt kiveä pois sitä varten, että Jeesus olisi päässyt sieltä ulos, vaan sitä varten, että me näkisimme, että Hän ei ole enää haudassa. Herra oli noussut ja poistunut haudasta käärinliinoja sekoittamatta ennen kuin enkelit vierittivät kiven pois. Johannes näki, ymmärsi, tajusi näkemänsä merkityksen ja siksi hän uskoi.

”He eivät näet vielä ymmärtäneet, että Raamatun mukaan hän oli nouseva kuolleista.” Lisäyksellään Johannes myöntää sen, että Jeesuksen opetus ja Vanhan testamentin todistus, jonka Jeesus heille oli myös ylösnousemuksen osalta antanut, ei ollut koskaan mennyt heidän ymmärrykseensä ja sydämeensä asti. Heillä olisi Raamatun todistuksen perusteella ollut riittävästi syytä uskoa, mutta kun he olivat epäonnistuneet, Herra tarjosi heille uudet näkyvät todisteet omasta ruumiillisesta ylösnousemuksestaan. Tänäpä meillä on moninkertainen todistusaineisto ja mahdollisuus ymmärtää ja uskoa ylösnousemuksen tosiasia.

Tämä huomautus sisältää myös sen tosiasian, että vaikka Pietari ja Johannes uskoivat Jeesuksen ylösnousemuksen tapahtuneen, he eivät ymmärtäneet vielä tapahtuman luonnetta eivätkä sen merkitystä. Näiden molempien ymmärtämiseen tarvitaan oikea Raamatun ilmoituksen kokonaisuuden käsittäminen. Myöhemmin ilmestyessään Jeesus avasikin heidän ymmärryksensä kirjoituksista käsin tajuamaan ylösnousemuksen mullistavan merkityksen pelastuksellemme ja koko Jumalan pelastussuunnitelmalle maailmassa.

Henkilökohtaiset terveiset (Mark. 16:5-7)

5. Naiset menivät hautakammioon ja näkivät oikealla puolella istumassa nuorukaisen yllään pitkä, valkoinen vaate, ja he pelästyivät.

6. Mutta hän sanoi heille: "Älkää olko peloissanne. Te etsitte Jeesusta, nasa-retilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös, ei hän ole täällä. Tässä on paikka, johon hänet pantiin.

7. Mutta menkää sanomaan hänen opetuslapsilleen, myös Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan. Siellä te näette hänet, niin kuin hän teille sanoi.'" (Mark. 16:5-7)

Ylösnousemuksen aamun tapahtumat etenivät ilmeisesti niin, että Maria Magdalena ehti ennen muita naisia haudalle ja juoksi takaisin kertomaan asian opetuslapsille, joista vain siis Johannes ja Pietari olivat valmiit edes lähtemään tarkistamaan, mistä oli kysymys. Muut eivät ilmeisesti surultaan kyenneet ottamaan Marian ilmoitusta tosissaan.

Sillä aikaa muut naiset saapuivat haudalle ja tapasivat enkelin, joka lähetti viestin opetuslapsille ja erityisterveiset Pietarille. Terveisten tarkoitus oli antaa katumuksen tuskissa olevalle Pietarille toivoa.

Heidän palattuaan haudalta Johannes ja Pietari juoksivat haudalle ja Maria seurasi heitä sinne. Matkalla he eivät törmänneet muihin naisiin, sillä heistä Matteus kertoo:

Naiset lähtivät nopeasti haudalta pelon ja suuren ilon valtaamina ja juoksivat viemään sanaa Jeesuksen opetuslapsille. Mutta Jeesus tuli heitä vastaan ja sanoi: "Rauha teille!" He menivät hänen luokseen, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartuivat palvomaan häntä. Silloin Jeesus sanoi heille: "Älkää pelätkö! Menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Galileaan. Siellä he saavat nähdä minut." (Matt. 28:8-10)

Kun kaikki naiset ja Pietari ja Johannes olivat palanneet haudalta, Jeesuksen ylösnousemuksen todisteita miettivä Pietari sai tuon rohkaisevat terveiset. Kun Pietarille alkoi valjeta, että Jeesus oli todellakin ylösnoussut, häntä alkoi ehkä entistäkin enemmän hävettää ja pelottaa Jeesuksen kohtaaminen. Siksi Herran enkelin kautta lähettämät terveiset olivat hänelle tarpeellista valmistusta itse kohtaamiseen.

Ilmestymisjärjestys

On mielenkiintoista se, missä järjestyksessä Jeesus ilmestyi omilleen. Ensin hän ilmestyi Maria Magdalenalle ja sitten muille naisille, sitten Pietarille, sitten Kleopakselle ja hänen toverilleen ja vasta viimeksi kaikille opetuslapsille. Kysymys oli tärkeysjärjestyksestä. Kaikista syvimmin surua kärsivä Magdalan Maria sai ensimmäi-

senä lohdutuksen, sitten muut syvästi surevat naiset, sitten syvimmissä syyllisyyden ja häpeän tuskassa ollut Pietari, sitten toivonsa menettänyt ja pakoon juoksemassa olleet Kleopas ja hänen ystävänsä ja lopulta omat unelmansa menettäneet muut opetuslapset. Jatkossa toki Jeesus käsitteli vielä erikseen Tuomasta ja koko opetuslasten laajempaa joukkoa, joka sisälsi yli 500 henkeä.

Herran ja Pietarin kohtaaminen (Luuk. 24:33-35)

33. Saman tien he nousivat ja palasivat Jerusalemiin. He tapasivat koolla ne yksitoista ja muut, jotka olivat heidän kanssaan.

34. Nämä sanoivat: "Herra on todella noussut ylös, ja hän on ilmestynyt Simonille!"

35. He puolestaan kertoivat, mitä tiellä oli tapahtunut ja miten he olivat tunteet Jeesuksen, kun hän mursi leivän. (Luuk. 24:33-35)

Raamattu ei kerro, miten ja missä Jeesus ja Pietari toisensa kohtasivat. Minä kuvittelen, että se tapahtui Getsemanen puutarhassa, minne Pietari oli paennut muiden opetuslasten luota itkemään ja rukoilemaan armoa Jumalalta. Raamattu ei myöskään kerro, mitä Jeesus ja Pietari keskenään puhuivat, mutta kuvittelen, että tapahtuma kulki näin:

Jeesus tuli maassa polvillaan tuskaansa huutavan Pietarin luo ja kosketti häntä kädellään olkapäälle. Sitten Jeesus toisti kolme kertaa: "Pietari, saat anteeksi. Rakas Pietari, minä kannoin sinun syntisi Golgatan ristille, sinä olet vapaa rangaistuksesta. Mene rauhaan!"

Luulen, että Pietari ei saanut yhtään sanaa suustaan eikä se ollut tarpeenkaan, sillä Jeesus tiesi täsmälleen, mitä Pietari oli juuri tuskissaan rukoillut. Tässä vaiheessa Jeesus ei myöskään vielä puhunut siitä uudesta tehtävästä, joka Pietarilla ja muilla opetuslapsilla oli edessään.

Vasta kun Jeesus ilmestyi kaikille opetuslapsille illalla Pietarikin lopulta pääsi ymmärtämään, mistä Golgatalla ja ylösnousemuksessa oli tapahtunut. Vasta sitten he saattoivat ymmärtää myös uuden maailmanlaajuisen tehtävänsä:

Jeesus sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, jotka puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne. Kaiken sen pitää käydä toteen, mitä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa, profeetoissa ja psalmeissa." Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään Kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: "Näin on kirjoitettu. Kristuksen tuli kärsiä ja kolmantena päivänä nousta kuolleista, ja parannusta syntien anteeksiantamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat. Ja minä lähetän teille sen, minkä

minun Isäni on luvannut. Mutta pysykää te tässä kaupungissa, kunnes teidät puetaan voimalla korkeudesta." (Luuk. 24:44-49)

Ei siunausta ilman Jeesusta (Joh. 21:1-14)

- 1. Tämän jälkeen Jeesus ilmestyi jälleen opetuslapsilleen, nyt Tiberiaanjärven rannalla. Se tapahtui näin:*
- 2. Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymokseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, sekä Sebedeuksen pojat ja kaksi muuta Jeesuksen opetuslasta olivat yhdessä.*
- 3. Simon Pietari sanoi heille: "Minä lähden kalaan." "Me tulemme sinun mukaksi", he vastasivat. Niin he lähtivät ja astuivat veneeseen, mutta sinä yönä he eivät saaneet mitään.*
- 4. Aamun jo sarastaessa Jeesus seiso i rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus.*
- 5. Jeesus kysyi heiltä: "Lapset, eikö teillä ole mitään syötävää?" He vastasivat: "Ei ole."*
- 6. Hän sanoi: "Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin saatte." He heittivät verkon mutta eivät jaksaneet vetää sitä enää ylös, koska kaloja oli niin paljon.*
- 7. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: "Se on Herra!" Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, hän kietoi ympärilleen viitan, sillä hän oli ilman vaatteita, ja hyppäsi järveen.*
- 8. Toiset opetuslapset tulivat veneellä, sillä he eivät olleet kaukana rannasta, vain noin kahdensadan kyynärän päässä, ja he vetivät perässään verkkoa kaloineen.*
- 9. Kun he astuivat rannalle, he näkivät siellä hiilloksen, kalaa sen päällä ja leipää.*
- 10. Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita juuri saitte."*
- 11. Simon Pietari nousi veneeseen ja veti maalle verkon, joka oli täynnä suuria kaloja - sataviisikymmentäkolme. Vaikka niitä oli niin paljon, verkko ei revennyt.*
- 12. Jeesus sanoi heille: "Tulkaa aamiaiselle." Kukaan opetuslapsista ei rohjennut kysyä: "Kuka sinä olet?" sillä he tiesivät, että se oli Herra.*
- 13. Jeesus tuli, otti leivän ja antoi heille, samoin kalaa.*
- 14. Tämä oli jo kolmas kerta, kun Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen noustuaan kuolleista. (Joh. 21:1-14)*

Kokoontuneen opetuslasten ryhmän mielialaa leimasi rauhattomuus. Ristin tragedia oli takanapäin. He siis tiesivät, että Jeesus oli noussut ylös, mutta he eivät ymmärtäneet täysin asian merkitystä. Noiden neljänkymmenen päivän aikana ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen välillä he saivat toistuvasti nähdä sen ihmeen, että

Hän ilmestyi yhtäkkiä heidän keskelleen ja taas hävisi pois näkyvistä. He olivat epävarmoja siitä, mitä tulevaisuus toisi heille. He olivat hämmennyksen vallassa. Mikään ei näyttänyt selvältä eikä varmalta.

Silloin Pietari, tuo toiminnan mies, sanoi: *"Minä menen kalaan."* En kestä tätä, minun pitää tehdä jotain. Menen kalaan. Muut yhtyivät hänen tuntoihinsa ja sanoivat: "Me lähdemme sinun kanssasi." He etsivät siis toiminnasta apua rauhattomuuteensa.

Monen tämän päivän uskovan toimeliaisuus jopa evankelioimistyössä voi olla myös viesti siitä, että sisin ei ole vielä löytänyt täyttä varmuutta ja lepoa pelastuksesta. Toimeliaisuudella uskova saattaa pyrkiä vakuuttamaan itselleen, että hänen uskonsa on oikea ja riittävä. Kristuksen antaman lahjavanhurskauden varassa löytyy lepo, joka vie sitten toimintaan levosta käsin ei saavuttaakseen lepoa.

He menivät kalaan saadakseen helpotusta rauhattomuuteensa, mutta helpotusta ei tullut, pikemminkin päin vastoin. He saivat osakseen vielä uuden syyn tyytymättömyyteen, koska he eivät saaneet yhtään kalaa. Ylösnousemuksen jälkeenkin he toki tarvitsivat ravintoa, eikä kalaan meneminen ollut heiltä mitenkään kielletty asia. Jeesus ei missään tapauksessa vähääkään nuhdellut opetuslapsiaan siitä, että he olivat kalassa. Pikemminkin Hän ilmestyi juuri arkisimmassa mahdollisessa ympäristössä osoittaakseen heille jotain ratkaisevan tärkeää omasta herruudestaan.

Jeesus tulee elämän arkeen

Jeesus osoitti, millainen Hän on, tulemalla mukaan omiensa välittömään kokemukseen. Koko yö kalastusta eikä yhtään kalaa, pettymystä. Juuri silloin Hän seisoo järven rannalla. Vene on noin sadan metrin päässä rannalta, tyhjänä, ajelehtimassa. Silloin Hän sanoi: *"Lapset, onko teillä mitään syötävää?"*

"Ei ole", kuului vastaus.

Silloin Hän antoi käskyn: *"Heittäkää verkot veneen oikealle puolelle, niin saatte."*

Johannes tajusi ensimmäisenä, kuka rannalla seisoi: *"Se on Herra."*

"Kuullessaan, että se oli Herra, Simon Pietari vyötti viittansa ympärilleen, koska oli ilman sitä, ja heittäytyi järveen."

Jeesus oli kiinnostunut heidän kalastamisestaan, ohjasi heidän toimenpiteitään ja antoi heille menestyksen. Hän, joka tämän teki, oli itse ylösnoussut elämän ja kunian Herra. Hän oli ja on edelleen kiinnostunut kalastajista heidän työstään ja opasti heitä heidän epäonnistumisensa keskellä menestykseen, kunhan vain he olivat kuuliaisimpia Hänen äänelleen.

Jeesus tuli heidän luokseen ja sanoi itse asiassa:

"Jos te menette kalaan ja teillä on huono yö, niin minä voin antaa teille hyvän aamun." Tällä tavalla Ylösnoussut ilmoitti heille, millainen Hän on. Hän tuli mukaan heidän käsillä olevaan kokemukseensa yön epäonnistumisesta, pettymyksestä ja

rauhattomuudesta. Sitä ei tuttuun työhön ryntääminen ja toiminnallisuus kyennyt yhtään hälventämään. Hän osoitti oman voimansa juuri sen toiminnan alueella, johon he olivat paenneet. Jos he halusivat syöväksi ja elannokseen kaloja, Hän kykenisi toki auttamaan heitä siinäkin. He eivät selviäisi ilman Häntä maallisessakaan työssään. Mutta Hän kykenisi yhtä hyvin auttamaan heitä siinä hengellisessä työssä, ihmisten kalastamisessa, johon Hän oli kuitenkin heidät kutsunut.

Lävistetyin käsin valmistettu ateria

Entä mitä sitten tapahtui? Kun he saapuivat kalansaalinsa kanssa rannalle, he löysivät sieltä hiilivalkean. Epäilemättä Herra itse oli sytyttänyt sen noilla ylösnousemusruumiinsa käsillä, joissa näkyi yhä naulojen jäljet. Hiilivalkean sytyttäminen on suhteellisen vaivalloinen toimenpide eikä meidän pidä lukea mitään sellaista yliluonnollista tekstiin, mihin se ei anna aiheutta. Tulen aikaan saamiseksi Jeesuksen oli täytynyt moneen otteeseen polvistua ja puhaltaa siihen. Ja Jeesus oli sen myös tehnyt.

Opetuslapset näkivät, että Hän oli sytyttänyt tulen, mutta ei vain sitä. Hän oli myös paistanut tulella heitä varten aamiaisen. Ylösnoussut Herra valmisti aamupalan! Kun he tulivat rannalle, he eivät rohjenneet kysyä, kuka Hän oli, sillä kaiken näkemänsä perusteella he tiesivät hyvin, että Hän oli Herra.

Jotenkin tämä Jeesus heitä sinä aamuna kuitenkin aristi, koska he eivät rohjenneet häneltä kysyä, kuka Hän oli. Sitten Jeesus tuli lähemmäksi ja kutsui heidät aterioimaan: Herra sanoi heille: "Tulkaa syömään."

Jeesus antoi itsestään ilmoituksen eli ilmaisi heille, millainen Hän oli. Hänen olemuksensa kirkastui heille siinä, mitä Hän teki. Ylösnousemuksen kirkkaus oli jollain tavalla häikäissyt heitä ja he olivat ehkä mielessään asettaneet Hänet mystiseen kirkkauteen, mutta tässä Hän nyt oli. Hän ymmärsi heidän nälkänsä, Hän tunsu heidän tarpeensa ja palveli heitä tarjoilemalla valmistamansa kalan ja leivän. Maailman Lunastaja valmistaa kylmissään väriseville kalastajille lämpimän aterian.

Ylösnoussut Herra Jeesus Kristus, joka oli tullut lunastamaan ihmiskunnan sen synneistä ja keräämään ihmiset Jumalan valtakuntaan, oli rannalla valmistamassa ristillä lävistetyillä käsillään aamuateriaa väsyneille työmiehille. Juuri tämän miehen opetuslapset tunnistivat Herraksi. Jeesuksen tavassa toimia oli jotain niin kovin tuttua, sellaista, joka oli lähtemättömästi jäänyt heidän sydämiinsä, kun Jeesus oli pessyt heidän jalkansa ehtoollisella juuri ennen kärsimistään. "Se on Herra!"

Ylösnoussut Herra palvelee ruokapöydässä

Saatan nähdä, miten tämä pikku joukko miehiä istuu ja Herra ryhtyy tarjoilemaan. Ylösnoussut Herra tarjoilijana! Meilläkään ei liene mitään syytä pelätä tarjoilijan tehtävää, jos se sopii ylösnoussulle Herrallemmekin. Herra jakoi kaikille leipää ja kalaa. Hän palveli heitä siihen asti, että jokainen oli saanut kyllikseen. Herra

ilmoitti itsensä sellaiseksi, joka astuu meidän elämämme välittömään kokemusmaailmaan, tyydyttää meidän ajalliset tarpeemme, antaa aamiaisen, tarjoilee ja palvelee.

Taivaaseen astuttuaankaan Jeesuksen olemus ei ole muuttunut. Luukkaassa Hän itse kertoo, mitä Hän on kerran tekevä omilleen, kun hän saapui kokoamaan oman sa luokseen:

Olkaa niiden ihmisten kaltaisia, jotka odottavat herraansa, milloin hän palaa häistä, jotta he heti avaisivat hänelle oven, kun hän tulee ja kolkuttaa. Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy, asettaa heidät ateriomaan ja menee palvelemaan heitä. (Luuk. 12:36-37)

Suuret maailmanlaajat näköalat eivät milloinkaan merkitse sitä, että Jeesus ei olisi kiinnostunut omiensa välittömistä kokemuksista ja heidän ajallisista tarpeistaan. Jos olemme hämmentyneitä, lyötyjä tai rauhattomia ajassa, missä elämme, Herra ilmoittaa itsensä meistä huolehtivana läsnä olevana Vapahtajana. Vaikka Herran antama lähetystehtävä on koko maailman kattava valtaisa haaste, ei ole niin pientä asiaa tai tarvetta tai kysymystä, josta Herra ei olisi kiinnostunut ja josta Hän ei huolehtisi. Herra on kiinnostunut omiensa pettymyksistä ja nälästä.

Uudelleen tehtävään asettaminen (Joh. 21:15-19)

15. Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä toiset?" "Rakastan, Herra", Pietari vastasi, "sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi: "Ruoki minun karitsoitani."

16. Sitten hän kysyi toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?" "Rakastan, Herra", Pietari vastasi, "sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi: "Kaitse minun lampaitani."

17. Vielä kolmannen kerran Jeesus kysyi: "Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?" Pietari tuli surulliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: "Olenko minä sinulle rakas?" , ja hän vastasi: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas." Jeesus sanoi: "Ruoki minun lampaitani."

18. Totisesti, totisesti: Kun olit nuori, sinä sidoit itse vyösi ja menit, minne tahdoit. Mutta kun tulet vanhaksi, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen, joka vie sinut minne et tahdo."

19. Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Sitten hän sanoi: "Seuraa minua." (Joh. 21:15-19)

Jeesus kääntyi käsittelemään Pietarin asioita. Kaikki, mikä sanotaan, koskee selkeästi yksilöä. Mutta Pietarista puhuessaan, Herra asettaa hänet suhteeseen toisiin ihmisiin ja siihen suureen maailmanlaajaan lähetystehtävään, jota suorittamaan Herra hänet oli valinnut ja joka oli hänen edessään. Persoonallisuuden syvin arvo ei koskaan löydy persoonasta itsestään vaan sen suhteesta muihin. Elämän arvo ei ole elämä itse vaan sen suhde muihin ihmisiin niin lähellä kuin kaukana.

Ennen kuin katsomme, miten Herra käsitteli Pietaria, meidän on suunnattava huomionamme Ylösnousseeseen itseensä. Millaiseen asemaan Hän asettuu suhteessaan Pietariin ja muihin läsnä oleviin? Kohta Hän sanoo Pietarille: *"Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaistani ... ruoki Minun lampaistani."* *"Minun karitsoitani, Minun lampaistani, Minun lampaistani."* Näissä ilmaisuissa näkyy, mitä Kristus sydämessään ajattelee ja tuntee. Jos palaamme Johanneksen evankeliumin lukuun 10, näemme Hänet keskellä julkista toimintaansa Jerusalemissa puhumassa omilleen ja kaikille muille:

"Minä olen Hyvä Paimen. Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta." (10:11) *"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin."* (10:18)

Tuona aamuna Galilean järven rannalla Jeesus ajattelee itseään Hyvänä Paimenena. Hän ajattelee omia karitsiaan ja omia lampaitaan. Tätä Hänen sydämensä laattaa selittää lisää Matteus evankeliuminsa 9. luvun lopussa kuvatessaan tapaa, jolla Jeesus katseli ihmiskuntaa:

"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän sanoi opetuslapsilleen: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa'." (Matt. 9:36-38)

Nyt Hän seisoi järven rannalla ja katseli laajalle ihmiskunnan suuntaan aina sen tulleisiin vuosisatoihin ja tuhansiin asti. Heistä Hän sanoi "Minun karitsani, Minun lampaani, he ovat Minun." Tästä näkökulmasta Hän nyt lähti käsittelemään Pietarin sydämen kysymyksiä. Possessiivipronomini "Minun" merkitsee suvereenia hallintavaltaa ja kokonaista Vapahtajan sydäntä.

Pietarin tehtävä

Jeesus osoitti Pietarille, mikä Hänen tehtävänsä tulisi olemaan. Tehtävässään Pietari oli samalla myös koko ryhmän edustaja. Hänen roolinsa tulisi olemaan suorassa suhteessa Jeesuksen tehtävään Paimenena. "Ruoki Minun karitsoitani." "Kaitse Minun lampaistani." "Ruoki Minun lampaistani."

Pietarin tehtävä oli paimentaa heitä. Paimentaminen ei suinkaan ole aina kaunista ja maalauksellista liikkumista kukkaketojen ja vesilähteiden keskellä. Joskus se

merkitsee sitä, että lauma on jätettävä, on kiivettävä jyrkille vuorille ja on taisteltava verisesti susien kanssa, jotta eksynyt karitsa saataisiin pelastetuksi.

Edellytyksenä rakkaus

Jeesus kertoo, millä edellytyksin tällaista tehtävää voidaan hoitaa. Hän kysyi Pietarilta, oliko hän antautunut Hänelle, rakastiko hän Ylipaimenta. Sana, jota Jeesus käytti, on paljon enemmän kuin vain tunnetta ilmaiseva. Se tarkoittaa kokonaista antautumista ja omistautumista. Pietari ei uskaltanut nousta samalle korkeudelle, kuin Herran käyttämä sana olisi edellyttänyt. Hän vastasi aivan rehellisesti, että hän rakasti Herraa, käyttäen puhtaasti tunnevaltaista sanaa ”rakastaa”.

Herra kysyi uudelleen, oliko Pietari antautunut ja omistautunut Hänelle. Tälläkään kerralla Pietari ei uskaltanut nousta samalle tasolle. Hän sanoi: ”Minä rakastan sinua.” Sitten äärettömässä armossaan Herra laskeutui Pietarin sanan tasalle. ”Rakastatko minua?” Pietari ei pitänyt siitä. Mutta vaikka Herran käyttämä alemman tason ilmaisu murehdutti häntä, itse hän silti käytti sitä edelleen vastauksessaan: ”Herra, Sinä tiedät kaikki. Sinä tiedät, että minä rakastan Sinua.”

Edellytys sille, että voi ruokkia karitsoita ja paimentaa lampaita, on rakkaus Herraan. Mutta meidän ei tule unohtaa sitä, että rakkaus, jota Hän haluaa meiltä, on kokosydämistä antautumista ja omistautumista Hänelle.

Rakkauden lähde

Fariseus Simonin kodissa Pietari oli nähnyt, miten entinen prostituoitu nainen vuodatti rakkauttaan Jeesusta kohtaan pesemällä kyynelillään Jeesuksen jalat ja suutelemalla niitä ja vuodattamalla kallisarvoista hajuvoidetta niille. Pietari oli myös kuulut, miten Jeesus oli sanonut naisesta: *”Hän on saanut paljon anteeksi ja rakastaa siksi paljon”*. Pietari tiesi, että aidon rakkauden lähde on anteeksi saanut sydän.

Jo ensimmäisen suuren kalansaaliin saatuaan Pietarikin tiesi olevansa suuri syntinen ja ymmärsi myös Jeesuksen armahtaneen hänet. Siksi ennen Golgatan ristintietä Pietari useaan otteeseen oli tunnustanut rakkautensa Jeesukseen. Hän oli ilmaissut valmiutensa kulkea Jeesuksen kanssa vankeuteen ja kuolemaan asti. Mutta kaikkein syvimmissä mielessä hän ei ollut vielä tullut tuntemaan syntiensä koko syvyyttä ja totaalista kyvyttömyyttään omien päätöstensä pitämiseen. Vasta kun hän oli kolme kertaa kieltänyt tuntevansa sitä Jeesusta, jota oli väittänyt seuraavansa kuolemaan asti, hän oppi ymmärtämään oman sydämensä pohjattoman pahuuden ja syntisyyden. Hän oli kieltänyt sen, joka rakasti häntä syvimmillä mahdollisella tavalla.

Ylösnousemisensa jälkeen Jeesus ilmestyi heti samana päivänä Pietarille. Silloin Pietari pääsi ymmärtämään, että rakkaus ei lähde hänen omasta sydämestään, vaan vuotaa meihin Herran armahtavasta rakkaudesta Golgatan tähden. Pietarin sydämessä alkoi itää aivan uudenlainen rakkaus Jeesusta kohtaan. Mutta nyt hän

tiesi myös, että hän ei voi enää itse arvioida omia kykyjään tai rakkautensa suuruutta oikein. Hänelle ei jäänyt nyt enää muuta vaihtoehtoa, kuin tunnustaa Jeesus siksi ainoaksi, joka näki ja tunsu hänet oikein. Hän jättäytyi kokonaan Jeesuksen arvioiden varaan: *"Sinä tiedät, Sinä tiedät kaiken... Sinä tiedät, että olet minulle rakas."*

Kun Jeesus kysyi tätä kysymystä kolme kertaa, sinä on myös viesti meille tänään: Herra haluaa kuulla myös meidän suustamme rakkauden tunnustuksen. *"Olet minulle rakas, tiedän kyllä, että oma rakkauteni on kuin kuivunut syksyn lehti, mutta koska Sinä minua Golgatalle asti rakastit, olet minulle rakas."*

Henkilökohtainen ohjelma

Puhuttuaan ensin Pietarin tehtävästä maailman laajuisen evankeliumin julistamisen näkökulmasta Herramme antoi Pietarille henkilökohtaisen ohjelman. Hän kertoi, miten Pietari oli nuorena kulkenut omaa tietään. Siinä oli kuvaus siitä, millaista Simonin elämä oli ollut poikana, nuorena ja aikuisena miehenä, ennen kuin hän kohtasi Jeesuksen. Simon oli ollut lujatahtoinen, itsenäinen ja oli kyennyt hoitamaan omat asiansa itse. Jeesus ei suinkaan nuhdellut Pietaria, Hän vain kuvasi menneisyyden tosiasioita.

Sitten Jeesus kertoo, miten toisenlainen Pietarista oli tuleva. Vanhana hän tulisi olemaan aivan eri mies. Hän ei tulisi olemaan enää itsekeskeinen eikä omavoimainen. Hän tulisi ojentamaan kätensä ja toinen tulisi vyöttämään hänet. Lisäksi hänet viettäisiin sinne, mihin hän ei olisi omasta halustaan halunnut kulkea. Kauniilla tavalla Jeesus kertoi, että toisin kuin nuoruudessa Pietarin tie tulisi siitä eteenpäin olemaan ristien tietä. Herra ennusti myös, että Pietari tulisi olemaan uskollinen ristien tielle loppuun asti, aina marttyyriuteen asti. Johannes lisää tässä kohden huomautuksen, joka korostaa Jeesuksen sanojen merkitystä:

"Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa."

Jeesus jatkoi: "Seuraa minua." Sanatarkasti: "Kulje, vaella kanssani!"

Sanat seurasivat välittömästi sitä, mitä Jeesus oli sanonut Pietarin tavasta kuolla. Jeesus oli antanut tehtävän: *"Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaitani ... ruoki Minun lampaitani."* Hän oli osoittanut myös, millä edellytyksellä tuo tehtävä olisi mahdollista toteuttaa. Se edellytti Herralle kokonaisesti antautunutta rakastavaa sydäntä. Voimme lähes kuulla Pietarin sydämen tunnon: *"Minusta ei ikinä ole siihen!"*

Siihen Herra vastasi osoittamalla, että Hän kyllä tiesi, millainen Pietari oli luonteeltaan, mutta nyt kaikki olisi toisin. Hän tulisi seuraamaan Herran antamaa ohjelmaa loppuun asti. Käsky: "Seuraa minua!" tulisi muistuttamaan Pietaria siitä, että Herrakin oli kulkenut ristille, mutta myös sen, että Hänen ristinsä johti Hänen ylösnousemukseensa. Niin tulisi olemaan Pietarinkin laita, sillä Herra oli ylösnousemuksensa päivän iltana yläsalissa luvannut:

"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Mutta sanat: Seuraa minua! Sisältävät myös suunnattoman lupauksen: Minä itse, minä Herra, jolle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä, olen kaiken aikaa kanssasi. Vien sinut kyllä vaikealle tielle, mutta yhtään askelta sinun ei tarvitse ottaa yksin. Olet minun seurassani.

Seurakunnan johtaja

Helluntaisaarna (Ap.t. 2:14-21)

14. Silloin Pietari astui esiin niiden yhdentoista kanssa, korotti äänensä ja puhui heille: "Juutalaiset miehet ja te kaikki, jotka asutte Jerusalemissa! Tulkoon tämä teille tietäväksi, kuulkaa mitä sanon:

15. Eivät nämä ole juovuksissa, niin kuin te luulette, onhan nyt vasta päivän kolmas tunti,

16. vaan tämä on sitä, mistä on puhuttu profeetta Joelin kautta:

17. 'Viimeisinä päivinä on tapahtuva, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle. Teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, nuorukaisenne näkevät näkyjä ja vanhuksenne uneksivat unia.

18. Myös palvelijoitteni ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he profetoivat.

19. Minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta, tulta ja savupatsaita.

20. Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja loistava.

21. Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.' (Ap.t. 2:14-21)

Helluntaisaarna

Kymmenen päivän kuluttua Jeesuksen taivaaseen astumisesta Isä täytti lupauksensa antaa Hänelle Pyhä Henki jaettavaksi kaiken lihan ylle. Lupauksella oli ollut ehto: "Pyhä Henki voi laskeutua ainoastaan sovitetun ihmiskunnan ylle." Nyt Jeesus oli ristillä verensä kautta sovittanut koko ihmiskunnan synnit. Siksi Pyhä Henki laskeutui rukoilevan seurakunnan ylle tuulen väkevän huminan, tulenkielien ja kielillä tapahtuneen Jumalan ylistyksen muodossa. Pyhällä Hengellä täytetty uskova ja seurakunta ei voi vaieta Jumalan suurista pelastusteoista, Jeesuksen rististä, ylösnousemuksesta ja taivaaseen astumisesta.

Kaiken sen nähneiden kyselyyn: "Mistä oikein on kysymys?" Pietari vastasi helluntaisaarnalla. Sen hän teki Pyhän Hengen innoittamana. Pyhä Henki oli muuttanut kieltäjän kuolemaa uhmaavan rohkeaksi julistajaksi, sillä Pietari tiesi nyt, että Jeesus oli kaiken aikaa hänen kanssaan Pyhässä Hengessä. Samalla hän antoi esimerkin siitä, millainen kristillinen saarna on halki aikakausien oleva.

Pietarin helluntaisaarna niin kuin muutkin Apostolien teoissa tallennetut saarnat ovat Jumalan muuttumatonta ilmoitusta siitä, millainen on Pyhässä Hengessä julistettu

saarna, millainen sen sisältö ja esitystapa. Helluntaisaarna on myös esimerkki siitä, millaiset seuraukset Pyhä Henki voi sanan saarnalle antaa.

Ulkoinen esitystapa (14)

"Pietari astui esiin, ja muut yksitoista hänen kanssaan. Hän alkoi puhua kuuluvalla äänellä." (14)

Saarna seisaaltaan oli uutta. Rabbit olivat opettaneet istualtaan. Mutta kristillinen saarna tapahtuu seisaalta, koska julistaja kuuluttaa hyvää uutista kuin airut. Pietari julisti yhdentoista muun opetuslapsen muodostaessa "saarnaryhmän". Kristillinen julistus on yhteistä sanaa. Pelastettujen yhteisö, seurakunta, muodostaa sen kaiku-pohjan.

"Pietari korotti äänensä." Julistuksen tulee tapahtua niin kuuluvalla ja selkeällä äänellä, että ihmisten on helppo kuulla ja ymmärtää se.

Pietari kohdisti sanansa kuulijoilleen. Hänen julistuksensa ei ollut vain puhetta ihmisten edessä, niin kuin valitettavan usein tänä päivänä, vaan puhetta kuulijoille. Se oli kuin painimista heidän kanssaan. Pietari pyrki selkään tavoitteeseen. Hän halusi synnyttää kuulijoissaan uskon kuuliaisuuden Herralle. Kovin usein tämän päivän hengellinen puhe ei ole muuta kuin tunnelmien luomista ilman, että pyrittäisiin mihinkään todellisen muutoksen aikaansaamiseen kuulijoiden sydämissä ja elämässä.

Henkinen esitystapa (15)

Pietari pyrki vastaamaan kuulijoiden kysymyksiin. Hän ei torjunut heidän kriittisiä-kään huomautuksiaan ja vastaväitteitään. Kun Pyhän Hengen saaneita syytettiin juopumisesta, hän osoitti juutalaiselta taustalta mahdottomaksi, että aamu-uhrin aikaan kukaan voisi olla humalassa. Kristillisen saarna lähtee siitä, että kuulijoille myönnetään oikeus tehdä kysymyksiä ja halutaan vastata niihin.

Pietarin saarna alkoi ihmisten kyselystä. Hän vastasi siihen saarnallaan. Se taas herätti kuulijoissa synnintunnon ja uuden kyselyn. Pietari vastasi siihen parannuskehottuksella. Alkuseurakunnan saarnat eivät siis olleet yksinpuhelia vaan kommunikointia kuulijoiden kanssa Pyhän Hengen johdatuksessa ja voimassa. Pietari ei voinut myöskään saarnaansa valmistaa etukäteen. Mutta voidakseen saarnata hänen täytyi tuntea Raamattu ja evankeliumien tapahtumat ja niiden merkitys. Hän eli niistä ja siksi saattoi ilman valmistelua vastata kysyjille. Tänään kun valmistamme saarnoja, tavoitteemme on sama kuin Pietarilla, vastata kuulijoiden kysymyksiin ja viedä heidät kohtaamaan Jeesus parannuksessa ja uskossa ja auttamaan heitä edelleen kasvamaan Jeesuksen tuntemisessa.

Pietari lähti tutusta liikkeelle. Hän selitti kuulijoilleen, mistä tapahtuneessa Pyhän Hengen vuodattamisessa oli kysymys. Hän aloitti siitä, mitä he jo tiesivät Vanhan testamentin lupausten perusteella. Tutusta käsin hän johti heidät uuteen.

Tapahtui evankeliumin julistus sitten missä maailmankolkassa tahansa ja millaisen kulttuurin keskellä tahansa, saarna on aloitettava siitä, mikä on kuulijoille ennestään tuttua. Sielläkin, missä Raamattua ei tunneta, Jumala on yleisen ilmoituksen, luonnon, omantunnon ja ihmiskohtaloiden kautta valmistanut liittymäkohdan evankeliumin saarnalle. Tästä lähtökohdasta kuulijat johdetaan Kristuksen luo.

Juutalaisille puhuessaan Pietari ja Paavali lähtivät tietenkin liikkeelle Vanhan testamentin sanasta. Mutta Ateenassa Paavali lähti liikkeelle kaupungin uskonnollisuudesta ja viittasi kreikkalaisiin runoilijoihin. Japanissa lähdemme usein liikkeelle kolmesta kaikille ihmisille yhteisestä kysymyksestä:

- Mikä on elämäsi tarkoitus ja päämäärä?
- Miten ihminen voi selvitä syyllisyyden taakasta?
- Mitä kuolemassa tapahtuu?

Pietarin saarna oli johdonmukaista ja järjestelmällistä totuuden julistusta. Hän johti kuulijansa suureen keskukseen ja tähtäyspisteeseen, kun hän korotti Jeesuksen Herraksi ja Kristukseksi. *"Tästä siis saa koko Israelin kansa olla varma: Jumala on tehnyt Jeesuksen Herraksi ja Messiaaksi (Kristukseksi) – tämän Jeesuksen, jonka te ristiinnaulitsitte."* (36)

Hengellinen esitystapa

Saarnan hengellinen esitystapa on meille kaikkein tärkein. Pietari on kuuliainen Pyhälle Hengelle. Kun Herra oli valmistanut tilaisuuden julistaa, hän tarttui vitkastelematta kokoontuneiden ihmisten hämmennykseen, kyselyyn ja arvosteluun. Hän julisti Pyhän Hengen antamaa sanomaa. Saarnasta kaikui syvä vakuuttuneisuus. Siinä ei viljelty sanoja kuten "kaiken todennäköisyyden mukaan" tai "meidän on syytä olettaa".

Pietari osoitti saarnallaan suurta rohkeutta. Kokoontuneen kansan ihmettelevä ja kriittinen kysely ei suinkaan ollut tilanteen koko kuva. Runsasta kuukautta aikaisemmin Jeesuksen ristille toimittaneet kansan johtajat olivat tehneet lujan päätöksen, että nasaretilainen harha oli kitkettävä kansasta tarvittaessa vaikka voimakeinoin. Pietarin rohkeus nousi Pyhän Hengen synnyttämästä varmuudesta. *"Me olemme kaiken tämän todistajat – samoin Pyhä Henki"* (Ap.t. 5:38), kuului hänen vastauksensa noille johtajille vähän myöhemmin. Ihmisten painostuksen ja vainonkin keskellä Pyhä Henki synnyttää kuuliaisuuden Herraa kohtaan.

Saarnasta uhkui voiton sävel. Se ilmeni sitten myös siinä joukossa, joka uskoi saarnan kautta Jeesukseen. Mutta voitollinen mieli oli jo itse saarnaajassa. Pyhän Hengen tuli oli muuttanut pelokkaat opetuslapset profeetoiksi, apostoleiksi ja uuden aikakauden evankelistoiksi.

Saarnan sisältö

Pietari lähti liikkeelle Vanhan testamentin kirkkaimmasta Pyhää Henkeä koskevasta profetiasta Joelin kirjassa. Hän ei tyytynyt lainaamaan vain sellaista, joka heidän nähtensä oli toteutunut, vaan myös sen osan profetiaa, joka koski Jeesuksen toista tulemistä. Hän teki niin siksi, että helluntaista alkoi aikakausi, joka väistämättä johdattaisi Herran toiseen tulemiseen maan päälle.

Pietari jatkoi julistamalla Kristusta. Julistus sisälsi seuraavat pääkohdat:

- Jeesus oli kuulijoiden tuntema mies Nasaretista. (22)
- Jeesuksen toiminta osoitti hänen ihmisyytensä täydellisyyden.
- Kuulijat olivat vastuussa Jeesuksen kuolemasta. (23)
- Jumala herätti Jeesuksen kuolleista. (24,32)
- Jeesus korotettiin taivaaseen ja hän sai Pyhän Hengen lupauksen. (33)
- Jeesus toimi Pyhän Hengen vuodatuksessa. (33)

Välittömät ja pysyvät vaikutukset

Saarna synnytti välittömiä ja pysyviä seurauksia (37). Kuulijat saivat piston omiintuntoihinsa. He alkoivat kysellä pelastustietä. Pietari antoi heille lisäopetusta ja parannuskehotuksen. Heistä moni oli kuuliainen sanalle ja pääsi pelastuksesta osalliseksi.

Saarnan pysyviä seurauksia olivat kristillisen kasteen ja ehtoollisen käyttöönotto, uusi yhteys, uusi kokemusmaailma ja seurakunnan kasvu.

Kristillinen saarna

Tapahtui kristillinen julistus kirjallisessa tai puhutussa muodossa, se on aina sen kuuluttamista, mitä Jumala haluaa ihmisille puhuttavan. Saarnaajan tehtävä ei ole kertoa ihmisille omia hienoja ajatuksiaan, vaan mitä Jumalalla on heille sanottavaa. Saarnassa tulee kuulua ääni: "Näin sanoo Herra!" Saarnaaja käsittelee hengellistä todellisuutta ja pyrkii synnyttämään ja ravitsemaan hengellistä elämää. Hän ei ala sivuasioista vaan keskuksesta. Hän sanoo kuulijalleen: "Kruunaa Isän oikealla puolella istuva Kristus sydämesi kuninkaaksi. Anna hänen sydämestäsi käsin oikeista ja muuttaa kaikki elämässäsi."

Voidakseen olla Kristuksen sanansaattaja saarnaajan täytyy henkilökohtaisesta kokemuksesta tuntea se, mitä hän julistaa. Hänen tulee olla täynnä Pyhää Henkeä ja viisautta.

Pyhän Hengen aikakausi

Pietari lähti liikkeelle Joelin ennustuksesta, joka toteutui helluntaina Pyhän Hengen vuodatuksessa. Pyhän Hengen vuodattamisesta alkavaa uutta aikakautta nimitetään "viimeisiksi päiviksi". Lopun aika alkoi siis ensimmäisestä helluntaista ja jatkuu yhä nyt aina siihen asti, kuin Jeesus saapuu. Aikakauden tuntomerkkejä ovat profetointi, ennustukset ja näyt. Nämä Pyhän Hengen armolahjat eivät rajoitu papilliseen

virkaan. Sukupuoleen, yhteiskunnalliseen asemaan, koulutukseen ja ikään katso-
matta kaikille vuodatettiin profetian, ennustuksen ja näkyjen Pyhä Henki. Pyhä Hen-
ki korvautti Aaronin pappeuden yleisen, eli yhteisen pappeuden uudella järjestyksel-
lä. Jokainen Herran oma saa levittää profeetallista sanaa.

Uusi aikakausi on ennen kaikkea pelastuksen aikakausi: *"Ja on tapahtuva, että jo-
kainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu."* (21)

Joel sai nähdä, miten Pyhän Hengen aikakausi tulee päättymään koko luomakuntaa
mullistaviin suuriin ihmeisiin ja merkkeihin. Hän sai nähdä kauden päätöksessä
myös Israelin kansakunnan lopullisen pelastumisen. Joelin profetia osoittaa, että
helluntaipäivä on koko aikakausi, joka alkoi Hengen vuodatuksesta ja jatkuu Jee-
suksen toiseen tulemiseen asti. Helluntaipäivä jatkuu yhä nytkin. Mutta "armon päi-
vä" etenee, ilta lähestyy. Mikä hetki nyt on? Pimeys ei ole vielä tullut.

Pyhän Hengen toiminnan tarkoitus

Pyhä Henki tuli aivan tietysti tarkoituksessa kaiken lihan päälle. Hän on ihmiskun-
nan yllä näyttääkseen sille todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion. Hän on ih-
miskunnassa se voima, joka rajoittaa pahan valtaa. Kun hänet otetaan ihmiskunnan
yltä pois, päättyy armon ja pelastuksen aikakausi.

Viimeisten päivien aikakauden tärkein tuntomerkki ei kuitenkaan ole se, että Pyhä
Henki antaa näkyjä, unia, profetioita eikä myöskään se, että sen lopulla maailma
joutuu kokemaan järkyttäviä ilmiöitä, ennen Jeesuksen paluuta. Pyhän Hengen ai-
kakauden syvin olemus on jakeen 21 tiivistyksessä:

Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.

Jeesus lupaa: *"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja
avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen ja aterioin hänen kanssaan ja hän
minun kanssani."* (Ilm. 3:20)

Riittää, että huudat häntä avuksesi. Hän ei ole kaukana, sinun ei tarvitse huutaa
edes ääneen. Hän on sydämesi ovella ja odottaa, että pyydät häntä astumaan elä-
määsi, sydämeesi. Hän tulee armahtajanasi, sillä hän on sovittanut kaikki sinun syn-
tisi ristin puulla, hän astuu sisälle likaiseen sydämeesi, antaa kaikki syntisi anteeksi,
puhdistaa sinut kaikesta vääryydestä, ottaa sinut omakseen ja pyytää saada hallita
sinun elämäsi tästä päivästä eteenpäin.

Tänään on pelastuksen päivä. Huuda siis Herraa avuksesi. Hän on Golgatan ristin
sovitustyöllä ja ylösnousemuksen voitolla valmistanut sinulle ilmaisen pelastuksen.
Hän maksoi kaiken sinun puolestasi. Pelastus on kokonaan lahja sinulle!

Pietari Herran käytössä (Ap.t. 3:11-26)

11. *Kun mies pysytteli Pietarin ja Johanneksen seurassa, koko kansanjoukko kiiruhti hämmästyksen vallassa heidän luokseen niin sanottuun Salomon pylväskäytävään.*
12. *Sen nähdessään Pietari alkoi puhua kansalle: "Israelin miehet, miksi te tätä ihmettelette? Miksi te tuijotatte meitä aivan kuin me omalla voimallamme tai hurskaudellamme olisimme saaneet hänet kävelemään?"*
13. *Abrahamin, lisäkin ja Jaakobin Jumala, meidän isiemme Jumala, on kirjastanut palvelijansa Jeesuksen, jonka te kavalsitte ja kielsitte Pilatuksen edessä, kun Pilatus oli päättänyt vapauttaa hänet.*
14. *Te kielsitte Pyhän ja Vanhurskaan ja pyysitte, että teille annettaisiin murhamies.*
15. *Elämän ruhtinaan te tapoitte, mutta Jumala herätti hänet kuolleista, ja me olemme sen todistajia.*
16. *Uskomalla Jeesuksen nimeen on tämä mies, jonka te näette ja tunnette, vahvistunut hänen nimensä kautta. Usko, jonka Jeesus vaikuttaa, on antanut hänelle täyden terveyden kaikkien teidän nähtenne.*
17. *Ja nyt, veljet, minä tiedän, että te olette toimineet tietämättömyyttänne, samoin kuin teidän hallitusmiehennekin.*
18. *Mutta näin Jumala toteutti sen, minkä hän oli ennalta ilmoittanut kaikkien profeettojen suulla: hänen Voideltunsa piti kärsiä.*
19. *Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois*
20. *ja että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi teille ennalta määrätyn Voidellun, Jeesuksen.*
21. *Taivaan oli määrä ottaa hänet luokseen niihin aikoihin asti, jolloin kaikki asetetaan kohdalleen. Tästä Jumala on puhunut ikiajoista asti pyhien profeettojensa suulla.*
22. *Mooses on sanonut: 'Profeetan, minun kaltaiseni, on Herra, teidän Jumalanne, herättävä teille veljienne joukosta. Kuulkaa häntä kaikessa, mitä hän teille puhuu.*
23. *Ja on tapahtuva, että jokainen, joka ei tätä profeettaa kuule, hävitetään kansasta.'*
24. *Myös kaikki profeetat Samuelista alkaen, järjestään kaikki, jotka ovat puhuneet, ovat ennustaneet näistä päivistä.*
25. *Te olette profeettojen ja sen liiton lapsia, jonka Jumala teki isienne kanssa sanoessaan Abrahamille: 'Sinun siemenessäsi siunataan kaikki maan sukukunnat.'*
26. *Ennen kaikkea teitä varten Jumala herätti palvelijansa ja lähetti hänet siunaamaan teitä, kun itse kukin käännytte pois pahuudestanne." (Ap.t. 3:11-26)*

Mitä parannus on?

Suuri kansanjoukko kerääntyi Jerusalemin temppeliin ihmettelemään, kun yli neljäkymmentä vuotta rampana ollut mies käveli, hyppi ja ylisti Jumalaa. Parannettu pysytteli Pietarin ja Johanneksen seurassa. Pietari alkoi selittää joukolle, mistä tapahtuneessa oli kysymys. Yllä oleva teksti on osa hänen puheestaan. Selittäessään tapahtunutta parantumisihmettä katselijoille Pietari suuntasi koko ajan mielensä Jeesukseen.

Hän käytti Jeesuksesta seuraavia ilmaisuja: Palvelija, jolla hän viittasi kuulijoiden hyvin tuntemaan Jesajan 53. luvun kärsivään Palvelijaan. Sitten hän nimeää Jeesuksen Pyhäksi ja Vanhurskaaksi, ja edelleen Elämän Ruhtinaaksi. Vähän myöhemmin hän käyttää sanaa Voideltu eli Kristus tai Messias. Lopuksi hän nimittää Jeesusta Mooseksen lupaamaksi Profeetaksi. Aivan ilmeisellä tavalla Pietarin puhe ei ollut vain selitystä katselijoille ja kuulijoille, vaan hänen silmänsä olivat joka hetki suuntautuneet samalla Jeesukseen, joka oli hänen vierellään, niin Pyhässä Hengessä myös hänessä itsessään. Jokaisen puheen ja saarnan tärkein kuulija onkin itse Herra Jeesus Kristus eikä vain ne ihmiset, joille sanomaa julistetaan. Pietarin olemus huokui Jeesuksen läsnäoloa ja myös riemua siitä, että Herra oli koko ajan hänen kanssaan.

Selitys ihmettelevälle joukolle

Tilanne kertoo myös, millainen aito Jumalan seurakunta on olemukseltaan maailman katselevien silmien alla. Parannettu oli uskon kautta päässyt sisälle Jumalan seurakuntaan ja se ilmeni siinä, että hän pysytteli Pietarin ja Johanneksen seurassa. Seurakunnassa on kysymys aidosta yhdessä olostä veljien ja sisarten kanssa, vaikka heitä ei olisi kuin kolme juuri sillä hetkellä paikalla. Lisäksi seurakunnan olemus on ylistää Herraa. Pietarin puhe osoittaa, ettei parannettu ollut ainoa ylistäjä, vaan Pietari ja Johannes ylistivät yhdessä hänen kanssaan Jeesusta, joka oli heidän keskellään.

Sanoma Israelille

Pietarin kuulijat olivat yksinomaan juutalaisia. Siksi Pietari aloitti sanoilla "Israelilaiset" (12) ja lopetti: "Teitä varten ennen muita Jumala on nostanut kuolleista Palvelijansa." (26) Sanoman oikein ymmärtämiseksi on pidettävä mielessä, että se puhuttiin nimenomaan Israelin kansalle. Silti siinä on opetus myös kaikille muille.

Aluksi Pietari nuhteli ja oikaisi juutalaisten väärää asennetta tapahtuneeseen parantamisihmeeseen. (12) Sitten hän selitti, mikä oli ihmeen varsinainen merkitys ja sen suhde iankaikkiseen todellisuuteen. (13–16) Lopuksi hän vetosi Israelin kansaan, että se tekisi parannuksen ja kääntyisi Jumalan puoleen. (17–26)

Raamattuun uskovan ei tarvitse ihmetellä (12)

Pietari kävi oikaisemaan kuulijoiden vääriä asenteita esittämällä heille kaksi kysymystä. Ensimmäinen kuului: "*Miksi te tätä ihmettelette?*" (12)

Me saattaisimme tehdä Pietarille vastakysymyksen: "Miksi ihmeessä ihmiset eivät saa ihmetellä, kun he näkevät parannetun ylistävän Jumalaa. Eikö kysymys ole hämmästyttävästä Jumalan ihmeestä?" Ehkä Pietarin vastaisi meille: "Ei minulla olisi mitään heidän ihmettelyään vastaan, jos he olisivat pakanoita, jotka eivät tiedä mitään elävästä Jumalasta. Mutta nämä miehet ovat juutalaisia. Heidän pitäisi tuntea Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin Jumala, joka on ilmestynyt ja puhunut heille heidän omien isiensä historiassa. Heidän pitäisi tuntea hänet kaiken Luojaksi. Vaikka heillä on Vanhan testamentin kirjoitukset, lupaukset ja liitot, he hämmästelevät, kun Jumala toimii lupautensa mukaan. Jos he olisivat oikeassa suhteessa Jumalan ilmoitukseen ja sen kautta Jumalaan, ei heillä olisi mitään ihmettelemisen aihetta. Heidän ihmettelynsä osoittaa, että he ovat epäuskon vallassa. Ulkoisesta uskonnollisuudestaan huolimatta he ovat hylänneet Herran sanan. Jos he eläisivät yhteydessä sen Jumalan kanssa, joka sanallaan loi maailman, heillä ei pitäisi olla mitään hämmästeltyä, kun sama Jumala parantaa luomansa ihmisen jalat."

Pietarilla olisi kyllä asiaa meille suomalaisille uskovillekin. Jumalan yliluonnolliset pelastavat teot ja ihmeet ovat luonnollisia asioita Jumalan valtakunnassa. Saamme alkuseurakunnan tavoin rukoilla: *"Herra anna palvelijoidesi puhua täysin rohkeasti sinun sanaasi. Ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat ja tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän palvelijasi Jeesuksen nimen kautta."* Näytä tänäkin aikana suuret pelastustekosi!"

Pietarin toinen kysymys kuului: *"Miksi te tuijotatte meitä, aivan kuin me omalla voimallamme tai hurskaudellamme olisimme saaneet tämän miehen kävelemään?"* (12)

Heidän tapansa tuijottaa Pietaria ja Johannesta paljasti, kuinka väärän selityksen he olivat yrittäneet mielessään keksiä. Silläkin he osoittivat olevansa uskottomat ilmoitukselle, jonka he olivat saaneet osakseen historiansa aikana. He osoittivat asennoituvansa tapahtuneeseen samalla shamanistis-maagisella tavalla kuin pakanatkin.

Meidän on nyky-Suomessa myös kysyttävä, miten me suhtaudumme, kun Herra tekee parantamisihmeen ja pelastamisihmeen jonkun palvelijansa kautta. Mekin olemme kansakuntana saaneet paljon kuulla ja vastaanottaa Jumalan sanaa. Jumalan ihmeet ovat pelkkää armoa. Niitä ei ihmisten hurskaus eikä ihmisten oma voima voi saada aikaan.

Tunnusta Jumalan teot (13–16)

Pietarin selityksen rohkeus edusti jopa suurempaa ihmettä kuin ramman parantuminen. Pyhä Henki oli tehnyt entisestä pelkuri Pietarista uuden. Sen mukaisesti hän myös julisti: *"Aabrahamin, lisakin ja Jaakobin Jumala, meidän isiemme Jumala, on korottanut kirkkauteen palvelijansa Jeesuksen... Jeesuksen nimi ja usko siihen antoi*

voimaa tälle miehelle, jonka te näette ja tunnette. Usko, jonka Jeesus antaa, on tehnyt tästä miehestä terveen, niin kuin te kaikki näette." (13,16)

Ennakkoluuloisten juutalaisten mielestä nasaretilaisen lahkoon kannattaja asettui Jumalan kansan ulkopuolelle. Pietari julisti, että juuri heidän Jumalansa oli korottanut Jeesuksen valtaan. He olivat tyhmiä ja mielettömiä, kun he eivät tunnustaneet oman Jumalansa tekoja, Jumalan, joka oli heidän kansakuntansa luonut ja joka oli heidän historiansa keskus.

Jumala oli kirkastanut ja korottanut palvelijansa, josta he olivat lukeneet Jesajan kirjan 53. luvussa. Jumalan palvelija on se Jeesus, jonka kuulijat olivat tappaneet. He olivat kieltäneet Israelin Pyhän, oman Messiaansa. He olivat hylänneet ainoan Jumalalle kelpaavan vanhurskauden antajan, ja olivat valinneet mieluummin murhamiehen. Mutta heidän kieltämänsä onkin elämän ruhtinas, sanatarkasti elävien marssijoukon johtaja. Hänet, elämän alkuunpanijan ja hallitsijan, Jumala on herättänyt kuolleista. Jeesus on se Messias, jota he olivat kauan odottaneet.

Usko liittää Kristukseen (16)

"Uskon kautta hänen nimeensä on hänen nimensä vahvistanut tämän miehen, jonka te näette ja tunnette, ja usko, jonka Jeesus vaikuttaa, on hänelle antanut hänen jäsentensä terveyden kaikkien teidän nähtenne." (16)

Usko tarttuu ja turvautuu Jeesuksen, Messiaan nimeen. Sen kautta uskova pääsee osalliseksi kaikesta elämästä ja voimasta, mikä on itse Israelin Pyhässä, Kristuksessa. Usko itsessäänkin on Jeesuksen vaikuttamaa. Sitä ei voi ihmisen omin neuvoin hankkia. Rampaa ei parantanut kuitenkaan hänen oma uskonsa Jeesuksen nimeen, vaan Pietarin ja Johanneksen usko Jeesuksen nimeen. Heidän uskonsa liitti Pyhässä Hengessä heidät itse Herraan ja siksi Herran parantava voima pääsi vaikuttamaan heidän kauttaan ramman parantumiseksi.

Miten Jeesus vaikuttaa ja antaa uskon? Usko syntyy, kun Jeesus itse sanan kautta lähestyy ihmistä. Aivan samoin kuin luottamus jotakuta ihmistä kohtaan alkaa vasta sitten, kun opimme tuntemaan hänet, Jeesuksen täytyy ensin tulla luoksemme voidaksemme turvautua häneen. Mutta kun Herra tulee, hän paljastaa meistä totuuden ja siihen suostuminen on välttämätöntä uskon saamiseen. Se on parannuksen tekemistä.

Parannuksen välttämättömyys (17–19)

"Minä kyllä tiedän, veljet, että te niin kuin hallitusmiehennekin teitte tietämättömyytänne sen, minkä teitte. Mutta sillä tavoin Jumala pani täytöntöön sen, minkä hän ennalta oli ilmoittanut kaikkien profeettojen suulla: hänen Voideltunsa tuli kärsiä ja kuolla. Katukaa siis syntejänne...kääntykää (KR 1938: Tehkää siis parannus ja kääntykää)." (17–20)

Pietarin parannuskehotukseen sisältyi ymmärtämystä kuulijoita kohtaan. He olivat tietämättömydessään surmanneet elämän Ruhtinaan. Siitä huolimatta he olivat syylliset. Kaiken ihmisten tietämättömyyden, pimeyden ja murhanhimon keskellä Jumala olikin toteuttanut oman sanansa profetiat Voidellun kärsimyksistä meidän hyväksemme. Jumala herätti hänet kuolleista ja täytti päämääränsä armahtaa ja antaa elämä Hänen kauttaan. "Tehkää siis parannus ja kääntykää!"

Miksi heidän piti tehdä parannus? Heidän syntinsä vuoksi ja Jumalan armon tähden. Surmatessaan Jeesuksen he olivat tehneet synnin, jolla he olivat joutuneet pois oman kansakuntansa hengellisiltä juurilta. Herättämällä Jeesuksen kuolleista Jumala teki mahdolliseksi panna pois ja saada anteeksi se synti, jonka he olivat tehneet murhatessaan Jeesuksen. Siksi heidän tuli tehdä parannus. Heidän tuli palata tietämättömydestä valoon.

Mitä siis parannus on? Parannus on suostumista Jumalan diagnoosiin sydämemme tilasta, eli totuuden myöntämistä omasta syvästä syntisyydestämme ja kaikista syntisistä teoistamme, ajatuksistamme, asenteistamme, laiminlyönneistämme. Totuuden kohtaaminen tekee kipeää, se nöyryyttää ja ihminen luonnostaan pakenee sitä. Mutta kun Jeesus sanan kautta Pyhässä Hengessä osoittaa, millaisia me todella olemme, se synnyttää synnintunnon ja katumuksen. Sen syvin sisältö on siinä, että tajuamme olevamme syypäät Jeesuksen kärsimykseen ja kuolemaan ristillä. Parannuksessa katumus kohdistuu nimenomaan Jeesukseen päin eikä itseensä eikä edes viime kädessä toisiin ihmisiin päin. Samalla parannukseen sisältyy myös huuto Jeesuksen puoleen: "Herra Jeesus armahda minua syntistä ihmistä!" Se on siis kääntymistä valheen ja pimeyden valtakunnasta huutamaan apua Jeesukselta. Parannus merkitsee siis kuolemaan tuomitun parantumattomasti sairaan ihmisen suostumista suuren Parantajan hoitoon. Parannus ahtaassa merkityksessä ei ole pelastus, vaan Jumalan Hengen vaikuttama suostuminen pelastettavaksi.

Mutta parannuksella on aivan mullistavat seuraukset. Pietari jatkaa:

Parannuksen siunaus (19–20)

Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois ja että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi teille ennalta määrätyn Voidellun, Jeesuksen. (19–20)

Annettuaan parannuskehotuksen Pietari lupasi, että siitä olisi tietyt seuraukset. Heidän syntinsä pyyhittäisiin pois ja kansalle tulisivat virvoituksen ajat Herran kasvoista ja Jeesus Kristus tulisi takaisin oman kansansa luo. Kaikkien asioiden kohdalleen saattaminen toteutuisi Jeesuksen paluussa.

"Taivas oli oleva hänen asuinsijansa siihen aikaan saakka, jolloin kaikki pannaan kohdalleen, niin kuin Jumala ikiajoista asti on luvannut pyhien profeettojensa suulla." (21)

Jumalan lupaukset ja päämäärä ovat ikuisuudesta asti muuttumattomat. Ne tulevat täyttymään. Kaikki tulee uudeksi Jeesuksen toisessa tulemuksessa ja Israel tulee kansakuntana palautetuksi Herran yhteyteen.

Meillä on helposti sellainen käsitys, että parannuksen siunaus olisi syntien anteeksi saaminen. Se on tietenkin totta, se on suunnattoman suuri armo. Syntien anteeksi saaminenhan merkitsee sitä, että Jumalasta erossa elänyt, Jumalan tuomion ja vihan alla ollut pääsee takaisin Jumalan luo, yhteys elämän Ruhtinaaseen palautuu, Jumalan oma elämä alkaa vuotaa Pyhässä Hengessä ihmisen sydämeen. Uskovan päivittäisessä parannuksenteossakin on aina kysymys syntien anteeksiantamisen tuottamasta elämän yhteyden syventämisestä, entistä läheisemmästä suhteesta Isään Jeesuksen kautta.

Pietari osoittaa nyt, että parannuksella on vielä suuremmat seuraukset. Parannus tekee Herran omista Jeesuksen toisen tulemisen odottajia, virvoituksen levittäjiä, se vie uuden taivaan ja uuden maan lopullisen toteutumisen odotukseen. Parannus tuo siis pelastuksen Jeesuksen nimessä, hänen uhriveressään nyt ja osallisuuden lopulliseen ihmeelliseen päämääräämme.

Varoitus

Kun luemme Apostolien tekojen saarnoja, huomaamme, että niissä esiintyy aina parannuskehotuksen ja pelastuslupauksen mukana myös varoitus niille, jotka hylkäävät parannuksen tai torjuvat sen joko työntämällä sen tulevaisuuteen tai jäämällä sivustaseuraajiksi. Herran kusun hylkääjiä kohtaa iankaikkinen kadotus, joka on johdonmukainen ja oikeudenmukainen rangaistus synneistämme. Herran kutsun kuuleminen on aina äärimmäisen vakava paikka: edessämme on silloin sanomattoman suuri siunaus tai lopullinen tuomio.

Pyhän Hengen antama rohkeus (Ap.t. 4:1-12,18-20)

- 1. Kun Pietari ja Johannes puhuivat kansalle, tulivat papit, temppeливartioston päällikkö ja saddukeukset heidän eteensä*
- 2. närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista.*
- 3. He kävivät apostoleihin käsiksi ja panivat heidät vankilaan seuraavaan päivään asti, sillä oli jo ilta.*
- 4. Mutta monet niistä, jotka olivat kuulleet sanan, uskoivat, ja miesten lukumäärä nousi noin viiteentuhanteen.*
- 5. Seuraavana päivänä kokoontuivat Jerusalemissa juutalaisten hallitusmiehet, vanhimmat ja kirjanoppineet,*

6. *samoin ylipappi Hannas sekä Kaifas, Johannes, Aleksandros ja kaikki muut, jotka olivat ylipapillista sukua.*
 7. *He asettivat apostolit keskelleen ja kysyivät: "Millä voimalla tai kenen nimessä te tämän teitte?"*
 8. *Silloin Pietari, täynnä Pyhää Henkeä, sanoi heille: "Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat!*
 9. *Jos meitä tänään kuulustellaan sairaalle miehelle tehdystä hyvästä teosta, siitä, kenen nimessä hän on parantunut,*
 10. *niin tietäkää tämä, te kaikki ja koko Israelin kansa: Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte mutta jonka Jumala herätti kuolleista, hänen nimessään tämä mies seisoo terveenä teidän edessä.*
 11. *Hän on se kivi, jonka te rakentajat hylkäsitte mutta josta on tullut huippukivi.*
 12. *Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä, jossa meidän tulisi pelastua."*
 18. *He kutsuivat apostolit ja kielsivät heitä puhumasta tai opettamasta mitään Jeesuksen nimessä.*
 19. *Mutta Pietari ja Johannes vastasivat heille: "Päättäkää itse, onko Jumalan edessä oikein kuulla ennemmin teitä kuin Jumalaa!*
 20. *Me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet."*
- (Ap.t. 4:1-12,18-20)

Vastustuksen kohtaaminen

Uuden testamentin näkökulmasta kristillisen kirkon normaali tila on se, että sitä vastustetaan tai suorastaan vainotaan, vaikka ajoittain esiintyykin suvantojaksoja. Itse asiassa seurakunnalle on aina ollut enemmän hyötyä vastustuksen ja vainon ajoista kuin helpoista jaksoista. Jälkimmäisissä uskovilla on suuri vaara mukautua maailmaan ja sen mukavuuteen ja tehdä kompromisseja säilyttääkseen helpon asemansa. Silloin myös hengellinen voima heikkenee. Siksi Jumala antaa omalle seurakunnalleen ja sen yksittäisille jäsenille vastustusta, joka ajaa sen turvautumaan Pyhän Hengen voimaan eikä maailman suosioon.

Tuomioistuimen eteen

Edellisessä luvussa raman parantaminen oli herättänyt ihmetystä ja suuri kansanjoukko oli kokoontunut temppelin Salomon pylväskäytävään kuulemaan Pietarin julistusta. Pappien ja saddukeusten johtama temppelivartiokaarti saapui paikalle, keskeytti Pietarin puheen ja vei Pietarin ja Johanneksen vankilaan. Seurakunta kohtasi nyt ensi kertaa avointa vastustusta. Seuraavana päivänä heidät vietiin yhdessä parannetun miehen kanssa tuomioistuimen eteen. Se oli sama Sanhedrin, joka oli tuominut Jeesuksenkin kuolemaan.

Sama Pietari, joka oli kieltänyt Jeesuksen välttääkseen kiinni otolta, seisoi nyt Jeesuksen surmanneiden miesten edessä Pyhän Hengen täyttämänä ja rohkeana. Kun

ajattelemme itseämme omassa voimassamme, ei meistäkään ole muuhun kuin juoksemaan vastustusta pakoon, mutta kun Pyhä Henki täyttää meidät ja saamme uskossa katsella vierellämme olevaa ylösnoussutta Kristusta, voimme selviytyä kaikkein pahimmastakin. Herra on luvannut olla omiensa kanssa joka päivä, niin hyvinä kuin vainonkin hetkinä.

Varovainen neuvosto

Koska Israel oli Rooman vallan alla, juutalaisilla itsellään oli lupa tuomita kuolemaan ainoastaan temppelin pyhyden häpäisemiseen syylistyneet. Toisin kuin Jeesuksen oikeudenkäynnissä Sanhedrin noudatti tällä kertaa suurta varovaisuutta. Saddukeukset kielsivät kaiken yliluonnollisen, korostivat ihmisen tahdon vapautta ja halveksivat fariseusten tiukasti noudattamia perinnäis-sääntöjä. He olivat aikansa järjkeysuskaisia. He olivat kieltämättä uskonnollisia. He uskoivat Jumalaan ja Mooseksen lakiin, mutta eivät enkeleihin, henkiin eivätkä ylösnousemukseen. He olivat muuttaneet uskonnon eettiseksi systeemiksi, moraalijärjestelmäksi. Niin tekevät tavallaan myös oman aikamme liberaaliteologit, jotka kieltävät Raamattu-uskon mutta suosivat silti uskonnollisuutta.

Monelle tämän päivän liberaalille kristinusko on samaa kuin lähimmäisten rakastaminen, vaikka kehotus siihen on mitä ankarinta lakia eikä siinä ole vielä mitään evankeliumin vapauttavaa voimaa. Vain Jeesuksen ristiriitaisen ja ylösnousemuksen sanoma voi vapauttaa ihmisen synnin ja itsekkyyden vallasta rakastamaan aidosti Jumalaa ja lähimmäisiä.

Jeesuksen vastustajat olivat olleet enimmäkseen fariseuksia, koska Jeesus paljasti heidän ulkokultaisuutensa ja valheellisuutensa. Mutta nyt Jerusalemin seurakunnan kohtaama vastarinta nousi saddukeusten ylösnousemusjulistuksen vastustuksesta. Nyt fariseukset puolestaan ottivat pääosin myönteisen, jopa ystävällisen asenteen alkuseurakuntaan, koska hekin uskoivat ylösnousemukseen.

Miksi ylösnousemus halutaan kieltää?

Miksi ylipäänsä saddukeukset ja monet tämän päivän suomalaiset eivät usko ylösnousemukseen ja vastustavat niitä, jotka uskovat? Äkkiseltään voisi luulla, ettei ylösnousemususkossa olisi mitään erityisen vaarallista tai vastustettavaa. Mutta ylösnousemus sisältää sen tosiasian, että jokainen ihminen joutuu sen jälkeen seisomaan Jumalan tuomioistuimen edessä. Syyttävällä omallatunnolla elävä ihminen haluaa vaietaa kaiken sen, mikä muistuttaa lopullisesta tuomiosta. Juutalaisten korkein neuvosto ilmaisikin varsinaisen syyn vähän myöhemmin näin:

"Emmekö ole kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tässä nimessä? Ja nyt te olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne ja tahdotte saattaa meidän päällemme tuon miehen veren." (5:28) Pietarin sanat olivat osuneet kansan johtajien omiintuntoihin. He halusivat vaietaa sydämiensä syytökset yrittämällä vaietaa evankeliumin julistajien äänen. Tänäänkin vastustus nousee usein samasta syystä.

Pyhän Hengen täyttämä ihminen (8–13)

Nyt Pietari, Johannes ja parannettu mies seisovat neuvoston edessä. He olivat täynnä Pyhää Henkeä. Se merkitsi, että he näkivät asiat selkeästi, olivat täynnä varmuutta ja rohkeutta. He tiesivät, että Jeesuksen ylösnousemus oli totta ja että Herra itse oli heidän kanssaan siinäkin tilanteessa. He paloivat Herran asialle. Vastapuolelta heitä kohtasi kylmä, analyttinen, erittelevä saddukeusten filosofia.

Pietarin ja Johanneksen olemus sävähdetti saddukeuksia, sillä Pyhällä Hengellä täytetty ihminen tekee aina ympäristöönsä syvän vaikutuksen. Neuvoston jäsenten oli pakko myöntää, että vaikka apostolit olivat tavallista rahvasta, ilman oppiarvoja ja muodollista koulutusta, he olivat rohkeita. He tunnistivat heidät myös miehiksi, jotka olivat aikaisemmin olleet Jeesuksen kanssa. Viimeksi mainittuun sisältyi heidän puoleltaan näköharha, sillä he eivät nähneet, että Pyhässä Hengessä Jeesus oli koko ajan heidän kanssaan ja heissä. Silti heidän tunnustuksensa tavallaan osoitti, että he olivat kasvokkain itse Herran Jeesuksen kanssa.

Kuulustelijoiden kierous (7)

Apostolien kuulustelu alkoi kysymyksellä: *"Millä voimalla tai kenen nimeen te tämän teitte?"* (7)

Kysymyksellään kuulustelijat epäsuorasti myönsivät, että he olivat sellaisen tois asian edessä, jota he eivät kyenneet selittämään. Toisaalta sellaisen olemassaolo soti heidän perusfilosofiaansa vastaan. Kun he kysyivät, miten parantumisihme oli tapahtunut, he pyrkivät siirtämään huomion pois itse tosiasiasta, joka ilmeisellä tavalla todisti Jeesuksen herruuden puolesta. Jos he olisivat myöntäneet sen, heidän olisi pitänyt taipua parannukseen synneistään, mutta sitä he eivät tahtoneet. Tosiasian kohtaamisen sijasta he kävivät pohdiskelemaan ja tutkistelemaan olevaisuuden salaisuuksia. Tämä on Kristuksen vastustajien mielimenetelmä tänäkin päivänä.

Kysymyksellään "Millä voimalla...kenen nimessä?" kuulustelijat pyrkivät selvittämään Mooseksen lain mukaisesti, oliko tehty ihme tapahtunut Israelin Jumalan nimessä vai jossain muussa nimessä. Jos ihme olisi tapahtunut muussa kuin Jumalan nimessä, lain mukaan apostolit olisi voitu tuomita kuolemaan kansan viettelystä epäjumalanpalvelukseen.

Vastaajan suoruus (9-10)

Ensiksi Pietari osoitti, kuinka arvotonta heidän vastustuksensa oli, kun he syyttivät apostoleja hyvän tekemisestä rammalle. Sitten hän vastasi, että mies oli parannettu Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen nimen kautta, hänen, jonka he olivat ristiinnaulinneet. Hän korostamalla korosti, että ihme ei ollut tapahtunut vain Messiaan nimessä, vaan että Messias oli juuri se Jeesus, jonka he olivat ristiinnaulinneet ja jonka he halusivat unohtaa.

Nimi oli siis Messias Jeesus. Entä mistä sitten tuli voima? *"...mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo terveenä teidän edessänne."* Voima oli sen miehen voimaa, jonka Jumala oli herättänyt kuolleista.

Vain yksi tie pelastukseen (11,12)

Pietari päätti vastauksensa: *"Hän on se kivi, joka ei teille rakentajille kelvannut mutta josta on tullut kulmakivi. Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla."* (11,12)

Psalmin 118 lainauksella Pietari osoitti, ettei hän ollut johtamassa ihmisiä pois Jumalan luota, vaan päinvastoin Jumalan luo. Syyttäjät itse viettelivät kansaa Jumalasta pois ja siksi juuri he olivat tuomion alla. Pelastuakseen heillä ei olisi mitään muuta mahdollisuutta kuin tehdä parannus ja palata ainoan pelastavan nimen, Jeesus-nimen yhteyteen.

Tänä päivänä Suomessa varsinainen hengellinen taistelu käydään siitä, onko Jeesus todella ainoa pelastustie vai ei. Jeesus itse sanoi:

"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani." (Joh. 14:6)

Japanissa moni uskoo niin kuin moni suomalainenkin tänään, että kaikki uskonnot johtavat lopulta samaan lopputulokseen. Muodissa oleva suvaitsevaisuus edellyttää myös, että kaikki uskonnot ovat saman arvoisia. Kun Kristus-usko sulkee kaikki muut pelastustiet pois, sitä pidetään ahdasmielisenä.

Japanilaisille olen yrittänyt selittää, että jos Osakan ja Tokion välillä on vain yksi luotijunayhteys, se ei tarkoita, että rautatieyhtiö olisi ahdasmielinen. Sillä keneltäkään ei ole kielletty pääsyä tuolle ainoalle junayhteydelle. Yksi pelastustie riittää ja vain yksi tie on mahdollinen Jumalan luokse: se, että Jeesus sovitti koko ihmiskunnan synnit. Muita teitä ei ole, mutta jokaista ihmistä kutsutaan kulkemaan tätä ainoaa tietä. Sitä ei suljeta keneltäkään, joka haluaa tulla Jeesuksen luokse tuli hän sitten millaiselta taustalta tahansa.

Hyväntekijää on vaikea tuomita (14-22)

Neuvosto poisti nyt syytetyt keskeltään. Kokouksessaan he totesivat, että yleinen mielipide oli apostolien puolella. Lisäksi apostoleja olisi vaikeata rangaista hyvän tekemisestä. Neuvosto päätti uhkauksin saada heidät vaikenemaan. Mutta ne kuuluaan Pietari Pyhässä Hengessä julisti, että uhkaajat itsekin tietävät, että heidän tulee tehdä sitä, mikä on oikein Jumalan edessä, eikä sitä, mitä ihmiset käskevät.

"Onko Jumalan edessä oikein totella enemmän teitä kuin Jumalaa? Ratkaiskaa itse. Me emme voi olla puhumatta siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet." (19,20)

Paras ja tyypillisin merkki siitä, että joku ihminen on pelastunut uskomalla Jeesukseen ja saanut Pyhän Hengen sydämeensä, on se, ettei hän voi pitää suutaan kiinni siitä armosta, jonka on saanut osakseen Vapahtajalta. Kysymys ei ole jonkinlaisesta todistamisen pakosta, vaan siitä, ettei kokemastaan suunnattomasta rakkaudesta yksinkertaisesti voi olla hiljaa.

Vastustaessaan evankeliumia maailma pyrkii tukahduttamaan aina hyvää, sillä koko Kristuksen työ on pelkkää parantamista, auttamista ja pelastamista. Pyhässä Hengessä elävä seurakunta etsii kärsiviä ja kadotettuja parantaakseen ja pelastaakseen heitä Jeesuksen nimessä. Maailman vastustus tapahtuu ilman todellisia perusteita.

Näkymätön näkyväksi

Seurakunnan voima on usko näkymättömään Jeesukseen Kristukseen, joka vaikuttaa näkyvää rakkautta ja näkyvää muutosta ihmisissä. Hengellisen ja näkymättömän todellisuus osoitetaan aina näkyvässä. Ellei seurakunnalla ole näyttöä siitä, miten ihmiset saavat syntinsä anteeksi ja paranevat Kristuksessa ja miten Herra tekee heistä uusia luomuksia, ei tämä maailma kallista korvaansa sen julistukselle.

Vaikka emme silmin näe Jeesusta, voimme uskon silmillä katsella Häntä ristillä kärsineenä, meidän syntimme kantaneena ja ylösnousseena Vapahtajana. Mutta näkymättömän katselu synnyttää Pyhässä Hengessä rakkauden, joka näkyy tekoina ja hyvän sanoman julistamisena. Herran omien keskinäistä rakkautta ei voi eikä saa myöskään maailmalta salata, sillä siitä uskovat tunnustetaan Jeesuksen seuraajiksi. Siksi evankeliumin julistus ja rakkauden palvelu ovat pohjimmiltaan seurakunnan tehtävä.

Äärimmillään seurakunnan rakkaus Herraa kohtaan näkyy siinä, että vastustettu ja vainottu seurakunta ja uskova haluaa rakastaa vihollisiaan ja rukoilee vainoajiensa pelastusta.

Pietari Samariassa (Ap.t. 8:14-25)

14. Kun Jerusalemissa olevat apostolit kuulivat, että samarialaiset olivat ottaneet vastaan Jumalan sanan, he lähettivät heidän luokseen Pietarin ja Johanneksen.

15. Perille tultuaan nämä rukoilivat heidän puolestaan, että he saisivat Pyhän Hengen,

16. sillä hän ei ollut vielä tullut heidän kenenkään päälle. Heidät oli ainoastaan kastettu Herran Jeesuksen nimeen.

17. Niin apostolit panivat kätensä heidän päälleen, ja he saivat Pyhän Hengen.

18. Kun Simon näki, että Henki annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat kätensä, hän toi heille rahaa
19. ja sanoi: "Antakaa minullekin tuo valta, että kenen päälle minä panen käteni, se saa Pyhän Hengen."
20. Mutta Pietari sanoi hänelle: "Menköt rahasi sinun kanssasi kadotukseen, koska luulet, että Jumalan lahja on rahalla saatavissa!
21. Sinulla ei ole osaa eikä arpaa tähän asiaan, sillä sinun sydämesi ei ole vilpittön Jumalan edessä.
22. Käännä siis pahuudestasi ja rukoile Herraa. Ehkä sinun sydämesi ajatus annetaan sinulle anteeksi.
23. Minä näen, että sinä olet täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä."
24. Simon vastasi: "Rukoilkaa puolestani Herraa, ettei minulle tapahtuisi mitään siitä, mitä sanoitte."
25. Kun apostolit olivat todistaneet ja puhuneet Herran sanaa, he lähtivät paluumatkalle Jerusalemiin ja julistivat evankeliumia monissa Samarian kylissä. (Ap.t. 8:14-25)

Pyhä Henki vie tarkistamaan asenteita

Apostolit eivät olleet sopineet Samarian valitsemista evankelioimistyön kohteeksi, vaikka se olikin Kristuksen alkuperäinen tahto. Vainossa hajaantuneet uskovat olivat Filippoksen johdolla julistaneet Sanaa siellä. (4,5) Apostolit olivat pikemminkin hämmästyneitä, kun he kuuluivat Herran teoista kaupungissa. (14)

Pyhän Hengen saaneiden apostolienkin oli vaikea luopua vanhoista ennakoasenteistaan samarialaisia kohtaan. Jokaisessa uskovassa asuu vanha lihallinen luonto. Mutta Pyhän Hengen työ apostoleissa ilmeni kuitenkin siinä, että he nopeasti tarkistivat asenteensa. He suostuivat yhteistyöhön Pyhän Hengen kanssa ja kuuliaisuuteen Kristukselle lähettämällä kaksi edustajaansa Samariaan. Herra vei seurakuntaansa uuteen hengelliseen yhteistyöhön. Joku on sanonutkin, että Herra ei heti vuodattanut Pyhää Henkeä Samarian herätykseen tulleille asukkaille, jotta apostolit olisivat saaneet todistuksen siitä, että seurakunta on yksi silloinkin, kun se ylittää kulttuurirajat.

Näemme myöhemmin, että Pietarilla oli vielä muitakin ennakoasenteita, joista Herra joutui hänet vapauttamaan, ennen kuin sana pääsi leviämään pakanoiden pariin. Meidänkin on hyvä tiedostaa omat mahdolliset väärät asenteemme tiettyjen ihmisryhmien edustajiin. Usein este evankeliumille ei ole kuulijoiden vaan todistajien sydämessä. Suostu tarkistamaan asenteitasi, kun Herra ne sinulle osoittaa!

Pyhä Henki johtajana (14)

Pietari ei ollut muiden apostolien auktoritatiivinen johtaja, sillä hänen veljensä lähettivät hänet yhdessä Johanneksen kanssa. Seurakunnalla on vain yksi pää, Kristus. Hänen tahtonsa ainoa ilmoittaja on Pyhä Henki, joka toimii seurakuntansa keskellä

Sanan kautta. Apostolit (ja profeetat) toimivat seurakunnan perustuksena (Ef. 2:20), koska heille Jeesus antoi tehtävän todistaa hänen ylösnousemuksestaan, jonka varassa seurakunnan usko seisoo. Apostoleja ei kuitenkaan asetettu seurakunnan pääksi. Vain Jeesuksella on hallintavalta seurakunnassa.

Mistä viivytyks Pyhän Hengen saamisessa (15,16)

"Perille tultuaan apostolit rukoilivat Samarian uskovien puolesta, että he saisivat Pyhän Hengen. Henki näet ei ollut vielä laskeutunut kehenkään heistä; heidät oli ainoastaan kastettu Herran Jeesuksen nimeen." (15,16)

Filippokselta samarialaiset olivat kuulleet evankeliumin Kristuksesta. He olivat uskoneet sen sillä tavalla, että vakuutuivat sanoman totuudellisuudesta ja antoivat kastaa itsensä kuuliaisena Herran kastekäskylle. Mutta kuitenkin he eivät saaneet heti Pyhää Henkeä. Mistä viivytyks johtui? Vastaus, että emme kykene vastaamaan asiaan, saattaa jättää monen tyytymättömäksi, mutta uskon, että asiaan sisältyy suuri siunaus.

Niin pian kuin kristillinen seurakunta näkisi, ettei Pyhän Hengen työtä voida saada mahtumaan parhaimpiinkaan teologisiin kaavoihin, vapautuisimme siitä sekasorrostasta, joka Pyhän Hengen teologian alueella vallitsee.

Pietarin ja Johanneksen vierailun kautta samarialaiset saivat Pyhän Hengen. Mitä apostolit sitten oikein tekivät? He rukoilivat uskovien puolesta ja panivat kätensä heidän pänsä päälle, ja Pyhä Henki tuli heihin. (17)

Joku voisi vetää sen johtopäätöksen, että Pyhän Hengen saamiseksi tarvitaan apostolien toimintaa. Mutta Paavali sai Pyhän Hengen, kun aivan tavallinen maallikkouskova Ananias pani kätensä hänen pänsä päälle. Siis Pyhän Hengen saamiseen ei tarvita apostoleja.

Joku toinen taas voisi ajatella, että kätensä päälle paneminen oli ratkaisevaa Pyhän Hengen saamisessa. Mutta vähän myöhemmin luemme, miten Pyhä Henki tuli Corneliuksen, hänen perheensä ja ystäviensä päälle ilman, että käsiä oli pantu heidän päälleen.

Joudumme kaiken lopuksi toteamaan sen, minkä Jeesus sanoi Pyhän Hengen tulosta: *"Tuuli puhaltaa missä tahtoo. Sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Samoin on jokaisen Hengestä syntyneen laita."* (Joh. 3:8)

Sillä hetkellä kun teologia yrittää systematisoida tavan, jolla Pyhä Henki tulee ihmisen elämään, se aina ottaa yhden ja sulkee samalla pois joukon muita Pyhän Hengen toimintatapoja. Jumalan seurakunnan kirkkaus on siinä, että sen elämä ei ole

organisaatioissa eikä palveluviroissa eikä armolahjoissa, vaan siinä asuvassa Hengessä. Pyhä Henki kuitenkin toimii palveluvirkojen ja armolahjojen kautta.

Pyhän Hengen saamisen vaikutus

Mitä sitten tapahtui, kun samarialaiset saivat Pyhän Hengen? Paavali kertoo sen näin: *"Me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi."* (1.Kor. 12:13)

Pyhä Henki liitti heidät Kristuksen ruumiiseen. Heidän välilleen syntyi hengellinen yhteys, jossa erilaiset armolahjat alkoivat vaikuttaa kokonaisuuden hyväksi. Heidän persoonallisuudessaan Pyhä Henki vaikutti sen, että he alkoivat nähdä asioita Jeesuksen silmin, heidän tunteitaan sytyttivät Jeesuksen halut ja heidän tahtonsa alkoi valita Jeesuksen mielen mukaan. Jeesus heissä ajatteli, rakasti ja tahtoi. He tulivat osalliseksi yhden ja jakamattoman Jeesuksen Kristuksen seurakunnan salaisuudesta.

Simonin synti (18,19)

"Kun Simon näki, että ne, joiden päälle apostolit panivat kätensä, saivat Hengen, hän tarjosi heille rahaa ja sanoi: 'Antakaa minullekin tuollainen valta, että kenen päälle panen käteni, se saa Pyhän Hengen'." (18,19)

Mitä Simon oikein pyysi ja halusi? Moni näyttää kuvittelevan, että hän olisi yrittänyt hankkia rahalla itselleen Pyhän Hengen. Mutta siitä ei ollut kysymys. Hän halusi kyvyn jakaa Pyhää Henkeä muille. Toisin sanoen hän tavoitteli itselleen sellaista asemaa seurakunnassa, jossa hän voisi Pyhää Henkeä jakamalla toimia johtajana ja keskuksena. Hänen syntinsä oli siis yritys omistaa hengellistä voimaa omaksi henkilökohtaiseksi hyödykseen.

Tämä synti ilmenee usein ryhmäitsekkyytinä, jossa etsitään hengellisiä siunauksia, jotta omalla ryhmällä menisi vähintään yhtä hyvin tai mieluummin paremmin kuin muilla. Herra ei anna työntekijälle Henkeään, jotta hän voisi kerskua siitä, kuinka paljon hänen seurakunnassaan käy ihmisiä.

Simonin synti oli samalla myös kiusaus Pietarille. Pietari tiesi aivan hyvin, ettei Pyhä Henki ollut tullut samarialaisiin siksi, että hän oli pannut kätensä heidän päälleen. Miten helppoa Pietarin olisikaan ollut suostua pyyntöön, sillä silloinhan hän itsekkin olisi tullut näyttämään erityiseltä ja korvaamattomalta. Pietarille Simonin synnillinen pyyntö merkitsi siis kiusausta siirtyä Pyhän Hengen hallinnan alta Pyhän Hengen hyväksikäyttöön. Se taas on ihmisen suurin synti, yritystä nousta Jumalan yläpuolelle.

Hengellisiä ei saa lihallisin keinoin (20)

Pietarin vastaus oli äärimmäisen ankara: *"Kadotukseen joudut rahoinesi, kun luulet, että Jumalan lahja on rahalla ostettavissa! Sinulla ei ole tässä osaa eikä arpaa, sillä sinä et ole vilpitön Jumalan edessä."* (20)

Et voi päästä sisälle hengellisiin lihallisin keinoin. Jos seurakunta olisi tämän aina muistanut, se saattaisi olla taloudellisesti nykyistä paljon köyhempi mutta köyhyydessään todella rikas.

Kadotuksesta puhumista ei tämän ajan ihminen kestä kuulla. Sillä pelottelua väitetään hengelliseksi väkivallaksi. Mutta todellisesta vaarasta varoittaminen on rakkautta. Herra ei halua kenenkään joutuvan kadotukseen, vaan että jokainen tekisi parannuksen ja uskomalla Jeesukseen saisi iankaikkisen elämän. Rakkaudesta ihmisiin tehtävämme on edelleen varoittaa kadotuksesta.

Pietarin sanoihin sisältyi myös Pyhän Hengen synnyttämä armahtavuutta, kun hän kehotti Simonia tekemään parannuksen: *"Käänny tästä pahuudestasi ja rukoile Herraa! Kenties hän antaa ajatuksesi anteeksi."* (22)

Parannuskehotukseen sisältyi pelastuksen toivo. Simonin vastaus kuului: *"Rukoilkaa minun puolestani Herraa, ettei minulle tapahtuisi mitään tuollaista, mitä sanoitte!"* (24) Oliko se parannus vai ei, ei kuulu meidän mitattavaksemme.

Pyhän Hengen täyttämässä seurakunnassa ei voi elää simonia eli Simonin synti, hengellisten asemien tavoittelu ajallisin keinoin.

Voitto pimeyden hyökkäystä vastaan saadaan siten, että paljastetaan noituutta harjoittavan ihmisen se synti, jonka kautta Sielunvihollinen ja/tai riivaaja on päässyt ihmisen sydämeen asumaan. Häntä vaaditaan tekemään siitä parannus, tunnustamaan se ja hylkäämään se. Evankeliumin sanan voima kykenee vapauttamaan pimeyden orjan, sillä se on Jumalan voima.

Evankeliumi Samarian kyliin (25)

Eräs kiehtova asia kertomuksessa on, että apostoleista kutsumuksensa mukaisesti tuli myös evankelijoita, sillä paluumatkallaan Jerusalemiin he julistivat sanaa monissa Samarian kylissä.

Parisen vuotta aikaisemmin eräs samarialainen kylä ei ollut suostunut ottamaan Jeesusta ja opetuslapsia vastaan. Johannes, toinen "Ukkosenjylinän pojista", oli silloin pyytänyt Jeesusta rukoilemaan, että tuli olisi tuhonnut kylän. Nyt sama Johannes oli Pietarin kanssa paluumatkalla Jerusalemiin julistaen evankeliumia Samariassa. Mies oli kokonaan muuttunut. Tämä kertoo jotain siitä, mitä hengellinen elämä on. Pyhä Henki ei tuhoa persoonallisuuttamme vaan kääntää sen piirteet tuhoavasta rakentavaan suuntaan.

Pelastus elämän yhteyttä Kristuksen kanssa

Kertomus kokonaisuutena osoittaa, että kristityksi tuleminen on enemmän kuin vakuuttumista Jumalan Sanasta, enemmän kuin kasteen saamista. Se on elämän yhteyttä Pyhässä Hengessä Kristuksen kanssa. Sillä on ihmeellinen voima. Juutalaisuus ei koskaan valloittanut Samariaa, mutta Jumalan Sana voitti sen puolelleen. Seurakunta voittaa aina siellä, missä se julistaa Jumalan Sanaa Pyhässä Hengessä.

Sinä olet ehkä lausunut uskontunnustuksen, sinut on ehkä kastettu, mutta asuuko sydämessäsi Pyhä Henki? Kysyt ehkä: "Mistä sen tietää?" Vastaukseksi ei riitä, että voit kertoa iloitsevasi Jumalan suurista teoista, niin kuin Samarian asukkaatkin. Vastaukseksi ei riitä, että sydämessäsi on rauha, sillä on olemassa myös väärää ja petollista rauhaa. Kysyt: "Mistä sen sitten voi päätellä?" Siitä, että Pyhä Henki kirkastaa Kristuksen. Pyhä Henki paljastaa sinulle, että Jeesuksen kärsimys ja kuolema Golgatalla oli sinun syytäsi, sinun syntiesi oikeudenmukainen rangaistus. Pyhä Henki osoittaa myös, että Jeesus teki sen juuri sinun puolestasi, koska Hän rakastaa sinua. Pyhä Henki avaa sydämesi ottamaan vastaan syntien anteeksiantamuksen, kun tunnustat syntisi. Pyhä Henki vie sinut elämän yhteyteen Jeesuksen kanssa. Pyhä Henki antaa sinulle uuden, ikuisen elämän Jeesuksen yhteydessä.

Jos olet vielä epävarma, käänny Jeesuksen puoleen rukouksessa, tunnusta kaikki syntisi Hänelle ja pyydä Häntä antamaan sinulle Pyhän Hengen ja ottamaan sinut kokonaan omakseen. "Jokainen joka huutaa avuksensa Herran nimeä pelastuu."

Pietari ja muiden armolahjat (Ap.t. 9:32-43)

32. Kun Pietari kiersi kaikkien luona, hän tuli myös Lyddassa asuvien pyhien luona.

33. Siellä hän tapasi Aineas-nimisen miehen, joka oli maannut vuoteessa halvaantuneena kahdeksan vuotta.

34. Pietari sanoi hänelle: "Aineas! Jeesus Kristus parantaa sinut. Nouse ja ota vuoteesi." Hän nousi heti.

35. Kaikki Lyddan ja Saaronin asukkaat näkivät hänet ja kääntyivät Herran puoleen.

36. Joppessa oli muuan opetuslapsi, nainen nimeltään Tabita, kreikaksi Dorcas. Hän teki paljon hyviä tekoja ja antoi runsaasti almuja.

37. Mutta noihin aikoihin hän sairastui ja kuoli, ja hänet pestiin ja siirrettiin yläkerran huoneeseen.

38. Koska Lydda oli lähellä Joppea ja opetuslapset kuuluivat Pietarin olevan siellä, he lähettivät kaksi miestä hänen luokseen pyytämään: "Tule viivyttelemättä meidän luoksemme."

39. Pietari lähti heidän mukaansa. Kun hän oli päässyt perille, hänet vietiin yläkertaan, ja kaikki lesket tulivat hänen luokseen itkien ja näyttären hänelle paitoja ja päällysvaatteita, jotka Dorkas oli tehnyt ollessaan heidän kanssaan.

40. Mutta Pietari ajoi kaikki ulos, polvistui ja rukoili. Sitten hän kääntyi vainajaan päin ja sanoi: "Tabita, nouse ylös!" Tabita avasi silmänsä, ja nähdessään Pietarin hän nousi istumaan.

41. Pietari ojensi hänelle kätensä ja nosti hänet seisomaan. Sitten hän kutsui sisään lesket ja kaikki pyhät ja toi hänet elävänä heidän eteensä.

42. Tämä tuli tunnetuksi koko Joppessa, ja monet uskoivat Herraan.

43. Pietari viipyi Joppessa vielä jonkin aikaa erään nahkuri Simonin luona. (Ap.t. 9:32-43)

Pietari toimittamassa apostolin virkaa

Jaksomme kuvaa Pietaria kiertämässä eri kaupungeissa toimittamassa apostolin virkaansa. Lyddassa hän paransi halvaantuneen Aineaksen ja Joppessa herätti henkiin Dorkaan. Hän majaili siellä Simon–nimisen nahkurin luona, kunnes hänet noudettiin Kesareaan Corneliuksen luo (10. luku). Jaksossa tulee näkyviin pyhien yhteys, Pyhän Hengen työ ja Herran Jeesuksen saavuttamia voittoja.

Tarkkaavainen lukija huomaa jaksossa erään nimeltä mainitsemattoman miehen työn jäljet. Miten Lyddaan syntyi seurakunta, nuo pyhät tai uskovat, joiden luo Pietari oli tullut käymään? Kahdeksannen luvun viimeinen jae kertoo: "*Filippos ilmaantui sitten Asdodiin. Evankeliumia julistaen hän kulki kaupungista kaupunkiin, kunnes tuli Kesareaan.*" (8:40) Filippoksen reitti kulki Lyddan ja Joppen kautta. Näin Lyddan ja Joppen uskovat olivat hänen julistuksensa hedelmää.

Palveleva rakkaus (36,39)

Dorkas oli palvellut Herraa taitavin käsin. Kädet oli pannut liikkeelle rakkauden täyttämä sydän. Kun Pietari astui taloon, jossa Dorkaan kylmennyt ruumis makasi, lesket näyttivät hänelle Dorkaan heitä varten tekemiä vaatteita. Dorkas oli antautunut taidoillaan palvelemaan köyhiä. Sen oli synnyttänyt hänessä Kristuksen rakkaus, joka huolehtii alastomien vaatettamisesta (Matt. 25:36). Dorkas ei niin kuin kovin moni uskova tänään ainoastaan ajatellut ja haaveillut hyvän tekemisestä. Hän teki paljon hyviä töitä ja antoi runsaasti almuja kärsiville ja puutteen alaisille.

Näemme tässä myös Filippoksen julistustyön vaikutusta. Filippos, joka oli aikanaan valittu yhdeksi Jerusalemin seurakunnan avustuspalvelun johtajaksi (6:5), ei julistaessaan evankeliumia koskaan unohtanut puhua pelastuksen hedelmistä. Uskoon tulleiden uuden elämän Kristuksessa tuli ilmetä palveluna toisten ihmisten siunaukseksi.

Armolahjat yhteistyössä (32)

Nyt Pietari liikkuu seurakunnissa, jotka olivat Filippoksen työn hedelmää. Tämä on osa pyhien yhteyttä. Hän jatkoi Filippoksen työtä. Samoin kuin Samarian herätyk-

sessäkin Pietarin työ nyt tapahtui saumattomasti aiemmin tehdyn työn kanssa sopu-
soinnussa. Mitään vastakkainasettelua evankelistan ja apostolin työn välillä ei esiin-
tynyt. Tämä on palvelun yhteyttä. Kun erilaisten armolahjojen käytössä esiintyy tänä
päivänä ristiriitoja ja hankausta, se johtuu siitä, että armolahjojen käyttäjät eivät ole
sopu-soinnussa Herran Jeesuksen kanssa.

Pyhien yhteys ilmenee, kun evankelista julistaa saattaakseen ihmisiä uskoon ja
apostoli ruokkii ja kasvattaa uskoon tulleita Sanalla. Mutta se ilmenee samalla taval-
la siinä, että kätten taitonsa ja varallisuutensa köyhien hyväksi käyttävän naisen ymp-
päriille muodostuu pieni kodikas ryhmä ihmisiä. Varakkaan ja taitavan naisen rak-
kaus ja köyhyudessa olevien leskien tarpeet kohtaavat, kun Kristuksen rakkaus
pääsee toimimaan hänen seurakuntaruumiissaan.

Pyhien yhteys ilmenee aina palveluna. Seurakunta ei ilmaise yhteyttään vain sillä,
että se kokoontuu yhteisiin jumalanpalveluksiin ja julistaa olevansa yksi Herrassa.
Pyhien yhteys näkyy myös siinä, kun seurakunnan moninaisissa palvelustoimissa
uskovat työskentelevät yhdessä, sopu-soinnussa keskenään ja osoittavat keskinäis-
tä rakkautta ja auttavat toinen toisiaan.

Pyhän Hengen johdatus vapautena (38,39)

Pyhän Hengen toiminta näkyi siinä, että apostoli Pietari kulki Hengen johdatuksessa
kiertäessään eri puolilla maata. Hengen johdatusta oli, kun hän seurasi kahta mies-
tä, jotka surun kohdattua Joppen seurakuntaa olivat tulleet kutsumaan häntä sinne.
Pyhän Hengen toiminta tapahtui niin yksinkertaisella tavalla kuin uskovien miesten
kutsun välityksellä.

Inhimillisesti katsoen voidaan sanoa, että Pietari oli "sattumalta" Lyddassa, kun hän-
tä haettiin, mutta Pyhän Hengen johdatus ilmeni Pietarin vapautena liikkua paikasta
toiseen. *"Missä Herran Henki on, siellä on vapaus"* (2. Kor. 3:17).

Kaikki kristittyjen välisistä jakautumista ja eriseuroista nousevat esteet ja sidonnai-
suus johtuvat tottelemattomuudesta Pyhän Hengen johdolle. Johdatus näkyy myös
siinä, että hän jäi majailemaan nahkuri Simonin luona.

Armolahjat (34,40)

Pyhän Hengen työ ilmeni myös armolahjojen käytössä ja voimallisissa teoissa. Ai-
neas parannettiin ja Dorkas herätettiin henkiin. Jaksossamme esiintyy myös muita
armolahjoja. Lahja avustaa ja palvella näkyy Dorkaan toiminnassa. Hän teki vaattei-
ta Pyhän Hengen antaman armolahjan avulla aivan niin kuin Pietarikin armolahjan
vaikutuksesta herätti Dorkaan. Paljon kristittyjen todistuksen voimasta on mennyt
hukkaan, kun on unohdettu, että myös auttamisen armolahja on Pyhästä Hengestä.

Mitkä kaikki sitten ovat Pyhän Hengen armolahjoja? Kukaan ei voi tähän kysymyk-
seen vastata. Tänään seurakunnalla on armolahjoja, joita sillä ei ollut alussa ja alus-

sa sillä oli lahjoja, joita sillä ei tänään enää ole. Kaksi keskeistä Korinttolaiskirjeen sanaa on pidettävä mielessä armolahjoista puhuttaessa: *"Henki jakaa kullekin erikseen, niin kuin tahtoo"* (1.Kor. 12:11) ja *"Jumala on asettanut jäsenet, itse kunkin niistä, ruumiiseen, niin kuin hän on tahtonut."* (1.Kor. 12:18)

Meidän tehtävämme ei ole tuhjata energiaamme mietiskelemällä, miksi meillä ei ole sitä tai tätä lahjaa. Hän antaa niin kuin hän tahtoo. Kun meillä on taipumus ajatella, että parantamisen lahja on suuri ja auttamisen pieni, niin olemme täysin väärässä ja kysymys on lähinnä meidän halustamme loistaa ja olla suuria.

Pyhä Henki antaa poikkeuksetta jokaiselle omalleen jonkun armolahjan. Meidän tehtävämme on käyttää saamaamme lahjaa rakkauden välineenä. Pankaamme lahjamme käyttöön ja jättäkäämme huokailu siitä, että meiltä puuttuu se tai se lahja. Kun Paavali kehottaa meitä pyrkimään osallisiksi parhaimmista armolahjoista (1.Kor. 12:31), hän osoittaa, että tie siihen on rakkauden osoittamisessa (1.Kor. 13. luku). Jos haluat saada lisää armolahjoja, niin osoita rakkautta niillä lahjoilla, jotka olet jo saanut. Joka on uskollinen vähässä, pannaan paljon haltijaksi.

Armolahjoja voisi verrata työkaluihin. Ratkaisevaa ei ole se, että on työkaluja vaan se, miten niitä käytetään. Sitä mukaan kuin rakkaudessa lähdemme palvelemaan muita, huomaamme tarvitsevämme uusia työkaluja. Kasvu rakkaudessa on pyhityksen ydintä. Ilman pyhitystä ja siis rakkautta, armolahjoilla ei ole merkitystä. Tänä aikana meidän vaaramme onkin kuvitella, että armolahjojen runsaus olisi tae pyhityksyydestä. Korinton seurakunnan ongelma oli juuri siinä, että vaikka heillä oli paljon armolahjoja, pyhitys ja aito rakkauden osoittaminen olivat lapsenkengissä. Rakkauden käytössä armolahjoista koituu suuri siunaus.

Pyrikäämme vapautumaan väärästä tavasta jakaa armolahjoja ja palvelustehtäviä pieniin ja suuriin. Seurakunnassa ei sellainen ole suurta, joka on näkyvää. Suurin on se, joka palvelee. Meillä on vaara menettää Pyhän Hengen virvoittava vaikutus ja tuoreus elämästämme asioiden vuoksi, joita saatamme kutsua "suuriksi tilaisuuksiksi tai suuriksi mahdollisuuksiksi".

Herran voimalliset teot (33–34,40–41)

"Pietarin sanoi Aineakselle: 'Jeesus Kristus parantaa sinut, Aineas! Nouse ja kokoaa vuoteesi!' (34)"

Herra itse jatkoi samaa parantavaa työtään, mitä kuvataan evankeliumeissakin. Parannettavalta ei edellytetty uskoa. Oli kysymys ehdoitta tapahtuvasta parantamisesta. Halvatus tuli vain käyttää tahtoaan noustakseen ja hän oli terve. Kun Jeesus sanoi Jairoksen tyttärelle *"Talita kuum!"* herättäessään hänet eloon, Pietari sanoi *"Tabita kuum!"* (40) ja Tabita eli Dorkas nousi. Näin Herra jatkoi taas työtään. Pietari palautti Dorkaan pyhien ja leskien keskelle. (41)

Vapautuminen ennakkoluuloista (43)

Kolmas Herran vaikuttama ihme jaksossamme on opetuslasten hengellinen vapautuminen ennakkoluuloista. Pietari meni majaillemaan nahkuri Simonin luo. Nahkurit olivat juutalaisille kauhistus, koska he joutuivat jatkuvasti tekemisiin kuolleiden eläinten kanssa. Vanhan testamentin mukaan he olivat saastaisia eivätkä voineet esimerkiksi osallistua uhrimenoihin temppelissä. Jotta muut ihmiset eivät saastuisi heihin koskemalla, he joutuivat asumaan erillään muista, niin kuin Simonkin meren rannalla kaupungin ulkopuolella. Kuitenkin Pietari meni juuri hänen luokseen yöpymään. Jeesus jatkoi näin Pietarin kautta samaa työtään, mitä hän teki esimerkiksi yöpyessään syntisenä pidetyn Sakkeuksen luona.

Voidaksemme olla Herran käytössä meidänkin on päästävä vapaaksi ennakkoluuloistamme ja syrjivistä asenteistamme toisia ihmisiä kohtaan. Jokaisessa meidän tulee nähdä Jumalan luoma ja Kristuksen lunastama kallisarvoinen ihminen, vaikka hän eläisi kuinka syvässä synnin orjuudessa. Herra Jeesus tuli pelastamaan syntisiä. Siksi meidän tehtävämme on hylätä ennakkoasenteemme ja rakkaudella vietävä evankeliumia jokaiselle. Pelastuakseen he tarvitsevat evankeliumin sanan, jonka kautta Pyhä Henki voi päästä asumaan heidän sydämiinsä ja pelastaa heidät iankaikkiseen elämään.

Ennakkoasenteista luopuminen ei välttämättä ole helppoa. Meillä on helposti kansallisia, rodullisia, poliittisia, uskonnollisia ja henkilökohtaisia antipatioita ihmisiä kohtaan. Herra haluaa, että tunnistamme ne, tunnustamme ne omiksi synneiksemme ja teemme niistä parannuksen. Saatamme olla niille aika sokeita, niin kuin Pietarikin vielä suhteessaan pakanoihin. Ennen kuin evankeliumi saattoi ylittää rajan juutalaisten ja pakanoiden välillä, Pietarin oli kohdattava oman sydämensä ennakkoluulot. Siitä kertoo luku 10. Mutta samarialaisiin ja kultillisesti epäpuhtaisiin nähden hän oli jo päässyt vapaaksi niistä. Meillekin vapautuminen voi olla pitempi prosessi, jossa Herran täytyy tehdä syvää työtä sydämissämme.

Mieti, kenelle sinä et tahtoisi viedä evankeliumia sisäisten esteittesi tähden. Muistan kuinka eräs lähetystyöntekijä kertoi kutsumusta etsiessään rukoilleensa näin: ”Herra saat viedä minut mihin tahansa julistamaan evankeliumia Jeesuksesta paitsi Turkkiin.” Voitte kaikesti arvata, missä maassa hän teki pitkän päivätyön. Tietenkin Turkissa.

Ennakkoluulojen murtaminen (Ap.t. 10:9-23)

9. Seuraavana päivänä, kun he olivat matkalla ja lähestyivät kaupunkia, Pietari nousi kuudennen tunnin vaiheilla katolle rukoilemaan.

10. Hänen tuli nälkä, ja hän halusi ruokaa, mutta sitä valmistettaessa hän joutui hurmoksiin.

11. Hän näki taivaan avoinna ja astian, joka laskeutui alas. Se oli kuin suuri liinavaate, joka neljästä kulmastaan sidottuna laskettiin maahan.
12. Siinä oli kaikenlaisia maan nelijalkaisia ja matelijoita ja taivaan lintuja.
13. Samassa kuului ääni, joka sanoi hänelle: "Nouse, Pietari, teurasta ja syö!"
14. Pietari vastasi: "En suinkaan, Herra! En ole koskaan syönyt mitään epäpuhdasta enkä saastaista."
15. Ääni puhui hänelle toisen kerran: "Minkä Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpuhtaaksi."
16. Tämä tapahtui kolmesti. Heti sen jälkeen astia nostettiin taivaaseen.
17. Kun Pietari vielä ihmetteli, mitä hänen näkemänsä näky mahtoi merkitä, seisahtuivat Korneliuksen lähettämät miehet portille. He olivat kyselemällä löytäneet Simonin talon
18. ja tiedustelivat kuuluvalla äänellä, majailiko siellä Simon, jota kutsuttiin Pietariksi.
19. Pietarin yhä miettiessä tuota näkyä Henki sanoi hänelle: "Kolme miestä etsii sinua.
20. Nouse, mene alas ja lähde epäroimättä heidän kanssaan, sillä minä olen lähettänyt heidät."
21. Pietari meni alas miesten luo ja sanoi: "Minä olen se, jota te etsitte. Mistä syystä olette tulleet?"
22. Miehet vastasivat: "Sadanpäällikkö Kornelius, hurskas ja jumalaapelkäävä mies, josta koko Juudan kansa todistaa hyvää, on saanut pyhältä enkeliltä käskyn noutaa sinut kotiinsa ja kuulla, mitä sinulla on sanottavana."
23. Pietari pyysi heidät sisään ja piti heitä vierainaan. Seuraavana päivänä hän lähti heidän kanssaan, ja muutamat veljet Joppesta tulivat hänen mukaansa. (Ap.t. 10:9-23)

Pelastus ei-juutalaisille

Kun Cornelius pelastui ja liitettiin seurakunnan yhteyteen, avautui ovi pakanoille Kristuksen seurakunnan yhteyteen. Jeesus oli antanut selkeän lähetyskäskyn viedä evankeliumi kaikille kansoille, mutta alkuseurakunta oli tulkinnut käskyn tarkoittamaan vain kaikkialla maailmassa asuvia juutalaisia koskevaksi siitäkkin huolimatta, että Vanha testamenttikin puhui johdonmukaisesti Aabrahamin siunauksesta, joka tulisi kaikille kansoille.

Ymmärtääksemme mullistuksen suuruutta meidän on muistettava, miltä taustalta Pietari ja muut apostolit olivat siihen asti asioita katselleet. Kristillinen liike oli ollut luonteeltaan heprealainen. Kristus itse oli lihan puolesta juutalainen. Kaikki hänen valitsemansa apostolit olivat heprealaisia. Vaikka Jeesus ei koskaan evännyt apuaan etsiviltä sieluilta, silti hänen toimintansakin tapahtui yksinomaan juutalaisten parissa. Hänhän jopa sanoi apua etsivälle syyro-foinikialaiselle naiselle: "*Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille*".

Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeenkin seurakunnan kasvu oli tapahtunut lähes yksinomaan juutalaisten parissa. Jerusalemin kristityt noudattivat edelleen heprealaisia jumalanpalvelusmuotoja ja kokoontuivat tempelialueella. Pietarikin noudatti juutalaisia rukousaikoja myös Joppessa, kun hän keskipäivän rukoushetken aikana joutui hurmoksiin ja näki merkillisen näyn.

Alkuseurakunnan asenteissa oli kuitenkin tapahtunut jo vähittäistä avartumista, kun Samarian herätyksessä uskoon tulleet oli otettu seurakunnan yhteyteen. Myös pakanuudesta juutalaisuuteen kääntyneitä oli otettu seurakunnan yhteyteen, kuten esimerkiksi etiopialainen hoviherra. Mutta yhtään puhtaalta pakanataustalta uskoon tullutta eivät apostolit vielä olleet hyväksyneet seurakuntaan. Corneliuksen kaste oli siinä määrin mullistava asia, että siitä syntyi pitkään jatkunut kiista. Se oli jakaa koko alkuseurakunnan kahtia. Paavali, joka oli vielä Tarsoksessa, joutui koko toimintansa ajan taistelemaan pakanoiden oikeudesta kuulua Kristuksen seurakuntaan.

Meidän ennakkoluulomme

Meidän ennakkoasenteemme ei tänään koske sitä, etteikö evankeliumi kuuluisi kaikille. Sen sijaan saatamme helliä paljonkin ajatuksia siitä, keille evankeliumia ylipäänsä kannattaa julistaa. Voi olla, että pidämme ääri-islamien edustajia niin kovina tapauksina, että nostamme kädet pystyyn. Tai ajattelemmeko, että seksuaalivähemmistöt ovat niin paatuneita, ettei heille kuitenkaan kelpaa hyvä sanoma Kristuksesta? Vai olemmeko niin hyvin koulutettuja, että katsomme tiedostamattomasti, etteivät monet ihmiset ympärillämme kuitenkaan ymmärrä sanomaamme? Kuitenkin Jeesus kehotti meitäkin lapsenkaltaisuuteen. Vai onko kiusauksemme sama kuin Paavalilla Korintissa, kun hän näki kaupungin käsittämättömän syvän turmeluksen ja syntielämän ja joutui syvän arkuuden ja pelon valtaan? Vai pidämmekö lähiomaistemme ja sukumme kiemuraisissa ihmissuhteissa joitakin toivottomina tapauksina? Kuitenkin Jeesus sanoi, että hän oli tullut pelastamaan syntisiä. Vai olisiko esteemme viedä sanaa siinä, että emme jaksakaan oikein koko sydämeistämme uskoa edes sitä, että Jeesuksen veri riittää myös niin syntisiin kuin itse olemme?

Jumalan tapa saada meidät hylkäämään ennakkoasenteemme joitakin ihmisiä kohtaan on se, että hän johtaa meidät tavalla tai toisella juuri sellaisten luo, joihin nähden meillä on syrjiviä tai torjuvia asenteita. Ole siksi herkkä Pyhän Hengen johdokselle, kun joudut kohtaamaan erilaisia ihmisiä. Evankeliumi ei ole menettänyt pelastavaa voimaansa. Herra voi ja haluaa pelastaa ihmisiä pimeydestä valoon ja Herra haluaa myös käyttää sinua siinä välineenään.

Ennakkoluuloinen Pietari (6)

Pietari oli helluntaisaarnassaan lainannut Joelin profetiaa siitä, että Pyhä Henki annettaisiin kaiken lihan ylle. Hän oli siis ymmärtänyt jotain uudesta alusta. Silti hän tuskin oli silloin itsekään ymmärtänyt puhumansa koko syvyyttä. Aitona juutalaisena hänessä asuivat vielä lujassa juutalaisten ennakkoluulot. Niin kuin edellisessä jak-

sossa totesimme, jotain hänen vääristä asenteistaan oli jo murtunut, sillä hän oli majoilemassa nyt nahkurin kodissa.

Mutta Pyhän Hengen täytyi jatkaa vielä pyhittävää työtään, että ne kaatuisivat kokonaan. Hän ajatteli yhä, että juutalaisuus oli niin jumalallista, että pakanuudesta pelastuvien tulisi alistua sen tapojen noudattamiseen. Hänen ja muiden apostolien oli vielä nähtävä, että vanha järjestys oli pyyhitty pois, kun se oli täytetty Kristuksessa. Heidän oli opittava ymmärtämään, että ihmiset voisivat nyt päästä Kristus-yhteyteen ilman juutalaisuuden ulkoisia menoja ja merkkejä.

Pietari hurmoksissa (9–16)

Jopessa ateriaa odottaessaan rukoilemaan vetäytynyt Pietari joutui hurmoksiin. Hän näki näyssä kolmesti, miten hänen eteensä laskettiin kaikenlaisia eläimiä. Häntä kehoitettiin teurastamaan ja syömään. Pietarille tyypilliseen tapaan hän kieltäytyi jyrkästi syömästä mitään epäpyhää ja saastaista. Mutta Herra kielsi häntä kohtelemasta epäpyhänä sellaista, minkä Jumala oli puhdistanut.

Meidän on asennoituttava ihmisiin ja ruokiin sen mukaan, mitä Jumala niille on tehnyt ja miten Jumala suhtautuu niihin. Sikäli kuin tiettyihin eläimiin liittyvät määräykset ovat jumalanpalvelusmuotoihin, rituaaleihin liittyviä, ne on pyyhitty pois. Ihmisillä ei ole oikeutta kohdella saastaisena Jumalan pyhittämää. Tämän ymmärtäminen hämmästytti Pietaria syvästi.

Rukous

Sekä Corneliukselle että Pietarille Jumala toimitti sanomansa silloin, kun he rukoilivat. Corneliuksen rukous oli siis etsijän hapuilevaa rukousta mutta Pietarin rukousta Pyhässä Hengessä. Molempien rukoukset siis Herra kuuli. Siksi voidaankin sanoa: ”Rukoile siihen asti, kun saat kohdata elävän Jumalan, sen jälkeen et voi olla rukoilematta!” Kaikki se suuri, mitä saamme kokea maailmassa, liittyy tavalla tai toisella rukoukseen.

On tavattoman tärkeää, että rakennamme päivittäisen aikataulumme sellaiseksi, että löydämme aikaa Herran kanssa käytävään vuoropuheluun. Herra haluaa kuulla ihan kaiken, mitä sydämellämme on. Herra haluaa myös jakaa meille sen, mikä on Hänen sydämellään: Ihmisten pelastuminen iankaikkiseen kirkkauden valtakuntaan ylistämään Hänen armonsa ihanuutta.

Jumala hallitsee kaikkien tapahtumien kulkua, mutta Hän on salatulla tavalla sitonut hallintansa oman kansansa rukouksiin. Hän itse vaikuttaa omissaan Pyhän Hengen synnyttämää, Hänen tahtonsa mukaista rukousta, ja sitten toteuttaa sen käytännössä. Älkäämme siksi koskaan lakatko rukoilemasta, sillä niin saamme pääsyn aivan Jumalan Isän sydämelle asti.

Vaikutukset (7–8,19–20)

Kesareassa Cornelius neuvotteli kahden palvelijansa ja yhden sotilaan kanssa, lähetti heidät noutamaan Pietarin ja jäi itse odottamaan. Hän osoitti näin uskon kuuliaisuutta.

Jopessa Pietari oli hämmennyksen vallassa mutta mieli myös avautuneena uuteen. Hän ei vielä ymmärtänyt näyn merkitystä. Miettiessään sitä Pyhä Henki puhui hänelle. Kysymys ei ollut enää näystä eikä hurmuksesta. Alkuseurakunnan uskovien ja Pyhän Hengen välillä vallitsi hämmästyttävä läheisyys. Tälle miehelle, joka ennakkoluuloineenkin halusi olla uskollinen Herralle, Henki sanoi: *"Kolme (KR 1938: kaksi) miestä kysyy sinua. Mene alas ja lähde epäröimättä heidän mukaansa. Minä olen lähettänyt heidät."* (19,20)

Kun tänään korostamalla korostamme, että Pyhä Henki puhuu meille Raamatun sanan kautta, se ei tarkoita, että Pyhä Henki olisi jotenkin kauempana meistä kuin Pietarista. Meidän tuleekin lukea Sanaa Pyhän Hengen läheisyydestä käsin. Hän haluaa puhua juuri sinun ja minun sydämelle ja juuri meidän asioistamme, jotta voisimme kulkea Hänen johdatuksessaan. Ole siis herkkä kuulemaan Pyhän Hengen puhetta avatessasi Raamattusi. Hänellä on juuri sinulle asiaa.

Selitystä näylle Pietari ei vielä saanut, mutta hämmentynein mielinkin hän oli kuulias ja toivotti Corneliuksen lähettämät miehet tervetulleiksi. Simonin talossa viettivät nyt yötä ja aterioivat yhdessä nahkuri, apostoli, kaksi pakanapalvelijaa ja roomalainen sotilas. Pyhä Henki yhdistää, kaataa erottavia muureja ja pyyhkii pois ennakkoluuloja. Tämä Henki oli tekemässä työtään voimakkaammin, kuin nuo miehet aavistivatkaan.

Pietari ei vielä ymmärtänyt näkyä, Cornelius odotti. Jumalan työ meni eteenpäin. Kaikki yksityiskohdat mosaiikissa muodostavat osan suurempaa kokonaisuutta. Herra halusi saada nämä kaksi miestä kohtaamaan toisensa ja näin se tapahtui. Tästäkin seurakunnan on aina suostuttava kohtaamaan oma ylpeytensä ja ennakkoluulonsa, ennen kuin Herra voi käyttää sitä uusissa oloissa ihmisten pelastukseksi. Meidän on siksi tärkeä tiedostaa omat väärät asenteemme. Kun ne tunnustamme Herralle, saamme ne Jeesuksen veren tähden anteeksi ja saamme myös uuden näkökyvyn voidaksemme viedä pelastuksen sanaa niille, jotka vaeltavat vielä pimeydessä tai hämärässä pelastuksen ulkopuolella.

Nyt ymmärrän (Ap.t. 10:24-29,34-36)

24. Sitä seuraavana päivänä Pietari saapui Kesareaan. Kornelius odotti heitä ja oli kutsunut koolle sukulaisensa ja lähimmät ystävänsä.

25. Kun Pietari oli astumassa sisään, Kornelius meni häntä vastaan ja osoitti kunnioitustaan heittäytyen hänen jalkojensa juureen.
26. Pietari nosti hänet ylös sanoen: "Nouse! Minäkin olen ihminen."
27. Keskustellen Korneliuksen kanssa hän meni sisään ja tapasi monta kool-la.
28. Hän sanoi heille: "Te tiedätte, että juutalaisen miehen on lainvastaista seurustella vierasheimoisien kanssa tai mennä hänen luokseen. Jumala on kuitenkin osoittanut minulle, etten saa sanoa ketään ihmistä epäpyhäksi tai saastaiseksi.
29. Siksi lähdinkin vastaan sanomatta, kun minua tultiin noutamaan. Kysyn siis: miksi te olette minut noutaneet?" ...
34. Pietari alkoi puhua ja sanoi: "Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala katso henkilöön
35. vaan että jokaisessa kansassa se, joka pelkää häntä ja tekee sitä, mikä on oikein, on hänelle mieleinen.
36. Hän lähetti sanan Israelin lapsille julistaen evankeliumia rauhasta, joka tulee Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen, joka on kaikkien Herra. (Ap.t. 10:24-29,34-36)

Selitys ilmestykseen ja näkyyn

Cornelius ymmärsi näkemänsä ilman selityksiä. Hänen tuli ainoastaan olla kuuliai-nen. Ja niin hän löysi sen, minkä enkeli lupasi. Pietarin näky taas edellytti selitystä, minkä hän saikin Corneliuksen kodissa. Mutta sekin edellytti kuuliaisuutta sille Py-hän Hengen johdatukselle, jonka hän ymmärsi sisäisestä hämmennystilastaan huolimatta. Sekä ilmestys että näky olivat keskinäisessä suhteessa toisiinsa. Pietarin vierailu ja hänen julistamansa sanoma selvitti Corneliukselle enkeli-ilmestyksen syyn. Se taas, mikä tapahtui Corneliukselle, selitti Pietarille hänen näkynsä merki-tyksen.

Noin 50 km matkalle Joppesta Kesareaan lähtenyt joukko muodostui kymmenestä miehestä. Matkaa tekivät kaksi Corneliuksen palvelijaa, sotilas ja Pietari sekä kuusi juutalaiskristittyä. Sisäisen hämmennyksensä vuoksi Pietari otti mukaansa nämä kuusi muuta miestä. Jumalan antamaa uutta valoa oli näyssä murtautunut hänen mieleensä. Hän tajusi, että matka pakanakotiin merkitsisi uuden liikehdinnän alkua. Siksi hän varta vasten otti mukaansa kuusi juutalaiskristittyä todistamaan tapahtu-maa.

"Minäkin olen ihminen"

Kun he seuraavana päivänä saapuivat perille, heitä odottivat Corneliuksen lisäksi hänen sukulaisensa ja lähimmät ystävät. Kun Pietari oli astumassa sisään, Corne-lius meni ulos häntä vastaan ja kumartui itämaiseen tapaan hänen jalkojensa juu-reen maahan asti. Corneliuksen kumarrus ei suinkaan ilmentänyt uskonnollista pal-vontaa. Hän ei korottanut Pietaria jumalalliseksi olennoiksi. Kysymys oli itämaisesta kunnioituksen osoituksesta ja kohteliaisuudesta, jonka luonteen myös Pietari hyvin

ymmärsi. Juuri siksi se, miten Pietari torjui sen, on merkittävää. Hänen omaan sydämeensä oli sarastamassa syvä totuus: "Minäkin olen ihminen". Näillä sanoilla hän ei ainoastaan torjunut Corneliuksen kumarrusta, vaan hän tunnusti Corneliuksen ihmissyden. Cornelius oli yhtä arvokas kuin hän.

Sitten Pietari tunnusti kokoontuneille, kuinka vaikeaa hänen oli juutalaisten tapojensa ja ennakkoluulojensa vuoksi tulla Corneliuksen luo. Nehän kielsivät vierailut ja yhteiset ateriat pakanakodeissa (lue: ei-juutalaisissa kodeissa). Vaikka hän oli Jeesuksen Kristuksen apostoli, hän nimitti itseään juutalaiseksi. Jos hän olisi jo koko täytydessään ymmärtänyt kristinuskon merkityksen, hän ei olisi voinut puhua mitään sellaista. Mutta jos ja kun meissä kristityissä esiintyy vääriä ennakkoasenteita, teemme oikein, kun tunnustamme ne avoimesti. Vasta silloin myös Pyhä Henki pääsee käsittelemään niitä ja vapauttamaan niistä.

Sitten Pietarin kysyi syystä, miksi Cornelius oli kutsunut hänet luokseen. Vastaukseksi tämä kertoi neljä päivää aikaisemmin tapahtuneen enkeli-ilmistyksen. Sitten Pietari ryhtyi julistamaan kokoontuneille evankeliumia.

Pietarin puhe alkoi valmistavin sanoin: *"Nyt minä todella käsitän, ettei Jumala erottele ihmisiä. Hän hyväksyy jokaisen (KR 1938: on Hänelle otollinen), joka pelkää häntä ja noudattaa hänen tahtoaan (KR 1938: tekee vanhurskautta), kuului tämä mihin kansaan tahansa."* (34,35)

Sitten hän eteni sanomaansa. Hän myönsi, että Jumala lähetti sanansa alun perin israelilaisille, mutta samaan hengenvetoon hän lisäsi: *"Hän on kaikkien Herra"* (36). Seistessään siinä pakanakodissa hänelle oli avautumassa Herran tekojen ja seurakunnan vastuun syvempi ymmärtämys. Jeesuksen herruus ei rajoittunutkaan vain israelilaisiin.

Pyhä Henki pakanoille (Ap.t. 10:37-48)

37. Te tiedätte tuon sanoman, joka lähti Galileasta ja levisi koko Juudeaan sen kasteen jälkeen, jota Johannes saarnasi.

38. Te myös tiedätte, kuinka Jumala oli voidellut Pyhällä Hengellä ja voimalla nasaretilaisen Jeesuksen, hänet, joka kulki paikasta toiseen, teki hyvää ja paransi kaikki Paholaisen valtaan joutuneet, sillä Jumala oli hänen kanssaan.

39. Me olemme kaiken sen todistajia, mitä hän teki juutalaisten maassa ja Jerusalemissa. Hänet he ripustivat puuhun ja surmasivat.

*40. Mutta Jumala herätti hänet kolmantena päivänä ja antoi hänen ilmestyä,
41. ei kaikelle kansalle vaan Jumalan ennalta valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen kun hän oli noussut kuolleista.*

42. Hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi.

43. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta."

44. Pakanat saavat Pyhän Hengen

Kun Pietari vielä tätä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka olivat sanaa kuulemassa.

45. Kaikki ne uskovat, jotka olivat ympärileikattuja ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin myös pakanoiden päälle,

46. sillä he kuuluivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari sanoi:

47. "Ei kai kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niin kuin mekin?"

48. Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimessä. Sitten he pyysivät häntä viipymään siellä muutamia päiviä. (Ap.t. 10:37-48)

Kokonainen evankeliumi (37–43)

Sitten Pietari julisti koko evankeliumin. Corneliuksella oli siitä ennakkoonkin jonkin verran tietoa. Koska vain kokonainen evankeliumi riittää pelastamaan ihmisen, meidän on tarkattava, mitkä asiat Pietari sisällyttää pelastukseen välttämättömään Kristus–saaraan:

- Evankeliumi on sanoma rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa. (36)
- Jeesus on kaikkien Herra. (36)
- Johannes Kastaja raivasi tietä Jeesukselle saarnaamalla parannuksen kastetta. Siinä Vanhan testamentin lain vaatimukset tunnustettiin oikeiksi ja etsittiin anteeksi-antamusta. (37)
 - Pyhällä Hengellä voideltu todellinen ihminen Nasaretin Jeesus teki hyvää, paransi ja vapautti sielunvihollisen sitomat, koska Jumala oli hänen kanssaan. Jeesus on todellinen Jumala. (38)
 - Jeesuksen teot, kärsiminen ja ylösnousemus ovat historiallisia tapahtumia, joilla kaikilla on todistajansa. Apostolien erityistehtävä oli toimia ylösnousemuksen todistajina. (39,41)
 - Jeesus naulittiin ristille. (39)
 - Jeesus herätettiin kuolleista. (40)
 - Kristus–saarna tapahtuu hänen käskystään ja hänen valtuutuksellaan. Siksi kuulijat ovat vastuussa kuulemastaan. (42)
 - Jeesus on elävien ja kuolleitten tuomari. (42)
 - Jeesus on Vanhan testamentin lupauksen täyttävä. (43)
 - Uskomalla Jeesukseen ihminen saa synnit anteeksi Jeesuksen olemuksen ja tekojen tähden eli hänen nimensä kautta. (43)

Jeesus on tuomari ja armahtaja myös tänään (42)

"Jumala on asettanut Jeesuksen elävien ja kuolleitten tuomariksi." (42)

Hänen tuomiovaltansa ei rajoitu kaukaiseen kuolemanjälkeisyyteen ja viimeiseen tuomioon, vaan hän on myös nyt, tänään tuomari. Hän on käytöksemme ja elämämme mitta, jonka edessä jokainen elämämme silmänräpäys on elettävä. Pietarin sanoma huipentui ihanaan evankeliumiin syntien anteeksiantamuksesta niille, jotka uskolla omistavat Jeesuksen ja hänen tekonsa. *"Jokainen, joka uskoo häneen, saa hänen nimensä voimasta syntinsä anteeksi."* (43)

Jakeet 42 ja 43 sisältävät sisällöllisen lähetyskäskyn. Jokainen uskova on kutsuttu todistamaan ja jakamaan evankeliumia, mutta on erittäin tärkeää, että sitä jaetaan kokonaisena. Meillä on helposti kiusaus jättää kertomatta ihmisille, että Jeesus on heidän Tuomarinsa sekä nyt että viimeisellä tuomiolla. Elleivät ihmiset tajua sitä, he eivät näe todellista tarvettaan saada syntinsä anteeksi. Näin ollen syntien anteeksiantamuksen ihana sanoma menee myös heiltä ohi eivätkä he saa Pyhää Henkeä. Siksi meidän ei pidä antaa Sielunviholliselle tilaisuutta tyypistää pelastuksen sanomaa. Hän nimittäin sallii kyllä puolinaisen evankeliumin julistusta, koska hän tietää, ettei siinä ole voimaa pelastaa ketään.

Pyhän Hengen aiheuttama keskeytys (44–46)

"Pietarin vielä puhuessa laskeutui Pyhä Henki kaikkiin, jotka olivat hänen sanojaan kuulemassa." (44)

Pyhä Henki ei antanut Pietarin jatkaa saarnaansa loppuun asti, koska hän oli jo julistanut pelastukseen tarvittavan koko evankeliumin. Hänen vielä puhuessaan Pyhä Henki vuodatettiin kokoontuneille ei–juutalaisille. He saivat saman ylistyksen lahjan kuin apostolit helluntaina. Kielilläpuhumisen armolahja on ensisijaisesti ylistystä varten.

"He kuulivat, kuinka nämä puhuivat kielillä ja ylistivät Jumalan suuruutta." (46)
Sama hämmästyks, joka oli vallannut Jerusalemin asukkaat helluntaina, valtasi nyt Pietarin mukana tulleet juutalaiskristityt.

Nämä pakanat saivat Pyhän Hengen lahjan ennen kuin heitä oli kastettu ja ilman, että heidän päälleen olisi laskettu käsiä. Pyhä Henki osoitti jälleen, miten hän on toiminnassaan vapaa ja suvereeni. Hän päättää, miten ja milloin ja missä hän toimii.

Kukaan ei ole epäpuhdas (28)

Corneliuksen kodissa Pietarille lopultakin selvisi hänen näkemänsä näyn merkitys. Näyssähän erilaisia eläimiä oli laskettu hänen eteensä ja hänen oli käsketty syödä saastaisina pitämiään eläimiä.

"Jumala on kuitenkin osoittanut minulle, ettei ketään ihmistä saa pitää epäpuhtaana tai saastaisena." (28) Nyt hän tajusi, että kristityillä ei ole mitään oikeutta rodulliseen

eikä uskonnolliseen ylpeyteen. Kuka oli se minä, jolla ei enää ollut oikeutta ylemmyyteen? Mies, joka oli syntymästään asti ollut ylpeä omasta miehisyystään, juutalaisuudestaan, maastaan ja Jumalan lupauksista kansalleen. Mutta nyt Jumala osoitti Pietarille, että niin ei enää saanut olla. Hänellä ei ollut kristittynä mitään oikeutta pitää itseään pakana Corneliusta parempana.

Kristillisuus ei oikeuta meitä kutsumaan ei-kristittyjä epäpuhtiksi tai saastaisiksi. Olemmeko kristillisenä kirkkona todella ymmärtäneet tämän? Kuinka usein mieleemme lieneekään noussut, että Jumala on erityisellä tavalla valinnut meidät suomalaiset kristityt. Mutta se on lähetystyölle tuhoisaa, hirveää harhaoppia. Ei ole mitään korkeampia tai matalampia rotuja tai kansallisuuksia. Eivät juutalaiset, eivätkä suomalaiset ole mitään hengellistä erikoisluokkaa, jonka ulkopuolella ovat nuo muut tavalliset. Johtuneeko tuosta hengellis-kansallisesta ylpeydestä monen suomalaisten hengellisen työn tekijänkin kyvyttömyys nähdä kansamme todellista hengellistä tilaa. Johtuuko samasta uskovien itsetyytyväisyys ja sokeus nähdä pelastuksesta osattomien hätää.

Miten väärä käsitys muista "tavallisista" tai "ulkopuolisista" on korjattavissa? Löytämällä tosiasia, että Jumalan silmissä kaikki ihmiset ovat täsmälleen samassa asemassa. Kristuksen ristin työn nojalla koko ihmiskunta on lunastettu. Uusi testamentti tekee selkeän eron pelastuksen ja lunastuksen välillä. Pelastus seuraa aina uskoa, lunastus on uskosta riippumaton. Jokaisen ihmisen hinta on maksettu Jumalan antamalla pyhällä uhrilla Golgatan ristillä. Jokainen ihminen on lunastettu, Kristuksen verellään maksama. Siksi ei ole ketään saastaista tai epäpuhdasta. Kristityn asenteesta kirjoittaa Paavali:

"Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi." (Gal. 3:28)

Nyt ymmärrän (34)

Pietarin sanat: *"Nyt minä totisesti käsitän..."* osoittavat, miten Pyhä Henki vie uskovaa yhä selkeämpään ja syvempään totuuden ymmärtämiseen. *"Jumala ei katso henkilöön."* Jumalan edessä jokaisen ihminen on samalla viivalla, Hän ei suosi ketään ohi toisten. *"Jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen."* Jumala on mitä läheisimmässä suhteessa jokaiseen, joka vaelttaa saamansa valon mukaan. Heitä ovat ihmiset, jotka pelkäävät häntä ja noudatavat hänen tahtoaan.

Pietari ei tällä tarkoittanut, että ihminen olisi Jumalalle otollinen moraalinsa perusteella. Jumala on hänet puhdistanut. Jumala ottaa vastaan ihmissuvun sen kärsimyksensä perusteella, jonka Jeesus ristillä täytti ja joka on meille evankeliumissa julistettu. Kukaan ihminen ei pelastu sillä, että hän ymmärtää sovitusopin. Hän ei kelpaa Jumalalle tietonsa tai ymmärryksensä vuoksi, vaan koska *"hän pelkää Jumalaa ja tekee vanhurskautta"*. (35) Pietari ei tällä opeta pelastusta lain kautta, vaan uskossa omistetun armon vaikutusta pelastuneessa. Usko ei ole vain pään

tietoa, vaan vaikuttaa uuden suhteen Jumalaan ja uuden elämän. Ei-kristityn synty ei ole siinä, että hän ei usko siihen, mistä ei ole koskaan kuullut. Hänen syntinsä on siinä, että hän tukahduttaa vääryydellään sen totuuden, minkä hän tuntee.

Pyhä Henki toimii Kristus-saarnassa

Kun Pyhä Henki keskeytti Pietarin saarnan, se oli jo sisältänyt koko evankeliumin. Hän oli puhunut vain ja pelkästään Kristuksesta. Hän oli puhunut kuuliaisena Pyhän Hengen johdatukselle. Hänen tarkoituksensa lienee ollut syventää vielä sanomaansa, kun kuulijat saivat Pyhän Hengen.

Tänä aikana meidän suurena kiusauksenamme on puolustaa Kristusta ja selittää Kristusta, kun meidän tehtävämme on julistaa pelkkää Kristusta ja hänen työtään. Jos teemme niin, saamme myös odottaa, että Pyhä Henki julistuksemme kautta pelastaa ihmisiä ja vie heidät elävään Kristus-yhteyteen.

Jos ja kun julistamme koko evankeliumia, niin se kannattaa aina aloittaa julistamalla se omalle sielulle. Sen jälkeen kun olemme totuudessa kohdanneet omat syntimme ja ennakoasenteemme ja saaneet ne Jeesuksen veressä anteeksi, saatamme joutua ihmettelemään, miten Jumala tekee ihmeellisiä tekoja evankeliumin sanan voimalla. Ihmisten elämä todella muuttuu. He saavat Pyhän Hengen ja Hänessä yhteyden Jeesuksen kautta Isään. Se saavat samalla sellaisen lahjavanhurskauden, joka kestää Jumalan kirkkauden edessä. He saavat niin läheisen suhteen maan ja taivaan Luojaan, että voivat kutsua Häntä Isäkseen.

Kaste Kristukseen

Pietari antoi käskyn kastaa Corneliuksen kotiin kokoontuneet ja Pyhän Hengen saaneet ihmiset. Kaste liittää meidät Kristuksen kuolemaan ja Hänen ylösnousemuksiensa. Siinä pestään syntimme pois, koska Jeesuksen veri on ne sovittanut ja pääsemme osalliseksi ylösnousemuselämästä, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa. Kaste kuuluu osaksi pelastusta, mutta Apostolien teot osoittaa, että ratkaisevaa ei ole se saadaanko se ennen vai jälkeen Pyhän Hengen tuloa sydämiimme. Usko ja kaste yhdessä pelastavat meidät Kristus-yhteyteen.

Sanoma ja julistaja

Kertomus osoittaa selkeästi, että sekä pelastuksen etsijä kuin pelastussanomien julistaja tarvitsevat Jumalan johdatuksen, jotta he voisivat kohdata toisensa. Siksi meidän, jotka jo tunnemme Herran, tulee olla herkkiä Pyhän Hengen vaikuttamalle taakalle toisten ihmisten pelastumisesta ja olla valmiita menemään niiden luo, joiden sydämet Herra on avaamassa evankeliumille. Vastaavasti sanan kuulijan pitää suostua ottamaan kuulemansa sana vastaan avoimella sydämellä. Etsijän on myös hakeuduttava sinne, missä Jumalan sana julistetaan. Siihen hänkin tarvitsee Jumalan vetävää työtä ja suostumista johdatettavaksi. Ihminen nimittäin torjuu evankeliumin torjuessaan sen julistajan.

Kritiikin kohtaaminen (Ap.t. 11:1-4,14-18)

1. Apostolit ja eri puolilla Juudeaa olevat veljet kuulivat, että pakanatkin olivat ottaneet vastaan Jumalan sanan.
2. Kun Pietari sitten tuli Jerusalemiin, ympärileikatut kiistelivät hänen kanssaan
3. ja sanoivat: "Sinä olet käynyt ympärileikkaamattomien miesten luona ja syönyt heidän kanssaan."
4. Silloin Pietari selvitti heille kaiken alusta alkaen ja sanoi: ...
14. Hän puhuu sinulle sanoja, joiden kautta sinä pelastut, sinä ja koko sinun perhekesi.'
15. Ja kun minä aloin puhua, Pyhä Henki tuli heidän päälleen niin kuin alussa meidänkin päällemme.
16. Silloin muistin, mitä Herra oli sanonut: 'Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhässä Hengessä.'
17. Jos siis Jumala antoi heille samanlaisen lahjan kuin meillekin, jotka uskoimme Herraan Jeesukseen Kristukseen, mikä minä olin voidakseni estää Jumalaa?"
18. Tämän kuultuaan he rauhoittuivat ja ylistivät Jumalaa sanoen: "Jumala on siis antanut pakanoillekin mielenmuutoksen, joka koituu elämäksi." (Ap.t. 11:1-4,14-18)

Kritiikkiä Jerusalemissa (1–3)

Kun Pietari palasi Jerusalemiin, tieto pakanoiden pelastumisesta ja heidän kastamisestaan oli ehtinyt sinne ennen häntä. Hän joutui seurakunnassa heti arvostelun kohteeksi. Häntä ei syytetty siitä, että hän oli julistanut evankeliumia pakanoille (ei-juutalaisille), vaan siitä, että hän oli aterioinut ympärileikkaamattomien kanssa. Seurakunta oli aivan ilmeisellä tavalla yhtä hämmentynyt asioiden käänteestä, kuin Pietari itsekin oli ollut.

Ei Pietarin vaan Pyhän Hengen työ (4–17)

Selittäessään yksityiskohtaisesti Kesarean tapahtumien kulun Pietari korosti, että Pyhä Henki oli käskenyt hänen mennä epäröimättä Corneliuksen kotiin. (12) Pyhä Henki oli toiminut vapaasti laskeutuessaan Corneliuksen luona koolla olleiden pakanoiden päälle. Pyhän Hengen saaminen ja Pyhän Hengen kaste oli liittännyt heidät Kristus-yhteyteen. Pietarin johtopäätös kuului: "Mikä olin minä estämään Jumalaa?" (17)

Kun me saatamme joutua toisten uskovien kritiikin kohteeksi, vaikka tiedämme kulkenemme Jumalan tahdossa, meillä saattaa olla kiusaus tehdä vastahyökkäys arvostelemalla kriitikkojen uskon ahtautta. Mutta Pietari ei menetellyt niin, koska hän ymmärsi arvostelijoiden puutteellisen Sanan ymmärryksen. Hänellä itsellään oli ollut

samanlaiset ennakkoluulot kuin heilläkin. Oikea menettelytapa on selittää juurta jaksaen asioiden kulku ja myös se, miten Jumala oli vapauttanut itsemme omista samanlaisista ennakkoluuloistamme. Kun sitten yhdessä käydään katselemaan Herran omaa työtä, löytyy ymmärrys, joka voi laajentua Herran ylistykseksi.

Ylistys (18)

Pyhä Henki vaikutti Pietarin selityksen kautta Jerusalemin seurakunnan jäseniin. Sillä oli hengellistä viisautta suostuakseen kuuliaiseksi yllättävällekin Pyhän Hengen johdolle. Se eli uskon kautta Jumalan armosta ja halusi osoittaa siksi armollisuutta pakanoita kohtaan. Siksi Pietarin selitys ei ainoastaan rauhoittanut kuulijoita, vaan he alkoivat ylistää Jumalaa siitä, että ei-juutalaisetkin olivat saaneet "parannuksen elämäksi" vieläpä ilman juutalaisten säädösten noudattamista.

Kritiikkiä Paavalilta

Mutta kun Keefas (Pietari) tuli Antiokiaan, minä vastustin häntä vasten kasvoja, koska hän oli antanut aiheita moitteeseen. Sillä ennen kuin Jaakobin luota tuli muutamia miehiä, hän oli aterioinut pakanoiden kanssa. Mutta heidän tultuaan hän vetäytyi syrjään ja pysytteli erossa peläten ympärileikattuja. Hänen kanssaan lankesivat tekopyhyteen muutkin juutalaiset, ja heidän tekopyhytensä tempasi mukaansa jopa Barnabaksen. Mutta kun minä näin, etteivät he kulkeneet suoraan evankeliumin totuuden mukaan, sanoin Keefakselle kaikkien kuullen: "Jos sinä, joka olet juutalainen, elät pakanoiden tavoin etkä juutalaisten, miksi sinä pakotat pakanoita elämään juutalaisten tavoin?" (Gal. 2:11-14)

Juutalaiskristittyjen ja pakanakristittyjen välinen jännite jatkui kuitenkin vielä pitkään. Pietarillakin oli kiusaus yrittää luovia niin, ettei syntyisi turhia riitoja, mutta niin tehdessään hän lankesi tekopyhyteen. Hän oli itse aterioinut pakanakristittyjen ja pakanoiden kanssa, mutta vetäytyi heidän luotaan pois, kun Jerusalemissa tuli juutalaiskristittyjä, jotka olivat yhä vanhojen ennakkoluulojensa vallassa.

Pietarin olisi pitänyt osoittaa heille oikeaa esimerkkiä kristittyjen yhteydestä yli kulttuurirajojen, mutta antoikin periksi halulle välttää kritiikkiä noiden suunnalta. Paavali joutui tekemään "likaisen" työn osoittaen, ettei pelastukseen saa sotkea Kristususkon lisäksi mitään muita vaatimuksia. Hänen oli pakko nuhdella julkisesti Pietaria, jotta evankeliumin puhtaus näkyisi myös uskovien elämässä.

Paavalin toiminta osoitti, että suurimmillakin kristillisillä johtajilla on kiusauksensa ja lankeemuksensa, jotka on osoitettava ja joista on tehtävä parannus. Pietari ei ollut synnitön, vaikka vaelsikin Pyhän Hengen johdatuksessa. Uskovien tulee toki pyrkiä keskinäiseen rauhaan, mutta sitä ei saa tehdä evankeliumin totuuden kustannuksella. Jos pelastukseen uskon kautta Jeesukseen yritetään lisätä jotain muita ehtoja, niin on taisteltava eikä pelätä riitoja.

Vankilasta vapaaksi (Ap.t. 12:1-17)

1. Siihen aikaan kuningas Herodes kävi käsiksi muutamiin seurakunnan jäseniin ja antoi pahoinpidellä heitä.
2. Hän mestautti miekalla Jaakobin, Johanneksen veljen.
3. Nähtyään sen olevan juutalaisille mieleen hän sen lisäksi antoi vangita Pietarinkin. Silloin oli happamattoman leivän juhla.
4. Otettuaan Pietarin kiinni Herodes pani hänet vankilaan ja luovutti neljän nelimiehisen sotilasryhmän vartioitavaksi aikoen asettaa hänet pääsiäisen jälkeen kansan eteen.
5. Niin siis Pietaria pidettiin vankilassa, mutta seurakunta rukoili lakkaamatta Jumalaa hänen puolestaan.
6. Pietari vapautuu vankilasta
Sen päivän vastaisena yönä, jona Herodes aikoi viedä Pietarin oikeuden eteen, Pietari nukkui kahden sotilaan välissä. Hänet oli sidottu kaksilla kahleilla, ja vartijat olivat vankilan ovella vartiossa.
7. Yhtäkkiä hänen edessään seisoj Herran enkeli, ja vankihuoneessa loisti valo. Enkeli herätti Pietarin tönäisten häntä kylkeen ja sanoi: "Nouse nopeasti!" Silloin kahleet putosivat hänen käsistään.
8. Enkeli sanoi hänelle: "Vyötä itsesi ja pane sandaalit jalkaasi." Hän teki niin. Enkeli sanoi vielä: "Heitä viitta yllesi ja seuraa minua."
9. Pietari lähti seuraamaan häntä, mutta ei käsittänyt, että se, mitä enkelin vaikutuksesta tapahtui, oli totta, vaan luuli näkevänsä näyn.
10. He kulkivat ensimmäisen vartion ohi ja toisen ja tulivat rautaportille, joka vei kaupunkiin. Se aukeni heille itsestään, ja he menivät ulos ja kulkivat erästä katua eteenpäin. Yhtäkkiä enkeli jätti hänet.
11. Tajutessaan tilanteen Pietari sanoi: "Nyt todellakin tiedän, että Herra lähetti enkelinsä ja pelasti minut Herodeksen käsistä ja kaikesta siitä, mitä juutalaiset odottivat."
12. Kun tämä selvisi Pietarille, hän lähti kohti Johanneksen äidin Marian taloa, sen Johanneksen, jota kutsutaan Markukseksi. Siellä oli monta koolla rukoilemassa.
13. Kun Pietari kolkutti ulkoportin ovea, Rode-niminen palvelustyttö tuli kuulostelemaan.
14. Tunnettuaan Pietarin äänen hän ilahtui niin, että juoksi sisään ovea avaamatta ja kertoi Pietarin seisovan portilla.
15. Muut sanoivat hänelle: "Sinä olet järjiltäsi!" Kun hän kuitenkin vakuutti, että se oli totta, he sanoivat: "Se on hänen enkelinsä."
16. Mutta Pietari kolkutti yhä. Avattuaan oven he näkivät hänet ja hämmästyivät.
17. Hän viittasi kädellään heitä vaikenemaan ja kertoi heille, kuinka Herra oli vienyt hänet ulos vankilasta. "Kertokaa tämä Jaakobille ja veljille", hän lisäsi. Sitten hän meni ulos ja lähti toiseen paikkaan. (Ap.t. 12:1-17)

Vaino (1,2)

Herodeksen johtama Jumalasta luopunut Israel ja Kristuksen hallitsema hengellinen Israel, törmäsivät nyt toisiinsa. Herodes kidutti muutamia Jerusalemin seurakunnan jäseniä ja mestasi apostoli Jaakobin, Johanneksen veljen. Kun Herodes näki, että Jaakobin mestaus miellytti juutalaisia, hän otti myös Pietarin kiinni tarkoituksenaan tuomita hänetkin kuolemaan pääsiäisen jälkeen. Herodeksen toimenpiteet eivät nousseet niinkään henkilökohtaisesta vihasta kristinuskoa kohtaan kuin poliittisista laskelmista. Hän halusi lujittaa oman valtansa tekemällä sellaista, mikä miellytti hänen alamaisiaan.

Seurakunnan esirukous (5)

"Pietaria pidettiin vangittuna, mutta seurakunta rukoili lakkaamatta Jumalaa hänen puolestaan." (5)

Kaksi voimaa oli sodassa keskenään. Herodes piti Pietaria vankeudessa. Seurakunta taas rukoili hänen puolestaan. Tässäkin Jeesus itse jatkoi työtään seurakunnan kautta, sillä Hän sanoi ennen Golgataa Pietarille: *"Simon, Simon! Saatana on saanut luvan seuloa teitä niin kuin viljaa. Mutta minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi sammuisi. Ja kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi."* (Luuk. 22:31–32)

Lopputuloksen kertoo tyhjä selli. Vastustus kärsi tappion ja seurakunta voitti.

Selitys iankaikkisuudessa (24)

Jumalan hallintavaltaan tässä maailmassa sisältyy meille salattua, mutta kuitenkin Hän hallitsee kaikkea. Kertomusta on mahdoton lukea ja väittää, että me kykenisimme selittämään Jumalan tavan hallita. Miksi Jumala antoi Jaakobin mestattavaksi, mutta pelasti Pietarin? Miksi Hän salli Herodeksen tappaa Jaakobin, mutta ihmeellä pelasti Pietarin? Emme kykene vastaamaan näihin kysymyksiin.

Monesti joudumme eri elämäntilanteissa kysymään: Mitä Jumala on nyt tekemässä? Hän ei selitä tapaa, jolla hän hallitsee. Silti hän osoittaa selvästi, että juuri hän hallitsee. Jumala olisi aivan hyvin voinut pelastaa myös Jaakobin. Toimintatavallaan Herra antaa meille lohdutuksen. Hän, joka kykeni pelastamaan Pietarin ja myös viisaudessaan teki niin, oli yhtä viisas antaessaan Jaakobin mestattavaksi. Elämäämme jää paljon selittämätöntä ajallisen vaelluksemme yhä jatkuessa. Meidän täytyy odottaa. Miekan välähdyksen ja Jaakobin tuskan tuolla puolen tuli selitys. Jumala tekee kaiken hyvin. Jae 24 kertoo siitä lopputuloksen kannalta: *"Mutta Jumalan sana sai yhä vankemman jalansijan ja levisi leviämistään."* (24)

Rukoileva seurakunta ja enkelit (6–10)

Luvussamme mainitaan Jumalan hallintavallan välineistä kaksi: rukoileva seurakunta ja enkelit. Seurakunta rukoili lakkaamatta, hartaasti ja tuskaisin mielin. Jumalan

vastaus ajoittui "viimeiselle minuutille". Se tuli vasta sinä yönä, jonka jälkeisenä päivänä Pietari olisi tuomittu kuolemaan.

Kun Rode kertoi viestin Pietarin paluusta rukoilijoiden luo, he vastasivat: *"Oletko järjiltäsi?"* (15) Heidän rukouksiaan olivat siis vaivanneet vakavat epäilykset. Vaikka he eivät ymmärtäneetkään, miten Jumala voisi Pietarin pelastaa, he olivat rukoilleet uskossa. Siksi vastaus oli heille yllätys. Meille heidän rukouksensa on rohkaisu. He rukoilivat epäilyistään huolimatta hartaasti. Hartaan epäileväkin rukous on väkevämpi kuin Herodes ja voimakkaampi kuin pimeyden valta.

Pietarin rauhallisuus vankilassa muodostaa mielenkiintoisen vastakohtan seurakunnan epäilyille. Hänellä oli varmasti mielessään se edellinen kerta, kun Herra oli avannut vankilan ovet. (Ap.t. 5:19-20) Toisaalta Jaakobin mestauksen jälkeen hän saattoi mietiskellä, millaiseen ylösnousemukseen hän pääsisi. Oli miten oli, hän nukkui kaikessa rauhassa ja enkelillä lienee ollut töitä saada hänet hereille.

Enkelien palvelustyö on myös tänään todellisuutta. *"Enkelit ovat palvelevia henkiä, jotka on lähetetty auttamaan niitä, jotka saavat osakseen autuuden."* (Hepr. 1:14)

Vaikka emme niitä näe, he avaavat yhä ovia meidän edessämme. Enkelit toteuttavat myös Jumalan tuomioita niille, jotka korottavat itsensä Jumalaa vastaan. Herodes sai loppunsa enkelin toimeenpaneman tuomion kautta. *"Herran enkeli löi Herodesta, koska hän ei antanut kunniaa Jumalalle. Madot söivät hänet, ja niin hän heitti henkensä."* (23)

Herodes on kuollut, mutta Jumalan sana elää ja sen julistajat jatkavat kulkuaan.

Jumala avaa ja sulkee (10,16)

Jumala hallitsee tänäänkin. Ilman ihmiskätten apua hän voi avata vankiloiden ovia Pietarin kulkea lävitse. Mutta kun sama Pietari seisoj ovella, jonka taakse oli koontunut rukoileva seurakunta, tarvittiin myös ihmiskäsiä avaamaan ovea. Pietarin oli kolkutettava ovea pitkään.

Elämme salaisuuksien keskellä. Jumala tietää, että ne kuuluvat elämäämme. Kiittäkäämme Jumalaa, kun hän avaa yhden oven ja sulkee toisia. Molemmat ovat meille yhtä suuri siunaus. Rukous on yhä ainoa ja todellinen voimavaramme. Seurakunnan voimavara ei ole yhteistyösopimuksissa, menettelytavoissa, keinoissa eikä missään toimintamuodoissa vaan rukouksessa. Enkelit palvelevat yhä ja Jumalan sana leviää edelleen.

Pietari etsimässä vastausta kiistaan (Ap.t. 15:4-11)

4. *Kun Paavali ja Barnabas saapuivat Jerusalemiin, seurakunta, apostolit ja vanhimmat ottivat heidät vastaan, ja he kertoivat, miten Jumala oli ollut heidän kanssaan ja tehnyt suuria tekoja.*

5. *Mutta jotkut fariseusten lahkosta uskoon tulleet nousivat vastustamaan sanoen, että pakanat on ympärileikattava ja heitä on käskettävä noudattamaan Mooseksen lakia.*

6. *Apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan tätä asiaa.*

7. *Kun oli pitkään väitelty, Pietari nousi ja sanoi: "Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala jo kauan sitten teki teidän keskuudessanne sen valinnan, että pakanat minun suustani kuulisivat evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon.*

8. *Ja Jumala, sydänten tuntija, todisti heidän puolestaan antaen heille Pyhän Hengen samoin kuin meillekin.*

9. *Hän ei tehnyt mitään eroa meidän ja heidän välillään, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla.*

10. *Miksi te siis nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä mekään ole jaksaneet kantaa?*

11. *Mehän uskomme pelastuvamme Herran Jeesuksen armon perusteella samalla tavoin kuin hekin!" (Ap.t. 15:4-11)*

Jerusalemien lähetysneuvottelu

Paavalin ja Barnabaksen käyntiä Jerusalemissa on nimitetty kristillisen kirkon ensimmäiseksi kirkolliskokoukseksi tai Jerusalemien apostolikkokokoukseksi. Mutta nämä nimetykset ovat osin harhaanjohtavia. Kysymys ei ollut usean eri seurakunnat edustajien kokoontumisesta Jerusalemiin. Läsnä olivat vain edustajat Jerusalemissa ja Antiokiasta. Antiokian seurakunnan lähetystö tuli omasta aloitteestaan keskustelemaan lähetystyöhön keskeisesti liittyvästä kysymyksestä Jerusalemin seurakunnan kanssa. Neuvottelussa selvitettiin vain, miten tiettyjä periaatteita sovelletaan käytäntöön. Varsinaisia opillisia päätöksiä ei tehty.

Monet sen jälkeiset kirkolliskokoukset ovat kokoontuneet päättämään kirkon oppia ja järjestystä koskevista asioista, mutta sellaiseen ei Jerusalemin kokouksessa pyritty. Jerusalemin kokous toisaalta kyllä osoittaa, millainen kirkolliskokouksen tulisi olla luonteeltaan. Sellaisen tehtävä on käsitellä kulloinkin käsillä olevia käytännön kysymyksiä ja soveltaa Jumalan ilmoituksen, Raamatun, antamia periaatteita niihin.

Pelastus ilman ympärileikkausta (1–3)

Jerusalemien neuvottelun tarpeen nostattanut kiistakysymys syntyi, kun Antiokiaan saapui Juudeasta lain ja evankeliumin keskenään sotkevia harhaopettajia. He eivät vain vaatineet, että pakanoista kääntyneet kristityt piti ympärileikata, vaan väittivät, että he eivät voisi pelastua ilman ympärileikkausta.

Kysymys ei siis ollut ympärileikkauksen hyödyllisyydestä tai tarpeettomuudesta sinänsä. Paavalihan esimerkiksi myöhemmin ympärileikkautti puoliksi juutalaisen Timoteuksen, jotta Timoteuksen kanssakäynti juutalaisten kanssa eri lähetysmatkoilla voisi sujua mutkattomasti. Paavali ja Antiokian pakanakristityt eivät sinänsä vastustaneet ympärileikkausta vaan sen sitomista pelastukseen.

Pelastus ei voi tapahtua muuten kuin uskon kautta Jeesukseen Kristukseen. Kaikki, mikä uskon lisäksi vaaditaan, nousee Jumalan valmistamaa täydellistä pelastusta vastaan, korottaa ihmisen ja lopulta estää ihmisen pelastumasta. Mikäli ihmiseltä vaaditaan oma osuus pelastukseen, se ei toteudu enää armosta ja Kristuksen tähden.

”Totuuden jälkeisessä” Suomessa meillä voi olla kiusaus etsiä kristittyjen välistä yhteyttä välttämällä kaikkia mahdollisia kiistakysymyksiä. Mutta Paavalin esimerkki osoittaa, että meillä on kaikki syy taistella pelastuskysymyksessä kaikkia sitä uhkaavia harhoja vastaan. Sillä mitään todellista yhteyttä tai ykseyttä ei kristittyjen välillä esiintyä, jos itse pelastuksesta ollaan eri linjoilla. Yhteys, joka perustuu totuuden sivuuttamiselle, ei tule lopulta kantamaan pitkään.

Laajalle ongelmalle laaja käsittelyfoorumi

Kiistakysymys oli erittäin vakava. Siinä oli kysymys koko kristillisen liikkeen tulevaisuudesta. Jerusalemiin menneen lähetystön tarkoituksena ei kuitenkaan ollut käydä hankkimassa Jerusalemin seurakunnalta lopullista ja asiasta sitovaa päätöstä, jota sitten kaikkien seurakuntien olisi pitänyt noudattaa. Jo itse evankeliumi oli vastaus kiistakysymykseen. Evankeliumista käsin torjuttiin sen puhtautta vaarantavat väärät tulkinnat.

Harhan juuret olivat Jerusalemissa, siksi asia oli käsiteltävä siellä. Juudeasta tulleitten opettajien vaikutus oli muodostanut vakavan uhan evankeliumin puhtaudelle ja lähetystyölle. Siksi asian käsittelyssä haluttiin ottaa huomioon mahdollisimman laaja kristittyjen yhteisö, ja erityisesti Jerusalem, mistä harhaopettajat olivat lähteneet.

Ei päätöksiä evankeliumin kustannuksella (5–7)

Paavali ei suinkaan etsinyt Jerusalemin seurakunnan arvovaltaista ratkaisua kiistaan eikä liioin Jaakobin tai Pietarin jonkinmoisia piispallista ja lopullista lausuntoa asiasta. Pikemminkin Paavali ja Barnabas etsivät ratkaisua, jossa Jerusalemin seurakunta ”panisi ruotuun keskeltään nousseet väärät opettajat”. Jos neuvottelun tulos olisi ollut pakanakristittyjen alistaminen juutalaisuuden kahleeseen, Paavali olisi evankeliumin totuuden tähden ollut valmis katkaisemaan suhteensa Jerusalemiin ja muihin apostoleihin.

Yksimielisyys Pyhässä Hengessä (28)

Luukas korostaa sitä, että pitkän kiistelyn ja keskustelun jälkeen lopulta päädyttiin suurenmoiseen lopputulokseen. Eri tavalla nähneet uskovat kykenivät soveltamaan evankeliumin periaatteet asiaan tavalla, että he saattoivat sanoa: *"Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi..."* (28)

Evankeliumin täytyy voida siirtyä kulttuurista toiseen ilman, että itse kulttuuria tarvitsee vaihtaa. Asia on kaikkialla lähetystyössä ajankohtainen, mutta niin kuin alkuseurakunta löysi ratkaisun, se on tänäkin päivänä löydettävissä. Ratkaisevaa on, haluatko eri tavalla ajattelevat kristityt pysyä uskollisina itse evankeliumille ja Pyhän Hengen johdatukselle.

Evankeliumin puhtaus vaarassa

Ongelma ei kuitenkaan rajoittunut pelkästään erilaisista kulttuuritaustoista nousevaan vaikeuteen. Siihen sisältyi myös kuolemanvaara itse evankeliumin puhtauden säilymisen kannalta. Vanhassa liitossa Jumala asetti ympärileikkauksen uskonvanhurskauden merkiksi. Sen tehtävänä oli muistuttaa näkyvällä tavalla jokaista juutalaista miestä, että hän on omassa varassaan Jumalan edessä täysin alaston ja paljas. Hänellä ei ole mitään, millä peittää oman syntisyytensä. Vain uskolla omistettu Jumalan antama pelastus, Jumalan armo, saattoi pelastaa hänet.

Tästä nimenomaisesta Jumalan ilmoituksesta huolimatta juutalaiset olivat onnistuneet kääntämään asian aivan pääläelleen. He olivat onnistuneet tekemään ympärileikkauksesta oman vanhurskauden tunnuksen. He olivat ylpeitä ympärileikkauksestaan ja enemmän tai vähemmän katsoivat, että ympärileikkaus takaa heille Jumalan suosion. Näin ulkoinen tapojen ja säädösten noudattaminen oli tullut korvaamaan sydämen yhteyden Herraan. Kun ympärileikkauksen alkuperäinen tarkoitus oli ollut tuomio omalle vanhurskaudelle, se olikin muuttunut oman vanhurskauden tunnusmerkiksi. Elävän Jumalan palveleminen olikin muodostunut ulkoisten säädösten noudattamiseksi.

Kristillisyydelle olisi kohtalokasta, jos elävä yhteys Kristuksen kautta Jumalaan sotkettaisiin ympärileikkauksen kaltaisiin seremonialain vaatimuksiin. Siksi Paavali nousi juutalaiskristittyjä vastaan Antiokiassa ja oli valmis lähtemään Jerusalemiin asiasta neuvottelemaan.

Lähtökohtana yhteinen evankeliumi (4)

Jerusalemiin saavuttuaan Paavali ja Barnabas kertoivat Jumalan suurista teoista pakanalähetystyössä. Ennen varsinaista neuvottelua kiistakysymyksestä Paavali tapasi muut apostolit. Hän esitteli heille yksityisesti sen evankeliumin, jota hän oli julistanut. Paavali kirjoitti myöhemmin tästä keskustelustaan: *"Neljätoista vuotta myöhemmin menin uudelleen Jerusalemiin Barnabaksen kanssa ja otin mukaan myös Tituksen. Menin sinne kokemani ilmestyksen johdosta. Tein siellä selkoa evankeliumista, jota julistan (pakana)kansojen keskuudessa; puhuin yksityisesti*

seurakunnan arvohenkilöille. Tahdoin varmistautua siitä, ettei kaikki vaivannäköni menisi hukkaan... Kun Jaakob, Keefas ja Johannes, joita pidettiin seurakunnan pylväinä, käsittivät, minkä tehtävän Jumala oli minulle armossaan antanut, he ojensivat minulle ja Barnabakselle kätensä yhteistyön merkiksi: meidän oli määrä mennä vieraiden (pakana)kansojen, heidän taas juutalaisten keskuuteen." (Gal. 2:1–2,9)

Kristittyjen välisiä kiistakysymyksiä käsiteltäessä on aina ensin varmistauduttava siitä, että uskomme samaan evankeliumiin. Kun niin on, elämämme ja ajattelumme lähtee liikkeelle samasta keskuksesta, uskon kautta omistetusta Kristuksen armosta. Ilman tätä yhteistä pohjaa parhaatkaan yhteiset neuvottelut ja päätökset eivät voi tuoda todellisia ratkaisuja. Sellainen uskovien yhteyden tavoittelu, jossa luovutaan totuuden vaatimuksesta pelastuskysymyksessä vie vain harhaoppien hyväksyntään ja elämän voiman menettämiseen.

Omat ajatukset vai Herran tahto? (6–12)

Tämän jälkeen alkoi varsinainen neuvottelu kiistakysymyksestä kaikkien apostolien ja seurakunnan vanhimmiston kanssa. Pitkähkön väittelyn jälkeen Pietari, Paavali ja Jaakob käyttivät puheenvuorot. Ensin Pietari esitti tosiasian, että Jumala oli lähettänyt hänet julistamaan evankeliumia pakanoille. Tekemättä mitään eroa ympärileikattujen tai ympärileikkaamattomien välille Jumala oli vuodattanut Pyhän Henkensä Corneliuksen ja hänen kodissaan kokoontuneiden päälle.

Pietari teki tästä johtopäätöksen, että heidän ei tulisi kiusata Jumalaa. Jumalan kiusaamista on kieltäytyä noudattamasta hänen johdatustaan. Jumala oli jo antanut pakanoille pelastuksen ja armon ilman, että heitä oli ympärileikattu. Siksi heidän ei tulisi pelätä seurata Herran johdatusta, vaikka se merkitsisikin heille kallisarvoisista asioista luopumista. Tärkeintä oli seurata Herran tahtoa.

Paavali ja Barnabas toistivat omassa puheessaan kuvauksensa Jumalan armoiteista pakanoiden keskuudessa lähetysmatkan aikana. Vaikka pakanoita ei ollut ympärileikattu, Jumala oli osoittanut heille armonsä, pelastanut heitä ja jakanut heille runsaasti lahjojaan.

Pyhä Henki puheenjohtajana (13–21)

Päätöspuheessaan Jaakob palautti kuulijoiden mieliin Pietarin puheen. Hän osoitti myös, että Paavalin ja Barnabaksen kokemukset olivat täydessä sopusoinnussa Vanhan testamentin lupausten kanssa. Sitten hän teki ehdotuksensa: *"Tästä syystä ei mielestäni pidä hankaloittaa niiden elämää, jotka vieraista kansoista kääntyvät Jumalan puoleen. (KR1938: Sen tähden olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä, jotka pakanuudesta kääntyvät Jumalan puoleen.)"* (19)

Kun yksimielisyys pelastuksesta yksin uskomalla Kristukseen, Jaakob halusi varmistaa, että Jumalan sana Vanhassa testamentissa oli yhtäpitävää heidän päätel-

mänsä kanssa. Sillä vasta silloin voidaan sanoa, että Pyhä Henki ja me olemme samaa mieltä.

Jaakob ei ehdotuksessaan lausunut muuta kuin oman henkilökohtaisen vakaumuksensa, miten asia tulisi käsitellä. Hän ei sanellut ratkaisua omaan virka-asemaansa vedoten. Kun muut yksimielisesti yhtyivät hänen sanomaansa, kysymys oli suunnattomasti suuremmasta kuin hänen arvovallastaan. Kysymys oli siitä, minkä jae 28 ilmaisee: *"Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi."* Pyhä Henki synnytti yksimielisyyden kiistakysymyksessä evankeliumin totuuden pohjalta.

Päätös oli täysin yksimielinen. Yksimielisyyden salaisuus oli Pyhän Hengen toiminnassa kokouksen puheenjohtajana. Tänäkin Pyhän Hengen on ensin saatava Raamatun totuuden pohjalta synnyttää Herran omien keskinäistä yhteyttä. Vastan jälkeen voidaan löytää asioissa todellinen yksimielisyys. Seurakunnan päätöksenteko, joka sivuuttaa Sanaan kiinnittyvän Pyhän Hengen johdatuksen vaikka perustuisikin esimerkiksi enemmistövaltaan, ei ole kristillistä. Sellaisella kylvetään seurakunnan hajaantumisen siementä.

Kun Herran omat kokoontuvat yhteen ja puhuvat avoimesti ja ennakkoluulottomasti omat erilaiset mielipiteensä, aina on mahdollista löytää oikea ratkaisu, kunhan vain halutaan kysyä Herran mieltä eikä pitäytyä härkämäisesti omiin ajatuksiin. Jos olemme jo ennen keskustelua lyöneet omat käsityksemme lukkoon, estämme Pyhän Hengen työtä. Mutta jos kokoontumiset ja neuvottelut tapahtuvat vilpittömässä halussa kuulla Herran ääniä ja noudattaa sitä, voidaan tänäkin päätyä tulokseen: *"Pyhä Henki ja me olemme nähneet hyväksi."*

Kun asioiden käsittelyn "nopeuttamiseksi" luovutaan yksimielisyyden etsimisestä, lopputulos voi olla seurakuntayhteydelle kohtalokas. "Hyvien ja nopeiden" enemmistö päätösten hinta on usein kovin korkea. Pyhän Hengen herruus seurakunnassa helposti hylätään. Tietenkään pelkkä yksimielisyys ei vielä takaa oikeaa päätöstä, sillä seurakunta voi jopa yksimielisesti hyljätä Herran sanan. Usein Herran sanaan tukeutuvan vähemmistön tulee taistella totuuden puolesta pitkäänkin saadakseen sen läpi koko seurakunnassa.

Päätöksen merkitys (22–29)

Kokouksen päätös merkitsee meille tänään ensiksikin sitä, että ihmisen pelastumiseksi ei tarvita ulkoisia menoja. Toiseksi on asioita, joita Kristuksen armosta pelastuneiden tulee noudattaa. Pelastuminen tapahtuu yksin armosta, mutta armosta pelastuneen Kristuksen oman tulee asenteissaan ja tavoissaan olla uskollisia Herransa kohtaan. Hänen tulee karttaa epäjumalien saastuttamaa, haureutta, lihaa, josta veri ei ole laskettu ja verta.

Kokouksella luotiin pohjaa jatkuvalla pakanalähetystyölle. Samalla seurakuntia varustettiin jatkossakin esiintyviä harhaopettajia vastaan. Kaikki evankeliumin ja pelas-

tustieksi korotetun lain sotkeminen osoitettiin olevan vastoin Jumalan tahtoa. Pää-
töksellä on ollut kauaskantoiset vaikutukset aina tähän päivään asti.

Väärinymmärryksiä

Heille on kuitenkin kirjoitettava, että heidän tulee karttaa sellaista, mikä on saastunut epäjumalista, ja haureutta ja lihaa, josta veri on laskematta, sekä verta. Onhan Mooseksella jo muinaisista ajoista asti julistajansa joka kaupungissa, kun häntä luetaan synagogissa jokaisena sapattina." (20-21)

Jotkut ovat ymmärtäneet kokouksen lähettämän kirjeen sisällön kaikkien aikojen kaikkia uskovia sitovaksi laiksi, mutta siitä ei ole kysymys, sillä myöhemmin Paavali antaa selkeän opetuksen muun muassa epäjumalille uhratun lihan syömisestä. Se on niin sanottu ehdonvallan asia (adiafora), jossa uskovilla saa olla erilainen oman-tunnon sisällys. Uskova saa syödä epäjumalille uhrattua, jos hänen omatuntonsa sen sallii. Mutta heidän tulee ottaa huomioon sellaiset, joiden omatunto ei salli sitä. Lause *"onhan Mooseksella ... julistaja joka kaupungissa"* kertoo sen, että kirjelmä ei ollut mitään uutta lakia, vaan se neuvoi pakanalliselta taustalta uskoon tulleiden ottavan huomioon juutalaiselta taustalta uskoon tulleiden omatunnot. Jos kysymys olisi ollut sitovasta laista, kirjelmä olisi ollut ristiriidassa saavutetun täyden yksimieli-syyden kanssa. Siksi suomalaisen uskovan ei tarvitse pelätä verilättyjen syömistä, jos hänen omatuntonsa sen sallii ja se ei aiheuta loukkausta muille.

Mitä tulee haureuden harjoittamiseen, uskovat elivät sellaisen pakanallisen epäju-malanpalveluksen harjoittamisen keskellä, jossa pyhäkköportot olivat arkipäivää. Pakanakristityt saattoivat olla varsin tottuneita sellaisen näkemiseen, mutta juuta-lais-kristityille se oli kauhistus ja pakanakristittyjen tuli aivan erityisesti ottaa se huomioon ei vain käytöksessään vaan myös puheissaan. Paavali muistuttaakin uskovia: *"Mutta haureutta ja minkäänlaista saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne, eihän se sovi pyhille, ei myöskään rivoutta, ty-perää puhetta tai ilveilyä, jotka ovat sopimattomia, vaan pikemminkin kiitosta."* (Ef. 5:3-4)

Pietarin elämän jatko

Uusi testamentti ei kerro yksityiskohtia Pietarin toiminnasta enempää, kuin mitä voimme päätellä hänen kirjeistään, mutta perimätieto kertoo hänen kiertäneen laa-jasti eri puolilla Rooman valtakuntaa yhdessä vaimonsa kanssa. Lopulta keisari Ne-ron vainoissa hänet teloitettiin ristiinnaulitsemalla pää alaspäin.

Pietarin ensimmäisen kirjeen sanomaa

Armo ja rauha 1. Piet. 1:1-3

*1. Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontoksessa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa
2. ja jotka Isä Jumala ennaltatietämisensä mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi.
Armo ja rauha lisääntyköön teille.*

Valituille muukalaisille

Mitä Jumalan valitseminen merkitsee? Miksi uskovat kokevat usein muukalaisuutta tässä maailmassa? Miten Jumala pyhittää pelastamansa? Mitä pyhä elämäntapa sisältää? Miten uskovon elämä riippuu koko Pyhän Kolminaisuuden työstä? Miten kaikki tuo voi toteutua uskovon elämässä? Näihin kysymyksiin Pietari antaa valoa ensimmäisen kirjeensä kahdessa ensimmäisessä jakeessa.

Kirjeen kirjoittaja

Niin kuin Pietarin elämän kuvauksessa totesimme, hänen henkilönimensä oli Simon, Simeon. Veljensä Andreaan kanssa hän oli kotoisin Beetsaidasta Genesaretin järven pohjoispuolelta. Andreas oli Johannes Kastajan ”oppilas”. Tultuaan tuntemaan Jeesuksen Messiaana hän vei veljensä Simoninkin tämän luokseen. Jeesus antoi silloin tälle lisänimen Keefas eli Pietari (Joh. 1:40-44) ja vahvisti sen hänelle myöhemmin Filippuksen Kesarean luona (Matt.16:18,19.). Helluntaina Pyhän Hengen vuodatuksen jälkeen Pietari piti kokoontuneelle kansalle ensimmäisen kristillisen saarnan, jonka tuloksena, Pyhän Hengen vaikutuksesta, noin 3000 tuli herätykseen (Ap.t.2:1-41). Siitä alkoi hänen tehtävänsä seurakunnan johtajana.

Kirjoitus ajankohta

Jakeessa 1 mainitut Vähän Aasian maakuntien ”valitut muukalaiset”, joille Pietari osoitti tämän kirjeensä, olivat maailman taholta parjausta, solvausta ja pilkkaa kärsiviä kristittyjä. Valtion taholta ei silloin ollut vainoa. Apostoli puhuu (2:13-14.) näet esivallasta myönteisesti: *”Olkaa alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle Herran tähden, niin hyvin hallitsijalle [silloin keisari Nero, 54-68 jKr.], joka on ylin, kuin käs-kynhaltijoille, jotka hän on lähettänyt rankaisemaan pahaan tekeviä ja antamaan tunnustusta hyvää tekeville.”* Näitä sanoja ei olisi voitu kirjoittaa keisari Neron toimeenpaneman vainon aikana vuosien 65-68, ainakaan tässä muodossa. Perimätiedon mukaan Pietari kärsi Neron vainossa Roomassa marttyyrikuoleman, omasta pyyn-

nöstään pää alaspäin ristiinnaulittuna. Se tapahtui v. 67. Tämän kirjeensä hän laati todennäköisesti v. 63/64 ennen mainittua vainoa. Markus oli silloin hänen luonaan (5:13).

Lähetyspaikka

Oliko Babylon, tämän kirjeen lähetyspaikka, Eufrat-virran Baabelin seutu, jossa asui paljon juutalaisia, vai Rooma, josta Pietari käytti sitä peitenimenä, on kiistelty kysymys. Mesopotamian puolesta puhuu se seikka, että kirjeen alkujakeessa Vähän Aasian maakunnat luetellaan siinä järjestyksessä kuin Baabelista lähtenyt kirjeen viejä luonnostaan olisi käynyt niissä.

Kirjeen tyyli ja aitous

Tämän kirjeen sanastossa ja kirjallisessa tyyliä on yhtäläisyyksiä Apostolien teoissa olevien Pietarin saarnojen kanssa. Toisaalta siinä on yhtäläisyyksiä myös Paavalin kirjeiden kanssa. Tämä johtunee osaksi siitä, että sen laatimisessa oli kirjuriina Paavalin monivuotinen työtoveri Silvanus eli Silas. Osaksi se voi johtua siitä, että Pietari oli tutkinut Paavalin kirjeitä (2. Piet.3:15,16.) ja saanut niistä vaikutteita sekä ajatusten että kirjoitustyylin puolesta. Jotkin yhtäläisyydet johtunevat varhaiskirkon julistajien kielenkäytön yleisestä samanlaisuudesta.

Kristillisen kirkon piirissä pidettiin tätä kirjettä alusta pitäen aitona apostoli Pietarin kirjeenä ja kanonisena, jumalallisen arvoisan ja ohjeellisuuden omaavana. Sen tarkoitus oli rohkaista ja vahvistaa Vähän Aasian kristittyjä kestäväyyteen uskossa ja kristillisessä vaelluksessa sen ajan maailman keskellä. Sen sanoma on yhtä tarpeellinen meillekin.

Valitut

Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontoksessa, Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa (1)

Uusi testamentti käyttää uskovista useita eri ilmaisuja kuten pyhät, Jumalalle rakkaat, tien kulkijat ja kristityt. Usein toistuu myös ilmaisu valitut, eikä alkuseurakunnan uskovilla ollut pienintäkään epäilyä siitä, etteivätkö he olisi Jumalan valitsemia. He eivät kuitenkaan panneet pelastusvarmuuttaan riippumaan siitä, kokivatko he olevansa valittuja vai ei, vaan siihen, miten tuo valinta tuli käytännössä heidän omakseen. He tiesivät olevansa valittuja, koska evankeliumi Jeesuksen ristin sovituskoulemasta ja ylösnousemuksesta oli tullut heidän luokseen sekä sanana, voimana ja varmuudella Pyhän Hengen vaikuttaessa. Sillä hetkellä, kun he ottivat vastaan Jumalan sanan, he saivat kokea Pyhän Hengen antamaa iloa ja evankeliumi muutti heidän elämänsä. Mitään siitä ei olisi voinut tapahtua, ellei Jumala olisi heitä jo iankaikkisuudessa, suuressa rakkaudessaan valinnut Jeesuksessa Kristuksessa pelastukseen.

Jos siis sinä olet vielä epä tietoinen siitä, oletko Jumalan valitsema, niin ota vastaan Jumalan pelastava sana: ”Jeesus kärsi ja kuoli Golgatan ristillä juuri sinun sijastasi kantaen kaikki sinun syntiesi rangaistuksen, jotta juuri sinä saisit kaikki syntiesi anteeksi. Jeesus nousi myös ruumiillisesti kuolleista antaakseen sinulle Jumalalle kelpaavan täydellisen vanhurskauden lahjaksi. Hän teki kaiken tämän juuri sinua varten, jotta sinusta tulisi Jumalan lapsi.” Avaa sydämesi ja tunnusta kaikki se synty ja paha ja kaikki laiminlyöntisi. Kerro ne ihan oikeilla nimillä Jeesukselle. Pyydä, että Hän antaisi kaiken anteeksi ja tulisi sinun elämäsi Herraksi. Kun näin parannuksessa käännyt Jeesuksen puoleen, Herra antaa oman työnsä tähden syntiesi anteeksi ja lahjoittaa sinulle Pyhän Hengen, oman ikuisen elämänsä.

Pelastuksesta osaksi pääseminen ja siis valittujen joukkoon pääseminen tapahtuu uskomalla totuus, mutta sitä edeltää aina Herran kutsu. Se tapahtuu yhtä yksinkertaisella tavalla kuin mihin tahansa juhliin: ”Tulkaa, sillä kaikki on valmista!” Evankeliumin sana Jeesuksen teoista on kutsu. Hän valmisti kaiken aivan alusta loppuun asti, jotta sinä pelastuisit. Kun uskot eli turvaudut tähän evankeliumin totuuteen, sinä pelastus, saat Pyhän Hengen ja uuden elämän Jeesuksen yhteydessä. Se on kokonaan armoa, se ei riipu vähääkään siitä, millainen sinä olet, oletko rötössyntyinen vai siivosyntyinen.

Sinä et voi itse millään tavalla myötävaikuttaa pelastukseen, sillä se on täysin valmis, kokonaan Jumalan teko Kristuksessa. Sikäli kuin yrität jollain lailla pistää oman lusikkasi soppaan, tosiasiaa vain työntät pois vapaan lahjan, jonka Herra on sinua varten valmistanut. Kutsuun vastaaminen ei liioin edellytä sinulta, mitään lupaus siitä, että tulevaisuudessa elät parempaa elämää. Et siihen kuitenkaan itse pysty. Vain Jeesus Kristus kykenee sinut pyhittämään ja antamaan sinulle uuden elämän voiman Pyhässä Hengessä.

Ennalta tiedetyt pyhyyteen

Isä Jumala ennaltatietämisenä mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi. (2)

Valinta pelastukseen perustuu yksipuoliseen Jumalan rakkauteen. Jo ennen maailman luomista Jumalalla oli suunnitelmaa ei vain maailman luomisesta ja ihmiskunnasta, vaan myös yksityiskohtainen pelastussuunnitelma syntiin langenneille ihmisille. Kun Jumala loi sinut, Hän tahtoi juuri sinut. Jumala näki ja tiesi myös sen, että sinä olet syntiin langenneen ihmiskunnan jäsen, joka ansaitsee syntiensä tähden oikeudenmukaisena tuomiona ikuisen kadotuksen. Jumalanhan ei olisi ollut mitään pakkoa luoda ihmiskuntaa, jonka Hän tiesi kääntävän selkensä Hänelle. Mutta suuressa rakkaudessaan Hän päätti syntiinlankeemuksesta huolimatta luoda sinut ja päätti valmistaa pelastuksen oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta. Jumala nimittäin tahtoo saada pelastamansa yhteyteensä, jotta ilmenisi, miten suunnaton on Hänen kirkkautensa, Hänen hyvyytensä ja laupeutensa.

Jumala ei pelasta ihmistä yhteyteensä jättääkseen hänet edelleen synnin valtaan. Hän valitsi ja määräsi ennalta meidät olemaan pyhiä ja nuhteettomia Kristuksessa. Uskossa evankeliumin sanan vastaanottanut saa Kristuksen täydellisen lahjavanhuskauden ja pyhyiden puvukseen, hänet kätetään Kristuksen täydellisyyden sisään, mutta sen lisäksi hän saa sydämeensä Pyhän Hengen, joka lähtee muuttamaan, uudistamaan ja pyhittämään meitä sisältäkin päin Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Olemme jo nyt Jumalan lapsia, mutta sisäinen muutos tulee täydelliseksi vasta Jeesuksen tullessa takaisin, kun pääsemme osalliseksi ruumiin ylösnousemuksesta.

Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas. (1. Joh. 3:2-3)

Erilaisia tulkintoja

Nyt on huomattava, että Raamattuun uskovien aitojen kristittyjen välillä on erilaista ymmärrystä siitä, mitä tarkoittaa ilmaisu ”*valisti meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia.*” (Ef. 1:4) Kaikki ovat yksimielisiä siitä, että mitään pelastusta eikä mitään valintaa voi olla, ilman sitä, että Jeesus Kristus sovitti synnit. Ketään ei siis pelasteta eikä valita ohi Jeesuksen Kristuksen. Ei ole siis niin, että uskovat valitaan ensin pelastukseen ja sitten heidät liitetään Kristukseen, vaan niin, että hänet voidaan valita vain Kristuksessa, Hänen sisässään, Hänen pelastustyöhönsä liitettynä. Siis Kristus on ensin ja sitten valinta Hänessä.

1. Mutta sitten tuon vallinnan ymmärryksessä tuleekin erilaisia käsityksiä. Toiset ymmärtävät niin, että Jumala valisti Kristuksen ainoaksi pelastustieksi ja kun Hän sovitti koko maailman synnit, niin kaikki ihmiset on valittu myös pelastukseen Jeesuksessa. Mutta vain ne, jotka uskossa ottavat vastaan tämän Jumalan Kristuksessa suorittaman lunastuksen, todellisuudessa pelastuvat. Heille valinta tulee siis todellisuudeksi, kun he uskovat evankeliumin. Tämän uskon vaikuttaa Jumala evankeliumin sanan kuulemisen kautta.

2. Toiset taas ymmärtävät asian niin, että alun perin Jumala valitsi vain tietyt ihmiset pelastukseen ja näin ollen Jeesuksen kärsiminen ja kuolema koskee vain heitä. Siksi myös vain he ottavat vastaan evankeliumin kutsun ja uskovat sen pelastukseen. Tästä sitten tehdään usein joskaan ei aina looginen johtopäätös, että muut kuin uskovat on valittu kadotukseen tosin sillä korostuksella, että he saavat näin vain oikeudenmukaisen rangaistuksen pahoista teoistaan. Itse en löydä Raamattua opetusta valinnasta kadotukseen. Ihminen joutuu kadotukseen kokonaan omasta syystään, syntiensä tähden, joista hän ei tee parannusta ja kääntynyt Jumalan puoleen.

3. Sitten on niitä, jotka korostavat ihmisen vastuuta ja valinnan vapautta, kun Jumala kutsuu heitä evankeliumin sanalla pelastukseen. Vain silloin, kun Jumalan Henki sanan saarnan kautta kutsuu, ihmiselle annetaan ikään kuin lyhyeksi hetkeksi valinnan vapaus. Sitä ei synteihinsä kuolleella ihmisellä voi muulloin olla, sillä hän on synnin orja. Kun hän sitten avaa uskossa sydämensä evankeliumille, hänet valitaan pelastukseen. Koska Jumala jo iankaikkisuudessa tietää etukäteen, miten ihmiset vastaavat Hänen pelastuskutsuunsa, hänet valitaan Kristuksessa jo ennen maailman luomista pelastukseen.

Kaikissa näissä ymmärryksissä lopputulos on sama, että vain ne ihmiset pelastuvat, jotka uskovat evankeliumin Jeesuksesta Kristuksesta. Lisäksi yhteistä näissä ymmärryksissä on se, että Jumala itse vaikuttaa uskon. Pelastus on kokonaan Jumalan työ.

Tulkinnat ja pelastusvarmuus

Pelastusvarmuus kysymyksessä ensimmäinen ymmärrys korostaa sitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla tapahtui kaikkien ihmisten puolesta, joten minäkin suuri syntinen uskallan turvautua Herran armoon. Näin ollen pelastusvarmuus liitetään voimakkaasti uskon kautta tapahtuvaan jumalattoman vanhurskauttamiseen.

Toisessa ymmärryksessä pelastusvarmuus liitetään vahvasti valintaan, jolloin varmuutta siitä, että on valittu, perustellaan sillä muutoksella, jonka Pyhä Henki on saanut pelastetussa aikaan. Vaarana on silloin se, että pyhitys tulee tärkeämmäksi kuin vanhurskauttaminen. Pyhityksen korostamien vanhurskauttamisen edelle voi johtaa helposti lainalaiseen vaellukseen.

Kolmannessa pelastusvarmuus perustuu Jeesuksen täytettyyn työhön, mutta sen vaarana on pitää tahdon ratkaisua ottaa vastaan evankeliumi jollain tavalla omana tekona ja omana valintana, vaikka tahdon ja tekemisen vaikuttaakin Pyhä Henki. Näin hän saattaa tuijottaa omaan valintaansa eikä Jumalan tekemään valintaan.

Valinta tehtävään

Jumala ei valitse ihmisiä Kristuksessa vain pelastukseen, vaan myös tiettyihin tehtäviin. Valinta tehtäviin ei rajoitu vain yksityisiin uskoviin vaan myös perheisiin, sukuihin ja kansoihin, niin kuin esimerkiksi Israelin kohdalla. Jumala käyttää kyllä niitäkin, jotka joutuvat kadotukseen, niin kuin Paavali kirjoittaa Rooman uskoville:

Entäpä jos Jumala onkin, tahtoessaan näyttää vihansa ja tehdä voimansa tunnetuksi, osoittanut suuressa pitkämielisyydessään kärsivällisyyttä vihan astioita kohtaan, jotka oli valmistettu tuhoon. Entäpä jos hän on tehnyt sen saattaakseen kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka hän on ennalta valmistanut kirkkautteen. (Room. 9:22-23) Syntiensä ja epäuskonsa tähden hukkuvienkin tehtävä on toimia Herran omien kirkastamiseen. Kaikkien ihmisten, myös kadotukseen joutuvien, on lopulta viimeisellä tuomiolla polvistuttava Jumalan edessä ja tunnustettava

Jumalan kunniaksi, että Jeesus on Herra. Jokainen sekä pelastuva että hukkuva tietää silloin saavansa pelkkää oikeutta, pelastuvat Jeesuksen tekojen ja hukkuvat omien tekojensa perusteella. (Fil. 2:9-11)

Jumala voi tarkoituksella paaduttaa ihmisen voidakseen käyttää häntä. Niin Hän teki Egyptin faaraoille ja myöhemmin omalle kansalleen Israelille. Puhuessaan Israelista Paavali kirjoitti: *Hän (Jumala) siis armahtaa, kenet tahtoo, ja paaduttaa, kenet tahtoo.* (Room. 9:18) Kun Jumala paadutti Israelin, se tapahtui, jotta pakanat voisivat pelastua. Se ei merkinnyt kuitenkaan lopullista paatumista Israelin kohdalla, sillä Paavali jatkaa myöhemmin:

Katso siis Jumalan hyvyyttä ja ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan ja hänen hyvyyttään sinua kohtaan, jos pysyt hänen hyvyydessään. Muuten sinutkin hakataan pois. Myös nuo toiset oksastetaan, elleivät he jää epäuskoonsa, sillä Jumala pystyy oksastamaan heidät uudelleen. (Room. 11:22-23)

Jumala kykenee herättämään nekin, jotka vielä nyt ovat paatumuksen vallassa, niin jopa Herran itsensä paaduttamina. Siksi Paavali jatkaa:

"Veljet, jotta ette olisi oman viisautenne varassa, tahdon teidän tietävän tämän salaisuuden: paatumus on kohdannut osaa Israelista, ja se kestää, kunnes täysi määrä pakanoita on tullut sisälle. Sitten koko Israel on pelastuva, niin kuin on kirjoitettu: "Siionista on tuleva Pelastaja. Hän poistaa jumalattomuuden Jaakobista. Ja tämä on minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois heidän syntinsä." (Room. 11:25-27)

Muukalaiset

...valituille muukalaisille, jotka asuvat hajallaan... (1)

Uskovaa kuvataan usein kahden maan kansalaisena. Hän on kyllä aito suomalainen, mutta pohjimmiltaan hän kuuluu toiseen todellisempaan ja pysyvämpään valtakuntaan. Hän on taivasten valtakunnan, Kristuksen kuningaskunnan jäsen. Hän ei ole itsensä oma, vaan Jumala on valinnut hänet Pyhän Hengen pyhittävän työn vaikutuksesta kuuliaisuuteen kuninkaalleen Jeesukselle Kristukselle. Siksi täyttäessään tehtävänsä viljellä ja varjella Jumalan luomakuntaa ja täyttäessään lähetyskäskyn määräystä todistamalla ja julistamalla evankeliumia hän on aina jotain toisenlaista kuin muut ihmiset. Hänessä asuu uuden elämän siemen ja hänen kaipauksensa kohdistuu lopulliseen ja iankaikkiseen. Hän saattaa hyvin omasta syntisyydestään käsin ymmärtää tämän maailman ihmisiä, mutta he eivät kykene ymmärtämään hänen iloaan ja rauhaansa ja toivoaan Herrassa. Siksi häntä ymmärrettään väärin ja hänen elämäntapansa koetaan usein kiusallisena, jopa toiset tuomitsevana.

Ajoittain hän kokee maailman keskellä myös yksinäisyyttä, sillä hän kuuluu useimmiten pieneen hajallaan asuvien vähemmistöön, johon valtaväestö saattaa kohdistaa syrjintää ja ajoittain jopa vainoa. Hän tietää kulkevänsä aivan toisenlaista päämäärää kohti kuin muut. Vähemmistöön kuuluminen tuntuu ajoittain raskaalta ja sik-

si tarvitsee muiden uskovien yhteyttä, jossa vallitsee keskinäinen rohkaisun ilmapiiri. Hän etsii myös toistuvasti uutta voimaa evankeliumin sanasta.

Hänen tuntojaan kuvaa Heprealaiskirje näin:

Kaukaa he olivat sen (Jumalan lupaaman) nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä. Ne, jotka näin puhuvat, ilmaisevat etsivänsä isänmaata. Jos he olisivat muistelleet sitä maata, josta he olivat lähteneet, niin olisihan heillä ollut mahdollisuus palata takaisin. Nyt he kuitenkin pyrkivät parempaan maahan, nimittäin taivaalliseen. Sen tähden Jumala ei häpeä heitä vaan sallii kutsua itseään heidän Jumalakseen, sillä hän on valmistanut heille kaupungin. (Hepr. 11:13-16)

Pietari kirjoitti kirjeensä juuri muukalaisuutta kokeville, sillä hän tiesi, että Herran omat tarvitsevat rohkaisua vaelluksessaan.

Pyhitys

Isä Jumala ennaltatietämisen mukaisesti on Hengellään pyhittänyt Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuuteen ja hänen verellään vihmottaviksi. (2)

Pyhitys tarkoittaa Jumalalle erotettua ja Jumalan pyhään olemukseen sovitettua vaellusta Hänen edessään, Häntä varten ja Hänen kunniakseen. Pyhityksen vaikuttaa Jumala itse Pyhän Henkensä kautta. Hän vaikuttaa Jeesuksessa pelastuksesta osaksi päässeiden elämässä tahtoa ja Jumalan tahdon mukaista tekemistä. Pyhitys merkitsee sitä, että arkielämässä kysymme, mitä Herra Jeesus tahtoo ja kuuliaisena Hänen sanalleen tottelemme Häntä. Meissä asuva syntinen liha pyrkii kuitenkin jatkuvasti panemaan vastaan ja langettamaan meitä syntiin. Siksi pyhityksen olennainen osa on se, että päivittäisessä parannuksessa tunnustamme syntimme, laiminlyöntimme ja rikkomuksemme sekä otamme toistuvasti vastaan Jeesuksen veressä tapahtuvan syntien anteeksiantamuksen ja sydämen puhdistuksen.

Pyhitys on osa pelastusprosessia, joka alkaa Jumalan kutsusta lain ja evankeliumin sanan kautta. Pyhä Henki taivuttaa ihmisen parannukseen, tunnustamaan syntisenä tuomionalaisen tilansa ja pyytämään armoa Jeesuksen Golgatan sovitustyön perusteella. Pyhä Henki antaa uskon Jumalan sanan kautta, ihminen luetaan Kristuksen tähden vanhurskaaksi, hän syntyy uudesti ja pääsee Jumalan lapseksi. Siitä alkaa uskossa kasvaminen ja vaellus Jumalan edessä eli pyhitys, joka päättyy ruumiin ylösnousemukseen. Uudesti syntynyt on jo pelastunut, mutta vasta pyhityksen päättyessä hänen olemuksensa muuttuu siksi, mikä vanhurskautuksessa hänelle luettiin.

Mikään pelastusprosessissa ei ole ihmisen työtä, kaikki on Jumalan vaikuttamaa alusta loppuun. Näin myös pyhitys ei ole ihmisen omaa yritystä elää Jumalan tahdon mukaan vaan Pyhän Hengen vaikuttamaa Jumalan tahdon noudattamista. Koska Pyhä Henki vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, ihminen todellakin tahtoo ja te-

kee. Se on Jumalan rakkauden synnyttämää halua ja uskollista toimimista. Siihen sisältyy vaivannäköä, taisteluja ja kärsimystä, mutta ei milloinkaan omassa voimassa.

Pyhitys ei siis ole omavoimaista yritystä noudattaa Jumalan lakia, raskasta ja toivontonta ponnistelua vaatimusten paineessa. Se on vapautta saada palvella Jumalaa ja osoittaa rakkautta lähimmäisiä kohtaan. Pyhitystä vastustaa syntinen luontomme, mutta Jumala tekee sen siitä huolimatta mahdolliseksi.

Pyhitykseen kuuluu yhä syvenevä totuuden näkeminen itsestä, synnin tunto, mutta samalla avartuva näky Jumalan armon suuruudesta ja riittävydestä. Pyhitykseen kuuluu jatkuva puhdistautuminen synnistä, mutta samalla se on Pyhän Hengen muuttavaa työtä kohti Kristuksen kaltaisuutta. Pyhityksen välineenä toimii Jumalan evankeliumin sana, jonka kautta saamme kuin kuvastimesta katsella Kristuksen kasvoja. Häntä katsellessa Pyhä Henki muuttaa meitä Jeesuksen kuvan kaltaisuutta kohti.

Kun Jumala kutsuu meitä pelastukseen, se on samalla myös kutsu pyhitysprosessiin. Pyhitys on Jumalan tarkoitus elämäämme. Herra julistaa: *"Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä!"* Näin ollen vaelluksemme Herran edessä on tavattoman tärkeä osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhitys ilmenee rakkautena Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan. Kun Pyhä Henki on vuodattanut Jumalan rakkauden uskoon tulleen sydämeen, niin hänessä syntyy ilman eri kehotusta halua rakastaa niin Herraa kuin lähimmäisiäkin.

Armo ja rauha

Armo ja rauha lisääntyköön teille. (2)

Armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Joskus armo määritellään ilmaisulla "ansaitsematon rakkaus meidän osaksemme", mutta siinä on tärkeintä se, keneltä se tulee. Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden. Nyt Pietari korostaa, että uskova tarvitsee armoa jatkuvasti ja lisääntyvässä määrin.

Armossa on kysymys jostain niin suunnattoman suuresta asiasta, että inhimillinen kieli ei siihen riitä. Armo on enemmän kuin kaikki, mitä siitä voidaan sanoa tai kirjoittaa. Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Jumalan armon vastaanottaminen ja synnin tie kohti kuolemaa ovat ihmiselle ainoat vaihtoehdot. Ei ole mitään kolmatta tietä. Mutta kun Jumala lahjaansa tarjoaa, se on

todellakin vastaanotettavissa. Sitä ei koskaan tarjota näennäisenä mahdollisuutena. Jumalan armo on todellista ja tekee vastaanottajansa uudeksi luomukseksi. Kristityn tie voi olla vain lahjan ja armon tie. Ansion ja palkan tie - millaisella lailla se lieneekin pönkitetty - on aina lopulta kuoleman tie.

Rauha

Uskovalla kristityllä on rauha Jumalan kanssa. Se tarkoittaa sitä, että synnin aiheuttama sotatila on päättynyt Jeesuksen Golgatalla suorittamaan rauhansopimukseen. Jumalan vihollisesta tuleekin Jeesuksen tähden Jumalan ystävä. Uskovalla kristityllä on sen lisäksi myös rauha Jumalassa eli sisäinen rauha, joka perustuu siihen, että kaikki hänen syntinsä on annettu anteeksi ja vääryys puhdistettu pois. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiota eikä kadotusta. Hänellä on perustava turvallisuuden tunne Jeesuksessa.

Uskovan rauhan olemusta voi kuvata sillä, mitä pieni lapsi kokee, kun häntä pyydetään menemään ulos yksin pimeään. Hän ei uskalla mennä. Mutta kun isä ottaa häntä kädestä kiinni rauha on syvä. Muistan, kun olin 5 vuotiaan poikani kanssa kävelyllä. Tulimme asemalle, kun alkoi ukkostaa. Pidimme sadetta asemalaiturin katoksen alla. Poikani piti minua kädestä kiinni. Samassa ukkonen löi kiskoihin aivan muutaman metrin päähän meistä. Mutta poikani ei osoittanut pienintäkään pelon oiretta.

Jeesuksen armoon perustuva yhteys Isään on niin turvallinen paikka, ettei mikään maailmassa voi sitä järkyttää. Herra on omansa kanssa, siinä on rauha. Kun nyt Pietari rukoilee ja siunaa kristittyjä Jumalan armolla ja rauhalla, se tarkoittaa sitä, että uskova tarvitsee yhä enenevää ja uudistuvaa armoa ja rauhaa elääkseen tässä ajassa. Herra on runsas ja rikas antaja omilleen!

Elävä toivo 1. Piet. 1:3-9

3. Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon,

4. turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön. Se on talletettuna taivaissa teitä varten,

5. ja Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana.

6. Siksi te riemuitsette, vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa joudutte mu-rehtimaan monenlaisissa koettelemuksissa,

7. jotta teidän uskonne havaittaisiin koetuksissa kestäväksi, paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tulella, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.

8. Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla,

9. sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen.

Toivon varassa elävä ihminen

Sanotaan, että ihminen elää toivonsa varassa. Niin kauan kuin hän jaksaa toivoa, hän jaksaa elää. Mutta jos hänen toivonsa osoittautuu kestäättömäksi, koko hänen elämänsä sortuu.

Millainen on siksi uskovien kristityn toivo? Miksi se on jotain sellaista, että Pietari puhkeaa Jumalan ylistykseen, kun hän ajattelee sitä? Mihin sinun elämäsi suuntautuu? Mikä on uskovien elämän päämäärä? Miten ihmisestä tulee uskova kristitty? Mitä uudestisyntyminen on? Mikä sen vaikuttaa? Millaisen perinnön tulet saamaan? Miksi uskova voi olla varma tulevaisuutensa suhteen? Miksi tämän maailman murheitten keskellä uskova voi riemuita?

Näihin kysymyksiin Pietari antaa valoa tässä jaksossamme ensimmäistä kirjettä.

Kirkastunut ilo

Lähden nyt liikkeelle tekstimme lopusta:

...te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen. (8,9)

Pietari kirjoittaa seurakunnalle, joka on joutunut monenlaisiin vaikeuksiin. Uskovilla oli koettelemuksia, oli ulkoista pilkkaa ja vainoa, he joutuivat kokemaan taloudellista vääryyttä, heitä pyrittiin eristämään ja vahingoittamaan, heitä pidettiin pahantekijöinä. Sisältä päin he taas joutuivat taistelemaan omia syntisiä himojaan ja kiusauksia vastaan. Lisäksi he olivat hengellisessä sodassa pimeyden henkivaltoja vastaan. Pietari tiesi myös omasta kokemuksestaan, millaista kipua uskoville tuottaa heidän omat lankeemuksensa. Hän tiesi myös omasta kokemuksesta, miten veli tai sisar Kristuksessa saattaa vilpittömässä rakkaudessaan ollakin Saatanan välikappale vietteläkseen meitä harhaan.

Kaikesta siitä huolimatta Pietari oli vakuuttunut siitä, että uskovilla on sanoin kuvaamaton ja kirkastunut ilo. Lukiessamme jotain tämän kaltaista, joudumme vakavasti kysymään, löytyykö meiltä tämän päivän uskovilta samaa ylimaallista iloa, kuin Pietarin kirjeen vastaanottajilla oli. Pitäisikö meidän ehkä tavoitella ylimaallisen onnen kokemuksia tai saada erityinen Pyhän Hengen armoitus päästäksemme kokemaan samaa, mitä Pietarin kirjeen saajat? Mielestäni tekstiyhteys avaa meille vastauksen heidän ilonsa salaisuuteen.

Sanoinkuvaamaton ja kirkastunut ilo ei pyyhkinyt pois niitä koettelemuksia, kiusauksia ja ahdistuksia, joiden keskellä uskovat elivät. Molemmat olivat samanaikaista todellisuutta. Ilon syyksi Pietari ilmoittaa sen, että uskovat saavuttavat sielujen pelastuksen, uskon päämäärän. Alkukielen sana ”saavutatte, saatte osaksenne”, ei ole tulevaisuutta ilmaiseva futuurimuoto, vaan nykyhetkeä ilmaiseva presens. Ajatus on siis se, että ylimaallisen ilon syy oli siinä pelastuksessa, jonka he uskon kautta Kristukseen olivat saaneet jo osakseen ja joka oli jo tuottanut heille taivaallisen perinnön. Jo tapahtuneesta ja lopullisesta tulevasta he nyt kaiken aikaa pääsivät yhä syvemmin nauttimaan. He elivät nyt sielun pelastuksen armossa ja riemuitsivat siitä.

Sanan pelastus eri käytöt

Tässä yhteydessä on tärkeä nähdä, että sana pelastus tarkoittaa eri yhteyksissä eri asioita, jotka kuitenkin liittyvät saumattomasti yhteen. Sanaa käytetään Raamatussa tarkoittamaan sekä uskoon tulemistä eli uudestisyntymistä, jolloin ihminen pääsee elävään yhteyteen Jumalan kanssa, saa syntinsä anteeksi ja Pyhä Henki, elämän lähde asettuu asumaan häneen. Hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen kerta heitolla, kun hän Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen tähden hänet luetaan Jumalalle kelpaavaksi, vanhurskaaksi. Tätä pelastusta Pietari kuvaa heti alkujakeissa.

Jakeessa 5 taas sanaa pelastus käytetään toisessa merkityksessä:

Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana. (5)

Nyt Pietari viittaa siihen tulevaan tapahtumaan, kun Jeesus tulee takaisin ja uskovat pääsevät osallisiksi uudesta ylösnousemusruumiista, koko maailma kootaan tuomiolle, kaikki synti hävitetään lopullisesti ja pääsemme uuteen taivaaseen ja uuteen maahan katselemaan Herraa Jeesusta kasvoista kasvoihin. Vaikka se pelastus, jonka uskoon tullessamme saimme, takaa meille pääsyn lopulliseen pelastukseen ja siihen perintöön, joka meille on varattu jo nyt, vaelluksemme nyt on edelleen taistelua lihassa vaikuttavan syntisen luonnon kanssa ja tämän maailman pahuuden kanssa. Siksi uskova tähyää lopulliseen vapautukseen kaikesta synnistä, lopulliseen perintöön, joka hänelle on luvattu. Hän vaeltaa ”jo nyt mutta ei vielä” jännitteessä. Hän on jo Jumalan lapsi, mutta vielä ei ole käynyt ilmi mitä hänestä lopulta tulee:

Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. (1.Joh. 3:2)

Sielun pelastus nyt

Nyt ilmaisu ”te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen” (9) ei kuitenkaan viittaa pelastukseen uskoon tulomme yhteydessä eikä liioin pelastuksen täyteyteen Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä. Se tarkoittaa tässä yhteydessä sitä pelastettuna vaeltamisen tilaa, jossa uskova elää nyt odottaessaan lopullista täyttymystä. Mutta juuri nyt hän saa elää sellaisessa elävässä yhteydessä Herraan, sielun pelastuksen tilassa, että saa ja voi koko sydämeästään iloita Pyhän Hengen vaikuttamalla sanomattomalla riemulla, koska hänen sielunsa pelastus on täysin varma, uskon kautta hänen sielunsa nauttia Herran pelastavaa armoa ja sen vaikutusta kaiken aikaa. Hän elää kaiken aikaa täydessä riippuvuudessa Herran pelastusteosta, hän saa osakseen kaiken aikaa Herran suosiota. Hänen ilonsa on Jeesuksen Kristuksen läsnäolosta hänen kanssaan joka hetki. Tämä elämä pelastusyhteydessä ja riippuvuudessa Herraan on suunnattoman suuren ilon syy ja se on vaeltamista elävässä toivossa.

Ylistys, kirkastetun ilon syy

Nyt palaamme jaksomme alkuun, jossa Pietari avaa sitä, miten yhteys Jumalaan ja sen seurauksen ylistys syntyivät:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä! Suuressa laupeudessaan hän on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntynyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön. (3-4)

Pelastus on kokonaan Jumalan työtä. Sen syynä on yksin ja ainoastaan Jumalan käsittämättömän suuri laupeus, Hänen sydämensä rakkaus ja armollisuus synneissään kadotuksen ansainneita ihmisiä kohtaan. Yhdessäkään ihmisessä ei ole mitään syytä, minkä vuoksi Jumalan pitäisi hänet armahtaa ja pelastaa. Kenelläkään ei ole mitään oikeutta saada pelastusta. Ikuiseen kadotukseen sen sijaan joutumisessa tapahtuu pelkkää oikeutta. Syntinen ansaitsee tuomion ja Jumalan pyhän tulen rangaistuksen. Mutta Jumala ei voinut katsella ihmiskunnan hukkumista synneissään, sillä Hän on täynnä laupeutta ja armoa. Mutta toisaalta Jumala on kaikessa toiminnassaan täysin oikeudenmukainen ja vanhurskas. Hänen rakkautensa ja lapeutensa ei voi olla ristiriidassa Hänen oikeudenmukaisuutensa kanssa.

Jumalan oikeudenmukaisuus ja rakkaus saatettiin täydelliseen sopusointuun Herran Jeesuksen Kristuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemisen kautta. Suunnattomassa laupeudessaan Isä Jumala antoi oman Poikansa tulla ihmiseksi. Jeesus todellisena ihmisenä ja todellisena Jumalana otti kantaakseen syntiin langenneen ihmiskunnan koko syntivelan, Hän maksoi sen viimeistä pisaraa myöden juodesaan Golgatan ristillä Jumalan vihan maljan ja kärsiessään Jumalan hylkäystuomion meidän sijastamme. Jumalan olemuksen vaatima oikeudenmukaisuus täytettiin Jeesuksen sijaiskärsimyksessä puolestamme.

Jumalan rakkaus täyteydessään

Samalla Jeesuksen uhrikuolema on suurin mahdollinen armon osoitus meitä kohtaan. Jumala rakastaa käsittämättömän paljon syntistä ihmistä. Siksi Hän antoi oman Poikansa kärsimään sijastamme. Myös Jeesus rakastaa meitä samalla rakkaudella kuin Isä ja siksi Hän halusta nähdä meidät pelastettuina halusi käydä ristin tien. Ei siis ole niin, että Isä olisi ollut haluton pelastamaan syntiin langenneet ihmiset ja Poika Jeesus ryhtyi sovittamaan Jumalan vihaa ihmisiä kohtaan ja hyvittääkseen ihmiskunnan rikokset Jumalalle. Jeesus todellakin teki sen kaiken, mutta kysymys oli siitä, että Isä itse suuressa laupeudessaan sitä halusi ja tahtoi. Isän tahto oli myös Jeesuksen oma rakkaustahto. Sovituksessa on kysymys siitä, että Jumala ei voi toimia vastoin omaa olemustaan, Hän ei voi pyyhkiä pois syntejä samalla toteuttamatta oikeudenmukaisuuttaan. Jumalan rakkaus vaatii, että kaikki paha ja synti poistetaan. Siksi sovituksessa Jeesus toimi niin, että sekä Isän rakkaus että Hänen oikeudenmukaisuutensa saivat riemuvoiton. Isä tahtoi pelastaa ihmiset ja Jeesus tahtoi toteuttaa sen.

Jeesukseen katsomista

Pietarin ylistys Jumalaa ja Isää kohtaan nousee siitä, kun hän katselee ja ihastelee Isän sanoinkuvaamattoman syvää rakkautta meitä kohtaan. Samalla hän ylistää Herraamme Jeesusta Kristusta. Hän tarkoituksella korostaa koko Jeesuksen nimeä. Hän on Herraamme, Valtiaamme, jolla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on myös nimensä Jeesus mukaan Pelastaja, Hänen olemukseensa kuuluu halu pelastaa syntisiä. Lisäksi Hän on Kristus, Voideltu eli Messias. Hänet Pyhä Henki voiteli Jumalan totuuden ilmoittavaksi Profeetaksi, vapauttavaksi Kuninkaaksi ja taivaalliseksi Ylimmäiseksi Papiksi. Jumalan ihailu, Hänen ylistyksensä nousee siitä, kun saamme katsella Häntä Jeesuksen Kristuksen kautta. Jeesus sanoi: *”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”*

Ylistys

Ylistys on olemukseltaan sitä, että kerromme sen kohteelle, miten ihana, kaunis, rakastava ja hyvä hän on. Jumalan ylistäminen voi tapahtua laulaen, riemuiten, mutta myös syvimpien tuskien keskeltä, kun suuntaamme Jumalan sanan ilmoituksen avulla mielemme Jumalaan ja kerromme rukouksessa, millainen Hän on. Kysymys ei ole suurista tunteista. Ylistää voi myös ”lattian raosta”. Kun katselemme Herraa, voi olla, että tunteemmekin nousevat ilon, kiitoksen ja jopa riemun korkeuksiin. Mutta ylistystä on myös se kun vaivumme pyhän pelon vallassa Vapahtajan jalkojen juureen anomaan armahdusta tietoisena, että Hän on laupias.

Uudestisyntymisen ihme

Ylistyksen ja kiitoksen aiheeksi Pietari tuo ennen kaikkea uskoon tulomme, pelastumisemme, uudestisyntymisen ihmeen. Uudestisyntymisessä on kysymys siitä, että fyysisesti elävä mutta syntiensä tähden hengellisesti kuollut ihminen herätetään eloon. Hänelle annetaan sellainen elämä, jota hänellä ei luonnollisen syntymän perusteella ollut. Tätä tapahtumaa Jeesus kuvasi Nikodemukselle näin:

"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa." ... "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihas on syntynyt, on liha, ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä. Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Näin on jokaisen Hengestä syntyneen laita." (Joh. 3:3,5-8)

Uudestisyntyminen on ehto sille, että ihminen voisi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan, Jeesuksen hallittavaksi. Se on vaatimus, jota kukaan ihminen itse ei voi täyttää. Se on ihme, jonka vain Jumala voi saada aikaan. Luonnollinen syntymä tapahtuu siten, että äiti synnyttää lapsen. Lapsi ei voi itseään synnyttää, eikä edes päättää siitä haluaako syntyä vai ei. Vastaavasti uudestisyntymisessä on kysymys siitä, että Jumala synnyttää meihin kokonaan uuden elämän. Te tapahtuu silloin, kun ihminen kastetaan ja saa Pyhän Hengen vaikutuksesta uskon lahjan. Kasteessa ihminen saa kuolemantuomion, joka toteutettiin Golgatan ristillä hänen puolestaan. Samalla kaste liittyy ihmisen myös Jeesuksen ylösnousemukseen, kun Pyhä Henki asettuu asumaan häneen.

Jatkossa Jeesus selitti Nikodemukselle, että uudestisyntyminen voi tapahtua vain siellä, missä suostutaan kuuntelemaan Jumalan sanaa. Pietari korostaa:

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta. (1. Piet. 1:23)

Ajallisesti uudestisyntyminen tapahtuu silloin, kun Pyhä Henki nostaa ihmisen katseen ristille lyötyyn Vapahtajaan Jeesukseen ja tajuaa, että siinä juuri hänen syntinsä sovitettiin ja siinä hän saa kaiken anteeksi:

Ja niin kuin Mooses korotti käärmeen autiomaassa, niin on Ihmisen Poika korotettava, että jokaisella, joka uskoo häneen, olisi iankaikkinen elämä. Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:14-16)

Paavali kuvaa samaa Jumalan vaikuttamaa ihmettä näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. (Ef. 2:4-9)

Elävä toivo

Suuressa laupeudessaan hän on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrattomaan ja katoamattomaan perintöön. (3-4)

Jos luonnollisen syntymän seurauksena ihminen liitetään välittömästi siihen tosiasiaan, että hän tulee kuolemaan, niin vastaavasti uudestisyntymisessä ihminen liitetään siihen tosiasiaan, että hän pääsee osalliseksi Jeesuksen paluussa ylösnousemukseen ja ikuiseen elämään Herran kirkkaudessa. Syntymä vie kuolemaan, uudestisyntyminen vie ikuiseen elämään. Kun luonnollisen syntymän perusteella lapsi on heti vanhempiansa perillinen, uudestisyntyminen merkitsee, että Jumalan lapsi on välittömästi Kristuksen kanssaperillinen, häntä varten on valmiina käsittämättömän suuri perintö, jota mikään matkan varrella tapahtuva ei voi riistää Herran omilta. Se on turmeltumaton ja katoamaton. Isä antoi sen Pojalleen Jeesukselle ja nyt uudestisyntymisessä Jeesus jakaa koko perintönsä kirkkautta myöten omilleen. Pietari ei voi olla ylistämättä noin äärimmäisen anteliasta Jumalaa ja Isää!

Elävä toivo viittaa siihen, että saamme aivan varmasti tuon perinnön, kun saavumme voittajina uskon kilparadan maaliin. Mutta se kuvaa myös perintömme luonnetta: Jo nyt matkalla saamme omistaa tuosta perinnöstä kaiken, mitä hengelliseen elämäämme tarvitsemme. Toivo ei Raamatun kielenkäytössä tarkoita jotain epämääräistä toivetta, jonka toteutuminen riippuu siitä, miten me pärjäämme vaelluksessamme. Ei, toivo on Jumalan ilmoittama tulevaisuus, joka on meitä varten jo valmis. Tiedämme Jumalan lupausten perustella, mikä meitä kirkkaudessa odottaa. Vaikka matkalla tapahtuisi meille mitä tahansa, lopputulos on kuitenkin selvä. Perintömme ei katoa minnekään, se on nyt ja joka hetki voimassa ja siihen tarrautuva vaellus on toivon varassa kulkemista.

Varjeltuminen uskossa

Se (perintö) on talletettuna taivaissa teitä varten, ja Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatettavaksi ilmi viimeisenä aikana. (4-5)

Moni uskova joutuu monenlaisten kiusausten ja lankeemuksen vuoksi ajoittain ihmettelemään, miten ihmeessä hän jaksaa pysyä uskossa uskollisena Jeesuksen seuraajana. Katsoessaan itseään, hän näkee saman syntisen lihan kuin ennen uskon tuloaan ja joutuu kauhistumaan lihan himoja, jotka nousevat hänen sydämeensä. Kaikki se, vaikka hän tietää saaneensa syntinsä anteeksi Jeesuksen uhrin tähden. Miksi hän joutuu näin rajuihin taisteluihin syntisyytensä kanssa? Häntä saattaa alkaa pelottaa jopa kadotukseen joutuminen, kun synti näyttää hampaansa. Moni uskova pelkääkin sitä, että hän vielä jonkun lankeemuksen jälkeen jää rypeämään synneissään ja luopuu kokonaan uskosta. Nyt Herra vastaa Pietarin sanoja käyttäen, että perillepääsy ei ole riippuvainen meidän voimistamme ja kyvyistämme

selvitä taistelussa. Herra itse lupaa varjella meidät lopulliseen pelastukseen asti omalla voimallaan. Hän tekee sen uskon kautta.

Nyt joku saattaa väittää vastaan: ”Siitä juuri on kysymys, että minulla ei ole tarpeeksi uskoa. Siksi pelkään menettäväni pelastukseni.” Näin ajattelevalla saattaa olla väärä käsitys siitä, mitä usko on. Usko ei ole meissä oleva ominaisuus, jota voisimme jotenkin pumpata itseemme lisää. Usko on itsensä uskomista toisen henkilön varaan ja sitä, että otamme vastaan lahjana sen avun ja voiman, jolla Jumala lupaa meitä pitää pelastuksessa. Usko katselee Jeesusta ja mitä suurempana ja mitä ihmeellisempänä se näkee Herran, sitä suuremmaksi luottamus Häneen kasvaa ja sitä halukkaammin haluamme ottaa vastaan Häneltä uuden armon Hänen suuresta laupeudestaan. Pelastusvarmuutemme ei ole meidän vaan Jeesuksen varassa.

Uskon kamppailu

Pietari on täysin tietoinen noista uskon taisteluista, joihin koetuksissamme joudumme ja siksi hän jatkaa:

Siksi te riemuitsette, vaikka nyt, jos on tarpeen, vähän aikaa joudutte murehtimaan monenlaisissa koettelemuksissa, jotta teidän uskonne havaittaisiin koetuksissa kestäväksi, paljon kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka sekin koetellaan tulesa, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (6-7)

Riemu pelastuksen varmuudesta ja murhe koettelemuksissa eivät sulje pois toisiaan. Molemmat ovat samanaikaisia. Koettelemuksissa Herra käsittelee meitä niin kuin kultaseppä kultaa:

Eräällä uskovalla naisella oli suuri suru. Hän meni kerran kultaseppän pajaan ja näki, miten kultaseppä otti kultapalan ja pani sen tuleen ja tarkkasi sen sulamista. Nainen seurasi hänen puuhiansa ja sanoi lopulta:

”Olet lohduttanut minua. Huomaan, ettet koskaan nostanut silmiäsi kullasta. Olen oppinut sen, että Taivaallinen Isäni tarkkailee minua eikä nosta katsettaan minusta pois, silloin kun olen ahdistuksen tulesa. Tämä on ensimmäinen asia, jonka opin. Mutta sano, mistä syystä sinä alinoma tarkkailet kultapalaa?”

”Sen tähden, etten halua jättää mitään epäpuhtautta kultapalaan enkä halua jättää sitä liian kauaksi aikaa tuleen, muuten se voi tulla turmelluksi.”

”Kiitos tästä toisesta opetuksesta”, sanoi nainen, ”olet palauttanut mieleesi 1. Kor. 10: 13 luvun. *Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen, hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.*’ Kiitos näistä opetuksista.”

”Älä pidä kiirettä”, sanoi kultaseppä, ”on vielä kolmas asia, josta voisit kysyä minulta.”

”En tullut ajatelleeksi, että olisi kolmatta asiaa.”

”Sinä et kysynyt minulta, milloin minun pitää ottaa pois tämä kultapala tulesta.”

”Haluatko kertoa sen minulle?” sanoi nainen.

”Et kysynyt, milloin kultapala on puhdistunut. Minä tiedän, milloin se on puhdistunut ja kirkas. Kun voin nähdä omat kasvopiirteeni kultapalassa, silloin se on valmis otettavaksi pois tulelta.”

Nainen puristi kultasepän kättä ja poistui.

Uskonkoetuksilla on selkeä päämäärä. Niiden kautta Herra kasvattaa meidän luottamustamme Häneen itseensä. Koettelemukset saattavat kyllä jatkua aina lopulliseen kirkkauteen pääsemiseen asti, mutta niiden kautta syntyy sellaista hyvää, josta Heprealaiskirje kertoo näin:

Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)

Loppupeleissä on kysymys siitä, että luottamuksemme Jeesukseen Kristukseen antaa Jumalalle kiitoksen ja kunnian. Mitä suuremmaksi uskomme kasvaa, sitä selvemmin näemme, että kaikki pelastuksessamme ja vaelluksessamme on lopulta pelkkää Jumalan armoa. Matkan alku, uudestisyntyminen, matkan jatko kiusattuna mutta Jumalan voimasta varjeltuna ja matkan loppu Kristuksen paluussa kirkkaudessaan on kokonaan Jumalan työtä. Jumala yksin saa kiitoksen ja kunnian Jeesuksen ilmestyessä kirkkaudessaan. Usko on elämistä Jumalan ihmeellisistä pelastustesteista ja kun perille pääsemme emme voi muuta kuin ylistää Herraa ja Hänen kirkkauttaan.

Paluu alkuun

Häntä te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattomalla ja kirkastuneella ilolla, sillä te saavutatte uskonne päämäärän, sielujen pelastuksen. (8-9)

Jeesus sanoi Tuomakselle: ”Koska näit minut, sinä uskot. Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.” (Joh. 20:29) Pietari oli toki yhdessä Tuomaksen kanssa ja sai nähdä ylösnousseen Jeesuksen. Mutta nyt hän kirjoitti niille autuaille, jotka eivät olleet nähneet Jeesusta, mutta silti uskoivat Häneen. Kaikkien koetusten keskellä heillä oli ilo ja riemu siitä, että he olivat saaneet pelastavan uskon Jumalan sanan voimasta, kun Pyhä Henki tuli heidän elämäänsä ja uudestisynnytti heidät. Samalla he suuntasivat katseensa ikuiseen perintöönsä. Sielun pelastus oli heidän ilonsa aihe niin kuin jokaisen, joka tänäänkin saa vaeltaa Herran omana.

Jumalan sanan tehtävä 1. Piet. 1:10-12, 23-25

10. Sitä pelastusta ovat profeetat etsineet ja tutkineet. He ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta

11. ja tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi todistaessaan edeltäpäin Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniasta.

*12. Heille ilmoitettiin, etteivät he palvelleet itseään vaan teitä sillä sanomalla, jonka nyt ovat kertoneet teille ne, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat julistaneet teille evankeliumia. Siihen enkelitkin haluavat katsah-
taa.*

23. Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta.

24. Sillä kaikki liha on kuin ruoho ja kaikki sen loisto kuin ruohon kukka. Ruoho kuihtuu ja kukka varisee,

25. mutta Herran sana pysyy iäti. Tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu.

Millainen Raamattu on?

Mikä Raamattu on? Millainen tehtävä Vanhalla testamentilla on? Keitä varten Vanha testamentti on kirjoitettu? Mikä on sen pääsanoma? Miten Raamattu on syntynyt? Millä tavalla Jumalan sana vaikuttaa? Mitä tarkoittaa, että Raamattu on elävä sana? Millainen on luonteeltaan Jumalan sana? Näihin kysymyksiin jakaa Pietari valoa kahdessa katkelmassa kirjeensä ensimmäistä lukua.

Raamattu on maailman rakastetuin ja vihatuin kirja. Se on myös maailman levinnein kirja, vaikka yhä on maita, joissa se on kielletty kirja. Samalla se kuitenkin on yksi maailman väärinymmärretyin kirja.

Mitä Raamattu merkitsee sinulle? Luetko sitä säännöllisesti? Ymmärrätkö myös lukemasi? Yksi parhaimmista ja selkeimmistä merkeistä siitä, että joku on tullut uskoon, on se, että hän alkaa aivan uudella tavalla ymmärtää Sanaa, se aukeaa hänelle. Hän saa kohdata Sanassa itse Herraan Jeesuksen.

Eräs lähettitoverini sanoi: ”Älä pidä saarnoja Raamatun sisällöstä vaan opeta ihmiset lukemaan Raamattua!” Raamatun lukeminen on hengellisen elämän ehto. Ilman läheistä yhteyttä Jeesukseen kristillisyyden voimatonta ja ilotonta, taakka. Pysymme lähellä Herraa Jumalan Sanaa tutkistellen ja rukoillen. Silloin uskonelämä muuttuu iloiseksi ja voitolliseksi jopa vaikeuksien jopa vainonkin keskellä.

Pelastuksen kirja

Usein kyselen suomalaisilta ja japanilaisilta: "Mikä on Raamatun nimi?" ja saan kysyviä katseita. Sana Raamattuhan ei ole oikeastaan nimi, vaan kirjan luonnehdinta. Japaniksi sen nimi on käännetty muotoon Pyhä Kirja niin kuin pohjimmiltaan suomenkielessäkin (Pyhä Raamattu, raamattu=kirja). Varsinainen nimi on kuitenkin Raamatun molempien osien nimien yhteinen osa eli Testamentti. Japanin kielellä osia nimitetään Vanhaksi ja Uudeksi liitoksi tai sopimukseksi. Nimensä mukaisesti Raamattu on testamenttimuotoinen sopimusasiakirja ihmisen ja Jumalan välillä. Sopimuksen on laatinut Jumala itse. Niin Vanhan kuin Uuden testamentinkin sanoma on pelastus, joka tapahtuu kokonaan Jumalan armon vaikuttamana ja se välitetään nyt meille evankeliumin sanassa. Pelastus on Jumalan tekemän liittosopimuksen perusteella yksipuolisesta armosta tapahtuva pääsy Jumalan lapseksi. Testamenttimuotoisen sopimusasiakirjan pani voimaan sen antajan kuolema. Vanhassa liitossa veriuhrin viittasi Jeesukseen, jonka kuolemalla testamentti tuli voimaan.

Sitä pelastusta ovat profeetat etsineet ja tutkineet. He ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta. (10)

Heprealaiskirje kuvaa testamenttiliittoa näin:

Kristus on siis uuden liiton välimies. Hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikaisista rikkomuksista, jotta kutsutut saisivat luvattun iankaikisen perinnön. Missä on testamentti, siinä on sen tekijän kuolema näytettävä toteen. Testamentti astuu voimaan vasta kuoleman jälkeen. Se ei milloinkaan ole voimassa tekijänsä eläessä. Sen tähden ei myöskään ensimmäistä liittoa vihitty ilman verta. Kun Mooses oli lukenut koko kansalle kaikki lain käskyt, hän otti sonnimullikoiden ja pukkien verta sekä vettä, helakanpunaista villaa ja iisopinkorren ja vihmoi sekä itse kirjan että koko kansan sanoen: "Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säättänyt." Samoin hän vihmoi verellä myös ilmestysmajan ja kaikki jumalanpalvelukseen kuuluvat esineet. Lain mukaan melkein kaikki puhdistetaan verellä, eikä anteeksiantoa ole ilman verenvuodatusta. On siis välttämätöntä puhdistaa taivaallisten kuvat tällä tavoin, mutta itse taivaalliset on puhdistettava paremmilla uhreilla kuin nämä. Siksi Kristus ei mennyt käsin tehtyyn pyhäkköön, joka on vain sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen ilmestyäkseen nyt Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme. (Hepr. 9:15-24)

Testamentin sisältö

Vanha testamentti valmisti Uutta, jonka sisältö voidaan tiivistää näin:

Ensiksikin Jeesus antaa siinä erittäin perusteellisen luettelon synnistä ja synneistä. Siinä ovat ylpeys, epäusko, kateus, viha, mustasukkaisuus, rahanhimo, ihmispelko, varkaus, ahneus, petos, haureus, aviorikos, epäjumalanpalvelus, puoluemieli, ryhmäitsekkyys, väkivaltaisuus, valehtelu, murha, välinpitämättömyys, itserakkaus, kerskailu, halveksunta, hyvän laiminlyönnit, pahanpuhe, syrjintä, kiittämättömyys,

nurina, kapinamieli, teeskentely, ilveily, kunnianhimo, epätoivo, itsesääli, katkeruus, juoppous, turhamaisuus, tottelemattomuus, veropetokset jne.

Lista on todella pitkä. Kaikki ne ovat syntejä ei vain ihmisiä vastaan, vaan ennen kaikkea Jumalaa vastaa. Sitten Jeesus sanoo, että Hän ottaa koko vastuun noista synneistä ja ne tehneiden ihmisten koko syntisyydestä ja menee heidän sijastaan kuolemaan ja Jumalan pyhän vihan alaisena Jumalan hyljättäväksi. Hän maksaa ne kuolemallaan. Hän ottaa niiden rangaistuksen kärsittäväkseen loppuun asti.

Testamentin toisessa osassa Hän taas jatkaa: "Minä annan koko omaisuuteni jälkeen jääville, joiden synnit vien ristille. He saavat kaiken, mitä minulla on, niin saavat jopa minut itseni. He saavat Jumalan lapseuteni, pyhyyteni, vanhurskauteni, kirkkauteni, taivaan, rakkauteni, iloni, toivoni, Isäni, Pyhän Henkeni, iankaikkisen elämäni, Sanani, vallan julistaa synnit anteeksi, vallan parantaa ja ajaa ulos riivajia, armolahjat, läsnäoloni, kärsivällisyyteni, kiittolisuuteni, elämän, ylösnousemuksen, rukousten kuulemisen, tehtävän jne." Ja lista jatkuu vielä pitkään.

Voimassa oleva asiakirja

Tämä testamentti tuli voimaan noin 1990 vuotta sitten ja on yhä voimassa. Tuon testamentin sisältö on nyt meille kouriintuntuvasti tarjolla armovälineiden Jumalan Sanan, Raamatun, kasteen ja ehtoollisen kautta. Jos ja kun testamentti koskee uskovaa kristittyä, niin siinä on muuttumaton perusta hänen pelastuksensa varmuudelle. Niin kauan kuin testamentti on voimassa, hän on sopimussuhteessa Jeesuksen kautta Isään. Jos siis tuo sopimus on voimassa häneen nähden, hän voi olla turvassa. Hän ei todellakaan joudu kadotustuomion alaiseksi. Kristuksessa Jeesuksessa olo on tuon testamentin nojalla voimassa olevaa Jumalan lapseutta.

Pietari vakuuttaa, että testamentti on ikuisesti voimassa ja se on suunnaton ilosanoma jokaiselle, joka uskossa turvaa Herran solmimaan liittoon:

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta. Sillä kaikki liha on kuin ruoho ja kaikki sen loisto kuin ruohon kukka. Ruoho kuihtuu ja kukka varisee, mutta Herran sana pysyy iäti. Tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu. (23-25)

Keitä varten?

Testamentin voimaan tulon sinetöi Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus pääsiäisenä. Mutta keitä tuo testamentti koskee? Saadaksesi tavanomaisella testamentilla omaksesi sen, mitä sinulle on luvattu, sinun tulee siirtää testamentattu omaisuus, omiin nimiisi. Sitä varten sinun tulee todistaa henkilöllisyytesi ja suorittaa lainhuudatus.

Jeesuksen testamentti koskee kaikkia niitä, jotka tunnustavat omikseen ne synnit, jotka Jeesus kantoi Golgatan ristillä. Pelastukseen riittää siis se, että ihminen todis-

ta henkilöllisyytensä Jeesukselle tunnustamalla, että juuri hän on niin syntinen ja kadotustuomion ansaitseva, kuin Raamattu osoittaa. Niin tekevä saa pysyväksi omaisuudekseen kaiken sen, minkä Jeesuksen testamentti lupaa. Hän ei saa vain osaa siitä, vaan aivan kaiken.

Tuon synnin tunnustuksen ja Testamentin lupauksen vastaanottamisen vaikuttaa Herra itse tuon saman Jumalan sanan välityksellä, kun Pyhä Henki kirkastaa Raamattua lukevalle tai evankeliumin julistusta kuulevalle antaa uskon lahjan. Silloin tapahtuu uudestisyntyminen, jossa ihminen saa uskon lahjan, kaikki syntinsä anteeksi, Jumalan lapseuden ja Pyhän Hengen elämän osakseen. Jumala julistaa hänet vanhurskaaksi eli itselleen kelpaavaksi, täysin synnittömäksi Jeesuksen täydellisen elämän ja uhrikuoleman perusteella.

Sana

Ihmisen sana tai puhe on tahdon ja yhteyden välittävä silta. Se on väline, jolla luottamussuhde ihmisten välillä syntyy. Luottamus on ihmisen vastaanottamista sen sanan välityksellä, jota hän puhuu. Toki sanan synnyttämän luottamuksen voi tuhota käyttäytymällä tavalla, joka on ristiriidassa sanojen kanssa. Vastaavasti Jumalan sana on yhteyden välittäjä ja uskon synnyttäjä.

Usko ei synny siten, että otamme Raamatun, luemme ja tutkimme sitä ja teemme sitten johtopäätöksen: ”Kyllä tämä on Jumalan sanaa”. Niin tehdessämme uskomme vain omiin päätelmiimme. Raamattu on Jumalan sanaa riippumatta siitä uskomme me sen sellaiseksi vai emme.

Onhan paljon ihmisiä, jotka pitävät Raamattua satukirjana. On toisia, jotka pitävät sitä inhimillisenä dokumenttina uskonnollisista kokemuksista. Edelleen on niitä, jotka ajattelevat, että kyllä siihen sisältyy jonkinmoista Jumalan sanaakin, vaikka se onkin sekoittuneena inhimillisiin ajatuksiin. Sitten on tietenkin niitä, jotka pitävä sitä alusta loppuun, kokonaan Jumalan virheettömänä puheena. Mutta Raamattu väittää olevansa Jumalan sana aivan riippumatta siitä, uskotaanko se sellaiseksi vai ei.

Mikä Raamattu on?

Raamattu on Jumalan sanaa, Jumalan puhetta meille. Se on Jumalan antama väline, jonka kautta nyt Jumala puhuu ja jota Pyhä Henki käyttää välineenään synnyttäessään yhteyden ihmisen ja Jumalan välille. Se on Jumalan rakkauskirje meille. Se kertoo Jumalan halusta olla yhteydessä ihmisten kanssa sen jälkeenkin, kun ihmiset juoksivat synnissä pois Hänen luotaan.

Raamattu on Jumalan ilmoituksen väline. Vaikka sen kirjoittajat olivat syntisiä ihmisiä, Pyhän Hengen vaikutuksesta Raamatusta tuli kirja, joka on täysin totta, täysin luotettava ja erehtymätön: Koko Raamattu on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta. Raamattu on ihme samalla tavalla kuin apostolien käsien kautta tapahtuneet parantamishmeit. Vaikka Jumala toimi heidän itsessään syntisten, mutta Kristuk-

sen vanhurskauteen puettujen kautta heidän persoonallisuuttaan sivuuttamatta, tuloksena oli täydellinen ihme. Sen varsinainen tekijä on Jumala itse.

Toisessa kirjeessään Pietari korostaa:

Ennen kaikkea teidän tulee tietää, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta. (2. Piet. 1:20-21)

Jeesus itse vahvistaa Vanhan testamentin arvovaltaa seuraavasti: *"Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan. En minä ole tullut kumoamaan vaan täyttämään. Totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennen kuin kaikki on tapahtunut. Joka siis jättää pois yhdenkin näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavoin opettaa ihmisiä, sitä kutsutaan pienimmäksi taivasten valtakunnassa. Mutta joka noudattaa ja opettaa näitä käskyjä, sitä kutsutaan suureksi taivasten valtakunnassa."* (Matt. 5:17-19)

Oman puheensa ja tekonsa Jeesus ilmoitti taas olevan Isältä saatua: *"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka annoit minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät minulle, ja he ovat noudattaneet sinun sanaasi. Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet antanut minulle, on sinulta, sillä minä olen antanut heille ne sanat, jotka sinä annoit minulle. He ovat ottaneet ne vastaan ja tietävät varmasti, että minä olen lähtenyt sinun luotasi, ja uskovat, että sinä olet minut lähettänyt."* (Joh. 17:6-8)

Vastaavasti Pietari toisessa kirjeessään vahvistaa Paavalin kirjoittamat kirjeet Jumalan sanaksi vertaamalla niitä Vanhan testamentin kirjoituksiin: *Lukekaa Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, niin kuin myös rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan teille kirjoittanut. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Tosin noissa kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaaat vääristelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksi. (2. Piet. 3:15-16)*

Jumalan sanan vääristeleminen on hengenvaarallista. Ilmestyskirjassa vakuutetaan asia, joka koskee ei vain sitä vaan myös kaikkea muuta Uudessa testamentissa: *Minä todistan jokaiselle, joka kuulee tämän kirjan profetian sanat: Jos joku panee niihin jotakin lisää, panee Jumala hänen päälleen ne vitsaukset, jotka on kirjoitettu tähän kirjaan. Jos joku ottaa jotakin pois tämän profetian kirjan sanoista, ottaa Jumala häneltä pois sen osan, joka hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu. (Ilm. 22:18-19)*

Vakuuttuminen Raamatun auktoriteetista

Jumalan sanan yläpuolelle asettuminen on nousua kapinaan itse Jumalaa vastaan. Raamatussa on monenlaisia tyyliämuotoja ja kirjallisuuslajeja kuten historian kerrontaa, runoutta, profetioita, kirjeitä ja ilmestyksiä. Se on yhtenäinen kokonaisuus, vaikka se on kirjoitettu 1500 vuoden aikana ja kirjoittajia on ollut kymmeniä. Sen punainen lanka voidaan tiivistää sanoihin: luominen, lankeemus, lupaus pelastuksesta, lunastus ja kirkastuminen.

Sen perusteella, mitä Raamattu todistaa itsestään, meidän tulee tunnustautua sen auktoriteettiin ja lähestyä sitä kunnioittavasti ja vakavasti. Se, joka lähestyy muulla tavalla, ei voi koskaan ymmärtää sitä eikä liioin saada sen lupaamia siunauksia.

Kun maailmassa on lukuista joukko uskontoja, jotka väittävät niiden pyhien kirjoitusten olevan totuus, on luonnollista kysyä, miten ihminen voi tulla vakuuttuneeksi siitä, että Raamattu on todellakin totuus ja Jumalan sana. Vakuuttumiseen tarvitaan ensiksikin se, että aletaan lukea sitä avoimella mielellä. Raamatun sanoma itsessään vakuuttaa lukijansa totuudellisuudellaan.

Toiseksi Raamatun auktoriteettia on mahdollista testata noudattamalla Jeesuksen antamaa ohjetta: *”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani.”* (Joh. 7:17) Pelkkä älyllinen uteliaisuus tai tiedollinen ymmärtäminen ei vielä riitä. Noudattamalla Raamatun sanaa ihminen joutuu kohtaamaan oman syntisyytensä, kyvyttömyytensä muuttua kelpvaksi Jumalan edessä. Siinä tilassa hän voi myös huutaa Jeesusta avuksi, elämänsä Pelastajaksi. Niin tehdessään hän tulee huomaamaan, että Jeesus pitää sanansa ja pelastaa hänet.

Voimme vakuuttua Raamatun sanan totuudesta sen perusteella, että Sana osuu omaantuntoomme ja hirvittäväällä totuudellisuudellaan paljastaa totuuden meistä. Raamattu itse vakuuttaa meidät, paljastaa meidät ja osoittaa, että emme ole vain heikkoja tahdoltamme ja ailahtelevia tunteiltamme vaan myös sen, että ajattelumekkin on synnin turmelema ja pimeä. Jumalan sanan valo paljastaa meissä olevat pimeyden kätköt ja osoittautuu totuudeksi. Raamattu ei tarvitse puolustelua. Riittää se, että ”päästämme leijonan irti” eli annamme Sanan osua sydämiimme.

Sanan torjuminen

Ihmisen on kyllä mahdollista torjua Jumalan sana luotaan, niin kuin hänen voi torjua myös toisen ihmisen rakkauden ja lähestymisen. Niin tehdessämme saatamme menettää parhaan, mitä ihmissuhde voi elämäämme antaa. Raamatun sanassa on voima pelastaa ihminen, synnyttää hänet uudesti, muuttaa hänet ja tehdä hänet vapaaksi. Kysymys on samasta Jumalasta, joka sanallaan loi koko universumin, maan ja taivaan.

Jumalan sanan kanssa meillä on kaksi suurta vaaraa. Ensimmäinen on niin sanottu liberaalin teologian harha, joka juontaa syntisyydestämme. Luonnossamme on uskovallakin aina sellaista, mikä on ristiriidassa Sanan kanssa. Älyllinen ylpeytemme nostaa meidät helposti Sanan yläpuolelle. Se väittää osista Raamattua, että ne ovat vanhanaikaisia, eivät kuulu meidän kulttuuriimme ja ovat ristiriidassa tieteen kanssa. Joitakin kohtia pidämme ehkä liian julmina ja sopimattomina ”jumalakuvaamme”. Mutta Raamatun valikoiva lukeminen johtaa siihen, että Jumalan sana itse asiassa torjutaan ja siksi se menettää voimansa elämässämme. Meistä tulee kompromissikristittyjä. Ytimeltään tässä asenteessa on kysymys ylpeydestä ja sokeudesta omille ennakkoluuloillemme.

Toinen vaara on niin sanottu hurmahenkinen harha. Sen valtaan joutuneet kyllä haluavat elää kokonaisesti Raamatun mukaan, mutta niin tehdessäänkin he etsivät hengellisiä kokemuksia, joita tavoitellaan muun muassa profetioiden kautta. Salakavalasti heillä on kiusaus asettaa kokemuksensa Raamatun yläpuolelle eli joutua hengellisen ylpeyden valtaan. Mutta seurauksena usein on lankeemuksia, sillä Jumala ei anna kunniaansa ihmisille.

Oikea asenne Raamatun edessä on nöyryys ja jatkuva taipuminen parannuksen synneistä, jotka Sana paljastaa. Lisäksi tarvitaan kuuliaisuutta Sanalle silloinkin, kun emme ymmärrä sitä, johtuen omista rajoituksistamme. Suuri vaara on lukea Raamattuun sellaista, mitä siihen ei ole kirjoitettu. Silloin pyrimme ehkä huomaamattamme Raamattua käyttäen hankkimaan jumalallisen auktoriteetin omille väärille ajatuksillemme.

Millä tavalla Raamattua tulee lukea?

- Lue Sanaa joka aamu ja ilta! Raamattu on elämän leipää ja sitä on saatava joka päivä samoin kuin luonnollistakin ruokaa. Lue sitä järjestelmällisesti ja asiayhteyksissään.
- Lue ja usko eli omista itsellesi sana sellaisena kuin se on kirjoitettu ilman selittelyjä!
- Tee niin kuin on kirjoitettu!
- Saat silloin ne siunaukset, jotka on kirjoitettu.
- Kerro sitten muille, mitä olet lukenut ja mitä siunauksia olet saanut!

Vaikka Raamattua lukiessa tulee vastaan yhtä ja toista vaikeatajuista, pelastuksen ja uskossa vaeltamisen peruskysymyksissä se on riittävän selkeä, ymmärrettävä ja riittävä. Toisaalta sen sanoma on niin syvä, että sen tutkimiseen ei riitä ihmiselämän pituus. Syvempään ymmärrykseen pääsemisessä auttavat eri käännosten vertailu, raamattupiireissä yhdessä opiskelu, selitysteokset, raamattukurssit, joita voi käydä etänä tai raamattukouluissa. Tärkeiden Raamatun kohtien alleviivaaminen ja muistiinpanojen teko voi helpottaa syventymistä Sanaan.

Raamattu avaa meille ennen kaikkea Jumalan ja Kristuksen teot, joten tärkein kysymys sitä lukiessa on: ”Millainen olet Sinä Herra ja Vapahtajani? Avaa minulle sydä-

mesi!” Vasta sen jälkeen kannattaa kysyä, mitä Jumala haluaisi minun tänään tekevän ja mistä Herra haluaa minun tekevän parannuksen. Kannattaa kiinnittää huomio lupauksiin, jotka Herra antaa Sanassaan.

Vääriä lukutapoja

- Raamatun jakeita ei tulisi lukea erillisinä vaan tekstiyhteydessään. Jos pompitaan paikasta toiseen yhdistellen irrallisia jakeita, saadaan aikaan esimerkiksi lause: ”Juudas meni ja hirttäytyi...mene ja tee sinä samoin.” Monet harhaopit perustavat Raamatun opetuksensa juuri yhteydestään irrotettujen jakeiden väärään yhdistelyyn.
- Vaarallista on lukea omia mieliajatuksiaan Raamatun sisään.
- Raamatusta ei pidä poimia vain miellyttäviä kohtia sivuuttaen tai hyljäten muut kohdat.
- Väärin on myös typistää Raamatun sanomaa esimerkiksi moraaliopiksi tai hylkäämällä sen opetukset ihmeistä, kadotuksesta ja synnistä.
- Raamatusta on paljon meidän ymmärryksemme ylittävää kuten kolminaisuusoppi ja Kristuksen inhimillinen ja jumalallinen luonto. Niiden järkiperäinen selittely ei auta mitään. Ne saa ottaa vastaan sellaisinaan uskossa kiitollisena.

Vaikeudet ja epäilyt

Raamattuun on halki vuosisatojen kohdistettu monia hyökkäyksiä. Sen tekstien luotettavuus on asetettu kyseenalaiseksi ja siten pyritty heikentämään siinä kerrottujen tapahtumien historiallista luotettavuutta. Kerta toisensa jälkeen on kuitenkin voitu osoittaa, että mitään antiikin ajan historiallista tapahtumaa ei ole dokumentoitu niin usealla ja vanhalla käsikirjoituksella kuin Uutta testamenttia. Ellei sen todistusta voida pitää luotettavana, niin mitään muutakaan historiallista dokumenttia siltä ajalta ei voi pitää totena.

Usein tänä päivänä asetetaan tie ja Raamattu toisiaan vastaan, vaikka länsimaisen tieteen teki mahdolliseksi nimenomaan Raamatun maailmankuva, jonka mukaan ihmiselle annettiin tehtävä tutkia Jumalan luomakuntaa. Tie ja Raamattu eivät ole ristiriidassa vaan naturalistis-materialistinen maailmankuva, johon monet tämän päivän tieteen harjoittajat uskovat, on ristiriidassa Raamatun maailmankuvan välillä. Vastakkain ei ole tie ja Raamattu vaan ateismi ja usko Jumalaan.

Tieteen havainnot ja niiden merkitys selitetään yleensä niistä perususkomuksista käsin, jotka ihmisillä on. Vastakkain on siis ateistinen käsitys ja luomisusko. Edellinen väittää, että sattumalta tapahtuneesta alkuräjähdyksestä alkoi sattumien seurauksena kehittyä universumi, joka kehittyi satunnaisen evoluution tuloksena vuosi miljardien aikana aina ihmiseen asti. Jälkimmäinen lähtee siitä, että Jumalan luomisaktissa syntyi selkeästi suunniteltu universumi ja elämä kaikkine lajeineen. Molemmat käsitykset perustuvat perususkomuksiin, joita ei tieteellisesti voi tutkia. Uskomusten selitysvoimaa voidaan kuitenkin verrata toisiinsa.

Universumin syntymään itsestään, ei mistään, tarvitaan erittäin vahva usko verrattuna siihen, että tunnustetaan iankaikkisen Jumalan olemassaolo ja Hänen suorittamansa luomisteot. Ateismi rakentaa hyvin pitkälle uskomuksensa evoluutioteorian varaan, mutta viime aikoina havainnot ovat laajasti asettaneet sen kyseenalaiseksi monissa tiedemiespiireissä. Suuri osa havainnoista on verrattomasti helpommin seliitettävissä luomiskäsityksen ja raamatullisen maailmankuvan kuin naturalistis-ateistisesta näkökulmasta.

Raamatun oikea ymmärtäminen

Raamatun ymmärtämiseksi on tärkeää ymmärtää sen punainen lanka, sen ydin ja keskus. Jumala loi hyvän maan ja taivaan, mutta siitä huolehtimaan asetettu ihminen nousi kapinaan Luojaansa vastaan. Synti erotti ihmisen Jumalan yhteydestä. Se särki myös ihmisten keskinäiset suhteet ja turmeli ihmisen tavan hyödyntää luontoa varjelen sijasta riistoksi.

Jumala ei kuitenkaan hylännyt luomaansa ihmistä, vaan valmisti omassa Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa pelastuksen. Raamatun keskus on Kristus ja Hänen pelastustekonsa, jotka Vanha testamentti ennusti ja Uusi testamentti kuvasi.

... (Profeetat ovat) tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi todistaessaan edeltäpäin Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista. (11)

Niin Vanhan testamentin historialliset kuin profeetalliset kirjoitukset keskittyvät Kristukseen, tosin vielä odotuksena, kun me saamme katsella Uudesta testamentista noiden profetioiden täyttymystä Jeesuksessa. Kirjoittaessaan tätä Pietarilla oli varmasti mielessään oma helluntaisaarnansa, jossa hän lainasi nimenomaan Vanhaa testamenttia osoittaakseen, mitä Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa tapahtui. Hän totesi silloin, että kuningas Daavid oli profeetta, joka kertoi etukäteen Jeesuksen kärsimyksestä ja ylösnousemuksesta:

Israelin miehet, kuulkaa nämä sanat! Jeesus Nasaretilainen oli mies, josta Jumala todisti teille voimateoilla, ihmeillä ja merkeillä, joita Jumala teki hänen kauttaan teidän keskuudessanne, niin kuin itse tiedätte. Hänet Jumala antoi teidän käsiinne edeltäpäin tekemänsä päätöksen ja ennaltatietämisensä mukaisesti, ja hänet te laista tietämättömien miesten käten kautta naulitsitte ristiin ja tapoitte. Mutta Jumala herätti hänet ja päästi hänet kuoleman tuskista. Eihän ollut edes mahdollista, että kuolema olisi voinut pitää häntä vlassaan, sillä Daavid sanoo hänestä: 'Minä näen alati edessäni Herran. Hän on minun oikealla puolellani-, etten horjahtaisi. Sen tähden minun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, myös ruumiini on lepäävä toivossa, sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta. Sinä olet ilmoittanut minulle elämän tiet ja täytät minut ilolla kasvojesi edessä.' Miehet, veljet! Kantaisästämme Daavidista voin teille varmasti sanoa, että hän on kuollut ja että hänet on haudattu. Onhan hänen hautansa meidän keskellämme

vielä tänäkin päivänä. Mutta koska Daavid oli profeetta ja tiesi, että Jumala oli valalla vannonen luvannut asettaa hänen kupeittensa hedelmän hänen valtaistuimelleen, hän ennalta nähden puhui Kristuksen ylösnousemuksesta ja sanoi, että Kristusta ei hylätä tuonelaan eikä hänen ruumiinsa maadu. Tämän Jeesuksen on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme. (Ap.t. 2:22-32)

Laki ja evankeliumi

Toinen tärkeä periaate on kyetä erottamaan toisistaan laki ja evankeliumi. Edellinen sisältää Jumalan vaatimuksen ihmiselle, joka voidaan tiivistää muotoon: ”Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Laki kuvaa, millaista on rakkaus. Laki osoittaa, että ihminen on syntinen eikä kykene eikä edes tahdo noudattaa lakia ja rakastaa. Evankeliumi taas on hyvä sanoma siitä, mitä Jumala teki pelastaakseen synteihinsä kuolleen ihmisen. Hän lähetti oman Poikansa täyttämään lain syntisten ihmisten puolesta ja ottamaan kantaakseen heidän sijastaan syntien rangaistuksen Golgatan ristillä. Uskomalla ja turvaamalla Jeesukseen ihminen pelastuu ja pääsee takaisin Jumalan yhteyteen. Laki kertoo Jumalan vaatimuksen, evankeliumi julistaa sen, että Jeesus täytti lain meidän sijastamme ja lahjoittaa meille sen, mitä laki vaatii.

Raamatun tulkinta

Raamatun oikea tulkinta lähtee liikkeelle siitä, että selkeät kohdat otetaan vastaan sellaisenaan ja vaikeammin ymmärrettävät kohdat selitetään selkeästi ymmärretyillä. Raamattu on Pyhän Hengen synnyttämä ja siksi sitä ei syvimmiltään voi ymmärtää kukaan, joka ei ole saanut Pyhää Henkeä eli tullut henkilökohtaisesti tuntemaan Jeesuksen kääntymällä Hänen puoleensa, tunnustamalla syntinsä ja pyytämällä niitä anteeksi Jeesuksen Golgatalla suorittaman sovitustyön tähden. Herran näin kohdanneen ja Hänelle tiensä uskoneelle Raamattu alkaa avautua Jumalan henkilökohtaisena puheena myös juuri hänelle itselleen. Sillä tavalla Raamattua tutkiva ei asetu sen yläpuolelle, vaan antaa Herran sanan tutkia itseään ja asettuu sen alle kuuliaiseksi.

Heille ilmoitettiin, etteivät he palvelleet itseään vaan teitä sillä sanomalla, jonka nyt ovat kertoneet teille ne, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat julistaneet teille evankeliumia. Siihen enkelitkin haluavat katsahtaa. (12)

Vanha testamenttikin on tarkoitettu meille uuden liiton ihmisille. Se on samoin kuin Uuden testamentin evankeliumi annettu meille taivaasta. Evankeliumi uskova saa katsella Raamatussa Kristusta ja riemuita Hänen pelastusteoistaan samalla tavalla kuin enkelitkin, jotka taivaassa ylistävät Herraa, kun maan päällä syntinen kääntyy Jeesuksen puoleen saa maistaa pelastuksen armoa.

Tee siis näin!

Lue Raamattua avoimella, rehellisellä sydämellä. Et ehkä ymmärrä kaikkea, mutta tee sen mukaan, minkä ymmärrät. Niin saat kokea, että Herra on sanansa takana.

Pääset tajuamaan, että Raamattu on Jumalan sana, se on totinen, ehdoton ja muuttumaton totuus.

Olkaa pyhät! 1. Piet. 1:13-22

13. *Vyöttäkää siis mielenne ja olkaa raittiita. Pankaa täysi toivonne siihen armon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä.*
14. *Olkaa niin kuin kuuliaisat lapset älkääkä mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte.*
15. *Tulkaa sen sijaan kaikessa vaelluksessanne pyhiksi, niin kuin teidän kutsujannekin on pyhä.*
16. *Onhan kirjoitettu: "Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä."*
17. *Jos te siis Isänänne huudatte avuksi häntä, joka henkilöön katsomatta tuomitsee jokaisen hänen tekojensa mukaan, niin vaeltakaa jumalapelossa tämä muukalaisuutenne aika.*
18. *Tiedättehän, että teitä ei ole lunastettu isiltä perimästänne turhasta vaelluksesta katoavilla aarteilla, hopealla tai kullalla,*
19. *vaan Kristuksen, kuin virheettömän ja tahrattoman Karitsan, kalliilla verellä.*
20. *Hänet oli kyllä ennalta tunnettu jo ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä aikoina hänet on tuotu julki teitä varten.*
21. *Hänen kauttaan te uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne ja toivonne on Jumalassa.*
22. *Puhdistakaa sielunne totuudelle kuuliaisina vilpittömään veljesrakkauteen ja rakastakaa toisianne kestävästi, puhtaasta sydäimestä.*

Teemat

Mikä motivoi uskovan vaellusta? Mihin se tähtää? Millainen on uskovan toivo? Millaisella hinnalla uskova on ostettu vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta totuuden, rakkauden ja elämän valtakuntaan? Mitä on pyhyys? Mitä on jumalanelko? Mikä on evankeliumin keskus? Mistä nousee veljesrakkaus ja miten se ilmenee? Muun muassa näitä teemoja sivuaa rikas ja tiivistetty jaksomme Pietarin opetusta.

Toivo

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyävästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryyssyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet olivat yhtä lukuun ottamatta poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi toivo. Kun häneltä sitten kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti tauluaan seuraavaan tapaan. Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyävässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettyinä ja kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydä-

mensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Ja siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa. Tai-teilija liitti uskon ja toivon yhteen niin kuin Pietarikin jakeessa 21: ... *teidän uskonne ja toivonne on Jumalassa.*

Jeesuksen tullessaan tuova armo – toivon syy

Luvun alkupuolella Pietari kuvasi kristityn toivoa sen lopullisesta sisällöstä käsin, kun Kristuksen sovitustyön perusteella uudestisyntynyt pääsee omistamaan koko taivaallisen perinnön yhdessä Jeesuksen kanssa kirkkaudessa. Nyt Pietari tuo asian hiukan lähemmäksi meitä ja pelkojamme, kun hän kirjoittaa:

Vyöttäkää siis mielenne ja olkaa raittiita. Pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. (13)

Moninaisissa kiusauksissa ja taisteluissa uskovon on vaara menettää näky lopullisesta kirkkauden perinnöstään. Monien lankeemusten ja kompuroinnin keskellä hän saattaa alkaa myös pelätä, että Jeesuksen toinen tulo saattaa yllättää hänet erittäin huonossa hengellisessä "hapessa".

Siksi Pietari nyt korostaa, että yhtä vähän kuin pelastumisemme perustui meidän omaan vaellukseemme ja hyvään elämäämme vaan se tapahtui sulasta Jumalan armosta Kristuksen sovituksen tähden, yhtä vähän se, mitä saamme osaksemme Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä, perustuu hyvään vaellukseemme uskovina – tiedämmehän vallan mainiosti, että vaellustamme tahraa jatkuvasti synti ja tarvitsemme kaiken aikaa uutta puhdistavaa armoa. Omilleen Jeesus antaa tullessaan entistäkin suuremman armon. Pelastus on armoa, vaellus on kulkua armon varassa ja Jeesuksen paluu on täydellisen armon ilmentymä.

Tämän tosiasian mielessä pitäminen on äärimmäisen tärkeää. Mielen vyöttäminen tarkoittaa sitä, että joka tilanteessa pidämme ajattelumme kurissa niin, ettemme unohda Jeesuksen valmistaman pelastusarmomme suuruutta, että saamme olla pysyvästi ja muuttumattomasti Jumalan vanhurskauttamina eli Hänelle kelpaavina, Hänen lapsinaan, myös silloin kun kärsimme monia ahdistuksia tai kun rämmimme lankeemuksen suossa. Silloinkin on ajatukset raittiilla tavalla uskallettava suunnata Jumala armon täydelliseen riittävyteen sekä nyt että myös Jeesuksen paluun hetkellä. Ajattele itsestäsi oikein: "Olet armosta Jumalan lapsi!" Jeesus kohtelee sinua sellaisena myös silloin, kun Hän saapuu kirkkaudessaan.

Kuuliaiset lapset

Armossa eläminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että saisimme vapaasti harjoittaa synnejä, koska kuitenkin kaiken saa anteeksi. Joka niin ajattelee kääntää armon irstau-

deksi. Niin ajatteleva ei yksinkertaisesti ole tajunnut synnin hirvittävää vakavuutta ja miten pahuus loukkaa ja murehuttaa rakastavaa taivaallista Isäämme. Armahdettu haluaa siksi koko sydämeästään elää Isän tahdon mukaan, mutta ei siksi että pelastuisi vaan siksi, että on jo pelastunut ja saanut syntinsä anteeksi:

Olkaa niin kuin kuuliaisat lapset älkääkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte. Tulkaa sen sijaan kaikessa vaelluksessanne pyhiksi, niin kuin teidän kutsujannekin on pyhä. (14-15)

Pietari on realistisi siinä, että hän tiedostaa uskovissa asuvan syntyisen luonnon jatkuvasti pyrkivän herättämään Herran omissa kaikenlaisia himoja. Niitä voivat olla seksuaaliset himot, kunnian himo, rahan ja tavarahan himo jne. Ennen uskoon tuloa kuvittelimme, että himojen mukaan eläminen on sitä oikeata vapautta, jossa saa toteuttaa itseään. Todellisuudessa se oli himojen ja synnin orjuutta. Mutta nyt kun Kristuksen Golgatan uhrin tähden kaikki synnit on saatu anteeksi ja eletään armon alla, tarvitaan tietoista sanoutumista irti yhä lihassamme vaikuttavista himoista. Pyhä Henki kykenee kuolettamaan synnillisiä himoja Herran omissa. Mutta Hän haluaa tehdä vielä enemmän. Hän haluaa viedä meidät myönteiseen pyhyyteen eli vaellukseen, jossa loistaa Jumalan puhtautta ja rakkautta. Ne vaikuttaa Pyhä Henki sitä mukaan, kuin taivutamme tahtomme kuuliaiseksi Jumalan sanan lupauksille ja kehotuksille.

Pietari korostaa kuitenkin, että myönteistä pyhyyttä ei voi eikä saa koskaan erottaa itse pyhyiden lähteestä eli Herrasta, joka on kutsunut meidät pelastukseen. Vain siten, että joka hetki kuljemme yhtä matkaa Jeesuksen kanssa voimme kantaa Pyhän Hengen hedelmää elämässämme. Uskovilla on nimittäin aina suuri kiusaus ottaa oma uskon vaellus ikään kuin omiin käsiinsä, ikään kuin erillään Jeesuksesta voisi vaeltaa kristittynä. Jeesus varoittikin tästä asiasta opetuslapsiaan näin:

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei itsestään voi kantaa hedelmää, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään. (Joh. 15:4-5)

Joku on joskus sanonut, että lause ”ilman minua te ette voi tehdä mitään” on sana, jota uskovat kaikkein vähiten Raamatussa uskovat. Niin paljon meissä löytyy oma-voimaisuutta ja yritystä elää hyvin ilman Jumalan armon vaikutusta. Vain Kutsujan seurassa vaellus onnistuu ja syntyy myönteistä puhdasta ja pyhää elämää.

Olkaa pyhät!

Onhan kirjoitettu: ”Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.” 16.

Vaikka edellisessä jakeessa annettiin kehoitus tulla pyhäksi vaelluksessamme, niin nyt sitä perustellaan sanoilla ”*Olkaa pyhät, koska Herra Jeesus itse on pyhä.*” On eri asia olla pyhä kuin tulla pyhäksi. Tietysti joku voi sanoa, että eihän siinä ole mitään

eroa. Todellisuudessa siinä on suuri ero. Vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen perusteella jokaiselle Jumalan lapselle on lahjoitettu Jeesuksen Kristuksen täydellinen pyhyys, Hänen synnitön ja täynnä rakkautta eletty elämä meidän hyväksemme. Pelastuksessa emme saaneet vain syntejämme anteeksi vaan myös Kristuksen koko pyhyiden puvuksemme. Jeesus itse kertoi sen ylimmäispapillisessa rukouksessaan näin:

"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa." (Joh. 17:19)

Kehotus "olkaa pyhät" tarkoittaa nyt sitä, että koska olemme saaneet pukea päällemme Kristuksen koko pyhyiden ja olemme siksi pyhät, meidän tulee tehdä tästä pyhydestä johtopäätökset vaellukseemme nähden eli tulla myös käytännön elämässämme pyhiksi. Uskovan pyhitys on Kristuksen pyhydestä ammentamista, Hänen armonsa vaikuttamaa puhdasta elämää. Siinä Herra käyttää välineenään omaa sanaansa, sen totuutta. Jeesus rukoili omiensa puolesta myös näin:

"Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus." (Joh. 17:17).

Miten pyhitys tapahtuu?

Pyhityksen väline on totuus, Jumalan sana. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät aina henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Pyhityksessä tarpeemme ei ole voima, vaan valo, opetus ja tieto. Saatana kyllä väittää: "Tarvitset voimaa" Se haluaa pitää meitä tietämättömänä totuudesta. Kristuksen voima on jo uskovassa, sillä Pyhä Henki asuu pelastetussa. Pyhityksen este on siinä, että pidämme härkämäisesti kiinni omista ajatuksistamme, emmekä ota vastaan Uuden testamentin todistusta: *"Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme ja ymmärrämme, sen voiman mukaan, mikä meissä vaikuttaa." (Ef. 3:20)*

Tarvitsemme sellaista Uuden testamentin totuuden ymmärtämistä, että tahtomme taipuu iloisesti totuuteen. Vasta silloin saamme voiton synnistä. Kun näet Sanasta Herran pyhyiden, tajuat, että sinunkin on tultava pyhäksi. Pakotetut päätökset eivät mitään auta. Tahtoa on lähestyttävä totuudella. Pyhityksessä on kysymys oikeasta suhteesta Jumalaan eikä meidän päätöksistämme. Se on antautumista totuudelle Jumalan totuuden perusteella.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Heran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmiasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pelastamanaan Jumalan lapsena. Keskity myönteiseen kristillisyyteen.

Totuus Jumalasta

Jos te siis Isänänne huudatte avuksi häntä, joka henkilöön katsomatta tuomitsee jokaisen hänen tekojensa mukaan, niin vaeltakaa jumalanpelossa tämä muukalaisuutenne aika. (17)

Raamatussa on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisyyden uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseen. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä, mitä olemme, Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoa elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa, sillä vaikka Hän on rakastava Isä, Hän myös tuomitsee. Elämme joka hetki Hänen pyhien silmiensä alla, jotka paljastavat syntimme ja vaativat meitä tekemään niistä toistuvasti parannusta. Jumalan lapsi murehduttaa rakastavaa Isää synneillänsä. Jumalanpelko on pyhää arkuutta Hänen kasvojensa edessä. Herran katse osoittaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä nousee liian helposti Jumalan paikalle.

Totuus kalliista lunastushinnasta

Tiedättehän, että teitä ei ole lunastettu isiltä perimästä turhasta vaelluksesta kaatoavilla aarteilla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, kuin virheettömän ja tahrattoman Karitsan, kalliilla verellä. (18-19)

Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta. Pelastus on vapaa lahja, jokaiselle joka parannuksessa tunnustaa syntinsä ja uskossa turvaa Jeesuksen uhriin Golgatalla. Myös pyhittävä armo on vapaata lahjaa Herralta, mutta Jumalalle itselleen pelastuksemme

ja pyhityksemme maksoi kalleimman mahdollisen hinnan. Isä joutui uhraamaan oman ainoan Poikansa syntiemme sovituksiksi. Jeesuksen veri siirsi meidät pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Sama pyhä veri pesee meitä jatkuvasti puhtaaksi rikoksistamme ja laiminlyönneistämme. Mutta juuri siksi synnille on sanottava EI ja Jumalan tahdon tekemisille KYLLÄ.

Jeesuksen uhriveri riittää meidän pelastukseksimme ja pyhitykseksemme. Se riittää taivaaseen asti. Se kertoo samalla kuinka suunnattoman arvokkaana Jumala näkee meidät. Pelastusvarmuutemme lepää kokonaan tuon Jumalan rakkauden armon ihmeen varassa. ”Jeesuksen veri riittää!”

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen vaeltaa pyhityksessä. Pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleen ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiaista oikeat johtopäätökset.

Pyhitystä motivoi toisaalta se suunnattoman kallis hinta, minkä Jumala on meistä maksanut ja toisaalta katse lopulliseen voittoon. Uskova suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallista todellisuutta päin. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemuksen tosiasiaan ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

Ihmisarvon mitta

Maailman ihmiset puhuvat paljon tasa-arvosta, mutta kysyttäessä, kuinka arvokas ihminen todellisuudessa on mitään mitta ei löydykään. Sellaiseksi ei riitä vain se, että sanotaan jokaisen olevan suunnattoman arvokkaita. Se on vain puhetta, kun syntymättömien lasten arvoa mitataan vanhempien elämän mukavuudella ja kun vanhuksille ja kärsiville suositellaan eutanasiaa, koska ei riitä rahaa kunnon hoitoon. Kristityt perustelevat ihmisarvoa sillä, että jokainen ihminen on Jumalan luomana yhtä arvokas. Mutta ihmisarvon varsinainen mittaus suoritettiin Golgatan ristillä. Siinä pantiin toiseen vaakakuppiin syntinen ihminen ja toiseen synnitön Jeesus. Jumala katsoi syntiset niin arvokkaiksi, että Hän antoi Jeesuksen vuodattaa verensä heidän pelastukseksi. Jeesuksen uhria katsellessa uskova saa kiittää ja ylistää Jumalan rakkautta ja armoa. Se motivoi myös häntä vastaamaan Jumalan armoon rakkaudella ja vaeltamaan sen arvon mukaisesti.

Pyhitys Kristuksen syvempänä tuntemisena

Hänet oli kyllä ennalta tunnettu jo ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä aikoina hänet on tuotu julki teitä varten. Hänen kauttaan te uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne ja toivonne on Jumalassa. (20-21)

Pyhitys ei kuitenkaan ole pelkästään puhdasta ja Jumalan sanan totuuden mukaista vaellusta, vaan se on ennen kaikkea Herran Jeesuksen itsensä syvenevää tuntemista. Aivan kuin avioliitossa on toki tärkeää, millä tavalla käyttäydymme ja toimimme, mutta se ei ole avioliiton olemus. Avioliitto on syvää yhteyttä, jossa kaiken aikaa kasvetaan toisen syvemmissä tuntemisessa. Samoin uskovan elämäntapaa tärkeämpi on se, että opimme tuntemaan sitä Herraa, joka hetki hetkeltä kulkee kanssamme. Paavali kuvaa asiaa näin:

Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siellä on vapaus. Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki. (2. Kor. 3:17-18)

Pietari korostaa nyt Jeesuksen Kristuksen iankaikkista olemusta, joka on ilmoitettu meille Hänen tulemisessaan ihmiseksi. Evankeliumin sana, Raamattu avaa nyt meille Jeesuksen uhrin ja ylösnousemuksen ihmeen sekä hänen astumisensa Isän oikealle puolelle kirkkauden valtaistuimelle. Paavalin mainitsema kuvastin, jonka kautta me nyt voimme nähdä jotain korotetun Vapahtajan kirkkaudesta, on nimenomaan Raamatun sana. Siksi ilman päivittäistä viipymistä Jumalan sanan ääressä Kristuksen kasvoja katsellen emme voi pyhittyä emmekä vaeltaa Jumalan tahdossa.

Totuuden sana pyhittää

Aamun ensimmäiseksi tulee julistaa omalle sielulle evankeliumi: *"Kiitä Herraa minun sieluni äläkä unohda mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt!"* Oman sielun pitää saada päivittäin kuulla evankeliumi siitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla oli juuri minun syntieni tähden ja että Jeesus kukisti kuoleman juuri minun hyväkseni ja että saan tänään olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen kirkkauden perillinen. Älä lakkaa kertaamasta Herran suuria lupauksia kuten: *"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa."* (Room. 8:1). *"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä."* (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

Uskon vaellus

Lisäksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

Uskon vaellukseen kuuluvat myös hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskovien kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Se merkitse mm yhteisiä Raamatun tutkisteluja muiden kanssa, tiedon lisäämistä, yhteistä palvelua ja yhteistä määrätietoista evankeliumin levitystyötä.

Kielteisessä merkityksessä pyhitys merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa härkämäistä läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistele tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seurauksen perään hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion TV:n ja internetin välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Pyhitys eli Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihannampaa, kuin saada olla Hänen lähellä. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Ei yksin

Puhdistakaa sielunne totuudelle kuuliaisina vilpittömään veljesrakkauteen ja rakastakaa toisianne kestävästi, puhtaasta sydämestä. (22)

Uskovaa ei ole tarkoitettu yksinäiseksi taivastien vaeltajaksi vaan kulkemaan yhteistä matkaa toisten veljien ja sisarten kanssa seurakunnan sisällä. Seurakunta on kohti kirkkautta pyrkivien saattue, jonka keskellä ja johtajana kulkee itse Herra Jeesus Kristus. Toisaalta seurakunta on armahdettujen syntisten yhteisö, jossa jokaisen jäsenen tulee jatkuvasti puhdistautua ja kilvoitella pysyäkseen kuuliaisena Herran sanan totuudelle. Vain silloin seurakunnan tärkein tuntomerkki pääsee toteutumaan. Jeesus sanoi:

"Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus." (Joh. 13:35)

1. Pankaa siis pois kaikki pahuus, kaikki vilppi, teeskentely ja kateus ja kaikki panettelu.
2. Niin kuin vastasyntyneet lapset janotkaa sanan väärentämätöntä maitoa, jotta te sen avulla kasvaisitte pelastukseen,
3. jos kerran olette maistaneet, että Herra on hyvä.
4. Tulkaa hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin ovat hylänneet mutta joka Jumalan silmien edessä on valittu ja kallis.
5. Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papi-
toksi, uhrataksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta
ovat Jumalalle mieluisia.
6. Sanotaanhan Raamatussa: "Katso, minä asetan Siioniin kulmakiven, vali-
tun ja kalliin. Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään."
7. Teille, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, on siitä ki-
vestä, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut huippukivi,
8. kompastuskivi, loukkauksen kallio. Koska he eivät tottele sanaa, he kom-
pastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin.
9. Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja
omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä
kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa.
10. Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa, ette olleet
armahdettuja, mutta nyt te olette armahdettuja.

Yksin vai yhdessä?

Me suomalaiset elämme niin yksilökeskeisessä ilmapiirissä, että uskovinakin ajat-
lemme helposti pelastusta ja uskon vaellusta voittopuolisesti yksilön kannalta. Seu-
rakunta saatetaan kokea jonkinlaisena hyvänä lisänä ja jumalanpalveluksissa käyn-
tiä harjoitetaan silloin, kuin itsestä niin hyvältä tuntuu. Moni kuvittelee voivansa elää
hyvänä kristittyinä ilman seurakuntayhteyttäkin. Mutta Raamattu osoittaa selvästi,
että seurakunta on olennainen osa uskovan elämää. Se ei tunne yksinäisiä kristitty-
jä.

Seurakunta

Mikä ja millainen on sitten kristillinen seurakunta? Millaisia ilmaisia Raamattu siitä
käyttää? Mikä on sille erityisen luonteenomaista? Mihin sitä tarvitaan? Miten sen
jäseneksi tullaan? Mikä on seurakunnan tehtävä? Miten se kasvaa? Mikä on sen
jäsenten liikkeellepaneva voima? Mitä on yhteinen tai yleinen pappeus? Millainen
on Kristus seurakuntansa keskellä? Miksi Jeesus jakaa ihmisiä? Miksei ihminen voi
uskoa ja pelastua ilman seurakuntayhteyttä? Näihin kysymyksiin Pietari ottaa kan-
taa jaksossamme ensimmäistä kirjettä.

Kirkko – seurakunta

Suomen kielessä sanaa kirkko ja seurakunta käytetään useassa eri merkityksessä. Kirkolla voidaan tarkoittaa esimerkiksi kirkkorakennusta, paikallisseurakuntaa, kirkkokuntaa tai maailmanlaajaa kristillistä kirkkoa kaikkine eri kirkkokuntineen ja seurakuntineen. Vastaavasti sana seurakunta voi tarkoittaa jonkun kirkkokunnan paikallisseurakuntaa tai Jumalan sanaa kuulemaan kokoontunutta uskovien joukkoa tai myös maailman laajaa kristillistä kirkkoa.

Uuden testamentin kreikassa seurakunnasta käytetään sanaa *eklesia*, mikä tarkoittaa ulos kutsuttujen joukkoa. Sanaa käytetään myös merkityksessä kansankokous ja myös Vanhan testamentin Israelin valitusta kansasta saatetaan käyttää samaa sanaa. Kun Pietari jaksossamme kuvaa seurakuntaa, hän tarkoittaa sillä tietyssä paikassa kokoontuvaa uskovien yhteyttä, mutta näkee sen aina samalla osana maailmanlaajaa pelastettujen suurta joukkoa, joka on silmiltämme vielä salattu ja siksi myös uskon kohde.

Ajatus kulkee siis niin, että samalla kuin yksittäinen ihminen uskon ja kasteen kautta liitetään Kristukseen, hänestä tulee sekä jonkun paikallisen seurakunnan jäsen että myös osa maailmanlaajaa Kristuksen seurakunta eli kirkkoa.

Seurakunnan olemus

Kirkkoisät sanoivat, että ”seurakunnan ulkopuolella ei ole pelastusta.” Lause on yhtäpitävä Uuden testamentin kanssa, sillä se kuvaa seurakuntaa Kristuksen ruumiina. Pelastus merkitsee liittämistä Kristuksen ruumiiseen sen yhtenä jäsenenä. Näin ollen kukaan ei voi tulla Kristuksen luo käymättä samalla kristillisen seurakunnan sisälle. Seurakunta on siis elimellinen osa itse ylösnoussutta ja kirkastettua Kristusta. Paavali osoittaa, että yhteys Kristuksen ruumiiseen tapahtuu Pyhän Hengen työn vaikutuksesta:

Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me olemme saaneet juoda samaa Henkeä. (1. Kor. 12:13)

Seurakunta ei sisällä vain niitä jäseniä, jotka tällä hetkellä elävät uskossa ja vaeltavat Herran kanssa, vaan myös kaikki ne, jotka halki vuosisatojen ovat seuranneet Kristusta ja ovat nyt Hänen luonaan paratiisissa odottamassa lopullista ruumiin lunastusta eli Jeesuksen paluussa tapahtuvaa ruumiin ylösnousemusta. Seurakunta ei siis ole jonkinlainen väliaikainen uskovien yhteys tässä ajassa, vaan se ulottuu iankaikkisuuteen asti. Ilmestyskirja kuvaa seurakuntaa Kristuksen morsiameksi, joka liitetään Jeesuksen paluun yhteydessä, Karitsan häissä lopullisesti ja ikuisesti Hänen vaimokseen. Seurakunta on siis iankaikkinen, se ylittää ajan ja paikan rajat. Se on pelastuksen päämäärä. Kun Isä antaa Pojalleen seurakunnan ikuiseksi vaimokseen Jeesuksen pelastustekojen tähden, Jumala saa täydellisen kiitoksen ja kunnian armonsa mittaamattoman kirkkauden tähden.

Kielikuvat

Uusi testamentti käyttää Kristuksen ruumis ilmaisun lisäksi seurakunnasta useita erilaisia kielikuvia, jotka jokainen kuvaavat seurakunnan eri ominaisuuksia. Tekstikatkelmassamme Pietari kuvaa seurakuntaa rakennukseksi, joka kasvaa sitä mukaan, kuin siihen liitetään uusia eläviä kiviä. Rakennus tai huone, joka näin kasvaa on itse asiassa temppeli, Jumalan asumus, jossa sen jokainen jäsen on myös hengellinen pappi. (5) Vähän myöhemmin hän nimittää sitä pyhäksi heimoksi ja Kristuksen omaisuuskansaksi. (9)

Paavali nimittää seurakuntaa myös Jumalan perheeksi ja hän tarkentaa Pietarin kielikuvaa näin:

Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette samaa kansaa pyhien kanssa ja Jumalan perheväkeä, apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus. Hänessä koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa. Hänessä tekin rakennutte yhdessä muiden kanssa Jumalan asumukseksi Hengessä. (Ef. 2:19-22)

Seurakunta on pyhä

Muistan kun hyvä ystäväni Japanissa totesi surullisena näin: ”Uskon kyllä kaiken muun, mitä uskontunnustuksessa sanotaan, mutta en sitä, että seurakunta olisi pyhä.” Hän oli nimittäin nähnyt ja kipeästi kokenut, miten seurakunnan sisällä oli syviä ristiriitoja, jakaantumista ja toisten tuomitsemista, siis mitä aidoimpia syntejä. Hän oli itse joutunut kokemaan vahvan hylkäämisen seurakuntansa taholta toimiessaan sen pastorina.

Miten siis seurakunta voi olla pyhä, kun sen keskellä ilmenee kaikenlaista syntiä ja usein synneistä ei edes haluta tehdä parannusta ja sen seurauksena monet lähtevät pois sen keskeltä? Seurakunnan pyhyys ei ole sen omaa pyhyyttä, vaan Kristuksen pyhyttä, joka luetaan seurakunnalle. Samoin kuin uskoon tullessa ihminen saa syntinsä anteeksi, kun hän turvaa Jeesuksen sovitusyöhön Golgatalla, ja saa osakseen Kristuksen lahjavanhurskauden, samoin Jumala näkee koko seurakunnan Kristuksessa pyhänä, vaikka sen jäsenissä vaikuttaa vielä synti monella tavalla.

Pietari tunsi hyvin seurakuntien tilan ja siksi hän kirjoittaa:

Pankaa siis pois kaikki pahuus, kaikki vilppi, teeskentely ja kateus ja kaikki panettelu. Niin kuin vastasyntyneet lapset janotkaa sanan väärentämätöntä maitoa, jotta te sen avulla kasvaisitte pelastukseen, jos kerran olette maistaneet, että Herra on hyvä. (1-3)

On kuitenkin huomattavaa, miten Pietari perustelee pahuudesta, vilpistä, teeskentelestä ja panettelusta irtisanoutumisen. Omin ponnistuksin tai toisilta sitä vaatimalla ei pyhää elämää synny. Siihen tarvitaan jatkuvaa Jumalan sanan voimasta elämistä.

Jumalan sanassa, Kristuksen evankeliumissa on pelastava voima, joka vaikuttaa heti, kun ihminen taipuu parannukseen ja huutaa Herraa avukseen. Uskoon tullessa jokainen saa maistaa Herran hyvyyttä, Hänen antamansa armon suloisuutta ja rauhaa omassatunnossaan. Palaamalla uudestaan ja uudestaan tuohon alun parannusarmoon uskova voi kasvaa kohti lopullista pelastusta, kun Jeesus tulee takaisin. Nyt Jumalan sanan voimasta hän saavuttaa myös voittoja taistellessaan vielä syntisessä luonnossaan asuvaa pahuutta vastaan. Herra kutsuu meitäkin tänään maistamaan uudelleen Hänen hyvyyttään.

Kaiken aikaa on huomattava, että taistelumme syntiä vastaan tapahtuu täysin armahdetun ja vanhurskaaksi luetun Jumalan lapsen asemassa. Lankeemuksemme eivät meiltä pelastusta riistä ja juuri siksi haluamme tehdä niistä parannuksen. Syntiin lankeaminen ei ole uskosta luopumista, kun palaamme takaisin Herran luo omistamaan uuden armon.

Tie sisälle seurakuntaan

Tulkaa hänen luokseen, elävän kiven luo, jonka ihmiset tosin ovat hylänneet mutta joka Jumalan silmien edessä on valittu ja kallis. (4)

Usko Jeesukseen on Hänen luokseen tulemista, Häneltä kaiken hyvän vastaanottamista ja oman itsensä Hänelle uskomista. Uskon ehto on avuttomuuden tunnustaminen. Avuton huutaa Herraa avuksi ja silloin Herra itse tulee Hänen luokseen. Astuminen näin Herran luo avuttomana, köyhänä ja syntisenä on tie pelastukseen ja samalla sisälle Jumalan seurakuntaan. Jeesus on se yksi ja ratkaiseva elävä kivi, jonka varassa koko rakennus, Jumalan huone pysyy pysytyssä. Jeesuksen luokse tuleminen merkitsee sitä, että meidät liitetään Häneen elävänä kivenä.

Jeesuksen luokse avuttomana käyminen ei kuitenkaan ole mitään sellaista, mitä tämä maailma pitäisi hyvänä tai edes suositeltavana. Jeesus itse hylättiin, kun Hän oli maan päällä ja voi olla, että tänään Jeesuksen luokse tuleva voi joutua ympäristönsä hylkäämäksi. Jumala on kuitenkin valinnut Jeesuksen ainoaksi pelastustieksi. Kirjoittaessaan kirjettä Pietari muisteli, kun hän itse oli joutunut uhkausten keskelle, mutta oli silti julistanut rohkeasti juutalaisille johtajille:

Jeesus Kristus on se kivi, jonka te rakentajat hylkäsitte mutta josta on tullut huippukivi. Eikä ole pelastusta kenessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla ihmisille annettu muuta nimeä, jossa meidän tulisi pelastua." (Ap.t. 4:11-12)

Tänäänkään ei ole suosittua, kun julistamme, ettei ole mitään muuta pelastustietä kuin usko Jeesukseen. Samalla saamme kuitenkin kertoa, että Jeesus on avoin tie jokaiselle, joka tulee Hänen luokseen. Hän ei heitä ikinä pois sitä, joka tulee Hänen tykönsä.

Jeesus ei ole vain Jumalan valitsema Pelastaja ja pelastustie, vaan Hän on myös niin Isälle kuin meille kallis, arvaamattoman arvokas. Jeesus on Isän ainoa Poika, jota Hän rakastaa yli kaiken, mutta silti Hän antoi Jeesuksen tulla ihmiseksi sovittamaan meidän syntimme Golgatan kärsimyksen, tuskan ja kuoleman kautta. Pietari kaiuttaa tässä sitä, mitä hän edellisessä luvussa oli kirjoittanut:

Tiedättehän, että teitä ei ole lunastettu isiltä perimästänne turhasta vaelluksesta ka-toavilla aarteilla, hopealla tai kullalla, vaan Kristuksen, kuin virheettömän ja tahratto-man Karitsan, kalliilla verellä. (1. Piet. 1:18-19)

Jeesus jakaa

Sanotaanhan Raamatussa: "Katso, minä asetan Siioniin kulmakiven, valitun ja kal-liin. Joka häneen uskoo, ei joudu häpeään." Teille, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, on siitä kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut huippukivi, kompastuskivi, loukkauksen kallio. Koska he eivät tottele sanaa, he kompastuvat, ja se heidän osakseen on määrättykin. (6-8)

Äkkiseltään saattaa tuntua oudolta, että sanoma Jumalan rakkaudesta syntisiä ihmi-siä kohtaan herättäisi vastustusta ja vihaa. Jeesus tuli sovittamaan koko maailman synnit ja tarjoamaan pelastuksen kaikille aivan ilmaiseksi. Evankeliumin sanoma lupaa ikuista elämää sen uskossa vastaan ottaville. Uskova ei voi joutua häpeään Jumalan edessä eli ikuiseen kadotukseen. Silti evankeliumia vastaan hyökätään yhä tänä päivänä. Miksi Jeesuksesta on tullut "kompastuskivi ja loukkauskallio"? Ei-hän ole mitään suloisempaa, kuin suurimman syntisenkin syliinsä sulkeva Jumalan armo.

Syy löytyy ihmisen perimmäisestä synnistä eli ylpeydestä. Syntiin lankeemuksen ydin oli siinä, että ihminen halusi korottaa itsensä Jumalan yläpuolelle eli jumalaksi. Siksi hän kuvittelee, että hän itse kykenee tavalla tai toisella pelastamaan itsensä siitä pahasta, jonka näkee ympärillään ja omantunnon syytösten vuoksi myös itses-sään. Epäusko ei ole uskon puutetta vaan äärimmäisen vahvaa uskoa omiin mahdollisuuksiinsa selvitä sekä elämässä että kuolemassa. Käytännössä ihmisen yritykset näkyvät lakiuskontojen käskyviidakossa, jota yritetään noudattaa. Jos ei onnistuta, niin usein lasketaan rimaa siihen asti, että oma elämäntapa riittää. "En ole koskaan tehnyt kenellekään mitään pahaa, en ole huorannut, varastanut enkä tappanut. En ole ainakaan huonompi kuin muut." Toiset taas yrittävät sukeltaa it-seensä yrittäen löytää sisimmästään "jumalallisen kipinän" kuvitellen pääsevänsä ylempiin tietoisuuden tasolle ja löytävänsä sieltä "onnen tilan".

Ihmisen ylpeys estää häntä suostumasta kohtaamaan totuutta itsestään, myöntä-mään oman avuttomuutensa ja kyvyttömyytensä pelastaa itseään. Jeesus tuli näet pelastamaan vain syntisiä ja sairaita. Niin kauan kuin ihminen ei halua tunnustaa totuutta itsestään, sitä, että hän on omasta syystään kapinassa elävää Jumalaa vastaan, hän ei myöskään halua ottaa vastaan mitään sellaista, mikä tekisi hänestä

”armosta” elävän. Jeesus on tällaiselle ihmiselle loukkauksen aihe. Totuutta hän sitten voi yrittää torjua sivullisen asenteella, välinpitämättömyydellä, halveksunnalla, vihalla, jopa vainolla. Taistellessaan Jeesusta vastaan hän sotii aina myös omantuntonsa ääntä vastaan, sillä sen kautta Jumala pyrkii puhumaan hänelle.

Hyvässä tapauksessa ihmisen vastustus murtuu Jeesuksen edessä niin, että hän lopulta tunnustaa avuttomuutensa. Näin murtuneelle kelpaa lopulta armon sanoma: ”Jeesus on suorittanut kaiken puolestasi, saat armosta anteeksi ja lahjana Jumalan lapseuden.” Mutta on sitten niitä, jotka lopullisesti kompastuvat Herran sanaan ja paaduttavat sydämensä, etteivät enää kykene kuulemaan Jumalan kutsua. Heidän osansa on ikuinen kadotus, koska heille ei kelvannut se ainoa pelastus, joka ihmiselle on tarjottu. Koska he eivät tottele Jumalan sanan kutsua parannukseen, heille on määrätty ikuinen ero Jumalan armon kirkkaudesta. Ei ole muuta pelastustietä kuin Jeesus.

Seurakunnan tehtävä nyt

Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhrauksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. (5) ... Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoosa. (9)

Jokaisella uskovalla on hengellinen virka, suorittaa pappina uhritoimitusta Jumalalle. Tätä tehtävää on vanhastaan nimitetty yleiseksi pappeudeksi erotukseksi paimeen virasta, jonka Jumalan sana asettaa seurakunnan kaitsentaan, opetustehtävään ja torjumaan harhaoppeja. Vanhassa testamentissa uhrattiin eläimiä syntien sovituksiksi. Tätä tehtävää ei uuden liiton papeilla enää ole, koska Jeesus uhrasi oman elämänsä Golgatan ristillä syntiuhriksi koko maailman kaikkien ihmisten hyväksi. Täydellinen ja lopullinen anteeksiantamus on tarjolla jokaiselle, joka syntinsä tunnustaen huutaa avukseen Herran nimeä.

Nyt jokainen uskova voi toimittaa papillista tehtävää julistamalla anteeksiantamuksen sanaa, siunaamalla ihmisiä, julistamalla evankeliumia, Jumalan suuria tekoja maailmalle. Erityisen tärkeää on tiedostaa, että jokaisella uskovalla on oikeus ottaa vastaan rippi eli synnin tunnustus ja valtuutus julistaa tunnustetut synnit anteeksi.

Jokainen uskova saa myös todistaa niistä Jumalan jaloista teoista, joita he ovat omassa elämässään kokeneet. Yleiseen pappeuteen kuuluu myös Jumalan sanan opettaminen, kastaminen ja ehtoollisen jakaminen sillä tavalla, että noudatetaan seurakunnan järjestystä. Jotkut seurakunnat ovat järjestyksessään liittäneet sakramenttien hoitamisen virkapappeuteen, vaikka Raamattu ei sitä edellytäkään. Yleisen pappeuden nojalla uskova saa Herralta saamastaan hyvästä uhrata myös taloudellisia kiitosuhreja seurakuntansa ylläpitämiseksi, lähetystyön tukemiseksi ja hädänalaisten auttamiseksi. Herran ylistäminen Hänen armoteoistaan on myös

erityisen mieluisaa Jumalalle. Kiitoksen ja ylistyksen antaminen Herralle ei vain ilahduta Häntä vaan myös osoittaa maailmalle, että olemme päässeet pimeydestä Jumalan valoon.

Pietari tiedostaa, että jokainen uskova eli yleinen pappi on samalla myös syntinen ihminen. Kaikkeen hänen jumalanpalveluksensa sisältyy myös vääriä motiiveja ja vääriä tekoja. Silti Jumala iloitsee palveluksestamme, sillä Jeesuksen Kristuksen sovintoveri puhdistaa kaikki tekemisemme ja sanomisemme Jumalan edessä. Siksi saamme rohkeasti suorittaa papillista palvelustamme Herran edessä. Saamme myös tiedostaa kaiken aikaa olevamme Jumalan valitsema suku.

Valinta tarkoittaa sitä, että pelastuksemme ja palvelumme ei perustu mihinkään mitä me olemme itsessään vaan kokonaan Herran armoon. Jeesus lausui siitä näin:
Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni. (Joh. 15:16)

Kaikki ne lahjat, jotka syntymässämme Jumala on meille antanut, ja ne, jotka Hän on myöhemmin antanut, perustuvat Herran vapaaseen valintaan ja Hän on tarkoittanut ne käytettäväksi Hänen nimensä kunniaksi. Kaikki, mitä meillä on, tulee Herralta. Meissä ei ole mitään omaa, kuulumme kokonaan Hänelle. Olemme Hänen omaisuuskansaansa. Siksi mikään, mitä teemme ei ole tarkoitettu meidän omaksi kunniaksemme vaan Omistajan ylistykseksi.

Uskovat ovat Kuninkaan lapsina kuninkaallista papistoa. Se merkitsee Kristukselle alistettua kuninkaallista hallintatehtävää, josta Paavali kirjoittaa näin:
Ettekö tiedä, että pyhät tulevat tuomitsemaan maailman? Jos te tuomitsette maailman, ettekö kelpaa ratkaisemaan vähäpätöisiä asioita? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä? Emmekö sitten voi tuomita maallisiakin asioita? (1. Kor. 6:2-3) Ilmeisesti hän viittaa Jeesuksen paluusta alkavaan tuhatvuotiseen valtakuntaan, josta Johanneksen ilmestys kirjoittaa näin:

Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. (Ilm. 20:4)

Jo nyt meidän tulee tiedostaa asemamme Kuninkaan alahallitsijoina ja vaeltaa tehtävämme arvon mukaisesti.

Armahdetut

Ennen te ette olleet kansa, mutta nyt te olette Jumalan kansa, ette olleet armahdettuja, mutta nyt te olette armahdettuja. (10)

Pietari ei voi olla palaamatta Herran ihmeelliseen armoon. Edellisessä jakeessa hän ihmetellen katseli pelastuksen armoa: ... (Herra) on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoosaan. Meille olisi syntiemme tähden kuulunut lopullinen pimeys, mutta Jumala armossaan siirsi meidät rakkautensa valkeuteen. Se tapahtui, kun Hän sanansa kautta kutsui meidät omistamaan evankeliumin lahjan, uuden elämän Kristuksessa.

Nyt hän jää ihmettelemään sitä valtavaa muutosta, minkä Jumalan armo vaikuttaa: Kansa, jolle olisi kuulunut tulla pois heitetyksi, otetaankin Jumalan omaksi kansaksi. Pääsimme taivaan kansalaisiksi yhdessä muiden uskovien kanssa. Kukaan ja mikään ei voi tuota kansalaisuutta meiltä riistää, koska olemme Kristuksessa. Meillä on taivaspassi, jossa on Jeesuksen verellä sinetti siitä, että sulasta armosta syntimme on pyyhitty pois. Meidän tärkein tehtävämme uskovina on päivittäin palata ihmettelemään Herran armon suuruutta. Siitä saamme uuden voiman vaeltaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kohti kirkkauden valtakuntaa.

Muukalaisena yhteiskunnassa

1. Piet. 2:11-17

11. Rakkaani, minä kehotan teitä niin kuin vieraita ja muukalaisia pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan.

12. Eläkää nuhteettomasti pakanoiden keskellä, jotta he - vaikka panettelisivatkin teitä pahantekijöiksi - näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.

13. Olkaa Herran vuoksi alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle, niin kuninkaalle, joka on ylin,

14. kuin maaherroillekin, jotka hän on lähettänyt pahaan tekeville rangaistukseksi mutta hyvää tekeville kiitokseksi.

15. Sillä Jumalan tahto on, että te hyvää tekemällä tukitte suun ymmärtämättömien ihmisten tietämättömyydeltä.

16. Tehkää näin vapaiden tavoin, älkää niin kuin ne, joilla vapaus on pahuiden verhona, vaan niin kuin Jumalan palvelijat.

17. Osoittakaa kaikille kunnioitusta, rakastakaa uskonveljiä, pelätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta.

Muukalaisena maailmassa

Millaisiin taisteluihin uskova kristitty joutuu eläessään maailmassa, jonka hän kokee itselleen vieraaksi paikaksi? Miten hänen tulee elää yhteiskunnassa ja valtiossa, jonka valtaa pitävät ovat usein jumalattomia tai jopa kristinuskolle vihamielisiä? Millaista on kristillinen alamaisuus ja mikä sitä motivoi? Millaista on todellinen vapaus monella tavalla kieroutuneen maailman keskellä? Miten voi kunnioittaa ei-kristittyjä ja myös hallitsijoita? Muun muassa näihin kysymyksiin Pietari ottaa kantaa jaksossamme.

Vierauden tunne

Tietty vierauden tunne ei rajoitu vain uskoviin kristittyihin, vaan on monen ihmisen yhteinen kokemus. Muistan, miten katselin sanomattoman kaunista maisemaa, mutta koin syvästi, että kuvassa oli yksi, joka ei sopinut siihen lainkaan. Se olin minä itse, kun tajusin tuon kauneuden keskellä, miten likainen ja pimeä oli oma sydämeni. Heräsin todellisuuteen, että jokin on perin juurin vinossa maailmassa ja myös itsessäni synnin tähden.

Kaikilla ihmisillä on merkillinen kaukokaipuu, joka sisältää ajatuksen ja tunteen siitä, että jossakin täytyy olla se onnela tai paratiisi, jonka olemme menettäneet. Tuota kaipuuta monet yrittävät tyydyttää matkustelemalla ja etsimällä maailmasta edes hetkeksi paikkoja, jotka tarjoisivat heille ”pikkuparatiisin”. Pohjimmiltaan tuo kaukokaipuu juontaa siitä, että kaikilla ihmisillä on taju kadotetusta paratiisista.

Jumala loi ihmisen elämään todellisessa paratiisissa elävässä yhteydessä Luojojansa kanssa. Kaipuu kertoo siitä, että syntiin langennut ihminen tajuaa, että hän elää maailmassa, johon häntä ei alun perin tarkoitettu. Syyllisyys, häpeä, pelko, pahuus, sairaudet ja kuolema ovat jotain sellaista, minkä ei olisi pitänyt kuulua hänen maailmaansa. Ihminen on siten kyllä teknologian kehityksellä pyrkinyt luomaan itselleen oman paratiisinsa, mutta sen keskellä ja jopa hurmiossa juhlihan ystäväjoukkonsa kanssa hän saattaa kokea syvältä sisikunnastaan nousevaa yksinäisyyttä ja muukalaisuutta.

Monin eri keinoin hän yrittää tuota tyydyttämättömyyden tunnetta, rauhatonta ja tyhjää aukkoa sisimmässään täyttää. Mutta mikään ei anna siihen pysyvää vastausta. Elämän tarkoituksen ja tyydytyksen etsintä, rakkauden kaipuu voi sitten viedä hänet monenlaisiin yrityksiin löytää vastaus. Usein monien yritysten jälkeen hän saattaa alistua kohtaloonsa: ”Elämä ei nyt näytä minulle tämän enempää tarjoamaan”. Joku toinen taas saattaa katkeroitua ja alkaa nostaa nyrkkiään jopa Jumalaa vastaan, jonka olemassaolon hän tajuaa mutta joka ei anna hänelle sitä, mitä hän haluaa tai vaatii. Tunto menetetyistä paratiisista voi lopulta ajaa jonkun etsimään vastausta kristillisestä uskosta ja Raamatun sanasta.

Uskovan muukalaisuus

Johanneksen evankeliumi kertoo naisesta, joka oli syvässä elämän ja rakkauden kaipuudessaan ollut viisi kertaa naimisissa eläen nyt kuudennessa avosuhteessa. Hän oli siitä huolimatta hyvin uskonnollinen ja odotti jopa Messiasta. Mutta yllättäen kaiholla hän kohtasikin itse Pelastajan, Jeesuksen. Jeesus esitti naiselle tarjouksen: *”Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: ’Anna minulle juotavaa’, niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä.”* (Joh. 4:10) Nainen pyysi ja löysi sydäntä tyydyttävän uuden elämän Jeesuksessa, kun ensin oli

tuotu valoon hänen syntinsä ja hän oli saanut ne anteeksi. Muutos hänessä oli niin rajua, että koko kaupunki lopulta kerääntyi kuulemaan Jeesusta.

Uskoon tulo ja pääsy sen Jumalan yhteyteen, josta todellinen elämä vuotaa, merkitsee elämän muutosta, jossa ihminen alkaa suuntautua tulevaa taivaallista paratiisia kohti. Anteeksi saamisen ilo ja sydämen rauha kertovat hänelle jotain tulevan taivaallisen elämän luonteesta. Siitä alkaa kuitenkin toisenlainen muukalaisuus kuin hänen entinen tyydyttämättömyytensä. Hän saa päivittäin omistaa uutta armoa ja elämää Herran yhteydessä, mutta hän tietää, että hän ei ole vielä perillä. Asian tekee hänelle kipeäksi se, että hänessä edelleen asuu syntinen luonto, joka pyrkii kampeamaan häntä pois elämän tieltä. Hän tajuaa myös, että hän ei syvimmitään kuulu enää tähän maailmaan, vaikka Herra antaakin hänelle tärkeän tehtävän jakaa evankeliumin sanomaa ja rakkautta niille, jotka yhä kulkevat janoissaan.

Taistelu

Rakkaani, minä kehotan teitä niin kuin vieraita ja muukalaisia pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua vastaan. (11)

Edellisessä jaksossa Pietari kuvasi Herran pelastamia kuninkaalliseksi suvuksi, mutta he asuvat edelleen ”vieraalla maalla”. Heidän oikea paikkansa olisi jo taivaan kirkkaudessa, mutta vielä he ovat maailmassa, jota hallitsee Saatana. He kuuluvat Jumalan valtakuntaan, mutta heidän ulkopuolellaan ihmiset kulkevat yhä pimeyden ruhtinaan talutusnuorassa. Muiden arvot, tavoitteet ja keinot eroavat heidän päämäärästään, mutta he joutuvat vielä elämään tämän maailman keskellä voidakseen toteuttaa saamaansa tehtävää voittaa ihmisiä Jumalan valtakunnan puolelle. He joutuvat elämään ristiriitaisten arvojen paineessa. He ovat vieraita ja muukalaisia täällä, koska kuuluvat jo taivaalliseen saattueeseen, Herran seurakuntaan.

Kuitenkin heidän varsinainen taistelunsa käydään heidän omassa sydämessään, sillä heissä asuva syntinen liha eli syntiturmelus synnyttää heissä monenlaisia himoja. He joutuvat vastustamaan kiusauksia kunnianhimoon, rajanhimoon, seksuaalisiin himoihin, jotka pyrkivät valtaamaan ihmisen sielun tehdäkseen sen orjakseen ja tuhotakseen sen. Paavali kirjoittaa tästä taistelusta näin:

Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette toteuta lihan himoa. Liha himoitsee Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan. Ne ovat toisiaan vastaan, niin ettette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos Henki johdattaa teitä, ette ole lain alaisia. Lihan teot ovat ilmeisiä. Niitä ovat haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyydet, riita, kiivaus, vihat, juonittelut, eripuraisuudet, harhaopit, kateus, juomingit, mässäily ja muut sellaiset. Sanon teille etukäteen, kuten ennenkin olen sanonut, että ne, jotka tällaista tekevät, eivät peri Jumalan valtakuntaa. Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki. Ne, jotka ovat Kristuksen

Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, vaeltakaamme myös Hengessä. (Gal. 5:16-25)

Tässä sisäisessä taistelussa uskovien ei kuitenkaan tarvitse jäädä tappiolle, sillä sotaa käydään Pyhän Hengen voimassa eikä omin voimin. Lisäksi uskova tietää, että kaikki se mitä syntinen luonto pyrkii työntämään esiin, on jo saanut tuomionsa ja rangaistuksensa Golgatan ristillä. Vaikka hän ajoittain saattaa langeta syvällekin, hänen ei tarvitse pelätä Jumalan hylkäämistä, sillä Isä hylkäsi Poikansa hänen sijastaan ja antaa anteeksi joka kerta, kun hän parannuksessa tunnustaa lankeemuksensa ja uskossa ottaa vastaan uuden armon.

Elämä yhteiskunnassa

Eläkää nuhteettomasti pakanoiden keskellä, jotta he - vaikka panettelisivatkin teitä pahantekijöiksi - näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä. (12) Sillä Jumalan tahto on, että te hyvää tekemällä tukitte suun ymmärtämättömien ihmisten tietämättömyydeltä. (15)

Taistelu omia syntisiä himoja vastaan ei ole kuitenkaan ainoa sotatanner, jossa uskova elää päivittäin. Lisäksi hän asuu maassa ja yhteiskunnassa, joka saattaa monella tavalla pitää häntä outona lintuna, niin jopa pahantekijänä. Nyt Pietari antaa selkeät ohjeet, miten ei-kristillisen ilmapiirin täyttämässä yhteiskunnassa tulee elää. Hänellä on kaksi tärkeää reseptiä:

Uskovan tulee tehdä hyvää maailman ihmisille, osoittaa heitä kohtaan ystävällisyyttä, vaikka heitä itseään parjattaisiinkin. Niin uskovat kuin epäuskoisetkin osaavat kyllä tehdä hyvää niille, jotka ovat heille rakkaita ja jotka tekevät myös heille hyvää. Mutta uskovien tehtävä on Jumalan Pyhän Hengen voimassa osoitettava hyvät työnsä niille, jotka eivät kykene niihin vastaamaan vastapalveluksilla.

Heidän tulee käydä katsomassa vankeja, sairaita, yksinäisiä ja tuettava köyhyydessä olevia, auettava hädässä olevia, niin jopa niitä, jotka vihaavat heitä. Näitä tekoja uskovien ei tule hävetä vaan toimia aivan avoimesti, vaikka aluksi heidän toimenpiteitään ei ymmärrettäisi, ei ehkä haluta ottaa vastaan tai jopa halveksitaan jonkinmoisena pehmoiluna kovassa maailmassa.

Lopulta kuitenkin uskovan elämäntapa saattaa herättää kysymyksen, mistä tuo rakkaus ventovieraita ihmisiä kohtaan mahtaa nousta. Jos joku halveksija sattuisi jopa itse saamaan osakseen ystävällisyyttä, hän saattaisi jopa saada piston sydämeensä. Hän joutuisi ehkä vertaamaan itseään rakkautta osoittavaan uskovaan ja häpeämään omaa itsekkyyttään. Ehkä hän saattaisi jopa tulla kateelliseksi ja alkaisi kysellä, mistä löytyisi rakkauden voimanlähde. Hän saattaisi jopa alkaa etsiä sitä Jumalaa, jonka nimessä uskovat tekonsa tekevät. Hän olisi huomaamattaan Jumalan etsivän työn kohteena uskovien ystävällisyyden vaikutuksesta. Jos hän sitten lopulta taipuisi parannukseen, hän alkaisi ylistää Ju-

malaa tajutessaan, etteivät uskovat pystyneet rakkauteen omassa voimassaan vaan Jumala vaikutti heissä.

Toisena reseptinä Pietari antaa uskoville tehtävän myös tukkia vastustajien suut hyvän tekemisellään. Koska tietämättömillä ihmisillä on monenlaisia ennakkoluuloja, ei riitä pelkästään tehdä hyvää vaan heille tulee myös selittää, mistä on kysymys. Uskovien tulee harjoittaa uskon puolustusta eli apologiaa. Sen avulla ei-kristittyjen vääriä käsityksiä voidaan oikoa ja jakaa evankeliumin pelastussanomaa heille. Ihmisten on saatava tietää, mikä on totuus. Jos he sen vilpittömästi haluavat ottaa vastaan, heidän asenteensa voi muuttua panettelijasta totuuden etsijäksi.

Alamaisuuden tie

Olkaa Herran vuoksi alamaisia kaikelle inhimilliselle järjestykselle, niin kuninkaalle, joka on ylin, kuin maaherroillekin, jotka hän on lähettänyt pahaan tekeville rangastukseksi mutta hyvää tekeville kiitokseksi. (13-14)

”Kuninkaalliselle papistolle” Pietari osoittaa yhteiskunnassa elämisen salaisuudeksi alamaisuuden tien. Tasa-arvoa ylimpänä arvonaan pitävä suomalainen yhteiskunta ei ehkä arvosta alamaisuutta, koska pitää sitä helposti alistamisen seurauksena ja suostumisena poljettavaksi. Sitä raamatullinen alamaisuus ei tarkoita.

Kysymys on Jumalan asettamasta järjestyksestä. ”Jumala on järjestyksen Jumala”. Itse asiassa Pyhässä Kolminaisuudessa Jumalan kolme eri persoonaa ovat selkeässä alamaisuussuhteessa toisiinsa ilman, että se vähänkään vähentää kunkin persoonan jumaluutta. Poika Jeesus Kristus on alamainen Isälle ja noudattaa kaikessa Isän tahtoa, joka on myös Hänen oma tahtonsa. Pyhä Henki puolestaan on alamainen Pojalle, kirkastaa ja korottaa Jeesusta Kristusta. Kaikkien kolmen persoonan tahto on yksi, mutta he toteuttavat samaa tahtoa kuuliaisuudessa ja alamaisuudessa toisiinsa nähden. Mitään alistamista tuossa alamaisuudessa ei ole.

Samasta järjestyksen vuoksi tapahtuvasta alamaisuudesta on kysymys kristillisessä avioliitossa, jossa vaimo on alamainen miehelleen menettämättä vähääkään arvostaan tasa-arvoisena ihmisenä miehensä rinnalla. Paavali kirjoittaa:

Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle, sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. Niin kuin seurakunta on Kristukselle alamainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia. Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten, sanan kautta, ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman. (Ef. 5:22-27)

Pietari korostaa aivan niin kuin Paavalikin, että alamaisuus niin avioliitossa kuin yhteiskunnallisille auktoriteeteille perustuu siihen, että uskova haluaa olla nimen omaa alamainen Herralle. Yhteiskunnallinen järjestys on Jumalan asettamaa silloinkin, kun hallitsijat ja kuninkaat ovat vihamieheisiä kristittyjä kohtaan. Uskova haluaa Herran vuoksi noudattaa esivallan säätämiä lakeja ja käskyjä niin kauan kuin ne eivät ole ristiriidassa Raamatun kanssa. Siksi uskova lääkäri voi vapaasti harjoittaa ammattiaan ei-kristillisessä ympäristössä, mutta hän kieltäytyy suorittamasta abortteja, sillä Jumalan sana kieltää murhaamisen.

Kristitty kansalainen

Paavali antaa Pietaria hiukan yksityiskohtaisemmat ohjeet yhteiskunnassa elämisestä:

Jokaisen tulee olla alamainen sille esivallalle, jonka alainen hän on. Eihän ole esivaltaa, joka ei olisi Jumalalta. Ne esivallat, jotka ovat olemassa, ovat Jumalan asettamia. Joka siis asettuu esivaltaa vastaan, nousee Jumalan säädöstä vastaan, mutta ne, jotka nousevat vastaan, tuottavat itselleen tuomion. Eivät viranomaiset ole niiden pelkona, jotka tekevät hyvää, vaan niiden, jotka tekevät paha. Jos siis tahdot olla esivaltaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä on hyvää, ja sinä saat siltä kiitoksen. Se on Jumalan palvelija sinun hyväksesi. Mutta jos teet paha, niin pelkää, sillä esivalta ei kannata miekkaa turhaan. Se on Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka tekee paha. Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan rangaistuksen vaan myös omantunnon tähden. Sen vuoksi te verojakin maksatte, sillä viranomaiset ovat Jumalan palvelijoita, kun he toimivat juuri tässä tehtävässä. Antakaa kaikille se, mikä kuuluukin antaa: kenelle vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko, sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia. (Room. 13:1-7)

Demokraattisessa valtiossa olemme oikeutettuja ja myös velvoitettuja myös vaikuttamaan siihen, millaisen esivallan ja lainsäädännön alla olemme. Rooman valtakunnassa kristityillä ei ollut sellaisia vaikutusmahdollisuuksia.

Pitääkö kristityn ja kirkon siis pyrkiä vaikuttamaan niin, että yhteiskunnan rakenteet muuttuisivat? Vastaus on sekä myönteinen että kielteinen. Kielteinen se on siinä merkityksessä, että varsinainen ongelma ei suinkaan ole jokin vääristynyt rakenne vaan ihmisen synty, joka sellaista rakennetta suosii: Itsekkyys ja pelko vievät asevarusteluun ja sotaan, itsekorotus johtaa syrjintään jne. Vasta kun itse syntiä vastaan on hyökätty ja saatu siitä yliote, voidaan rakenne muuttaa oikeammaksi. Keskustelu ”sosialismi vastaan kapitalismi” on eräässä mielessä täysin toissijainen kysymyksenasettelu, sillä molempien taustalla vaikuttaa sama itsekkyyden synty.

Esimerkiksi kelpaa orjajärjestelmän ja kristinuskon suhde. Paavali ja kumppanit eivät aloittaneet taistelua järjestelmää vastaan, vaan evankeliumia julistettaessa isännät ja orjat alkoivat Pyhän Hengen voimasta muuttua. Järjestelmä alkoi sisältä käsin muuttua itsenäisen elinikäisen työsuhtejärjestelmän suuntaan. Itse järjestelmä hävisi vasta useita vuosisatoja myöhemmin.

Toisaalta on muistettava, että Vanhan testamentin profeetoilla oli aina myös hyvin kirkas julistus kaikkea yhteistä syntiä vastaan. Herra vaatii meidät parannukseen ei vain henkilökohtaisista vaan myös yhteisöjemme synneistä, perheittemme, sukujemme, työyhteisöjemme ja kansakuntiemme synneistä. Esimerkiksi Daniel tunnusti oman kansansa synnit myös ominaan.

Isänmaallisuus ja nationalismi

Alamaisuuteen kuuluu myös oikea isänmaallisuus, sen ”kaupungin parhaaksi toimiminen, johon Herra on meidät asettanut.” Isänmaan rakkautta on se, kun etsimme oman maamme kansalaisten pelastusta synnistä Jumalan valtakuntaan. Se on yhteisen hyvinvoinnin ja rauhan edistämistä. Se tiedostaa kansallisen tehtävänsä maailmassa suhteessa muihin valtioihin. Se antaa taloudellista, koulutuksellista, sosiaalista ja diakonista apua köyhydessä oleville kansoille. Isänmaallisuutta on myös viedä evankeliumia maan rajojen ulkopuolelle.

Nationalismi taas on ryhmäitsekkyyttä, ylpeyttä ja toisten halveksuntaa. Se haluaa alistaa muita valtioita omaan valtaansa hyötyäkseen niistä taloudellisesti ja sotilaallisesti. Se pyrkii vanhurskauttamaan oman kansakunnan synnit ja nostaa kansakuntaa palvonnan kohteeksi.

Uskova julkisissa viroissa

Uskova kristitty voi myös työskennellä yhteiskunnallisissa viroissa kuten virkamiehenä, tuomareina, poliiseina ja sotilaina. Näissä viroissa hän saattaa siis joutua tuomitsemaan toisia, vangitsemaan rikollisia, taistelemaan hyökkäviä vihollisia vastaan. Toisaalta yksityishenkilönä hänellä ei ole oikeutta tuomita ketään, rangaista ketään eikä tappaa ketään.

Kristityn vapaus

*Tehkää näin vapaiden tavoin, älkää niin kuin ne, joilla vapaus on pahuuden verho-
na, vaan niin kuin Jumalan palvelijat. (16)*

Kristillinen palvelu ei tapahdu pakotettuna kuuliaisuutena Herran sanalle – sehän olisi legalismia, yritystä täyttää Jumalan laki omassa voimassa – vaan aidosta vapaudesta käsin. Rakkaus lähimmäisiin edellyttää vapautta, se voi nousta vain sydäimestä, joka iloisesti haluaa auttaa toista ja omistautua toisen tarpeiden täyttämiseen. Myös toiminta yhteiskunnan eri tehtävissä nousee uskovan vapaudesta saada palvella.

Maailman käsitys vapaudesta korostaa sitä, että ihmisen elämä ei saa rajoittaa ulkoapäin. Kansallinen ja yksityinen ulkoinen vapaus ovat toki suuria Jumalan lahjoja. Mutta tällä hetkellä suomalaisessa yhteiskunnassa monet ymmärtävät vapauden niin, että mikään tai kukaan ei saa estää tai rajoittaa heidän itsensä toteuttamista, joka on usein omien halujen ja himojen orjuutta. Monet suorastaan kilpailevat siitä,

miten he ovat kyenneet rikkomaan kaikenlaisia rajoja, olivat ne sitten sovinnaisia tai moraalisia. Pietari näkee selvästi, että sellainen ei todellisuudessa ole mitään vapautta, vaan pahuuden ylle levitetty valheellinen vapauden vaate.

Todellisesta vapaudesta Jeesus lausuu:

"Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani ja tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teistä vapaita." ... "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa iäti, mutta poika pysyy. Jos siis Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita." (Joh. 8:31-32, 34-36)

Johdannossaan kirjaansa "Kristityn vapaudesta" Martti Luther kirjoittaa näin: "Kristitty on vapaa herra, joka hallitsee kaikkea eikä ole kenenkään alamainen. Kristitty on kaikkien altis palvelija ja jokaisen alamainen."

Tie tähän vapauteen on Jumalan Sanan totuudessa, jonka voimalla sydämen siteet tulevat valoon. Jeesuksen Kristuksen ristin rakkauden voimalla nuo siteet murtuvat, synnit saadaan anteeksi ja suhde Jumalaan palautuu. Vaikka jouduttaisiin elämään ulkoisten olosuhteiden ja toisten ihmisten sitomina, yhteydessä Jumalaan päästään kokemaan vapautta ja ulkoiset muurit ylittävää vaputta rakastaa toisia ihmisiä, toimia heidän todelliseksi parhaakseen.

Uskovan vapaus ei ole siksi ensi sijassa vapautta rajoituksista vaan vapautta iloisesti palvella muita. Uskovan vapaus on vapautta synnin syyllisyydestä, kun Jeesuksen ristin uhrin tähden hän on saanut kaikkisyntinsä anteeksi. Samalla se on myös vapautta synnin orjuudesta, sillä Pyhä Henki vapauttaa uudestisyntyneen palvelemaan iloisesti ja halukkaasti toisia ihmisiä. Niin tehdessään uskova tiedostaa kaiken aikaa palvelevansa ensi sijassa Jumalaa, vaikka kohteina olisivatkin toiset ihmiset.

Sidottuna mutta vapaana

Raamatussa tätä Jumalaan sidottua rakkautta kuvataan avioliittoon liittyvin ilmaisin. Avioliittohan on eräässä merkityksessä eräs kaikkein syvimpiä siteitä ihmisten välisissä suhteissa. Avioerojen, avoliittojen ja "vapaan" seksin aikakautena ihmiset yrittävät päästä tuostakin siteestä "vapaaksi", mutta seurauksena on kimppu erittäin hankalia ihmissuhteita ja yksinäisyyden tuskaa eikä suinkaan vapautta. Jumalan tarkoittama avioliitto, johon häneltä jatkuvasti pyydetään myös uutta rakkautta, ei todellisuudessa ole mikään kahle, vaan suurinta inhimillistä vapautta. Siinä saa etuoikeuden ilahduttaa toista ja vastata toisen toiveisiin ja tarpeisiin ja kokea todellista vapautta ja iloa.

Muistan kun lukioaikana olimme pienen ryhmän kanssa pitämässä evankelioimiskokousta Hämeenlinnan vankilassa, eräs ryhmäläisistä aloitti todistuksensa tähän tapaan: "Olen nyt kaksinkertaisesti vapaa! Löysin vapauden täällä vankilassa ollessani. Olin ulkoisesti vanki, mutta Jumalan Sana Raamattu paljasti synnin kahleet sy-

dämässäsi ja Jeesuksen Kristuksen kallis sovintoveri puhdisti sydämeni. Sain syntini anteeksi ja omantunnon vapauden. Pääsin synnin, kuolemanpelon ja Saatanan kahleista vapaaksi täällä vankilassa. Kun sitten pääsin siviiliin, sain myös ulkoisen vapauden, jota en toki vähättele, mutta se ei ole mitään verrattuna siihen vapauteen, jonka Jeesus antaa, kun taivumme totuuteen hänen edessään ja huudamme häntä sydämestämme avuksi, omaksi Pelastajaksemme. Hän ei heitä pois kehtään, joka hänen luoksensa tulee!”

Vapaus voidaan menettää

Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkää antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen. (Gal. 5:1)

Kristityn vapaus edellyttää myös taistelua niitä voimia vastaan, jotka pyrkivät viemään uskovaan takaisin orjuuteen. Galatian uskovat olivat päässeet Jumalan armon osallisiksi ja iloitsivat vapaudestaan lain vaatimuksista. Mutta pian tuli harhaopettajia, jotka vaativat heiltä ympärileikkausta pelastuksen ehtona ja he joutuivat uudelleen omavoimaisen yrittämisen tielle. Siinä heiltä katosi ilo ja voima palvella muita ja uskonelämä kangistui kaavojen noudattamiseksi. Me emme saa vaatia itseltämme emmekä muilta mitään omia suorituksia pelastukseemme, joka on kokonaan ja vain Kristuksen armon omistamisessa. Uskovan vapaa ja iloinen palvelu ei ole mitään ansiollista työtä vaan kiitollisuutta kokonaan lahjaksi saadusta pelastuksesta. Palvelumme ei lisää pelastukseemme mitään. Niin pian kun teemme siitä vaatimuksen, se ei ole enää vapaata palvelua ja olemme joutuneet uuden lain alle. Siksi meidän tulee pitää tiukasti kiinni vapaudesta: Olemme Jumalan armon alla emmekä minikään vaatimusten alla.

Vapaus voi toteutua vain Hyvän Paimenen kaitsemassa uskovien laumassa, seurakuntayhteydessä, jossa Herran totuuden ja armon sana saa meitä johdattaa yhä suurempaan vapauteen Kristuksessa. Herran oma saa olla vapaa myös ”kuoleman varjon maassa”, jonka läpi Herra omansa vie lopulliseen kirkkauden valtakuntaan riemuitsemaan Jumalasta.

Vapaus tiivistettynä

Pietari tiivistää kristityn vapaudessa vaeltamisen näin:

Osoittakaa kaikille kunnioitusta, rakastakaa uskonveljiä, pelätkää Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta. (17)

Kristuksen vapauttama uskova asettuu mielellään toisten alapuolelle, pitää heitä itseään parempina, kunnioittaa heissä näkyvää Jumalan työtä, myös sitä Herran varjelevaa työtä, joka näkyy hallitsijoiden tehtävien hoidossa. Uskova haluaa seurata Mestariaan, joka pesi opetuslastensa jalat ja joka nöyryydessä osoitti, mitä on todellinen vapaus, vapaaehtoista alamaisuutta toisten korottamiseksi, sanalla sanoen rakkautta. Kaikki tämä tapahtuu tietoisuudessa, että vaellamme kaiken aikaa pyhän Jumalan kasvojen edessä. Saamme kutsua häntä rakkaaksi Isäksi. Pelkäämme

murehduuttaa häntä ja siksi elämme pyhässä pelossa. Se ei ole orjan pelkoa vaan syvää kunnioitusta Valtiamme kohtaan.

Kutsuttu kärsimään 1. Piet. 2:18-25

18. Orjat, olkaa kaikella pelolla isännillenne alamaisia, ei ainoastaan hyvälle ja lempeille vaan myös kieroille,

19. sillä se on armoa, jos joku Jumalaan sidotun omantuntonsa tähden kestää vaivoja syyttömästi kärsien.

20. Mitä kiitettävää siinä on, jos te kärsivällisesti kestätte, kun teitä lyödään pahojen tekojenne tähden? Mutta jos kestätte, kun joudutte kärsimään hyvien tekojenne tähden, se on Jumalan armoa.

21. Sillä siihen teidät on kutsuttu, koska Kristus kärsi teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, että seuraisitte hänen jälkiään,

22. hänen, joka ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta havaittu.

23. Kun häntä herjattiin, hän ei herjannut takaisin. Kärsiessään hän ei uhkailut vaan jätti asiansa hänen haltuunsa, joka tuomitsee oikein.

24. Kristus itse kantoi meidän syntimme ruumiissaan ristinpuulle, että me synneille kuolleina eläisimme vanhurskaudelle. Hänen haavojensa kautta teidät on parannettu.

25. Te olitte "eksyksissä niin kuin lampaat", mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo.

Kärsimyksen monenlaiset kasvot

Millaisia syitä kärsimyksellä voi olla? Miksi Jumala on kutsunut uskovat kärsimään syyttöminä? Miksi se on armoa? Miten Jeesuksen esikuvaa voi seurata? Mitä sinä näet ristiinnaulitussa Kristuksessa? Kuka ja millainen Jeesus ristillä kärsi? Miksi Hänen piti kärsiä? Mitä hedelmää Hänen kärsimisensä tuotti meille? Mitä merkitsee synnille kuolleen vanhurskaudelle eläminen? Miten eksynyt voi palata sielujen Paimenen luo? Näitä kysymyksiä Pietari ottaa käsitelläkseen tässä jaksossa.

Moni ihminen kyselee tänään samoja kysymyksiä kuin Buddha 2500 vuotta sitten: Miksi ihmiselämässä on niin paljon kärsimystä? Ylellistä elämää elänyt nuori prinssi havahtui siihen, että hänkin vanhenisi, hänkin sairastuisi ja lopulta kuolisi. Siksi hän lähti etsimään vastausta kärsimyksen ongelmaan. Hän tuli tulokseen, että kaikki kärsimys johtuu lopulta ihmisen sammumattomasta elämänjanosta. Rakkauden ja nonkin hän näki kärsimyksen lähteenä, niin kuin kovin moni suomalainenkin monien pettymystensä jälkeen on joutunut huomaamaan. Vastaukseksi Gautama Buddha kehitti uskonnollisen menetelmän, jolla elämänjano kyetään sammuttamaan ja päästään autuaalliseen nirvanaan. Tie oli nähdä kaikki kärsimys ja kuolema pohjimiltaan harhana ja nousta normaalia tietoisuutta korkeammalle tasolle muun muassa mietiskelemällä. Hänen ratkaisumallinsa oli loppujen lopuksi pako siitä kouriin-

tuntuvasta todellisuudesta, jonka keskellä me kuitenkin väistämättä elämme. Todellisuuden kieltäminen ja oman sielunsa sisälle pakeneminen ei kuitenkaan kärsimystä eikä todellisuutta miksiäkään muuta.

Kärsimyksen ongelmaa pohtivat niin ateistit kuin uskovatkin. Ateistit käyttävät sitä myös oman epäuskonsa puolustuksena. Heidän mielestään rakastavan ja kaikkivaltiaan Jumalan pitäisi poistaa kärsimys. Jos hän ei sitä tee, se johtuisi muka siitä, että joko hän ei olekaan kaikkivaltias tai hän ei todella rakasta kärsiviä. Nuo väitteet on kristillinen uskon puolustus ajat sitten kumonnut sillä, että kaikkivaltias Jumala voi käyttää kärsimystä myös rakkautensa välineenä, niin kuin Pietari tekstissämme antaa ymmärtää.

Kun ateisti näin hylkää kärsimyksen tähden Jumalan, hänelle jää silti sama kärsimys, johon hänellä ei ole mitään vastausta. Taustalla on ehkä myös haluttomuus myöntää omaa syyllisyyttä ja syntiä, joka on monenlaisen kärsimyksen syy.

Ihmissuhteiden ristiriitojen, sotien ja kaikenlaisen pahuuden taustalla on syntiin lankeemus. Raamattu osoittaa myös sen, että luomakunnan turmelus, joka ilmenee muun muassa maanjäristyksinä, hirmumyrskyinä, nälänhätänä, kuivuutena tai tulvina, on myös syntiinlankeemuksen mukanaan tuomaa kirousta. Paratiisissa Jumalalle selkänsä kääntänyt ihminen joutui elämään Jumalan kiroamassa luomakunnassa. Kuitenkin siihen sisältyvä kärsimys on samalla Jumalan kutsua takaisin menetettyyn paratiisiin ja takaisin elävän Jumalan yhteyteen.

Tekstimme osoittaa kuitenkin, että ei kaikki kärsimys ole synnin seurausta. On olemassa kärsimystä, joka johtuu rakkaudesta. Itse asiassa rakkauden suuruuden mitaksi kelpaa se, kuinka paljon rakastava kokee kärsimystä, kun rakkauden kohteella menee huonosti. Lapsen sairastuessa moni äiti joutuu syvään ahdistukseen, joka kertoo äidinrakkauden syvyydestä. Lopulta Jumalakin mittautti oman rakkautensa syvyyden antamalla oman Poikansa kärsimykseen ja kuolemaan syntiin langenneen ja synnin tähden kärsivän ihmiskunnan puolesta.

Kutsu kärsimään vääryyttä

Orjat, olkaa kaikella pelolla isännillenne alamaisia, ei ainoastaan hyvälle ja lempeille vaan myös kieroille, sillä se on armoa, jos joku Jumalaan sidotun omantuntonsa tähden kestää vaivoja syyttömästi kärsien. (18-19)

Pietari lähtee käsittelemään kärsimyksen ongelmaa hyvin käytännöllisellä tavalla. Hän tiesi, miten orjilla tai työsuhteessa olevilla palvelijoilla (käytetty sana ei ole *duλος* vaan *oiketees* viittaa molempiin) voi olla todella myös kieroja ja julmia isäntiä. Hän tiesi, miten esimiehet ja pomot käyttävät väärin valtaansa ja usein kiusaavat alaisiaan turhauttavalla tai liian raskaalla työllä. Siitä huolimatta Pietari kehottaa uskovia työntekijöitä alamaisuuteen, josta hän edellisessä jaksossa oli puhunut. Alamaisuushan ei ole hampaat irvissä tapahtuvaa taipumista alistajan mielivallalle,

vaan väärämielistäkin ihmistä kohtaan osoitettua rakkaudesta nousevaa vapaaehtoista palvelua toisen hyväksi.

Kirjoittaessaan tätä Pietarilla oli varmasti silmiensä edessä Jeesuksen opetus Vuori-saarnassa: *”Jos joku pakottaa sinut virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi.”* (Matt. 5:41) Pietari oli varmasti nähnyt, miten täyspakkausta kantanut roomalainen sotilas oli pakottanut jonkun ohikulkijan kantamaan taakkaansa miekalla uhaten. Jeesus halusi, että Herran omat eivät hammasta purren ja vihaansa nieleskellen kantaisi pakotettua matkaa, vaan asettuisivat aidosti pitkän marssin kulkeneen sotilaan asemaan ja auttaisivat häntä kantamalla taakkaan kaksi kertaa sen, mitä heiltä vaadittiin.

Pietari tiesi, ettei meissä itsessämme ole mitään halua olla alamaisia, kun meitä kohdellaan väärin. Siksi hän sanookin, että vääryyden kestäminen ja syyttömänä kärsiminen on armoa. Armohan tarkoittaa uskovalle sitä, että hän on kaiken aikaa Jumalan suosion alla ja myös sitä, että voima kärsivälliseen kestämiseen tulee kokonaan meidän ulkopuoleltamme, se on Jumalan Pyhän Hengen voimassa elämistä. Jumala itse tekee sen mahdolliseksi pitämällä lihallisen kiukkumme kurissa ja osoittamalla, millainen on Herran rakkaus tuota vielä ehkä pimeydessä vaeltavaa kieroä isäntää kohtaan. Vääryyden kärsiminen Pyhän Hengen voimasta ilman koston halua johtaa uskovan tunteen syvemmin Jumalan armon ja rakkauden luonteen, sillä armossaan Jeesus toimi juuri niin.

Omantunnon elämä

Pietari lisää tähän vielä tärkeän näkökohdan: Jumalaan sidotun omantuntonsa tähden uskovan tulee kestää vaivoja syyttömästi kärsien.

Omatunto toimii todistajana aina viimeistä tuomiota myöten ja osoittaa kaikki ihmiset syyllisiksi, vaikka se myös puolustaa meitä väärää syyttöksiä vastaan. Omantunnon vaatimus on ehdoton: ”Tee tämä!” ”Älä tee tätä!” Voimme kuitenkin yrittää vaientaa sen ja paeta sen syyttöksiä kiireeseen, aktiiviseen unohtamiseen ja torjuntaan, vaikka alitajuntaan torjuttuna omatunto edelleen piinaakin mieltämme omia reittejään myöten. Voimme edelleen turruttaa ja lopulta paaduttaa omantuntomme toistamalla samoja syntejä tarpeeksi monta kertaa niistä parannusta tekemättä. Eräässä mielessä syntitottumukset ovat kauheinta, mitä meille täällä ajassa voi tapahtua.

Omatunto kuuluu Jumalan yleiseen ilmoitukseen ja alun perin sen sisältö on sama kuin Jumalan laki. Omaatuntoa voisi verrata tietokoneen laitteeseen, joka toimii kyllä oikein, mutta kun sille riittävästi työnnetään väärinä ohjelmia, se alkaa syyttämään silloin, kuin ei pitäisi, ja vaikenee silloin, kuin pitäisi syyttää. Tietämättömyys, väärä kasvatuksessa saatu normisto, ehdonvallan asiat saattavat väärinä omantunnon sisällön.

Siksi uskovan kristityn tulee aina uudelleen Raamatun sanalla saattaa omatuntonsa alkutilaan. Kun nyt Pietari vääryyttä kärsimisen yhteydessä vaatii meitä sitomaan omantuntonamme Jumalan sanaan, hän tiedostaa, miten helposti vääryyttä kärsiesämme koemme olevamme uhreja ja olemme sokeita niille omille synneillemme, laiminlyönneillemme ja väärille ajatuksille, joilla saatamme lähimmäisemme suututtaa. Silloin meillä on kiusaus ajatella, että kärsimme syyttöminä, vaikka ainakin osin, joskus kokonaan omien väärin tekojemme tai asenteidemme tähden. Siksi meidän tulee toistuvasti asettaa omantuntonamme Jumalan sanan arvioitavaksi ja punnittavaksi. Jos niin teemme ja huomaamme silti kärsivämme syyttä vääryyttä, niin se on Jumalan hyvyyttä ja kasvattaa meitä syvemmälle Kristuksen kärsimysten salaisuuteen, Jumalan rakkauden ihmeelliseen maailmaan.

Hyvät teot

Mitä kiitettävää siinä on, jos te kärsivällisesti kestätte, kun teitä lyödään pahojen tekojenne tähden? Mutta jos kestätte, kun joudutte kärsimään hyvien tekojenne tähden, se on Jumalan armoa.(20)

Nyt Pietari vielä korostaa, että alamaisuus kieroille isännille tai esimiehille ei merkitse vain kärsivällistä kestämistä, vaan sen tulee näkyä aktiivisena hyvän tekemisessä. Jokainen tietää, että hyvän tekeminen niille, jotka tekevät meille pahaa on jokseenkin mahdotonta omassa voimassamme. Vaikka hetken se pinnistämällä onnistuisikin, lopulta koston ja vihan ajatukset kuitenkin voittavat. Siksi Pietari toistaa, että kysymys on Jumalan armosta, ei omavoimaisesta yrittämisestä. Vain Pyhä Henki voi pitää meidän mielempä siinä, että näemme kiusaavan ihmisen Kristuksen verellä lunastetuksi arvokkaaksi olenoksi, jonka Jumala haluaa pelastaa.

Nyt joku saattaa kysyä, eikö uskovalle ole sitten luvallista väistyä pois sellaisesta työpaikasta tai ihmissuhteesta, jossa häntä jatkuvasti piinataan. Ei Pietari sitä suinkaan kiellä, jos vapautuminen on mahdollista, mutta tuon ajan orjille se ei useimmiten ollut mahdollista. Heille jäi vaihtoehdoksi vain kärsiä ja rakastaa isäntäänsä siihen asti, että isännät heidän alamaisen palvelunsa seurauksena ehkä tulisivat uskoon ja saisivat muutoksen armon. Uskoviille vangeillekaan ei ollut muuta tietä kuin kärsiä voittaakseen vartijoittensa sydämet Kristukselle. Paavali on hyvä esimerkki siitä, miten se onnistui Rooman vankilassa.

Alkuseurakunnan aikana toki orjilla oli joskus mahdollista päästä vapaaksi. Siitä Paavali kirjoittaa näin:

Jos sinut kutsuttiin orjana, älä sitä murehdi. Mutta jos voit päästä vapaaksi, käytä mahdollisuutta hyväksesi. Joka on orjana saanut Herran kutsun, on Herran vapauttama. Samoin se, joka on saanut kutsun vapaana, on Kristuksen orja. (1. Kor. 7:21-22)

Huomattavaa on se, ettei alkuseurakunta pyrkinyt nousemaan orjajärjestelmää vastaan, vaan se pyrki voittamaan evankeliumin voimalla orjien isännät ja sitä kautta

järjestelmäkin lopulta kuihtui pois. Rakenteellisia syntejä ei voiteta sillä, että niitä vastustetaan vaan sillä, että ihmisten sydämet Jeesus pääsee synnyttämään uudesti.

Kristuksen esikuva

Sillä siihen teidät on kutsuttu, koska Kristus kärsi teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, että seuraisitte hänen jälkiään, ... (17)

Jeesus antoi meille esikuvan, mutta ei sillä tavalla, että hän määräisi uskovia toimimaan samalla tavalla kuin hän. Sen sijaan hän kutsuu meidät ennen kaikkea omistamaan itsellemme sen ristin rakkauden, jota Hän osoitti meitä kohtaan kärsiessään Golgatalla puolestamme. Herra kutsuu aina ensin meitä itsensä luokse, ottamaan uskossa vastaan Hänen verensä puhdistava armo ja Pyhän Hengen voima, ja vasta sitten Hän kehottaa meitä seuraamaan hänen jälkiään.

Kun Jeesus kutsui monia opetuslapsikseen sanoilla ”Seuraa minua!” kysymys ei koskaan ollut siitä, että noiden ihmisten piti vain jäljitellä Jeesuksen elämäntapaa. Jeesus ei aseta itseään ihanteeksi, joka ihmisten muka pitäisi saavuttaa, vaan kutsu on aina omaan seuraansa. Kukaan ei voi seurata Jeesusta kulkematta aivan lähellä häntä. Nyt tänään Hän kutsuu meitä aina ensin käymään luokseen ristiinnaulittuna ja ylösnousseena Herrana. Vasta hänen kärsimystensä siunauksesta osalliseksi päässän voimme seurata hänen askelissaan. Jokaisen päivän hän rohkaisee meitä alkamaan Golgatan ristin juurelta omistaen uuden puhdistuksen ja uuden voiman kärsivälliseen ihmisten palveluun aidossa nöyryydessä.

Syytön syyllisten puolesta

... hänen, joka ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta havaittu. (22)

Voidaksemme seurata Jeesuksen esimerkkiä meidän on päästävä katselemaan hänen ristin kärsimyksensä hahmoa. Sen Pietari tekee viemällä kirjeen lukijat Jesajan kirjan 53. lukuun:

Hänelle annettiin hauta jumalattomien joukossa, mutta rikkaan luo hän tuli kuoltuaan, sillä hän ei ollut tehnyt vääryyttä eikä hänen suussaan ollut petosta. (Jes. 53:9)

Meidän pelastuksemme kannalta on suunnattoman tärkeää, että ristillä kuoli synnintön. Jos Jeesus olisi itse tehnyt syntiä, hän olisi kärsinyt omien syntiensä tähden. Mutta täysin synnittömänä ja viattomana todellisena ihmisenä todellisena Jumalana hän saattoi kärsiä maailman kaikkien syntisten syntien rangaistuksen. Jos minun kaikkien elämäni aikana tekemieni synnin rangaistus olisi kuin yksi pisara Jeesuksen kärsimyksen maljassa, niin Jeesus joi koko ihmiskunnan kaikkien ihmisten syntien maljan viimeiseen pisaraan asti Golgatan ristillä.

Herra pani hänen päälleen kaikkien meidän syntivelkamme. (Jes. 53:6)

Rangaistuksemme ja syntivelkamme oli maksettu sillä hetkellä, kun Jeesus huusi ristillä voitonhuutonsa: ”Se on täytetty!” Tuossa voitossa ilmestyi meille myös Isän

suunnaton rakkaus meitä syntisiä kohtaan, sillä suuressa armossaan hän oli valmis luovuttamaan oman Poikansa viattomaksi uhriksi meidän sijastamme. Isän rakkaudesta käsin mekin syntimme anteeksi saaneina saamme lähteä rakastamaan niitä, jotka syyttä aiheuttavat meille tuskaa.

Herran haltuun

Kun häntä herjattiin, hän ei herjannut takaisin. Kärsiessään hän ei uhkaillut vaan jätti asiansa hänen haltuunsa, joka tuomitsee oikein. (23)

Miksi Jeesus saattoi kauheimmissa tuskissaan vaieta?

Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut. Kuin karitsa, joka vietään teurastettavaksi, kuin lammas, joka on ääneti keritsijöittensä edessä, ei hänkään suutansa avannut. (Jes. 53:7)

Herra jätti asiansa Isän käsiin. Ihmisille hän ei huutanut herjauksia, mutta Isälle hän huusi koko tuskansa: ”*Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?*” Jumalan hylkääminen tarkoittaa ikuista kadotusta, helvetin tuskaa. Sen Jeesus kärsi sijastamme, koska Isä tuomitsi meidän syntimme hänelle. Se oli ainoa tie meidän pelastukseemme: Herra näki hyväksi ruhjoa häntä, lyödä häntä kärsimyksellä. Isä antoi oikeudenmukaisen tuomion meidän synneistämme.

Mutta siitä seurasi ihmeellinen armo: *Jos sinä asetat hänen sielunsa vikauhriksi, hän saa nähdä jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen kauttaan. (Jes. 53:10)* Jeesus saa omaisuudekseen kaikki ne, jotka turvaavat hänen uhrikuoletuksensa ja hän saa heistä omakseen pelastettujen joukon, ikuisesti elävän Kristuksen morsiusseurakunnan. Kulkiessaan ristin tietä Jeesuksella oli silmiensä edessä se ilo, minkä hän saisi pelastamistaan.

Vanhurskaudemme tähden

Kristus itse kantoi meidän syntimme ruumiissaan ristinpuulle, että me synneille kuolleina eläisimme vanhurskaudelle. Hänen haavojensa kautta teidät on parannettu. (24)

Jeesuksen ristinuhriin turvautuvalle Isä antaa kaikki synnit anteeksi ja lukee hänet täydellisen vanhurskaaksi, synnittömäksi, ikään kuin hän ei olisi ikinä tehnyt ainoatakaan syntiä. Hänen hyväkseen luetaan Jeesuksen täydellinen ja synnitön vaellus. Vaikka uskova tekee uskoon tultuaan jälleen syntiä, hänet on puettu Kristuksen vanhurskauden vaatteeseen eikä siksi hänelle lueta mitään syntiä enää synniksi. Uskoon tulosta alkaa samalla myös Pyhän Hengen työ, jossa Golgatan uhrin rakkauden voimasta hän alkaa tavoitella Jumalan mieleistä vanhurskasta, oikeudenmukaista ja rakkaudellista elämää. Kun uskova elää jatkuvassa Jeesuksen veren puhdistuksessa, hän kykenee uudella tavalla kohtaamaan sellaista vääryyttä, joka tulee hänen osakseen ilman syytä. Hän saattaa saada kipeitä haavoja osakseen, mutta niitäkin Herran haavojen katselu parantaa.

Paluu Herran luokse

Te olitte "eksyksissä niin kuin lampaat", mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo. (25)

Ihminen on luonnollisessa tilassaan, syntymästään lähtien eksyksissä, synnin sokaisemin aivoin hän ei tiedä mistä hän on tullut eikä minne hän on menossa. Monet pyrkivät hukuttamaan eri tavoin tietoisuuden harhailemisestaan, mutta toiset saattavat lähteä etsimään onnea ja merkitystä monelta suunnalta, mutta vasta Jeesuksen luona ihminen löytää todellisen kodin. Hänen sielujen paimenen ja kaitsijan luona rauhaton sydän löytää levon. Siksi myös silloin, kun hän matkalla täällä maan päällä joutuu vääryyden uhriksi ja kärsimään Jeesuksen nimen tähden, hänellä on aina pakopaikka, Jeesuksen ristin luona.

Tänäänkin Herra kutsuu eksyksissä olevia luokseen. Tie hänen luokseen kulkee "ahtaan portin" kautta tunnustamalla omat syntinsä Jeesukselle ja tunnustamalla sen, että Jeesus kärsi ja kuoli juurin niiden tähden. Silloin synnit annetaan anteeksi ja armahdettuna saa lähteä seuraamaan "sielujen paimenta" Jeesusta.

Kristillinen avioliitto 1. Piet. 3:1-7

- 1. Samoin te, vaimot, olkaa alamaisia omalle miehellenne, niin että nekin miehet, jotka eivät tottele sanaa, ilman sanojakin voitettaisiin vaimojen vaelluksen kautta,*
- 2. kun he näkevät teidän puhtaan vaelluksenne jumalanpelossa.*
- 3. Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, tukkalaitteilla ja kultakoruilla koristautumista tai hienoihin vaatteisiin pukeutumista,*
- 4. vaan olkoon se katoamaton, salassa oleva sydämen ihminen, hengeltään lempeä ja hiljainen. Tämä on Jumalan silmissä kallisarvoista.*
- 5. Näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä ja olivat alamaisia omalle miehelleen,*
- 6. niin kuin Saarakin oli kuuliainen Abrahamille ja kutsui häntä herraksi. Teistä on tullut hänen lapsiaan, kun teette hyvää ettekä anna minkään pelottaa itseänne.*
- 7. Samoin te, miehet, eläkää ymmärtäväisesti vaimonne kanssa niin kuin heikomman astian kanssa. Osoittakaa hänelle kunnioitusta, koska olette yhdessä elämän armon perillisiä, etteivät rukouksenne estyisi.*

Avioliito käsitteen muutos

Mikä on avioliito? Mihin se perustuu? Mitä se ei ole? Näistä kysymyksistä on Suomen kansa käynyt kovaa vääntöä viimeisten vuosikymmenien ajan samalla, kun se on etäänntynyt Raamatusta ja valinnut suosikki-ideologiakseen perinteisen Rooman

valtakunnan avioliittoetiikan. Sitä nimitetään seksuaaliseksi tasa-arvoksi, vaikka se todellisuudessa palvelee hyvin pitkälle naisten alistamista miesten vallan alle. 1960-luvulta lähtenyt liikehdintä vapautti seksin harjoittamisen avioliitosta ajamalla maamme käsitteen avoliitto. Sen lisäksi abortin vapauttaminen merkitsi sitä, että miesten ei enää tarvinnut kantaa vastuuta ja seksi irrotettiin lisääntymisestä pelkäksi nautinnon hankkimisen välineeksi.

Kun sitten ajettiin läpi laki niin sanotusta tasa-arvoisesta avioliitosta, niin avioliittosanan alkuperäinen merkitys miehen ja naisen välisestä liitosta, jonka varaan perhe ja lisääntyminen rakentuu, muutettiin tarkoittamaan mitä tahansa kahden ihmisen rakkaussuhdetta. Sen vuoksi on ollut pakko lanseerata käyttöön ilmaisu ”aito avioliitto”, jolla tarkoitetaan alkuperäistä avioliittokäsitystä. Minä käytän mieluummin sanaa kristillinen avioliitto, joka lähtee liikkeelle Jumalan luomisen yhteydessä asettamasta avioliiton asettamisesta:

Jumalan säätämä

Aadamille ei kuitenkaan löytynyt sopivaa apua. Silloin Herra Jumala vaivutti ihmisen syvään uneen, otti hänen nukkuessaan yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen kohdan lihalla. Ja Herra Jumala rakensi naisen siitä kylkiluusta, jonka oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo. Mies sanoi: "Tämä on nyt luu minun luustani ja liha minun lihastani. Tätä on kutsuttava naiseksi, sillä miehestä hänet on otettu." Siksi mies jättäköön isänsä ja äitinsä ja yhtyköön vaimoonsa, ja heistä tulee yksi liha. (1. Moos. 2:20-24)

Jumalan luoma Adam sai tehtäväkseen hallita ja varjella luomakuntaa, tutkia Jumalan tekoja sen keskellä ja nauttia paratiisista kaikkinaisesta hyvinvyydestä Jumalan välittömässä yhteydessä. Jumala oli kuitenkin luonut ihmisen niin, että hän tarvitsi myös toisia ihmisiä kumppanikseen. Näin ollen avioliiton ensimmäinen tehtävä on varata ihmiselle pysyvä ystävä, jonka kanssa saa olla yhdessä, jakaa sydäntään ja harjoittaa rakkauden palvelua keskenään. Mies ja nainen luotiin niin samanlaisiksi, että he kykenevät ymmärtämään toisiaan, mutta samalla niin erilaisiksi, että tarvitaan kokonainen elämän pituus siihen, että oppii tuntemaan puolisoonsa liittyvän syvän salaisuuden. Avioliitto merkitsee siksi elämän pituista tutkimusmatkaa ihmisyyden salaisuuksiin. Siksi se onkin tarkoitettu jatkumaan siihen asti, kun kuolema erottaa puoliset toisistaan.

Kun Pietari tekstissämme kuvaa naista ”heikommaksi astiaksi”, hän viittaa miehen ja naisen erilaisuuteen. Mies on usein fyysisesti ja henkisesti vahvempi kuin nainen, mikä ei tarkoita sitä, että nainen olisi jotenkin alempiarvoinen kuin mies. Molempien arvo perustaa Jumalan luomisessa osoittamaan rakkauteen ja lankeemuksen jälkeeseen Jeesuksen Golgatan uhriin perustuvaan lunastushintaan. Mies ja nainen ovat tasa-arvoisia mutta eivät samanlaisia, niin kuin nykyinen ideologia vaatii.

Vihkiminen

Aviosuhde miehen ja naisen välille syntyy silloin, kun he molemmat irtautuvat omista vanhemmistaan ja liittyvät toisiinsa. Tämä tapahtuu tietyllä hetkellä eli silloin, kun heidät julistetaan juridisesti eli laillisesti aviopuolisoiksi heidän sitä vapaaehtoisesti tahtaessa. Avioliittoon vihkimisessä on kysymys tästä julkisesta erottautumisesta vanhemmista ja liittymisestä keskinäiseen yhteyteen. Syntiinlankeemuksen jälkeen monen ihmisen avioliittoa vaivaa se, että jompikumpi tai molemmat puoliset eivät ole oikealla tavalla irtautuneen henkisesti eivätkä taloudellisesti vanhemmistaan.

Avosuhteessa julkinen sitoutuminen ja erottautuminen vanhemmista sivuutetaan ja asettumalla asumaan yhdessä ja aloittamalla seksisuhde kuvitellaan, että mitään kummempaa vihkimistä ei tarvita. Tuloksena onkin usein suhde, jonka kestävyyttä mitataan tunnetilan syvyydellä. Siksi ihmisen tunteiden vaihdellessa ja muuttuessa eletään myös jatkuvassa epävarmuudessa suhteen jatkuvuudesta. Usein nainen on se osapuoli, joka joutuu kokemaan suhteessa turvattomuutta. Raamatullinen malli lähtee liikkeelle julkisesta ja tahtoon liittyvästä sitoutumisesta. Sitä seuraavaa fyysinen yhtyminen liimaa tätä suhdetta ja avioelämä tapahtuu molemmille turvallisessa suhteessa, jonka varassa on ilo odottaa mahdollista perheen kasvua.

Avioliitto ja Kristus

Vaimot, olkaa omalle miehellenne alamaisia niin kuin Herralle, sillä mies on vaimon pää, niin kuin myös Kristus on seurakunnan pää, oman ruumiinsa, seurakunnan, vapahtaja. Niin kuin seurakunta on Kristukselle alainen, niin olkoot vaimotkin miehelleen kaikessa alamaisia. Miehet, rakastakaa vaimoanne niin kuin Kristuskin rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen puolesta, että hän sen pyhittäisi, puhdistaa sen vedellä pesten, sanan kautta, ja asettaisi eteensä kirkastetun seurakunnan, vailla tahraa, ryppyä tai muuta sellaista, pyhän ja nuhteettoman. Samoin jokaisen miehen tulee rakastaa omaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan. Joka rakastaa vaimoan, rakastaa itseään. Eihän kukaan ole koskaan vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä niin kuin Kristuskin seurakuntaa, sillä me olemme hänen ruumiinsa jäseniä. Sen tähden mies luopukoon isästään ja äidistään ja liityköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi. Tämä salaisuus on suuri; minä tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. Mutta myös jokainen teistä rakastakoon vaimoan niin kuin itseään, ja vaimon tulee kunnioittaa miestään. (Ef. 5:22-33)

Jumala asetti avioliiton luomisessa ja siksi kristitty haluaa siunata kaikkien ihmisten aitoa avioliittoa riippumatta siitä, ovatko he uskovia vai eivät. Mutta uskovalle kristityille avioliitto on vielä enemmän. Kristillisen avioliiton tehtävä on heijastaa Kristuksen ja seurakunnan välistä suhdetta. Kysymys ei siis ole siitä, että avioliitto olisi kuva Kristuksen ja seurakunnan suhteesta, vaan siitä, että avioliitosta tulee aidosti kristillinen, kun se ammentaa Kristuksen ja seurakunnan välisestä suhteesta. Ensin on siis Kristus. Hän ottaa lunastustyönsä siunauksena syntisten mutta armahdettujen ihmisten muodostaman seurakunnan omaksi morsiamekseen. Sen Hän lopulta

puhdistaa ja pyhittää niin täydelliseksi, että Karitsan häissä hän saa sen omaksi taivaalliseksi vaimokseen.

Voidakseen mennä kristillisesti naimisiin ja saadakseen avioliiton mukanaan tuoman siunauksen ihmisen tulee ensin tulla uskoon, Jumalan lapseksi. Kun sitten uskoon tullut mies ja uskoon tullut nainen avioituvat, heidän avioliitostaan tulee todistus Kristuksen pelastavasta työstä seurakunnassa. Näin ollen vanhastaan avioliittoon vihkeminen edellytti, että molemmat olivat kristittyjä.

Voidakseen toimia Kristuksen todistajina molempien puolisoitten tulee kasvaa Herran tuntemisessa ja pyhityksessä. He tarvitsevat jatkuvasti Jeesuksen veren puhdistavaa armoa, kun he lankeavat synteihin. He tarvitsevat jatkuvaa osallisuutta Jumalan sanaan seurakunnan keskellä. Heidän tulee molempien saada aina uutta armoa ja rakkautta Herralta osakseen, voidakseen rakastaa toisiaan.

Rakasta – kunnioita!

Miehen ja naisen erilaisuus näkyy siinä, millaisen kehotuksen Paavali heille antaa. Yllättävää kyllä vaimolle ei anneta kehotusta rakastaa miestänsä, sillä se on eräässä mielessä luontaista hänelle. Sen sijaan miehillä on vaikeuksia pysyä uskollisina rakkaudessa vaimojaan kohtaan. Siksi heille annetaan erityinen tehtävä rakastaa vaimojaan ja sen mahdollistamiseksi heitä kutsutaan katselemaan Kristuksen rakkautta seurakunnasta. Miehen tehtävä on rakastaa vaimoaan niin kuin omaa ruumistaan niin, että lopulta vaimo voi loistaa yhdessä miehensä kanssa Kristuksen puhtautta ja kirkkautta.

Rakkaus on toista nostava, toista puhdistava ja pyhittävä prosessi. Luonnollinen rakkaus ei mitenkään riitä tähän, vaan mies tarvitsee yhä syvenevää osallisuutta Kristuksen puhdistavaan työhön omassa elämässään, voidakseen rakastaa vaimoaan. Miehen tehtävä on olla vaimon pää eli hallita vaimoaan, mutta ei alistamalla vaimoaan vaan rakkaudessa nostamalla häntä. Kun vaimo saa kokea miehensä aitoa rakkautta, hänen ei ole vaikea olla miehelleen alamainen.

Vaimoille Paavali antoi ainoastaan kehotuksen olla alamainen miehelleen. Vaimoilla on näet usein kiusaus nousta valtataisteluun miehensä kanssa. Hänellä on kiusaus vertailla miestänsä muihin miehiin ja moittia heitä rakkauden puutteesta. Niin kuin Pietari aiemmin osoitti, alamaisuus ei ole samaa kuin alistuminen tai pakotettua kuuliaisuutta vasten tahtaan. Alamaisuus nousee siitä tietoisuudesta, että Jumala on järjestyksen Jumala. Kristus on alamainen Isälle suuresta rakkaudesta Isää kohtaan. Siksi alamaisuudellaan miestänsä kohtaan vaimo haluaa samaistua seurakuntaan, joka ilolla noudattaa Kristuksen tahtoa rakkaudesta Häneen.

Uskovan ja ei-uskovan avioliitto

Samoin te, vaimot, olkaa alamaisia omalle miehellenne, niin että nekin miehet, jotka eivät tottele sanaa, ilman sanojakin voitettaisiin vaimojen vaelluksen kautta, kun he näkevät teidän puhtaan vaelluksenne jumalanpelossa. (1-2)

Lähtökohtaisesti uskovan tulisi mennä naimisiin vain toisen ja mielellään samalla tavalla Raamattuaan seuraavan uskovan kanssa. Toisaalta ei-kristitty voi avioituaan tulla uskoon, vaikka toinen puoliso ei ole uskossa.

Nyt Pietari aloittaa kolmannen luvun sanalla "samoin". Sillä hän viittaa siihen, mitä hän edellä oli kirjoittanut uskoviain alamaisuudesta ei-kristityille ja jopa kieroille isännille heidän ollessaan sidottuja näihin orjuuden tai sitovan palvelussuhteen vuoksi. Uskovan vaimon tulee pysyä alamaaisena myös sellaisia hankalia miehiä kohtaan, jotka eivät välitä Jumalan sanasta.

Rakastavalla alamaisuudella on mahdollista voittaa puoliso Herralle. Pietari tiedostaa, että kotioloissa ei suullinen saarnaaminen tai todistaminen aina tehoa, vaan tarvitaan sanatonta mutta aitoa ja puhdasta vaellusta, josta ei-uskova joutuu näkemään, millaisen muutoksen uskoon tulo vaikutti vaimossa. Miehet ovat heikkoja aidoille rakkaudelle ja usein miehet tulevat uskoon vaimojensa jälkeen. Tosin se ei aina tapahdu nopeasti, voin mennä vuosia ennen, kuin miehet taipuvat parannukseen ja kääntyvät uskossa Kristuksen puoleen.

Kirjoittaessaan Korintin seurakunnalle Paavali avaa kyllä senkin ikävän mahdollisuuden, että mies haluaa erota uskoon tulleesta vaimostaan:

Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehensä kanssa. Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa. Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. Muille sanon minä, ei Herra: Jos jonkun veljen vaimo ei ole uskova ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön mies hylätkö häntä. Ja jos jollakin vaimolla on mies, joka ei ole uskova, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön vaimo hylätkö miestänsä. Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty uskovan miehensä kautta. Muutenhan teidän lapsenne olisivat epäpuhtaita, mutta nyt he ovat pyhiä. Jos puoliso, joka ei ole uskova, eroaa, erotkoon. Veli tai sisar ei tällaisissa tapauksissa ole sidottu, sillä Jumala on kutsunut teidät rauhaan. Mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa miehesi? Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi? (1. Kor. 7:10-16)

Paraskaan rakkaudellinen vaellus ei välttämättä taivuta puolisoa uskoon. Uskon voi antaa vain Jumala ja jokaisen on tehtävä henkilökohtaisesti parannus synneistään. Pahimmillaan puoliso voi paaduttaa sydämensä kokonaan ja jopa ajaa vaimonsa pois. Silloin uskovan tulee avioliiton ulkopuolelta edelleen rukoilla entisen puolisonsa pelastusta, jospa hän vielä tulisi uskoon ja avioliittokin voisi ehkä uudistua.

Rakkauden teot evankeliumin kaikupohja

Pietarin kehotuksella on yleisempääkin merkitystä ajatellessamme evankeliumin viestittämistä ei-kristityille. Ihminen tarvitsee kuulla evankeliumin sanan Jeesuksen kärsimyksestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta hänen puolestaan voidakseen pelastua. Mutta usein ihmisen sydän ja mieli on niin sulkeutunut, että hän ei halua kuulla mitään puhetta Kristuksesta. Mutta kovankin sydämen voi avata uskovien osoittama aito rakkaus.

Esimerkki Hokkaidolta

Hokkaidolla asui perhe, jossa vaimo oli uskossa, mutta mies oli rajun mustasukkainen Jeesukselle eikä suostunut kuuntelemaan vähääkään vaimonsa todistusta Jeesuksesta. Vimmassaan vaimon uskoa kohtaan mies meni niin pitkälle, että eräänä yönä hän kiukuissaan päätti lähteä polttamaan kirkon, jossa vaimo kävi hänen kielloistaan huolimatta. Onneksi hänen yrityksestään huolimatta kirkko ei syttynyt palaamaan.

Siitä jonkin ajan kuluttua heidän oma talonsa syttyi palamaan ja tuli tuhosi sen perustuksia myöten. Onneksi perhe ehti pelastua ulos. Kun paikallinen Pelastusarmeija sai tietää perheen menettäneen kaikkensa, sieltä tuli uskova pelastussotilas tuomaan heille huopia ja muita tavaroita, jotta he selviäisivät kylmässä talvessa. Miehen ensi reaktio oli: ”Onko vaimoni käsenyt teitä auttamaan meitä?” Mutta pelastusarmeijalainen vastasi, ettei hän tuntenut heitä entuudestaan. Silloin mies murtui ja tajusi, että apu tuli vilpittömästä rakkaudesta. Siitä hetkestä hänkin alkoi käydä vaimonsa kanssa kirkossa, tuli uskoon ja halusi palavasti todistaa Herran rakkaudesta häntäkin kohtaan.

Todellinen kauneus

Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista, tukkalaitteilla ja kultakoruilla koristautumista tai hienoihin vaatteisiin pukeutumista, vaan olkoon se katoamaton, salassa oleva sydämen ihminen, hengeltään lempeä ja hiljainen. Tämä on Jumalan silmissä kallisarvoista. (3-4)

Jumala loi maailman alun perin tavattoman kauniiksi. Paratiisissa oli kaikki täydellisen hyvää ja kaunista. Eevan, ensimmäisen naisen Jumala halusi tehdä hyvin kauniiksi. Aadam ihastui, rakastui ja otti Eevan vaimokseen. Syntiinlankeemuksen jälkeenkin naiset ovat yhä kauniita ja heidän kauneutensa tekee miehiin vaikutuksen.

Monet meistä olemme saattaneet tutustua hyvin kauniiseen naiseen, jonka olemus tekee meihin kuitenkin vastenmielisen vaikutuksen siksi, että hänen puheensa ja käytöksensä puhuvat aivan muuta kuin häenn ulkoinen kauneutensa. Toisaalta olemme ehkä tavanneet naisia, jotka eivät ulkoisesti häikäise, mutta joiden hymy ja ystävällinen ymmärtäväisyys tekee meihin syvän vaikutuksen.

Pietari ei tarkoita, että uskovan naisen pitäisi esiintyä rumissa vaatteissa eikä myöskään sitä, että hän ei saisi huolehtia tukastaan ja ulkonäöstään. Hän halusi osoittaa, että mikään ulkoinen koristautuminen ei kykene korvaamaan sisäisen sydämen elämän todellista kauneutta. Uskova nainen voi heijastaa olemuksellaan sellaista katoamatonta kauneutta, jota ikääntyminen ei voi riistää, kun Jumalan Pyhä Henki on saanut vaikuttaa hänessä aitoa lempeyttä ja hiljaisuutta.

Kun Jeesus halusi kuvata millainen on Hänen oma sydämensä laatu, Hän sanoi: *Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävyisä ja nöyrä sydämeitäni. Näin te löydätte levon sielullenne,...* (Matt. 11:29) Jumalan olemus ja Jeesuksen sydän on täynnä sävyisyyttä, lempeyttä ja hiljaisuutta.

Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat viimeisellä ehtoollisella heidän kanssaan, Hän ei vain antanut meille esimerkkiä aidosta nöyryydestä vaan myös ilmoitti, millaista on Jumalan rakkauden olemus. Se on nöyrää, se asettuu toisten alapuolelle ja korottaa toista. Pyhässä Kolminaisuudessa Poika on alamainen Isälle, Pyhä Henki kirkastaa ja korottaa Jeesusta ja Isä antaa kunnian Pojalle. Kolmen persoonan välillä vallitseva rakkaus ilmenee nöyryytenä, hiljaisuutena, lempeytenä ja alamaisuutena. Kaikessa tässä ilmenee Jumalan kirkkaus ja Jumalan täydellinen kauneus. Mutta juuri sen osallisuuteen Pyhä Henki haluaa uskovia kasvattaa. Kun Jumala näkee jotain siitä kauneudesta naisissa, Hän iloitsee. Mikä etuoikeus saada osakseen Jumalan ihastuneita katseita, kun Pyhä Henki pyhittää meitä nöyryyteen ja hiljaisuuteen.

Vapaana pelosta

Näin myös muinoin pyhät vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat itsensä ja olivat alamaisia omalle miehelleen, niin kuin Saarakin oli kuuliainen Abrahamille ja kutsui häntä herraksi. Teistä on tullut hänen lapsiaan, kun teette hyvää ettekä anna minkään pelottaa itseänne. (5-6)

Jälleen Pietari korostaa aitoa alamaisuutta, joka korottaa puolisoaan. Kysymys ei siis ole pakotetusta alistettuna olemisesta vaan rakkaudesta nousevaa halua nostaa toista ja arvostaa toista. Aitoon alamaisuuteen kuuluu hyvän tekeminen. Pietari lisää sitten sen, millainen lupaus siihen sisältyy: Puolisolleen alamaisen vaimon ei tarvitse pelätä, koska mies haluaa puolustaa ja tukea häntä nähdessään hänen alamaisen turvautumisensa mieheensä. Silloinkin kun mies saattaa olla tyly ja kohtelee vaimoa väärin, pohjimmiltaan vapautus pelosta tulee hänen osakseen itse Herralta Jeesukselta. Herra on omiensa kanssa eikä siksi meidän tarvitse pelätä sitä, mitä tämä maailma pelkää.

Miehet

Samoin te, miehet, eläkää ymmärtäväisesti vaimonne kanssa niin kuin heikomman astian kanssa. Osoittakaa hänelle kunnioitusta, koska olette yhdessä elämän armon perillisiä, etteivät rukouksenne estyisi. (7)

Pietari edellytti miehiltä huolehtivaa rakkautta vaimojaan kohtaan. Sen ensimmäinen tärkeä tuntomerkki on ymmärtäväisyys. Jokainen naimisissa ollut mies joutuu ennemmin tai myöhemmin huomaamaan, miten kovin erilaisia naiset ovat kuin miehet, naisiin sisältyy salaisuus, jonka luotaamiseen kestää koko ikä. Siksi miehiltä kysytään kykyä kuunnella vaimoja ja vilpitöntä yritystä ymmärtää naisten tunne-elämää, joka on paljon rikkaampaa kuin miehillä. Jos miehet kaipaavat vaimoiltaan kunnioitusta ja arvostusta, naiset tarvitsevat aivan erityisesti ymmärrystä. Siihen tarvitaan paljon sanoja ja vastaanottavaa mieltä.

”Heikompi astia” viittaa ei ainoastaan siihen, että naiset ovat fyysisesti heikompia kuin miehet, vaan sisältää myös ajatuksen naisten herkkyydestä, usein myös hauraudesta. Pietari ei tällä tarkoita, että naiset olisivat vähemmän älyllisesti ja henkisesti lahjakkaita kuin miehet. Tietenkin sekä miehissä että naisissa on laaja skaala eri vahvuuksia ja heikkouksia, erilaisia lahjoja Jumalalta, mutta niihin Pietari ei tässä nyt viittaa.

Syy siihen, että miesten tulee kunnioittaa vaimojaan, löytyy kuitenkin syvemmältä kuin heidän luonnollisista ominaisuuksistaan: Heillä on pelastuksen perusteella ”elämän armo” eli he ovat osallisia pelastuksesta, iankaikkisesta elämästä ja taivaallisesta perinnöstä Jumalan lapsina. Vaimoille osoitettu kunnioitus on samalla kunnian antamista Jumalalle Hänen pelastusteostaan Kristuksessa. Ilman sitä ei puolisoitten välinen yhteinen rukouselämä onnistu.

Entä me?

Usein sanon nuorille: ”Jos haluat tietää, kuinka syntinen olet, mene naimisiin!” Missä on kaksi syntistä, siellä synnin määrä nelinkertaistuu. Mutta silti rohkaisen nuoria menemään naimisiin ja löytämään aviosuhteessa aidon tarpeen päästä niin lähelle Jeesusta, että kykenee antamaan toiselle anteeksi, kykenee kunnioittamaan toista, jaksaa ymmärtää toista ja pääsee myös elämään yhteistä uskonelämään toisen kanssa. Avioliitto on suuri, mutta vaikea siunaus meille, jotka joudumme taistelemaan jatkuvasti lihamme kiusauksia ja syntejä vastaan.

Jos olet jo naimisissa eikä puolisosi ole vielä uskossa, sinulla on erityinen kotikenttä, jolla saat opetella alamaisuutta ja kunnioitusta, mutta jolla Herra voi myös puolisosi pelastaa jopa ilman sinun sanojasikin. Herran läsnäolo on avioliiton suurin siunaus.

8. *Lopuksi: Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta, olkaa hyväsydämissä ja nöyriä.*
9. *Älkää kostako pahaa pahalla älkääkään herjausta herjauksella. Päinvastoin siunatkaa, sillä siihen teidät on kutsuttukin, että perisitte siunauksen.*
10. *Sillä: joka tahtoo rakastaa elämää ja nähdä hyviä päiviä, hillitkään kielenensä pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta,*
11. *kääntyköön pois pahasta ja tehkөөn hyvää, etsikөөn rauhaa ja pyrkikөөn siihen.*
12. *Sillä Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiaan, mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan.*
13. *Kuka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on intoa hyvään?*
14. *Mutta vaikka joutuisittekin kärsimään vanhurskauden tähden, olette autuaita. Älkää pelätkö, mitä he pelkäävät, älkääkään säikkykö,*
15. *vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämessänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu.*
16. *Vastatkaa kuitenkin lempeästi ja kunnioittavasti ja pitäkää itsellänne hyvä omatunto, jotta ne, jotka puhuvat pahaa teidän hyvästä vaelluksestanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat.*
17. *Onhan parempi, jos niin on Jumalan tahto, kärsiä hyväntekijänä kuin pahantekijänä.*

Kehotukset – lakia vai evankeliumia

Miten Sinä selviät monista kehotuksista, joita kohtaat lukiessasi Uuden testamentin kirjeitä? Tämänkin päivän tekstissä niitä oli melkoinen liuta:

Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta, olkaa hyväsydämissä ja nöyriä. Älkää kostako pahaa! Siunatkaa! Hillitkää kielenne pahasta ja valheesta! Tehkää hyvää, etsikää rauhaa! Jne.

Muistan, miten aikanani koin nämä kehotukset lähes murskaavana lakina, paljon vaativampina kuin konsanaan kymmenen käskyn laki. Vaikka parhaani yritin, niiden noudattaminen oli minulle ylivoimaista. Ajoittain kyllä alistuin kohtalooni ajatellen, että kysymys lieneekin kai lähinnä ihanteista, joiden saavuttaminen tällaisille heikoille syntisille kuin minä ei tässä ajassa kuitenkaan onnistu. Riittänee kai edes se, että pyrin tekemään sen, mitä jotenkin pystyn. Jatkuvat lankeemukset synteihin kuitenkin tuppasivat masentamaan niin syväälle, että hyvä kun edes hetkittäin pääsin Jumalan armoa Golgatan uhrin tähden maistamaan anteeksiantamuksen muodossa. Mutta myönteinen elämä noiden kehotusten mukaan tuntui täysin saavuttamattomalta.

Mutta ovatko nämä kehotukset lakia vai eivät? Ovatko ne vaatimus vai kätkeytykö niihin jokin sellainen siunaus, jota en ollut vielä päässyt käsittämään?

Halvatun parantaminen

Raamattu kertoo neljästä miehestä, jotka kantoivat halvatun miehen Jeesuksen luo. (Mark. 2) Jeesus näki tuon eteensä lasketun miehen sydämen syvyyksiin. Hän kuuli sen sanattoman huokauksen, joka miehen sisimmästä kumpusi: "Olen syntinen ja saastainen. Armahda minua!" Siihen Jeesus vastasi ihanalla evankeliumin sanalla: "*Poikani*" - Jeesus ilmaisi sillä omistussuhteensa mieheen: Olet minun, kuulut minulle. Sitten Jeesus jatkoi: "*Ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.*" Samalla hetkellä mies tunsu, miten ihmeellinen rauha täytti hänen sydämensä, kun syyllisyyden taakka pyyhittiin pois ja hän tiesi, että Jumala oli hänet armahtanut. Hän sai olla Jeesuksen oma.

Seuraavaksi Jeesus puhui miehelle käskymuodossa: "*Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!*" Mitä mies teki tällaisen käskyn tai määräyksen saatuaan? Hän olisi tietenkin voinut sanoa Jeesukselle: "Kiitos kun annoit minulle synnit anteeksi ja rauhan sydämeeni, mutta sinähän näet, että minä olen täysin liikuntakyvytön enkä siksi kykene nousemaan ylös. Esittämäsi vaatimus on minun mahdoton täyttää." Jos hän olisi niin vastannut, hän olisi myös jäänyt halvaustilaansa. Mutta niin hän ei kuitenkaan menetellyt, vaan vastoin kaikkea siihenastista kokemustaan oli kuuliainen Jeesuksen sanalle ja sillä hetkellä tapahtui paranemisihme. Jeesuksen sanaan, joka tuli siis käskyn muodossa sisältyi voima, joka teki käskyn noudattamisen mahdolliseksi. On tärkeätä kuitenkin huomata, että tuo voima tuli vasta silloin koettavaksi ja näkyviin, kun mies oli kuuliainen sanalle.

Tämänkään päivän tekstimme monet kehotukset eivät ole lakia, vaan ne ovat meille mahdollisuus toteuttaa Jumalan tahtoa elämässämme, kunhan suostumme olemaan kuuliaisia Herran sanan kehotuksille. Ne kuuluvat siis evankeliumin puolelle eivätkä lakiin. Jotta kukaan voisi noita kehotuksia käytännössä toteuttaa, hänellä pitää olla Pyhä Henki, joka antaa sillä hetkellä, kun kehotuksia noudatetaan, voiman toteuttaa niitä. Pyhä Henki taas tekee tämän työnsä sillä tavalla, että Hän kiinnittää mieleemme Jeesuksen Kristukseen ja kirkastaa Hänen läsnäoloaan elämämme moninaisissa tilanteissa.

Pyhä Henki sydämeen

Jotta siis Herran antamia kehotuksia kukaan voi sydäimestään ja ilolla noudattaa, hänen on päästävä osalliseksi Jumalan Pyhän Hengen elämästä. Toisin sanoen hänen pitää tulla uskoon. Se merkitsee käytännössä Jumalan sanan valossa, siis myös näiden kehotusten valaistessa sydäntä, sen tunnustamista, että itsessäni olen syntinen ja ikuisen tuomion ansaitseva kadotettu olento, jolle ikuisen tulen tuomio on oikein. Oman tilansa totuuden mukaisesta tunnustuksesta tulee sitten kääntyä Jeesuksen Kristuksen puoleen anomaan armahdusta.

Jokainen Jeesusta avuksi huutava saa osakseen pelastuksen siksi, että Jeesus on meidän sijastamme, meidän puolestamme, meidän paikallamme kärsinyt tuon iankaikkisen tulen rangaistuksen Golgatan ristillä. Jumalan lain pyhä tuomion vaatimus tyydytettiin ristin kärsimyksissä ja kuolemassa ja siksi Isä avaa katuville taivaan portit, jakaa heille oman elämänsä ja rakkautensa vuodattamalla sydämiimme Pyhän Hengen. Jeesus ottaa sydämemme asunnokseen ja alkaa sieltä käsin hallita meitä oman sanansa, Raamatun sanaa hyväksi käyttäen. Ilman Pyhän Hengen elämää kaikki kehotukset ovat mitä kauheinta lakia, jota emme omassa voimasamme voi mitenkään noudattaa. Mutta Pyhässä Hengessä vaeltavalle ne ovat se tie, jota myöden hän saa kulkea yhdessä Herran kanssa.

Perustelut

Tekstimme kehotukset eivät ole vain toimintamalleja tai määräyksiä, vaan niihin sisältyy kaiken aikaa myös kehotus suunnata katse itse Herraan. Kehotuksia siis perustellaan koko ajan sillä, mitä Jeesus on ja mitä Hän tekee.

Lopuksi: Olkaa kaikki yksimielisiä ja myötätuntoisia, osoittakaa veljesrakkautta, olkaa hyväsydämisisiä ja nöyriä. (8)

Kun Jeesus kuvasi millainen hän on sydämeltyään raskasta työtä tekeviä ja taakkoja kantavia kohtaan, hän sanoi itsestään: *Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen sävvyisä ja nöyrä sydämeltyäni. Näin te löydätte levon sielulenne,...* (Matt. 11:29) Kun Jeesus Pyhän Hengen kautta asuu uskovan sydämessä, hänen sävvyisyytensä, hiljaisuutensa ja nöyryytensä alkavat tulla esiin uskovien keskinäisenä yksimielisyytenä, myötätuntona, veljesrakkautena ja haluan hyväsydämisesti ja hellästi asettua toisen asemaan ja korottamaan toista itsensä yläpuolelle. Uskova ei siis pyri puristamaan itsestään noita hyviä ja rakastavia asenteita, vaan hän keskittyy Jeesukseen ja ihailee hänen nöyryyttään. Silloin Pyhä Henki synnyttää samaa nöyryyttä hänen elämäänsä ja hän halusta noudattaa kehotuksia, vaikka näkeekin syntisessä luonnossaan yhä jarrun, joka pyrkii estämään Herran armon vaikutusta hänessä.

Siunatkaa

Älkää kostako pahaa pahalla älkääkä herjausta herjauksella. Päinvastoin siunatkaa, sillä siihen teidät on kutsuttukin, että perisitte siunauksen. (9)

Uskovan tehtävä on "kostaa" paha siunaamalla pahantekijöitä. Paavali laajentaa tätä Jeesuksen opetusta näin:

Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: "Minun on kosto, minä maksan takaisin, sanoo Herra." Mutta jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle ruokaa, jos hänellä on jano, anna hänelle juotavaa. Näin tehden sinä kokoat tulisii hiiliä hänen päänsä päälle. Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä. (Room. 12:19-21)

”Kosto”-sana on suomenkielessä hyvin kielteinen tunnelataukseltaan, mutta Raamatussa se merkitsee oikeudenmukaista rangaistusta eli oikeuden toteuttamista, kun joku on joutunut vääryyden uhriksi. Syy, miksi uskoville ei ole annettu oikeutta toteuttaa oikeudenmukaista rangaistusta on siinä, ettemme kykene siihen. Vain Jumala näkee ja tietää kaikki asiaan vaikuttavat tekijät ja vain hän kykenee saattamaan oikeuden voimaan. Hän tekee sen pyhässä vihassaan viimeistään Jeesuksen toisen tulon yhteydessä. Nyt meidät on kutsuttu sen sijaan siunaamaan vihamiehiämmekin.

Jakeen 9 perustelu kuuluu: *”Teidät on kutsuttu siunaamaan.”* Kysymys on siitä, että Herra Jeesus itse on kutsunut meidät luokseen, hän itse jakaa meille siunaustaan. Siksi me saamme häneltä saatua siunausta välittää eteenpäin. Lisäksi Herra lupaa vielä siunatun perinnön siunaajille. *”Tulkaa te Isäni siunatut, omistakaa se valtakunta, joka on maailman perustamisesta asti valmistettu teitä varten!”* (Matt. 25) Siunauksen saanut voi ja saa siunata muita.

Siunaaminen käytännössä

Sillä: joka tahtoo rakastaa elämää ja nähdä hyviä päiviä, hillitkään kielensä pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta, kääntykään pois pahasta ja tehkään hyvää, etsiköön rauhaa ja pyrkiköön siihen. (10-11)

Mitä siunaaminen sitten oikein tarkoittaa käytännössä? Sana *eulogeo* tarkoittaa ”hyvän puhumista”, ”siunaamista” ja ”ylistämistä”. Se sisältää siis jatkon mukaisesti puheissa tapahtuvaa itsehillintää, niin että ei puhuta pahaa eikä valhetta toisista ihmisistä, tehdään toisille hyvää ja pyritään elämään sovussa toisten ihmisten kanssa. Se merkitsee Lutherin mukaan sitä, että pyrimme selittämään asiat parhain päin. 95% ihmissuhde ongelmista seurakunnissa aiheutuu siitä, että joku sanoo ihan hyvässä tarkoituksessa jotain, ja toinen tulkitsee sen pahantahtoisuudeksi. Siunaaminen merkitsee myös toisten puolesta tapahtuvaa esirukousta.

Herra näkee

Sillä Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiaan, mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan. (12)

Pietari perustelle kehotusta siunata vihamiehiä myös sillä, että Herra on joka hetki paikalla ja tarkkaa meidän sanojamme ja tekojamme suhteessa toisiin ihmisiin. Emme ole koskaan yksin, emme silloin kuin olemme yksiksemme, mutta emme myöskään silloin kuin olemme tekemisissä toisten ihmisten kanssa. Joskus uskovaa saattaa kauhistuttaa, että Herra näkee hänen jokaisen mielenliikkeensä, tunteenhäivähdyksensä ja kaikki likaisimmatkin himomme. Mutta toisaalta siinä on suuri vapautus, koska meidän ei tarvitse yrittää olla mitään muuta kuin mitä todellisuudessa olemme Herran kasvojen edessä. Sitä paitsi Herra näkee omansa suurella lempeydellä ja suosiollisuudella, koska Kristuksen tähden he ovat vanhurskaita. Herra on kaiken aikaa omiensa puolella meitä katsellessaan.

Sitä paitsi Herra kuulee jokaisen huokauksenkin, jonka rukouksessa esitämme. Rukouksen kuuleminen koskee kaikkia rukouksia, mutta tässä yhteydessä Pietari korostaa sitä, että Herra kuulee erityisesti ne siunaavat rukoukset, jotka rukoilemme vihamiestemme puolesta.

Ei'ichi Itoon esimerkki

Eräs henkilö, jota kohtaan tunnen syvää kiitollisuutta, oli pastori Ei'ichi Itoo. Hänestä sanottiin, että hän oli mies, joka ei osannut puhua pahaa toisista ihmisistä. Kerran päätin hiukan testata hänen tätä ominaisuuttaan. Hän oli Japanin Yhdistetyn kirkon pastori ja tunsu hyvin Tokushiman alueen kirkkojen tilan. Erään seurakunnan pastori oli aiheuttanut melkoisen sotkun väärällä käyttäytymisellään ja asia oli kaikkien läänin seurakuntien työntekijöiden tiedossa. Esitin siksi pastori Itoolle kysymyksen, mitä mieltä hän oli tuon pastorin töppäilyistä. Istuimme autossa matkalla kohti asemaa ja kuultuaan kysymykseni Itoo alkoi välittömästi rukoilla tuon pastorin puolesta. Minulta meni luvun kurkkuun.

Kuka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on intoa hyvään? (13)

Halu siunata vainoajia, into tehdä hyvää, on merkillinen voima. Se kykenee murtaamaan kovimmankin vastustuksen. Voi olla, ettei niin tapahdu heti, mutta joka tapauksessa pahantekijän meihin kohdistama kärki menettää meihin voimansa.

Oikea ja väärä pelko

Mutta vaikka joutuisittekin kärsimään vanhurskauden tähden, olette autuaita. Älkää pelätkö, mitä he pelkäävät, älkääkä säikkykö, (14)

Toinen kehoitus kuuluu: ”Älkää antako heidän pelkonsa pelottaa itseänne!” Moni tämän kehotuksen kohdalla saattaa ihmetellä, miten ihminen kykenisi hallitsemaan tunteitaan. Jos pelottaa, niin ei kai sille mitään voi. Tämä kehoitus osoittaa kuitenkin, että on pelkoja, joita uskovan ei tarvitse tuntea edes kärsimystensä keskellä. Tämä maailma pelkää epäonnistumisia, hyljätyksi tuloa, maineen menetystä, vainotuksi joutumista, pahojen tekojensa ja olemuksensa pahuuden paljastumista, onnettomuuksia, sairauksia ja viime kädessä kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota.

Toki tämän maailman ihmiset pyrkivät kaikin keinoin vapautumaan noista peloista, mutta uskovan kristityn ei tarvitse noita asioita pelätä. Syy on siinä, että hän on autuas. Autuus eli ylen onnellinen olotila taas perustuu siihen, että Herra on pelastanut hänet, vanhurskauttanut hänet ja luvannut hänelle iankaikkisen kirkkauden. Hän tietää, että missään tilanteessa mikään ei voi erottaa häntä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Herra pitää häntä väkevässä kädessään eikä mikään voi riistää häntä Herran käden suojasta. Jeesus tiivistää tämän kehotuksen muotoon:

Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. Pelätkää ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matt. 10:28)

Pyhitys

...vaan pyhittäkää Herra Kristus sydämessänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu. Vastatkaa kuitenkin lempeästi ja kunnioittavasti ... (15)

Kolmas kehotus kuuluu: "Olkaa valmiit vastaamaan kaikille, jotka kyselevät toivonne perustusta." Tämäkin kehotus nöyrään evankeliumin julistamiseen ja todistamiseen perustellaan sillä, että Kristus on ensin pyhitetty sydämissämme. Mitä tuo Kristuksen pyhittäminen sitten oikein tarkoittaa? Sen taustalla on lupaus, jonka Jeesus antoi ylimmäispapillisessa rukouksessaan:

"Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat pyhitettyjä totuudessa." (Joh. 17:17-19)

Pyhittää sanahan tarkoittaa sekä puhdistusta että erottamista erityiseen käyttöön. Herran Golgatan veriuhrilla Jeesus hankki meille puhdistuksen synneistämme ja samalla Hän erotti meidät omaan käyttöönsä. Hänen totuuden sanansa on se väline, jolla Hän nyt puhdistaa ja erottaa meitä. Kun siis pyhitämme Kristuksen sydämessämme, kysymys on siitä, että Hänen uhriverensä saa puhdistaa sydämemme ja erottaa meitä tämän maailman saastutuksesta. Todistamistehtävä maailmassa, joka saattaa vihata totuuden puhujia, edellyttää siis omantunnon puhdistuksessa elämistä ja Kristuksen vaikuttamaa hyvää elämää.

Omantunnon elämän hoito

....pitäkää itsellänne hyvä omatunto, jotta ne, jotka puhuvat paha teidän hyvästä vaelluksestanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään siinä, mistä he teitä panettelevat. (16)

Uskovan tulee ahkeroida voidakseen elää hyvällä omallatunnolla sekä ihmisten että Jumalan edessä. Uskovalle on siis tärkeää hoitaa omatunto puhtaaksi ja syyllisyys pois pilaamasta elämää. Omantunnon puhtauden saaminen on tärkeämpää kuin saada poistetuksi se syy, joka syyllisyyden aiheuttaa. Moni nimittäin yrittää parantaa itseään, päästäkseen vapaaksi syyllisyydestä. Mutta se ei johda mihinkään muuhun kuin itsepetokseen tai epätoivoon. Suuri valhe on väittää, ettei voi pyytää anteeksi ennen kuin on onnistunut jotenkin sovittamaan tai korvaamaan asian.

Ensin on saatava omaantuntoon puhdistus ja vasta sen jälkeen voidaan oikein käsitellä syntejä, jotka syyllisyyden aiheuttivat. Omantunnon puhdistus voi tapahtua vain Jeesuksen Golgatalla uhraaman sovintoveren voimalla. Se tapahtuu tulella valoon, tunnustamalla synti synniksi, kääntymällä Jeesuksen puoleen ja anomalla anteeksiantamusta. Herra lupaa sen kaikille ja kaikista synneistä niille, jotka turvaavat Jeesuksen sovitustyöhön. Herran eteen tullessa on tärkeää olla ehdottoman totuudellinen. Se vaatii kyllä nöyryymistä, mutta nöyryys on juuri totuuteen suostumista

Jumalan kasvojen edessä. Se merkitsee sen tunnustamista, että olet ansainnut tuomion. Silloin saat vedota Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan puolestasi. Nyt Jeesuksen veri puhdistaa omantuntosi synneistä ja kuolleista teoista eli omista pelastusyrityksiltä. Hän sen tekee etkä sinä. Jeesus kärsi ja nousi kuolleista sinun tähtesi, sinä saat kaiken anteeksi.

Tärkeätä on tiedostaa, että syy anteeksi saamiseen ei ole synnin tunnustaminen. Se on kyllä ehto, mutta ei syy. Syy on Jeesuksen risti. Näiden kahden asian sekoittamien on äärimmäisen vaarallista, sillä silloin ihminen alkaa tehdä omista tunnustuksistaan jonkinlaisen perustan sille, että saa anteeksi. Siitä voi joutua kauheaan tunnustamisen kierteeseen niin kuin Luther aikanaan.

Ihmisiltä anteeksi pyytäminen on seuraava askel. Se on vaikeaa mutta ei mahdotonta, koska on saanut jo Jumalalta kaiken anteeksi. Siitä sitten seuraa parannuksen hedelmänä vääryyden korvaaminen sikäli, kuin se on mahdollista niin kuin esimerkiksi Sakkeuksen tapauksessa. Puhdas omantunto avaa Pyhän Hengen voimalle vapauden ja pääsemme taas kulkemaan rakkauden tiellä eteenpäin.

Paavali kirjoittaa miten tärkeä on omantunnon puhtauden säilyttäminen uskon kilvoituksessa näin: *Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.* (1. Tim. 1:5) Ilman hyvää omaatuntoa ei rakkaus pääse vaikuttamaan uskovan elämässä.

Varoittavana esimerkkinä Paavali mainitsee samassa luvussa surullisen tapauksen: *Tämän käskyn minä annan sinulle, poikani Timoteus, aikaisempien sinusta lausuttujen profetioiden mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit jalon taistelun säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon. Jotkut ovat sen hylänneet ja siksi joutuneet uskossaan haaksirikoon. Niitä ovat Hymenaios ja Aleksandros, jotka olen luovuttanut Saatanan haltuun, kuritettaviksi, etteivät enää pilkkaisi.* (1. Tim. 1:18-20)

On huomattava kuitenkin, että hyvä omatunto ei ole sama kuin pelastus. Paavali kirjoittaa näin:

Mutta siitä minä hyvin vähän välitän, tuomitsetteko te tai jokin ihmisten tuomioistuin minut. En itsekään tuomitse itseäni. Minulla ei ole mitään tunnollani, mutta ei minua sen perusteella ole vanhurskautettu, vaan minun tuomarini on Herra. Älkää siis tuomitko ennenaikaisesti, ennen kuin Herra tulee. Hän valaisee pimeyden kätköt ja tuo esiin sydänten ajatukset, ja silloin itse kukin saa kiitoksen Jumalalta. (1.Kor. 4: 3-5)

Meidän vanhurskaudemme on Kristuksen työn varassa myös silloin, kun joudumme omantunnon syytösten keskelle. Voimme joutua hyvinkin syvien itsesyytösten valtaan ja epäilyksiin, sillä Sielunvihollinen haluaa meiltä viedä pelastusvarmuuden. Silloin on hyvä avata myös seuraava kohta Johannekselta:

Tästä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me voimme hänen edessään rauhoittaa sydämemme, jos se syyttää meitä. Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaiken. (1. Joh. 3:19-20)

Viime kädessä emme luota omantuntomme todistukseen vaan Jumalan sanan todistukseen siitä, että Jeesuksen sovitus synneistämme riittää silloinkin, kun joudumme syviin syövereihin. Siinä on lohdutuksemme ja siihen saamme turvata, kun omantunto syyttää.

Toivomme perustus

... olkaa aina valmiit vastaamaan kaikille, jotka kysyvät teiltä, mihin toivonne perustuu. (15)

Mikä on sitten toivomme perusta? Sana toivo kirjoitetaan japanin kielessä merkeillä 希望. Ensimmäinen merkki muodostuu saksista, jotka leikkaavat kankaan poikki. Sellaisenaan se merkitsee vähäistä. Toinen merkki muodostuu kolmesta osasta. Ylhäällä on kuolemista ja lihaa eli ruumista tarkoittava osio ja alhaalla palloa tai helmeä tarkoittava osia. Siis kokonaisuudessaan toivo on sitä, että kun elämä käy vähiin ja ruumis kuolee, jäljelle jää kirkas ja loistava helmi. Helmi muodostuu simpukan kyynelistä, kun jokin terävä siru tulee sen sisälle. Taivaalliset helmiportit muodostettiin Kristuksen kärsimyksen kyynelistä.

Kristityn toivo ei siis ole jonkinlaista toiveajattelua siitä, että lopulta asiat kääntyvät kuitenkin hyvään suuntaan ja vältytään siitä, mitä pelättiin. Toivo ei ole myöskään unelmia jostain paremmasta. Kristityn toivo on selkeästi perusteltavaa tietoisuutta siitä, mikä varmasti tulevaisuudessa tapahtuu. Pietari kuvaa sitä kirjeensä alussa näin:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudesti synnyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleista nousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä aikana. (1 Piet. 1:3-5) Pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. (1 Piet. 1:13)

Kärsimyksissä kestämissä salaisuus on juuri tuo toivo. Toki jokainen ihminen elää toivonsa varassa – silloin kun toivo katoaa, ihminen ei enää jaksaa elää. Mutta maailman ihmisten toivolla ei ole mitään perustetta. Se ei kestä kuoleman todellisuuden edessä. Herran omilla on taas aivan selkeä tietoisuus siitä, mitä heille tapahtuu. Tunnettu pikkupoikahan sanoi sen erään kuolevan uskovan korvaan näin: ”Siellä tulee Jeesus ensimmäisenä sinua vastaan!”

Jokaisen uskovan tulisi miettiä etukäteen selkeä ja riittävän lyhyt todistus siitä, miten hän on tullut uskoon, miten Jeesus Kristus sovitti hänen syntinsä ja vapautti hänet. Kun sitten joku kysyy, millä perusteella hän uskoo, hän voi epäröimättä ja sujuvasti kertoa syyn: pelastuksen evankeliumin.

Kärsimykset

Onhan parempi, jos niin on Jumalan tahto, kärsiä hyväntekijänä kuin pahantekijänä. (17)

Jos uskova tekee väärin ja joutuu kärsimään siitä rangaistuksen, sekin on Herran armoa ja ajaa häntä uudelleen tekemään parannusta ja lähemmäksi Herraa. Mutta Jumala voi hyvän tahtonsa perusteella jakaa meille kärsimystä, vaikka teemmekin hyvää. Toki hän voi saada osakseen paljon sellaistaakin kärsimystä, jota hän ei vielä ymmärrä. Mutta hän tietää, että tulee päivä, jona hän saa ymmärtää.

Niin kuin Pietari aiemmin kirjeessä osoitti, kaiken kärsimyksen keskellä uskovan on syytä rientää katselemaan Jeesuksen kärsimystä ristillä. Siellä syytön kärsi syyllisten puolesta. Herraa katselevalle kärsimys voi avata aivan uudella tavalla omistamaan Golgatan armon elämäänsä. Uskova ei kuitenkaan itse varta vasten lähde tavoittelemaan kärsimystä, päin vastoin hän saa pyrkiä sitä välttämään, jos se on mahdollista säilyttäen hyvän omantunnon. Toisaalta hänen tulee olla avoin ottamaan vastaan kärsimystä, kun Jumala sitä hänelle jakaa. Sillä Herralla on aina viime kädessä hyvä suunnitelma elämäämme varten:

Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut. (Room. 8:28)

Kärsimys Herran käytössä

Nenästä alaspäin 8-vuotiaana halvaantunut, puhumaan kykenemätön **Genzoo Mizuno** kirjoitti neljä runokirjaa käyttäen välineenään silmän räpyttelyä, jota hänen äitinsä ja veljensä vaimo tulkitsivat. Eräs hänen runonsa kuuluu näin:

Ellen olisi joutunut kärsimään,
en olisi oppinut tuntemaan Jumalan rakkautta.

Ellei niin moni olisi suostunut kärsimään,
Jumalan rakkaus ei olisi päässyt leviämään.

Ellei Jeesus olisi kärsinyt,
Jumalan rakkaus ei olisi ilmestynyt.

Pietari valottaa kirjeensä alussa kärsimyksen merkitystä näin:

Sen tähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekinkin murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koetuk-

sissa havaittaisiin paljoo kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tullessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. (1 Piet. 1:6-7)

Siksi saamme vaelluksessamme keskittyä Kristuksen läsnäoloon. Siitä puhuu toinen Genzoo Mizunon runo:

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani vaelsi,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista tietä ole kulkenut.

Jeesus, Herrani, Sinä kuljit tien Golgatalle.
Sinä opastit ja ohjasit minut tielle iankaikkiselle.
Kiitos, Herrani, ristin tiestäsi, aamen!

Täällä alhaalla Jeesus, Herrani, julisti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista kieltä ole puhunut.

Jeesus, Herrani, sinä puhuit niin lempeästi.
Sinun Sanasi minut puhdisti, kaikki synnit sain anteeksi.
Kiitos, Herrani, ristin Sanasta, aamen!

Täällä alhaalla, Jeesus, Herrani, rakasti,
kukaan ennen häntä ei eikä jälkeen
sellaista rakkautta näyttänyt.

Jeesus, Herrani, Sinä rakastit sieluani.
Sinä vuodatit Pyhän Henkesi sisimpääni armossasi.
Kiitos, Herrani, rakkaudestasi, aamen!

Entä me?

Oletko sinä joutunut pilkattavaksi, häväistäväksi tai joutunut kokemaan vääryyttä ei-kristittyjen taholta? Jos olet, olet hyvässä seurassa. Maailmassa on tänäänkin lukemattomia uskovia, jotka ovat syrjinnän, ahdistelun ja vainon alaisia. Herra ei ole luvannut säästää omiaan edes marttyyrin sepeleeltä. Jos olet Herran oma, saat muistaa tänäänkin, että olet Kristuksen tähden vanhurskautettu ja Herra seuraa joka hetki askeleitasi ja kuulee jokaisen vähäisenkin rukouksesi ja vastaa niihin hyvän tahtonsa mukaan. Sinut on kaiken vastustuksenkin keskellä kutsuttu siunaamaan vielä pelastumattomia ja jakamaan heille lempeydellä pelastuksen evankeliumia.

Ellet vielä tunne Vapahtajaa, Herra kutsuu sinua luokseen. Hän ei lupaa sinulle helppoa tietä, mutta antaa sinulle todellisen elämän jopa kärsimysten keskellä. Hän jakaa oman rakkautensa sydämeesi, kun käännyt hänen luokseen.

Kristuksen kärsimyksen vaikutuksia 1. Piet. 3:18-4:6

18. *Kärsihän Kristuskin kerran syntien tähden, vanhurskas väärintekijöiden puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. Lihassa ollessaan hänet tosin surmattiin, mutta hengessä hänet tehtiin eläväksi.*

19. *Hengessä hän myös meni ja saarnasi vankeudessa oleville hengille,*

20. *jotka muinoin olivat tottelemattomia, kun Jumala pitkämielisesti odotti Nooan päivinä, jolloin rakennettiin arkkia. Siinä pelastui veden kautta vain muutamia, yhteensä kahdeksan ihmistä.*

21. *Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena. Se ei ole lihan saastan poistamista vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta,*

22. *hänen, joka on mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella. Hänen valtaansa on alistettu enkelit, vallat ja voimat.*

4:1. *Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, ottakaa tekin aseksenne sama mieli - sillä se, joka on kärsinyt lihassa, on lakannut synnistä -*

2. *ettette enää eläisi tätä lihassa vielä eletävää aikaa ihmisten himojen, vaan Jumalan tahdon mukaan.*

3. *Riittäähän, että menneen ajan olette noudattaneet pakanoiden tahtoa ja eläneet irstaudessa, himoissa, juoppoudessa, mässäilyissä, juomingeissa ja kauheassa epäjumalien palvelemisessa.*

4. *Nyt he oudoksuvat sitä, että te ette juokse heidän mukanaan samaan riettauden tulvaan, ja rienaavat.*

5. *Mutta heidän on tehtävä tili hänelle, joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.*

6. *Sitä varten niillekin, jotka ovat kuolleet, on julistettu evankeliumi, että heidät tosin olisi tuomittu lihassa kuten muutkin ihmiset mutta että he saisivat elää hengessä, niin kuin Jumala elää.*

Kärsimyksen hedelmä

Kirjeensä 2. luvussa Pietari muistutti juutalaiskristittyjä lukijoitaan siitä, että Kristuksen ristin kärsimyksen ja ylösnousemuksen perusteella pelastetut ovat kutsutut kärsimään vääryyttä myös hyvien tekojensa tähden. Nyt Pietari palaa Golgatan ja ylösnousemuksen tapahtumiin vieden näköalan taivaaseen astumisen kautta aina lopulliseen viimeiseen tuomioon asti. Hän kuvaa yksityiskohtia siitä, mitä Jeesus teki tällä matkalla. Edelleen hän haluaa meidän näkevän, millaista hedelmää Jeesuksen kärsimys tuotti ja tuottaa edelleen.

Tie Isän luokse

Kärsihän Kristuskin kerran syntien tähden, vanhurskas väärintekijöiden puolesta, johdattaakseen teidät Jumalan luo. (3:18)

Kristus kärsi ristillä meidän syntiemme tähden. Hänen kuolemansa ei ollut vain osoitus Jumalan suunnattomasta rakkaudesta, vaan se oli myös Jumalan oikeudenmukaisuuden riemuvoitto, sillä Jeesukseen Isä tyhjensi kaiken pyhän vihansa syntiä kohtaan. Kristus kärsi koko maailman kaikkien ihmisten syntien vaatiman rangaistuksen viimeistä veripisaraa myöten. Kristuksen kuolema oli sijaiskärsimys meidän hyväksemme, Jumalan lain rangaistusvaatimus tyydytettiin siinä täydellisesti. Se oli myös kertakaikkinen sovitus, joka kattaa koko ihmiskunnan kaikki synnit aina syntiinlankeemuksesta Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Yksi kerta riitti, mitään lisää ei tarvita. Ratkaisevaa asiassa oli se, että Jeesus suoritti tämän kaiken synnittömänä. Ellei hän olisi ollut synnitön, hän ei olisi voinut kärsiä meidän sijastamme vaan ainoastaan itsensä vuoksi.

Kun Jeesus sanoi: *"Minä olen tie...eikä yksikään tule Isän luokse muutan kuin minun kauttani"*, hän tarkoitti juuri kärsimistään ja kuolemaansa. Hän kärsi johdattaakseen meidät Jumalan luo. Heprealaiskirje kuvaa asiaa näin: *"Meillä on siis, veljet, rohkea luottamus siihen, että Jeesuksen veren kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, oman lihansa, kautta."* (Hepr. 10:19-20)

Tapahtumat

Lihassa ollessaan hänet tosin surmattiin, mutta Hengessä hänet tehtiin eläväksi. (3:18)

Kristuksen kärsimyksen tulos hänen itsensä osalta oli seuraava: Hänet surmattiin ihmisluonnossaan, mutta Henki herätti hänet eloon. Heprealaiskirje osoittaa, että kaikki Jumalan kolme persoonaa osallistuivat Jeesuksen kärsimykseen: *"... kuinka paljon ennemmin Kristuksen veri - hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhraisi itsensä viattomana Jumalalle - puhdistakaan meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa!"* (Hepr. 9:14) Mutta nyt Pietari vakuuttaa, että myös ylösnousemuksessa toimi koko Pyhä Kolminaisuus: Jumala herätti Jeesuksen Pyhässä Hengessä.

Ylösnousemusruumis

Vaikka Jeesuksen ylösnousemusruumis on sama ruumis, joka pantiin hautaan, se oli kuitenkin hengellinen uusi ruumis, jollainen on luvattu myös jokaiselle uskovalle Jeesuksen toisessa tulemuksessa. Jeesuksen ylösnousemusruumis ei ole enää paikkaan eikä aikaan sidottu, mutta silti se on konkreettinen. Noustuaan kuolleista Hän näytti haavansa, Häntä voitiin koskea, Hän puhui, Hän söi, mutta toisaalta hän ilmestyi lukittuun huoneeseen ja katosi omiensa silmien edestä. Nyt Hän on Isän oikealla puolella kirkastetussa ruumiissa, jota Johannes kuvaa Ilmestyskirjassa näin:

...näin... Ihmisen Pojan, pukeutuneena pitkäliepeiseen viittaaan ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyöttäytyneenä. Hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset kuin

valkoinen villa, kuin lumi, ja hänen silmänsä olivat kuin tulen liekki. Hänen jalkansa olivat kuin sulatusuunissa hehkuva vaski, ja hänen äänensä oli kuin suurten vetten pauhu. Hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, hänen suustaan lähti kak-siteräinen, terävä miekka, ja hänen kasvonsa olivat kuin aurinko, kun se paistaa täydeltä terältä. (Ilm. 1:13-16)

Paratiisi ja tuonela

Hengessä hän myös meni ja saarnasi vankeudessa oleville hengille, jotka muinoin olivat tottelemattomia, kun Jumala pitkämielisesti odotti Nooan päivinä, jolloin rakennettiin arkkia. Siinä pelastui veden kautta vain muutamia, yhteensä kahdeksan ihmistä. (3:19-20)

Sinä aikana, jona Jeesuksen ruumis lepäsi haudassa, hänen henkensä kävi sekä paratiisissa että tuonelassa. Kun Jeesus ristillä huokaisi Isälle: ”*Sinun käsiisi annan henkeni,*” hänen ruumiista irtautunut henkensä, joka oli siis edelleen ihmisen ja Jumalan Henki yhdessä sekoittumattomana persoonana, siirtyi välittömästi paratiisiin. Siellä hän otti vastaan toisen ristin ryövärin hengen, joka oli pelastunut uskomalla Jeesukseen ja joka saapui paratiisiin vähän Jeesuksen jälkeen.

Raamattu kutsuu paratiisiksi tai Aabrahamin helmaksi sellaista paikkaa taivaassa, jossa uskossa Jeesukseen kuolleiden henget ovat Jumalan luona ylistämässä ja odottamassa lopullista Jeesuksen toisessa tulemisessa tapahtuvaa pääsyä ylösnousemusruumiiseen ja lopulliseen uuteen maahan ja uuteen taivaaseen. Vastavasti Raamattu kutsuu tuonelaksi paikkaa, jossa synneissään kuolleet henget odottavat tuskaisesti lopullista tuomiota, joka toteutetaan Jeesuksen paluussa.

Mitä Jeesus saarnasi kuolleille?

Käytyään paratiisissa Jeesuksen henki siirtyi tuonelan puolelle. Siellä hän saarnasi niille hengille, jotka olivat kuolleet ennen vedenpaisumusta. Nooa rakensi arkkia 120 vuotta ja samaan aikaan hän saarnasi ihmisille Jumalan sanaa (2. Piet. 2:5) Nooan saarnan kuolleet eivät olleet sitä uskoneet eivätkä tehneet parannusta.

Siitä, mitä Jeesus saarnasi tuonelan hengille, on monia eri tulkintoja. Perinteisesti monet ovat liittäneet tapahtuman 4. luvun jakeeseen 6:

Sitä varten niillekin, jotka ovat kuolleet, on julistettu evankeliumi, että heidät tosin olisi tuomittu lihassa kuten muutkin ihmiset mutta että he saisivat elää hengessä, niin kuin Jumala elää.

1. Jos tämä liittäminen on oikein, niin Jeesus olisi julistanut tuonelassa evankeliumia, jonka kautta nuo viimeistä tuomiota odottaneet ja pelänneet henget saivat mahdollisuuden uskon kautta evankeliumiin pelastua. He kuitenkin joutuisivat viimeisellä tuomiolla tekemään tilin omista pahoista teoistaan niin kuin kaikki muutkin ihmiset, mutta he pelastuisivat uskomalla Jeesuksen julistaman evankeliumin tähden.

Ne, jotka pitävät tätä tulkintaa oikeana, laajentavat sen sitten helposti koskemaan kaikkia muitakin, jotka eivät eläessään saaneet koskaan kuulla evankeliumia. Heillekin Jeesus kuoleman jälkeen tarjosi mahdollisuuden uskoa evankeliumi ja pelastua tietenkin yksin sen tähden, että Jeesus kärsi heidänkin syntiensä rangaistuksen Golgatan ristillä.

2. Monet Raamatun tutkijat hylkäävät kuitenkin noiden kahden jakeen toisiinsa liittämisen. He tulkitsevat Jeesuksen saarnanneet vain ja ainoastaan tuonelassa oleville Nooan aikalaisille eikä kenellekään muille. He tulkitsevat Jeesuksen julistaneen tuonelassa omaa voittoaan synnin ja kuoleman vallasta ja siihen perustuvaa täydellisen oikeudenmukaista tuomiovaltaansa kaikkiin ihmisiin nähden.

Vastaavasti he näkevät jakeen 4:6 viittaavan ei ruumiillisesti kuolleisiin vaan hengellisesti kuolleisiin, jotka kuultuaan evankeliumin ja uskottuaan sen saivat ikuisen elämän Jumalan yhteydessä, vaikka kaikki ihmiset joutuvatkin viimeisellä tuomiolla tekemään tilin omasta elämästään. Näin tulkittuna jae viittaisi normaaliin evankeliumin julistukseen, jota kristillinen kirkko tekee jatkuvasti. Tällainen ymmärrys tekee mielestäni kuitenkin väkivaltaa jakeelle.

Itse joudun näiden ja muiden esitettyjen tulkintojen kohdalla tunnustamaan, että en täysin ymmärrä niitä. Siksi nostan Lutherin kanssa hattua ja jatkan eteenpäin. Saamme kyllä vielä oikean ymmärryksen jakeisiin Herran luona.

Vain evankeliumi pelastaa

Kuitenkin molemmissa jakeissa on täysin ymmärrettävää, että Herra Jeesus on iankaikkinen Kuningas niin elämässä kuin kuolemassakin. Hän tulee kerran toimittamaan tuomion, jossa toteutuu lopulta oikeudenmukaisuus koko ihmiskunnalle, niin pelastuneille kuin kadotetuillekin.

Edelleen jakeet korostavat sitä, että Kristus toimii julistamansa sanan, evankeliumin kautta. Toimiessaan maan päällä Jeesus teki monia ihmeitä muun muassa parantaen lukemattomia sairaita, jotka tulivat hänen luokseen. Mutta tärkeintä Jeesuksen toiminnassa oli kuitenkin evankeliumin julistus, sillä vain evankeliumi tuo ihmiselle sielun pelastuksen ja iankaikkisen elämän lahjan:

Päivän koittaessa Jeesus lähti ulos ja meni yksinäiseen paikkaan. Ihmiset alkoivat etsiä häntä, ja kun he löysivät hänet, he estelivät häntä lähtemästä luotaan. Mutta hän sanoi: "Minun tulee julistaa Jumalan valtakunnan evankeliumia muissakin kaupungeissa, sillä sitä varten minut on lähetetty." (Luuk. 4:42-43)

Kristillinen kaste

Tämän vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena. Se ei ole lihan saastan poistamista vaan hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta, ... (3:21)

Kysymys kristillisen kasteen luonteesta, sen toimittamisajankohdasta ja tavasta on jakanut pitkään uskovia eri leireihin, vaikka eri tavalla ajattelevat uskovat haluavat vilpittömästi perustaa käsityksensä siitä nimenomaan Raamatun sanaan. Siksi kysymystä kannattaa lähestyä nöyränä ja kunnioittaen eri tavalla näkeviä uskovia, mutta pitäen samalla kiinni siitä, minkä vilpittömällä omallatunnolla Raamatusta oikeaksi ymmärtää. Eri näkemyksiä tutkimalla voi sitten päästä syvempään ymmärrykseen myös siitä, minkä näkee oikeaksi.

Toisaalta selkeän Raamatun sanan pohjalta on mahdollista ja pitääkin korjata vääriä käsityksiä kasteesta. Niin Pietarikin tekee tekstissämme torjuessaan ajatuksen, että kasteessa olisi kysymys vain jonkinlaisesta puhdistusriitistä. Vanhassa testamentissa oli nimittäin monia pesuja, joilla puhdistauduttiin, jotta voitiin osallistua temppeleijumalanpalvelukseen. Niistä ei siis kasteessa ole kysymys.

Sen sijaan kasteessa on kysymys ihmisen omantunnon puhtauden saavuttamisesta. Se tarkoittaa tietysti sitä, että kaste koskee juuri syntiä ja sitä, miten synnin syyllisyys voidaan saada anteeksi. Siksi kristillinen kaste on sidoksissa siihen, mitä tapahtui Golgatan ristillä ja Jeesuksen ylösnousemuksessa. Uskossa kasteen sisällön vastaanottavalle tarjotaan omantunnon rauhaa syntien anteeksi antamisessa.

Vesi pelastaa kasteena

Vanha testamentti on täynnä profetioita, esikuvia tai vertauskuvia Jeesuksesta ja Hänen pelastustesteistaan. Koko uhrilaitos ilmestysmajoineen ja temppeleineen viittasivat Jeesuksen Golgatan sovitustyöhön, jonka perusteelle uskovat saavat syntinsä anteeksi. Nyt Pietari osoittaa, että myös vedenpaisumus, jossa pelastui arkissa vain kahdeksan ihmistä, oli kuva uskon kautta Jeesukseen tapahtuvasta pelastuksesta kasteessa.

Yllättäen Pietari ei sano, että Nooan arkkilaiva pelasti ihmiset vaan että vesi pelasti heidät. Vesihän hukutti kaikki ne ihmiset, jotka elivät synnissä ja epäuskossa. Vesi pelasti Nooan ja hänen perheensä samalta synnin saastalta ja epäuskolta, joka oli turmellut jo koko muun ihmiskunnan. Vesi erotti heidät jumalattomuudesta, joka oli vaarassa turmella heidänkin uskonsa. Nyt siis vesi kristillisessä kasteessa on pelastuksen väline. Paavali kuvaa kastetta näin:

Vai ettekö tiedä, että meidät kaikki, jotka on kastettu Kristukseen Jeesukseen, on kastettu hänen kuolemaansa? Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkaiden kautta, samoin mekin vaeltaisimme uudessa elämässä. (Room. 6:3-4)

Kasteessa on kaksi puolta. Kun ihminen upotetaan veteen, hän hukkuu noin kolmessa minuutissa. Kastevesi on siis kuolemantuomio ihmiselle hänen omista synteistään. Kasteessa ei siis hukuteta vain syntiä vaan itse synnin tekijä, Jumalaa

vastaan kapinoiva ihminen. Hän saa kuolemantuomion kaikesta siitä, mistä hän itse on vastuussa syntielämänsä tähden. Mutta kastevesi liittääkin kuolemantuomitun Jeesuksen kuolemaan ristillä. Siksi kasteessa ihmiselle luetaan Jeesuksen kuolema hänen omaksi kuolemakseen. Uskon kautta hän saa siis ottaa vastaan täydellisen vapautuksen omien syntiensä tuomiosta, koska Jeesus kärsi hänen tuomionsa sijaisena.

Kasteen toinen puoli on siinä, että ihminen kuitenkin nousee vedestä elävänä. Kaste liittää hänet Jeesuksen ylösnousemukseen. Syntinsä anteeksi saanut saa nyt sen lisäksi uuden ylösnousemuselämän Jeesuksen yhteydessä. Uskon kautta hän saa lahjaksi Pyhän Hengen ja osallisuuden Jumalan omaan elämään. Kaste on siis pelastuksen väline jokaiselle, joka tekee synneistään parannuksen ja uskossa turvaa Jeesuksen kärsimykseen ja ylösnousemukseen. Helluntaina Pietari julisti kasteesta näin:

"Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan." (Ap.t. 2:38)

Kaste ilman uskoa ei pelasta, mutta uskossa Jeesukseen turvaavalle Jumala lahjoittaa kasteessa koko Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen siunauksen. Kaste ei siis ole pelkkä uskon tunnustus niin kuin monet opettavat. Siihen toki liittyy usein myös uskon tunnustus. Kaste on kertakaikkinen pelastusväline, mutta uskon tunnustus on toistuvaa uskovan elämässä.

Kuningas ja ylipappi Jeesus

...hänen, joka on mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella. Hänen valtaansa on alistettu enkelit, vallat ja voimat. (3:22)

Jos kaste liittää uskovan Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen, niin se liittää hänet myös taivaaseen astuneeseen, Jumalan oikealla puolella hallitsevaan kaikkivaltiaaseen Kristukseen. Jeesus on Isän oikealla puolella ja harjoittaa myös ylimmäispapillista virkaa kastetun ja pelastuneen hyväksi. Jeesus puolustaa meitä ja rukoilee meidän puolestamme. Samalla Hän huolehtii siitä, etteivät mitkään vallat ja voimat voi meitä vahingoittaa. Antaessaan käskyn julistaa evankeliumia kaikkialla maailmassa ja kastamalla ja opettamalla johtaa ihmisiä pelastukseen Jeesus lupasi: *"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä... Minä olen joka päivä teidän kanssanne maailman loppuun asti."*

Tähän samaan tosiasiaan liittyen Paavali kirjoittaa:

Olen näet varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:28-39)

Johtopäätöksiä Jeesuksen kärsimyksistä

Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, ottakaa tekin aseksenne sama mieli - sillä se, joka on kärsinyt lihassa, on lakannut synnistä - ettette enää eläisi tätä lihassa vielä elettävää aikaa ihmisten himojen, vaan Jumalan tahdon mukaan. (4:1-2)

Jos kerran Kristusta ei vapautettu kärsimyksistä, miksi kristittyjen pitäisi odottaa sitä? Jos hän kärsi sovittaakseen synnit, miksi meidän ei pitäisi olla tyytyväisiä, kun meidän kärsimyksemme ovat vain koettelemukseksi ja korjaukseksi, mutta eivät sovitukseksi? Jos hän, vaikkakin täydellisen oikeudenmukainen, kärsi, miksi meidän, jotka olemme kaikki syntisiä, ei pitäisi kärsiä? Jos hän kerran kärsi ja meni sitten kirkkauteen, eikö meidän pitäisi olla kärsivällisiä vaikeuksissa, koska on vain vähän aikaa, ja me seuraamme häntä kirkkauteen? Jos hän kärsi tuodakseen meidät Jumalan tykö, eikö meidän pitäisi alistua vaikeuksiin, koska niistä on niin paljon hyötyä. Ne vahvistaisivat meitä tulemaan Jumalan luokse ja elämään Jumalan tahdon mukaan?

Pietari edellytti jo aiemmin meiltä kärsivällisyyttä ahdistuksissa. Nyt hän tekee uuden johtopäätöksen Kristuksen kärsimyksistä. Hän vetoaa niihin synnin kanssa taistelemisen motiivina. Jos olemme tajunneet, että Jeesus kärsi juuri meidän syntiemme tähden, osoitamme, ettemme välitä siitä, ellemmme lähde karkottamaan syntiä elämästämme. Jeesus kuoli kukistaakseen synnin. Vaikka hän iloisesti alistui pahimpiinkin kärsimyksiin, hän ei kuitenkaan koskaan hyväksy pienintäkään syntiä.

Kaiken todellisen syntiä vastaan taistelun alkaa ihmisen mielessä. Synnynnäisesti ihmisen mieli on lihallinen, täynnä vihamielisyyttä. Ymmärrys on pimennetty, koska se on vieraantunut Jumalan elämästä. (Ef. 4:18). Luonnostaan ihminen ei ole vilpitön, vaan puolueellinen, sokea ja paha, kunnes hänet uudistetaan ja pyhitetään Jumalan uudistavan armon kautta. Voidakseen voittaa synnin uskova tarvitsee jatkuvaa mielen uudistusta, sillä sydämeistä nousevat ajatuksemme ja sieltä ohjautuu toimintamme. Paavali puhuu asiasta näin:

Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:2)

Avain synnin voittamiseen ei ole lujatahtoinen ponnistelu, vaan se, että alamme näkemään, miten hyvä ja ihana on Jumalan tahto. Pyhä Henki vaikuttaa mielen uudistuksen niin, että meissä syntyy halua toteuttaa Jumalan hyvä tahto elämässämme.

Kun katselemme Jeesuksen kärsimyksessä ilmaistua rakkautta, meissä syntyy inho entistä pimeää elämäntapaamme kohtaan. Kun sitten Herra viisaudessaan jakaa meille kärsimyksiä, alamme nähdä, että ne koituvat meille tosi parhaaksemme, koska ne voivat kuolettaa meidän lihallista ja syntistä mieltämme.

Kärsimysten keskellä joudumme tekemään valintoja. Uskovakin voi valita katkeroitumisen tai jopa lihalliselle mielelle periksi antamisen tien, mutta Herran kärsimyksen muistaminen tarjoaa hänelle toisenlaisen vaihtoehdon. Hän voi ottaa aseeseen syntiä vastaan Jeesuksen mielenlaadun. Hän voi suostua tuskaan, koska tietää, että sen keskellä Herra pyhittää häntä ja vapauttaa synnistä.

Jo riittää!

Riittäähän, että menneen ajan olette noudattaneet pakanoiden tahtoa ja eläneet irtisaudessa, himoissa, juoppoudessa, mässäilyissä, juomingeissa ja kauheassa epäjumalien palvelemisessa. Nyt he oudoksuvat sitä, että te ette juokse heidän mukanaan samaan riettauden tulvaan, ja rienaavat. (4:3-4)

Nyt Pietari palauttaa kirjeen saajien mieleen, millaista heidän entinen vaelluksensa synnissä oli ollut. Vaikka kirjeen saajat ovat juutalaisia, he olivat eri puolilla pakanoiden keskellä sortuneet samoihin synteihin kuin ympäristönsä. Juutalaisuus ei heitä kyennyt pelastamaan. Siksi he olivat kääntyneet Kristuksen puoleen ja heidät oli kastettu. Irtisanoutuminen pakanoiden elämäntavasta herätti kuitenkin ympäristön rienausta, painostusta ja jopa vainoa. Paineissa uskovilla on kiusaus palata entiseen voidakseen päästä helpommalla. Kiusauksissa on hyvä miettiä, miten iljettävää entinen elämä oli ja miten suunnattoman suuri on Jumalan armo, joka on kuitenkin tullut ja pelastanut meidät. Mitään suurempaa ei meille ole tapahtunut kuin pääsy osallisuuteen pelastuksesta. Siksi on hyvä ajoittain palauttaa mieleen, mistä kaikesta olemme pelastuneet.

Uskoon tultuamme meille saattaa olla hyvin raskasta mutta myös hyödyllistä miettiä, millaista elämämme synnissä oli. Miten se tuotti vahinkoa meille ja läheisillemme. Miten suurta häpeää olemme tuottaneet muille ja ennen kaikkea Jumalalle? Miten himomme ovat riepottelleet meitä ja tuottaneet tuskaa monille? Menneet synnit saamme kuitenkin muistaa anteeksi saatuina ja siksi voimme niistä myös avoimesti puhua.

Uskovan kristityn luonne ja käytös vaikuttaa jumalattomista ihmisistä hyvin oudolta. Se, että hän halveksii sitä, mistä kaikki muut pitävät, että hän uskoo monia asioita, jotka muista tuntuvat uskomattomilta, että hän iloitsee siitä, mikä on rasittavaa ja työlästä, että hän on innokas sellaisessa palvelussa, mistä hänelle ei ole mitään näkyvää etua, ja että hän riippuu kiinni toivossaan, on jotain sellaista, mitä jumalattomat eivät voi käsittää. Uskova ei voi parhailakaan teoillaan välttyä epäuskoisten paheksunnalta ja panettelulta. Ne teot, jotka maksavat uskovalle eniten vaivaa, vaaraa ja itsensä kieltämistä, saavat eniten kritiikkiä epäystävälliseltä ja pahansuopaiselta maailmalta. Vaikka maailma saisi nauttia uskovien hyväntekeväisyyden, hurskauden ja hyvyyden hedelmiä, se silti puhuu pahaa heistä. Uskovat ovat outoja ja muukalaisia tässä maailmassa, mutta maailmalla ei ole viimeistä sanaa:

Tuomio tulee

Mutta heidän on tehtävä tili hänelle, joka on valmis tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

(5)

Synnin harjoittajia kohtaa väistämättä Jumalan tuomio. Herra Jeesus on nyt Isän oikealla puolella, mutta milloin tahansa Hän voi tulla takaisin suuressa kirkkaudessaan. Silloin kaikki kuolleet herätetään eloon ja elossa olevat kootaan yhteen heidän kanssa. Jokaisen ihmisen on tehtävä tili omasta elämästään Jumalan kasvojen edessä.

Tuomarina toimii Jeesus, joka ihmisenä ja Jumalana kykenee täydellisesti ymmärtämään ihmisiä ja joka tietää ja tuntee jokaisen ihmisen elämän viimeistä piirtoa myöten. Tuomiolla kaikki vääryyttä kärsineet saavat oikeutta ja kaikki syntiä tehneet tuomitaan tekojensa mukaan.

Tuomion perusteena käytetään sitä valoa, minkä ihmiset olivat elinaikanaan Jumalalta saaneet. Niille, jotka eivät olleet kuulleet evankeliumia, tuomio perustuu siihen Jumalan ilmoitukseen, jonka he saivat omantuntonsa kautta, mutta jota he eivät noudattaneet. Niille taas, jotka olivat saaneet kuulla Raamatusta lain ja evankeliumin sanan, tuomio perustuu siihen. Ne, jotka ovat tehneet syntiä tietämättään, saavat pienemmän rangaistuksen kuin ne, jotka rikkoivat tieteen tahtoen.

Kuitenkin on yksi ihmisryhmä, jolle tuomio koituukin kerskaukseksi. He ovat ne, jotka jo täällä ajassa taipuivat Jumalan tuomion alle, tunnustivat olevansa kadotuksen ansaitsevia syntisiä, mutta vedoten Jeesuksen Golgatalla suorittamaan uhriin pyysivät syntejään anteeksi. He saivat jo täällä kaikki syntinsä anteeksi. Heidät tuomitaan viimeisellä tuomiolla Jeesuksen täydellisen vanhurskauden ja Jeesuksen suorittamien tekojen perusteella omistamaan ikuinen kirkkaus Jumalan valtakunnassa.

Miten sinun käy?

Miten on sinun laitasi? Kummalle puolelle sinä joudut viimeisellä tuomiolla? Oletko niitä, joille Jeesus sanoo: *"Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte periä valtakunnan, joka on ollut valmistettuna teitä varten maailman perustamisesta asti."* Vai oletko sinä siinä joukossa, jolle Jeesus sanoo: *"Menkää pois minun luotani, te kiroitut, siihen ikuiseen tuleen, joka on valmistettu Paholaiselle ja hänen enkeleilleen."* Viimeisen päivän tuomiota et voi päästä pakoon.

Ellet vielä ole pelastettujen joukossa, niin Herra kutsuu sinua tänään. Suostu nyt näkemään tuhoon tuomittu tiesi, huuda avuksesi Jeesusta, joka on sinunkin syntisi Golgatan ristillä sovittanut. Anna kastaa itsesi Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Hän haluaa ottaa sinut omakseen ja viedä sisälle kirkkauden valtakuntaan.

Jos sinä tunnet Herran, niin sinua kutsutaan tänään tarkkaamaan Kristuksen kärsimystä, niin että saisit uuden voiman taistella syntejä vastaan ja voittaa kärsimysten

keskellä niiden houkutukset. Herra kutsuu sinua myös tutkimaan, mikä on Jumalan tahto sinun tämän päivän elämässäsi voidaksesi elää sen mukaan Pyhän Hengen voimasta.

Kärsimys ja Jeesuksen paluu 1. Piet. 4:7-19

- 7. Kaiken loppu on lähellä. Olkaa siis ymmärtäviäisiä ja raittiita voidaksenne rukoilla.*
- 8. Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan kestävä, sillä rakkaus peittää syntien paljouden.*
- 9. Olkaa vieraanvaraisia toinen toisellenne, nurisematta.*
- 10. Palvelkaa toisianne Jumalan moninaisen armon hyvinä taloudenhoitajina sillä armolahjalla, jonka kukin on saanut.*
- 11. Jos joku puhuu, puhukoon kuin Jumalan sanoja. Jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, jonka Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa ylistetyksi Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen on kunnia ja valta, aina ja iankaikkisesti. Aamen.*
- 12. Rakkaani, älkää oudoksuko sitä tulenpoltetta, jossa olette ja jossa teitä nyt koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa.*
- 13. Päinvastoin iloitkaa sitä mukaa kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, jotta saisitte iloita ja riemuita myös hänen kirkkautensa ilmestyessä.*
- 14. Jos teitä pilkataan Kristuksen nimen tähden, olette autuaita, sillä kirkkauten ja Jumalan Henki lepää päällänne.*
- 15. Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tai siksi, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin asioihin.*
- 16. Mutta jos hän kärsii kristittyinä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön tästä nimestään Jumalaa.*
- 17. Aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta. Mutta jos se alkaa meistä, mikä onkaan niiden loppu, jotka eivät tottele Jumalan evankeliumia?*
- 18. Jos vanhurskas vaivoin pelastuu, mihin joutuukaan jumalaton ja syntinen?*
- 19. Sen tähden myös ne, jotka kärsivät Jumalan tahdon mukaan, uskokoot sielunsa uskollisen Luojan haltuun ja tehköt sitä, mikä on hyvää.*

Teemat

Mitä mahtoi olla Pietarin mielessä, kun hän kirjoitti sanat: "Kaiken loppu on lähellä?" Millaiset johtopäätökset Jeesuksen toisen tulon odottamisesta tulee kristityn arkielämään tehdä? Mikä merkitys ja päämäärä on armolahjoilla? Mitkä niistä ovat tärkeimpiä? Miksi Pietari palaa aina uudestaan uskovien kärsimyksiin? Millainen autuus niihin liittyy? Mitä nimi kristitty merkitsee ja miksi siitä nimestä tulee ylistää Ju-

malaa? Millaisen tuomion Jumalan kansa tulee saamaan? Entä jumalaton? Mikä on kärsimyksissä selviämisen salaisuus? Näitä kysymyksiä Pietari sivuaa tämänker-taisessa jaksossamme.

Kaiken loppu

Kaiken loppu on lähellä. Olkaa siis ymmärtäväisiä ja raittiita voidaksenne rukoilla.
(7)

Pietari on lyhyessä kirjeessä viitannut jo kolme kertaa Jeesuksen toiseen tulemi-seen. Nyt hän käyttää siitä nimitystä ”kaiken loppu”. Vielä jatkossakin hän palaa asiaan kerran. Toisaalta hän toistaa teemaa kärsimyksestä seitsemän kertaa tässä kirjeessään. Hän liittää nämä kaksi asiaa saumattomasti toisiinsa. Sillä kärsimyksel-lä, jota uskova nyt kärsii, on suuri merkitys nimenomaan silloin, kun Jeesus palaa kirkkaudessaan.

Luulen, että kirjettä kirjoittaessaan Pietari muisteli Jeesuksen sanoja viimeisellä eh-toollisella: *Minun Isäni kodissa on monta huonetta. Ellei niin olisi, sanoisinko teille, että menen valmistamaan teille sijaa? Vaikka minä menenkin valmistamaan teille sijaa, tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.* (Joh. 14:2-3) Jeesuksen toisen tulon merkitys on siinä, että saamme päästä sinne, missä Jeesus on eikä meidän tarvitse milloinkaan lähteä pois hänen luotaan. Saam-me iäti katsella Häntä kasvoista kasvoihin. Saamme ihastella Hänen kirkastettua olemustaan, joka säteilee lempeää ja nöyrää rakkautta meitä kohtaan. Saamme iloita ja riemuita myös hänen kirkkautensa ilmestyessä. (13)

Armon aika loppuu

Jeesuksen toisessa tulemisessa loppuu armon aika eli se Pyhän Hengen työn jakso, jona Hän kutsuu ihmisiä parannukseen ja uskon kautta Jeesukseen pää-semään osalliseksi iankaikkisesta pelastuksesta. Vertauksessaan tyhmistä ja viisaista neitsyistä Jeesus käyttää ilmaisua ”ovi suljettiin”. Mikään ei liene kamalam-paa kuin jäädä lukitun oven taakse, kun Herran luona alkavat taivaalliset hääjuhlat. Mikä järkytys tajuta, että myöhästyin. Kun juna on lähtenyt ei ole mitään merkitystä, myöhästyykö minuutin vai puolituntia. On hirveää jäädä pimeyteen, kun valon juhlat alkavat.

Koska Jumala viisautessaan ei ole antanut meille tietoa Jeesuksen paluun hetkes-tä, meidän on valmistauduttava siihen niin, että se voi tapahtua millä hetkellä tahan-sa ja oltava valmiit ottamaan Hänet vastaan. Silloin kaikki kiireemme loppuvat. Mitään tärkeämpää tehtävää ei siis voi olla, kuin Hänen tulonsa odottaminen. Jos et vielä ole varma siitä, että Jeesuksen tulo merkitsee sinulle pääsyä kirkkauden valtakuntaan, niin käy kiireesti tekemään parannus, tunnusta Hänelle väärät tiesi, pyydä Häneltä armoa Golgatan uhriin vedoten ja pääsyä sisälle Jumalan valta-kuntaan Jeesuksen hallintavallan alle. Nyt tänään jatkuu vielä armon aika, mutta huomisesta emme tiedä, olemmeko vielä elossa vai emme.

Uskovien kärsimys loppuu

Jeesuksen toiseen tulemiseen loppuu myös uskovien elämässä kaikki kärsimys, tuska, ahdistus. Kaikki sairaudet paranevat, uusi ylösnousemusruumis takaa myös sen, että mitään kuolemaa ei ole Herran omilla edessään. Ilmestyskirja kuvaa asiaa näin:

"Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." (Ilm. 21:3-4)

Mitään kirousta ei enää ole. Siellä on Jumalan ja Karitsan valtaistuin, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä. He näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Yötä ei enää ole, eivätkä he tarvitse lampun valoa eivätkä auringon valoa, sillä Herra Jumala valaisee heitä. Ja he hallitsevat aina ja ikuisesti. (Ilm. 22:3-5)

Valmistautuminen Jeesuksen paluuseen

Pietari antaa nyt yksityiskohtaiset ohjeet siitä, millaista elämää uskova viettää valmistautuessaan ottamaan Jeesuksen vastaan. Kysymys ei ole mistään rauhattomasta edes taas juoksemisesta ja hätäilystä tai pingotuksesta, jotta kaikki tarpeellinen olisi tehty valmiiksi. Päin vastoin ensimmäinen ja tärkein asia on rukoilla. Mutta kysymys ei ole millaisesta rukouksesta tahansa, vaan ymmärtävästä, harkitsevasta ja hengellisesti raittiista rukouksesta. Sellaisessa rukouksessa Herran edessä elävä tarkkailee aikain merkkejä, suorittaa järjestelmällisesti niitä tehtäviä, jotka Herra seurakunnalleen antoi: Julistaa sanaa ja palvelee rakkaudella ihmisiä, jotta he voisivat päästä osalliseksi Jumalan valmistamasta pelastuksesta.

Vapaana katkeruudesta

Ennen kaikkea olkoon teidän rakkautenne toisianne kohtaan kestävä, sillä rakkaus peittää syntien paljouden. (8)

Valmistautuminen Jeesuksen paluuseen ei ole yksilösuoritus vaan tapahtuu yhdessä muiden uskovien kanssa paikallisseurakunnassa. Samalla kun yhteen kokoontuva seurakunta jumalanpalveluksissaan pitää kenraaliharjoitusta Jeesuksen paluulle, sen keskellä vallitseva rakkaus testataan sillä, miten hyvin annamme anteeksi niille, jotka ovat rikkoneet meitä vastaan.

Jokaisen uskovan, joka odottaa Jeesusta takaisin on taisteltava itsensä vapaaksi kaikkinaisesta katkeruudesta ja haluttomuudesta antaa muille anteeksi heidän rikkeitään. Tuota taistelua ei tietenkään käydä oman voiman varassa, vaan nöyrytyksellä tunnustamaan oma katkeruus ja viha toisia kohtaan kadottavaksi synniksi ja tunnustamalla se Herralle anoen sitä anteeksi ja pyytäen siitä vapautusta Jeesuksen uhriveren tähden. Herralta saadun armahduksen voimassa voimme sitten antaa

veljille ja sisarille heidän syntinsä anteeksi samoin, kuin voimme anoa myös vihahenkillemme Herran armoa ja pelastusta.

Vieraanvaraisuus

Olkaa vieraanvaraisia toinen toisellenne, nurisematta. (9)

Voi olla, että ihmettelemme, miksi juuri vieraanvaraisuus mainitaan tärkeänä rakkauden ilmaisun muotona Jeesuksen paluun valmistauduttaessa. Mutta Pietari kirjoittaa niille, jotka joutuivat kärsimään monenlaista vääryyttä, taloudellisia menetyksiä ja vainoa. Niissä maissa, joissa nytkin kristittyjä vainotaan, Herran omien vieraanvaraisuus on äärettömän tärkeä todistus Herraa odottavasta sydäimestä, kun uskovat uhraavat omasta vähästään niiden hyväksi, joilta puuttuu vielä enemmän. Moni sen kokenut on kääntynyt Herran puoleen. Kun nälkäinen jakaa omastaan vielä nälkäisemmälle, sitä ei voi saada aikaan muu kuin aito rakkaus. Toisaalta kyllä helpommissakin oloissa vieraanvaraisuus on yksi tehokkaimpia tapoja osoittaa rakkautta, sillä ympärillämme on tavattoman paljon niitä, jotka kärsivät yksinäisyydestä.

Meillä voi tietenkin olla vääriä asenteita vieraanvaraisuuden suhteen. Voimme pitää tarjottavaa ateriaa tärkeämpänä kuin keskinäistä sydänten jakamista, niin kuin Martta aikanaan. Toisaalta voimme pitää ruuanlaittoa tai kahvin keittoa liian vähäpätöisinä asioina ja kurotella näyttävämpiä rooleja kohti. Meillekin Pietari sanoo: ”Älä nurise, tyydy tehtävääsi ja tee se Herran kunniaksi. Niin löydät siinä palvelemisen ilon.”

Armolahjat

Palvelkaa toisianne Jumalan moninaisen armon hyvinä taloudenhoitajina sillä armolahjalla, jonka kukin on saanut. Jos joku puhuu, puhukoon kuin Jumalan sanoja. Jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, jonka Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa ylistetyksi Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen on kunnia ja valta, aina ja iankaikkisesti. Aamen. (10-11)

Herra on jakanut Hänen paluunsa odottajille monenlaisia ja monia armolahjoja. Niillä meidän tulee palvella toisiamme, seurakuntaa ja pimeydessä vaeltavaa maailmaa, jotta se löytäisi valon Herrassa ja voisi ottaa Jeesuksen vastaan, kun Hän saapuu kuninkuudessaan.

Joku on sanonut, että armolahjat eivät ole tarmolahjoja. Sillä hän tarkoitti, että lahjoja ei voi ansaita millään innokkaalla ja tarmokkaalla työllä Jumalan valtakunnassa. Uskovan pelastus on yksin armosta Kristuksen tähden. Samoin kaikki erilaiset armolahjat, jotka Herra omilleen jakaa, ovat täysin armoa ja lahjaa. Ne on tarkoitettu käytettäväksi Jumalan kunniaksi eikä osoitukseksi esimerkiksi omasta hengellisyyden tasosta. Suuri kiusaus uskovilla onkin vertailla ja jopa kadehtia toisten saamia armolahjoja. Pikemminkin saamme olla Jumalalle kiitollisia niistä lahjoista, jotka Hän on antanut muille uskoville, sillä niiden kautta Herra jakaa omaa hyvyyttään juuri meille.

Kaiva lahjasi esiin

Jokaiselle uskovalle Herra on antanut jonkun armolahjan, ei siis palkintona vaan vapaana lahjana. Ei ole olemassa yhtään uskovaa, jolle Herra ei olisi antanut mitään armolahjaa. Kun kuitenkin monet väittävät, ettei heillä ole sellaista, kysymys on pikemminkin siitä, että he ovat ehkä kateudesta niitä kohtaan, joille Jumalan on jakanut monia ja näyttäviä lahjoja, kaivaneet oman vaatimattoman lahjansa maahan ja kieltäytyneet käyttämästä sitä Herran työssä ja Herran kunniaksi. Jokaisen tulee miettiä, mikä tai mitkä luonnolliset syntymälahjat Herra haluaa pyhittää käyttöönsä, ja mitkä erityiset henkilölahjat hän on saanut. Niitä ei ole annettu meille kunniamerkeiksi vaan työkaluiksi, joilla voimme palvella muita Jumalan seurakunnassa ja evankeliumin työssä. Kaiva siksi oma(t) armolahjasi esiin ja käytä sitä/niitä.

Työkalua tärkeämpi on sen käyttäjän pyhitys

Koska armolahjat ovat työvälineitä, ratkaisevaa on se, miten niitä käytetään. Sen taas määrittää pyhityksemme eli se määrä rakkautta, minkä Pyhä Henki on saanut meissä synnyttää. Ilman nöyrää ja kuuliaista vaellusta vaaramme on käyttää saamiamme lahjoja väärin, oman itsemme pönkittämiseksi. Saamiemme lahjojen määrä ei kerro mitään hengellisen elämämme tasosta. Vasta niiden oikea ja nöyrä käyttö voi siitä jotain puhua, sillä silloin annamme kunnian lahjojen antajalle Herralle itselleen.

Lahjojen moninaisuus

Pietari toteaa, että armolahjat ovat moninaiset, mutta ottaa sitten niistä esimerkiksi vain kaksi. Paavali taas luettelee niitä melkoisen listan kuten esimerkiksi:

Meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan, joka on meille annettu. Se, jolla on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä sen mukaan kuin hänellä on uskoa. Se, jolla on palvelutehtävä, palvelkoon, jolla opettamisen lahja, opettakoon. Se, jolla on kehottamisen lahja, kehottakoon. Joka antaa, antakoon vilpittömästi. Joka johtaa, johdattakoon tarmokkaasti. Joka harjoittaa laupeutta, tehköön sitä iloiten. (Room. 12:6-8)
Armolahjoja on erilaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on erilaisia, mutta Herra on sama. Voimavaikutuksia on erilaisia, mutta Jumala, joka kaiken kaikissa vaikuttaa, on sama. Hän antaa Hengen ilmetä itse kussakin yhteiseksi hyödyksi. Niinpä toinen saa Hengen kautta viisauden sanat, toinen saman Hengen vaikutuksesta tiedon sanat, toinen saa uskon samassa Hengessä, toinen taas parantamisen armolahjat samassa Hengessä, toinen saa lahjan tehdä voimallisia tekoja, toinen profetoimisen lahjan, toinen henkien erottamisen lahjan, toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas lahjan selittää kieliä. Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, joka jakaa kullekin erikseen niin kuin tahtoo. (1. Kor. 12:4-11)

Paavali antaa kyllä kehotuksen anoa parhaita armolahjoja, sillä seurakunnan rakentamiseksi ne ovat tarpeellisia. Mutta samalla on tiedostettava, että Pyhä Henki jakaa niitä oman tahtonsa mukaan. Niitä annetaan myös kulloisenkin tilanteen vaatimalla

tavalla. Joskus on pitkiäkin aikoja, jolloin esimerkiksi henkilöitä ei ole esiintynyt paljon, joskus taas pioneerilähetyksen keskellä ne ovat olleet korostetusti käytössä.

Sanan palvelu ja pöytäpalvelu

Jos joku puhuu, puhukoon kuin Jumalan sanoja. Jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, jonka Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa ylistetyksi Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen on kunnia ja valta, aina ja iankaikkisesti. Aamen. (10-11)

Nyt Pietari korostaa kahta armolahjaa, jotka ovat välttämättömät aina, kaikissa elämäntilanteissa ja aikakausina. Ne ovat Jumalan sanan julistus ja kristillinen palvelu eli diakonia. Sanan palvelijan tulee huolehtia erityisesti siitä, että hänen puheensa pitää yhtä Jumalan ilmoitetun sana, Raamatun kanssa. Tämä ei rajoitu vain jumalanpalvelusten tai evankelioimiskokousten saarnoihin vaan koskee myös kaikkea seurakunnan opetustointia aina lapsi- ja nuorisotyöstä, rippikouluista, raamattupiireistä alkaen sielunhoitoon asti. Pelastuakseen ihmisen on päästävä kosketuksiin nimenomaan evankeliumin sanan kanssa, sillä sen kautta Pyhä Henki vaikuttaa pelastuksen ja hengellisen uudistumien.

Koska evankeliumi on sanoma Jumalan rakkaudesta, joka ilmeni Jeesuksen kärsimyksessä ja ylösnousemuksessa, niin sen luonnollinen vaikutus pelastuneessa ihmisessä on käytännöllisen rakkauden osoittaminen. Jeesus sovitti ristillä synnit, otti kantaakseen sairautemme ja ylösnousemuksellaan jakaa hengellistä elämää ja sen rikkauksia omilleen, niin on selvää, että seurakunnan tehtävä on mennä juuri sairaiden, köyhien ja syntiensä sitomien luo osoittamaan rakkautta ja sen kautta johtaa ihmiset tuntemaan Jumalan sanan pelastavan voiman. Alkuseurakunnan ajoista lähtien köyhien avustaminen, sairaiden hoitaminen, yksinäisten ja surevien lohduttaminen, myötätuntoinen sielunhoito eli diakonia on kuulunut uskovien elämään. Viimeisellä tuomiolla meiltä kysytäänkin erityisesti, miten olemme palvelutehtävämme hoitaneet.

Kun katselemme maailmaa, sen suunnattomia fyysisiä, henkisiä ja hengellisiä tarpeita, voimme helposti lannistua. Enhän minä pieni ihminen tai emme myöskään me pieni uskovien lauma kykene noihin haasteisiin vastaamaan. Pietari huomauttaa kuitenkin meille, ettei kysymys ole koko maailman parantamisesta, sen aika tulee sitten Jeesuksen paluussa. Riittää, että toimimme niiden voimavarojen mukaan, joita Jumala kulloinkin antaa. Riittää, kun olemme uskollisia siinä vähässä, johon Herra meidät johtaa ja mihin Hän antaa tarpeellisen varustuksen.

Päämäärä

Koska sekä julistuksessa että palvelussa on kaiken aikaa kysymys siitä, mitä Herra antaa omilleen, uskovilla tai seurakunnalla ei ole mitään oikeutta ottaa itselleen kunniaa suorittamastaan palvelusta. Kunnia kuuluu kokonaan Jumalalle, joka armolahjat jakaa. Herra on evankeliumin sanoman valmistanut meidän julistettavaksemme

ja jakaa voimaa palvelun suorittamiseen. Herra iloitsee siitä, kun voi antaa omilleen julistajan ja palvelijan ilon, mutta Hän tulee surulliseksi joka kerta, kun alamme ylpeillä muka omista saavutuksistamme. Hänen on kunnia ja valta, aina ja iankaikkisesti. Aamen.

Kerrotaan Urho Muroman sanoneen näin: ”Yhteen rukoukseeni Jumala ei koskaan vastannut. Se kuului: ’Herra, älä annan minun ottaa yhtään kunniaa itselleni pitämästäni saarnasta.’” Niin väkevästi kuin Jumala Muromaa käyttikin tuhansien ihmisten pelastukseksi, hän joutui jokaisen puheensa jälkeen tekemään parannuksen syntisestä lihasta nousevasta kunnianhimon synnistä. Kunnia kuuluu kokonaan ja ainoastaan vain Jumalalle Jeesuksen Kristuksen kautta. Sitä mukaan kun kykenemme torjumaan kiitoksenkipeytemme ja keskittymään Jumalan armon ihasteluun, löydämme todellisen ilon ja riemun. Jumalan kunnian varastaminen itse asiassa tuhoaa aitoa iloa ja kiitollisuutta, joka kumpuaa Herran armon ylistämisestä.

Osallisuus Kristuksen kärsimyksiin

Rakkaani, älkää oudoksuko sitä tulenpoltetta, jossa olette ja jossa teitä nyt koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa. Päinvastoin iloitkaa sitä mukaa kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, jotta saisitte iloita ja riemuita myös hänen kirkkautensa ilmestyessä. (12-13)

Nyt Pietari palaa jälleen uskovien kokeman kärsimyksen teemaan, mutta liittää sen olennaiseksi osaksi Jeesuksen paluun odotusta. Edellä hän on jo useita kertoja rohkaissut uskovia ottamaan kärsimyksensä pyhittäväenä lahjana Herran kädestä, niin jopa kutsuna siunauksen perimiseen. Raamattu ei missään lupaa uskoville helppoa elämää tässä ajassa. Kärsimykset ovat luonnollinen osa uskonelämää. Nyt hän avaa lisänäköalan Kristuksen kärsimysten osallisuuden tuottamaan iloon.

Kirjoittaessaan hän varmaan muisteli Jeesuksen sanoja hänelle ylösnousemuksen jälkeen: *”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Kun olit nuorempi, sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit. Mutta kun vanhenet, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.”* Näin sanoessaan hän ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. (Joh. 21:18-19)

Myös Paavali kirjoitti osallistumisesta Kristuksen kärsimyksiin:

Haluan tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemuksensa voiman ja hänen kärsimystensä osallisuuden ja tulla hänen kaltaisekseen samastumalla hänen kuolemaansa, kunhan vain pääsen ylösnousemukseen kuolleista. (Fil. 3:10-11)

Uskovassa vaikuttaa Jeesuksen ylösnousemusvoima. Paavali halusi päästä kokemaan sitä yhä syvemmin, jotta hän kykenisi sitten myös osallistumaan Jeesuksen kärsimyksiin. Hän tiesi, ettei kärsimys Jeesuksen kanssa olisi hänelle mahdollista muuten kuin siten, että hän ensin pääsee ylösnousemusvoimasta osalliseksi. Tässä järjestys on päinvastainen kuin Jeesuksella. Jeesus kärsi ensin Golgatalla ja sen

jälkeen nousi kuolleista. Uskova ei kykene osallistumaan Jeesuksen kärsimyksiin ilman ylösnousemusvoimaa. Mutta sen varassa Paavali saattoi kirjoittaa:

Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor. 12:10)

Paavali oli kääntymisensä yhteydessä saanut Herralta merkillisen sanan Ananiaksen välittämänä: *"Mene, sillä hän on minun valittu aseeni viemään minun nimeäni pakanakansojen ja kuninkaiden ja Israelin lasten eteen. Minä osoitan hänelle, kuinka paljon hän joutuu kärsimään minun nimeni tähden."* (Ap.t. 9:15-16)

Kysymys ei ollut siitä, että Jeesus halusi Paavalin kärsivän ikään kuin kostona siitä, miten paljon pahaa hän oli ennen pelastumistaan kristityille tehnyt. Kysymys oli suurimmasta mahdollisesta luottamuksen osoituksesta Paavalille. Jumala osoitti rakkauttaan meitä syntisiä ihmisiä kohtaan antamalla oman Poikansa Golgatan kärsimyksiin. Jeesuksen kärsimysten mitta on Jumalan rakkauden mitta. Nyt Herra halusi antaa Paavalin päästä mahdollisimman lähelle Jumalan kärsivän rakkauden olemusta siten, että Paavali saisi kärsiä Kristuksen ruumiin, seurakunnan hyväksi. Sen keskellä hän pääsisi syvimmin tuntemaan kärsivän Jumalan rakkauden syvyyttä. Mutta Paavalille se oli mahdollista vain Kristuksen ylösnousemusvoimasta käsin.

Vastaavalla tavalla Jumala oli aikanaan päästänyt Aabrahamin tuntemaan omaa rakkauttaan, kun hän sai tehtäväkseen uhrata oma poikansa lisäksi vieläpä samassa paikassa, missä 2000 vuotta myöhemmin Isä Jumala uhrasi oman Poikansa Jeesuksen syntiemme sovituksiksi. Aabraham pääsi niin lähelle taivaallisen Isän rakkauden tuskaa, kuin ihminen täällä ajassa voi. Samalla tavalla Paavalikin halusi päästä tuntemaan Jumalan rakkauden syvyyttä kärsimyksen tiellä.

Nyt Pietari osoittaa, että ne koettelemukset ja ahdingot, joihin uskovat joutuvat ovat osallisuutta Kristuksen kärsimyksiin sikäli, kuin ne johtuvat siitä, että he haluavat seurata Jeesusta. Kristus sovitti maailman kärsimyksillään. Uskovan kärsimykset eivät ole sovittavia vaan johtuvat siitä, että he Kristuksen rakkaudesta haluavat levittää sovituksen sanomaa. Silti ne ovat nimenomaan Kristuksen kärsimystä, sillä Herra itse on niissä mukana. Niistä kärsimyksistä saa siksi jo nyt iloita, vaikka lopullinen ilo saavutetaan Jeesuksen toisessa tulemisessa.

Kristuksen nimen tähden

Jos teitä pilkataan Kristuksen nimen tähden, olette autuaita, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää päällänne. Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tai siksi, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin asioihin. Mutta jos hän kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön tästä nimestään Jumalaa. (14-16)

Pietari tarkentaa, ettei kaikki kärsimys ole Kristuksen nimen tähden tulevaa. Voimme omilla synneillämme saada osaksemme kärsimystä, joka uskoville on kuritusta, jotta he tekisivät synneistään parannuksen. Synnin tuottamaa kärsimystä uskovan tulee tietenkin välttää kaikin tavoin. Sen sijaan Kristuksen nimen tähden saatu pilkka on osoitus Jumalan Pyhän Hengen asumisesta yllämme. Se kertoo, että olemme ”autuaita”.

Sana autuas tarkoittaa ”ylen onnellinen” tai ”ylen onniteltava”. Se ei toisin kuin suomen arkikielessä viittaa kuitenkaan tunnetilaan, vaan siihen asemaan, jollaisena Jumala näkee ihmisen. Siksi sanalla tarkoitetaan Raamatussa samaa kuin pelastettu tai joskus myös jo kirkkauteen pääsyttä ihmistä. Pelastettu autuas on näet jo nyt osallinen tulevasta katoamattomasta kirkkauden perinnöstä.

Pilkan ja häväistyksen kestäminen ei ole helppoa, sillä jokainen haluaisi olla muiden ihmisten hyväksymä. Siksi uskovilla on pilkan kohteeksi joutuessaan kiusaus hävetä Jeesusta. Oikea asenne on kuitenkin pitää ”kristityn” nimeä kunnianaan. Sana ”kristitty” esiintyy Raamatussa vain kolme kertaa. Ensi kertaa Antiokiassa Jeesuksen seuraajia pilkattiin ”Kristus-laisiksi” eli kristityiksi ja Pietarin kirjeen kirjoittamisajan kohtana sitä käytettiin edelleen uskovista pilkkasanana. Nimitys on kuitenkin kunniasana, sillä se sisältää sen, että kuulumme Kristukselle ja vaellamme Kristuksessa, puettuina Häneen, Hänen vanhurskautensa vaatteeseen. On Jumalan suurta armoa, kun saamme olla uskovia kristittyjä kärsiessämmekin.

Tuomion aika

Aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta. Mutta jos se alkaa meistä, mikä onkaan niiden loppu, jotka eivät tottele Jumalan evankeliumia? Jos vanhurskas vaivoin pelastuu, mihin joutuukaan jumalaton ja syntinen? (17-18)

Jeesuksen toinen tuleminen merkitsee maailmalle viimeisen tuomion tulemistä. Siinä tuomarina toimii Jeesus, joka ihmiseksi tullessaan kykenee täysin ymmärtämään tuomionsa kohteet. Hän on myös ainoa, joka on siihen mennessä kokenut syntien iankaikkisen rangaistuksen Golgatan ristillä. Siksi Hän tietää millaisen tuomion Hän antaa niille, jotka joutuvat kadotukseen. Vastaavasti Hän tietää millaisen uuden kirkkauden valtakunnan Hän antaa omilleen.

Viimeisellä tuomiolla Jumala saattaa täydellisen oikeuden voimaan. Kaikki vääryyttä kärsineet saavat hyvityksen ja kaikki vääryyden tekijät saavat oikeudenmukaisen rangaistuksen. Synti poistetaan lopullisesti Jumalan maailmankaikkeudesta. Taiwaassa ei ole syntiä eikä kadotuksessakaan kukaan voi tehdä syntiä, koska siellä kärsitään pelkästään oikeuden vaatimaa tuomiota.

Sanoillaan ”*Aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta*” Pietari viittaa Jumalan temppelin puhdistukseen Vanhassa testamentissa. Jeesuksen opetuksen ja Ilmes-tyskirjan mukaan Kristuksen toista tulemistä edeltää raskas tuomioiden aika

Jumalalle selkensä kääntäneelle ihmiskunnalle. Samalla se on kristilliselle seurakunnalle puhdistuksen aikaa vainojen keskellä. Jumalan seurakunta joutuu kulkemaan hyvin vaikean ajan lävitse, mutta sen ei tarvitse kuitenkaan pelätä kadotustuomiota, koska se on Kristuksen verellä lunastettu ja kaikki syntinsä anteeksi saanut taivaan perillinen. Silti sen tie ennen Jeesuksen paluuta on kärsimyspolku.

Kärsimysten keskellä turva

Sen tähden myös ne, jotka kärsivät Jumalan tahdon mukaan, uskokoot sielunsa uskollisen Luojan haltuun ja tehköt sitä, mikä on hyvää. (19)

Koska uskovalle kansalle Jeesuksen paluuta edeltävät kärsimykset ovat puhdistavaa tulta eikä tuhoavaa tuomion tulta, niin se saa levätä turvallisesti Luojan, taivaallisen Isän hoidossa. Kukaan eikä mikään voi riistää siltä voittopalkintoa, jonka Jeesus on hänelle hankkinut. Kärsiessään uskova voi olla vakuuttunut siitä, että hänelle tapahtuu Jumalan tahto. Uskon olemus on itsensä jättäminen toisen Henkilön rakkauden ja tekojen varaan. Siksi uskovan ei tarvitse heittäytyä jonkinlaisena uhrina passiivisuuteen vaan häntä kutsutaan kaiken keskellä aktiivisesti tekemään hyvää. Sillä viimeisten päivien ahdistustenkin keskellä Herra haluaa edelleen pelastaa ihmisiä. Siksi Jumalan kansa saa jatkaa evankeliumin julistamista ja rakkauden palvelua siihen päivään asti, kun Herra saapuu suuressa kirkkaudessaan.

Rakkaus voittaa kärsimyksissä

Evankelista **Ki'ichi Ariga** tuli uskoon 14 vuotta vanhana. Hänen kotinsa oli erittäin ankarasti buddhalainen ja hänen äitinsä opetti häntä pienestä pitäen suorittamaan joka aamu säädetyt rukoukset ja uhrin rangaistuksenkin uhalla.

Buddhalaisuus ei kuitenkaan tyydyttänyt hänen etsintäänsä ja janoaan sydämen rauhaan. Lopulta hän joutui epätoivoon. Hän päätyi heittäytymään junan alle omaksi tuhokseen, koska ei löytänyt lepoa sydämeensä. Mutta pieni kun oli, hän jäikin kiskojen väliin ja juna kulki hänen ylitseen vahingoittamatta häntä lainkaan. Hän jatkoi epätoivoista etsintäänsä seuraavaan uuteen vuoteen asti.

Uusi vuosihan on japanilaisten tärkein uskonnollinen juhla. Kun hän aattoiltana oli matkalla erääseen kuuluisaan temppeliin suorittaakseen puhdistusriitit ennen käymistä uuteen vuoteen, hän tapasi erään kristityn ystävänsä. Tämä pyysi häntä tulemaan kanssaan kirkkoon sinä iltana. Ariga vastusteli, mutta silloin poika heitti hänet parilla karateotteella maahan ja pakotti hänet mukaansa evankelioimiskokoukseen. Kyseessä oli Arigan elämän ensimmäinen kristillinen tilaisuus. Mutta niin vain kävi, että Ariga vielä sinä iltana antoi elämänsä Jeesuksen käsiin ja sai kokea pelastuksen ja syntiensä anteeksiantamisen.

Seitsemän vaikeata vuotta seurasi hänen uskoon tulemistaan. Hänen uskonsa tähden kotiväki painosti ankarasti ja vainosi häntä. Monen monituiset kerrat hän palatessaan illalla jostakin hengellisestä tilaisuudesta joutui lukittujen ovien eteen. Vaikka saattoi sataa tai olla kylmä talvi-ilma, kukaan ei suostunut avaamaan hänelle, vaikka hän sitä pyytämällä pyysi. Seitse-

män vuoden uskollisen esirukouksen jälkeen hänen äitinsä vastustus murtui. Äiti tuli uskoon ja tuntemaan Jumalan rakkauden Jeesuksessa, mutta Arigan rukoustaistelu omaistensa puolesta ei ollut sillä vielä ohi.

Muutama vuosi myöhemmin hän meni naimisiin erään kristityn tytön kanssa. Kysymyksessä oli tyypillinen japanilainen "järjestetty" avioliitto. Häät vietettiin Kobessa verrattain kaukana Arigan vanhempien kodista. Juhlan jälkeen hän ei lähtenytäkään nuorikkonsa kanssa häämätkälle jättäen vanhempansa ja omaisensa outoon suurkaupunkiin, vaan hän meni yhdessä heidän kanssaan Osakaan ja vei heidät erääseen suureen evankelioimiskokoukseen. Kun sinä iltana kutsuttiin nousemaan seisomaan niitä, jotka tahtoivat lähteä Jeesusta seuraamaan, hänen isänsä ja kaksi veljeään nousivat ja saivat myös kokea pelastuksen Jeesuksessa. Vuonna 1975 kaikkiaan 41 hänen omaisistaan ja sukulaisistaan oli eläviä kristittyjä. Myöhemmin Ariga toimi erään teologisen seminaarin rehtorina ja karismaattisen siiven evankelioimisjärjestön johtajana. Vielä 2024 hän toimii Herran sanan julistajana.

Nöyryys ja Jumalan varjelus 1. Piet. 5:1-14

1. Minä kehotan vanhimpia teidän joukossanne - minä, joka itsekin olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja sekä myös osallinen siitä kirkkaudesta, joka on ilmestynyt:

2. Käitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, Jumalan mielen mukaan, ei häpeällisen voiton tähden vaan sydämen halusta.

3. Älkää herroina hallitko niitä, jotka on teille uskottu, vaan olkaa laumalle esikuvana.

4. Silloin te ylipaimenen ilmestyessä saatte kirkkauden kuihtumattoman sepeleen.

5. Samoin te, nuoremmat, olkaa kuuliaisia vanhemmille. Pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.

6. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät.

7. Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen.

8. Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän vastustajanne, Paholainen, kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona etsien, kenet voisi niellä.

9. Vastustakaa häntä uskossa lujina! Tehän tiedätte, että samat kärsimykset täytyy veljiennekin kestää maailmassa.

10. Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava.

11. Hänen on valta aina ja iankaikkisesti. Amen.

12. *Silvanuksen, uskollisena pitämäni veljen, avulla olen lyhyesti kirjoittanut teille kehottaen ja vakuuttaen, että se armo, jossa te olette, on todellinen Jumalan armo.*

13. *Babylonissa oleva seurakunta, valittu kuten tekin, sekä poikani Markus lähettävät teille terveisiä.*

14. *Tervehtikää toisianne rakkauden suudelmalla. Rauha teille kaikille, jotka olette Kristuksessa!*

Kysymykset

Millaisena Herran oma näkee itsensä ja toiset uskovat? Mikä on seurakunnan paimenen tehtävä ja miten sitä tulee hoitaa? Millainen tulevaisuus odottaa uskovia? Mitä on nöyryys, miten se voidaan saavuttaa ja mitä se vaikuttaa? Miten uskova pääsee vapaaksi murheistaan? Mihin Saatana pyrkii ja miten se voidaan voittaa? Mihin perustuu uskovien pelastusvarmuus? Mikä on Pietarin ensimmäisen kirjeen varsinainen tarkoitus? Millaista rauhaa uskova saa nauttia ja miksi?

Lyhyen 1. kirjeensä viimeisessä luvussa Pietari kokoaa aiemmin käsittelemänsä teemat ja antaa avaimet siihen, miten hengellisessä taistelussa Sielunvihollista ja syntiä ja maailmaa vastaan voitetaan. Luvun alussa hän antaa samat ohjeet seurakuntien paimenille kuin mitä hän itse sai suoraan Jeesukselta.

Paimen ja lauma

Minä kehotan vanhimpia teidän joukossanne - minä, joka itsekin olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja sekä myös osallinen siitä kirkkaudesta, joka on ilmentyvä. (1) Silvanuksen, uskollisena pitämäni veljen... (12) Babylonissa oleva seurakunta, valittu kuten tekin, sekä poikani Markus... (13)

Aloittaessaan kehotustaan seurakuntien vanhimille eli paimenille Pietari kertoo, millaisena hän näkee itsensä. Sen hän tekee nöyrästi asettamalla itsensä aivan samalle tasolle kuin muutkin seurakuntien paimenet. Hän oli Jeesuksen kärsimysten todistaja, mikä ei hänelle ollut varsinainen ansio, sillä Getsemanessa hän nukkui Jeesuksen rukoillessa tuskissaan, vähän myöhemmin hän kielsi Jeesuksen kolmesti ja todennäköisesti hän katseli Jeesuksen kärsimystä ristilläkin riittävän pitkän matkan päästä väkijoukkoon kätkeytyneenä. Hän toki sai olla myös Jeesuksen ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen todistaja ja sai myös apostolin tehtävän julistaa evankeliumia. Koska sama ihmeellinen armo on kaikkien uskovien osa, hän asettui muiden paimenten joukkoon eikä edellyttänyt itselleen mitään korkeampaa asemaa kuin muutkaan seurakuntien paimenet.

Pelkkää sanoin kuvaamattoman suurta armoa oli myös se, että Pietari tiesi pääsevänsä osalliseksi kirkastetusta ylösnousemusruumiista Jeesuksen toisessa tulemisessa. Jokaisen seurakunnan paimenen ja tietysti myös jokaisen uskon kautta Jeesukseen Kristukseen pelastuneen suurenmoinen identiteetti on siinä, me olemme jo nyt osallisia siitä kirkkaudesta, joka tulee kokemuksenakin osaksemme Jeesuksen

toisessa tulemuksessa. Kysymys on Herran omasta kirkkaudesta, josta olemme osallisia jo nyt. Saakoon suuntautuminen siitä kohti valloittaa sydämemme samalla kun joudumme vielä kärsimään monenlaista paimentaessamme laumaa ja todistaessamme Herran ristin ja ylösnousemuksen ihmeestä.

Työtoverit

Kirjeen loppusanoissa Pietari kertoo, mitä hän ajatteli Silvanuksesta eli Silaksesta, joka oli ollut pitkään Paavalin työtoveri, mutta joka nyt oli hänen luonaan ja toimi kirjeen kirjoittajana hänen sanelunsa mukaisesti. Silas oli uskollinen veli. Pietari arvosti tämän palvelua evankeliumin levitystyössä. Samalla hän kutsuu meitäkin arvostamaan veljiämme ja sisariamme Herrassa. Meidät on kutsuttu puhumaan hyvää toisistamme, vaikka tietäisimme paljon sellaistaikin, josta olisi helppo puhua pahaa. Babylonian seurakuntalaiset Pietari näki Jumalan pelastukseen valitsemina ja samoin kuin Markuksen. Jos sinä tiedät olevasi Jumalan pelastukseen valitsemana, muista, että sama koskee myös muita Herran omia. Se on pelkkää ihanaa armoa, josta olemme päässeet osaksi Kristuksen veriuhrin tähden.

Johannes Markus oli se nuorukainen, joka Getsemanessa oli alasti paennut Jeesuksen vangitsijoita. Hänen kotinsa oli myöskin paikka, jossa sijaisti yläsali. Siellä Jeesus asetti ehtoollisen ja pesi myös Pietarin jalat. Johannes Markus lähti myös Paavalin ja Barnabaksen kanssa ensimmäiselle lähetysmatkalle, vaikka palasikin kesken matkaa pois. Myöhemmin hän teki lähetysmatkan Barnabaksen kanssa Kyprokselle. Markus oli Pietarille kuin oma poika ja Markuksen evankeliumin takana onkin Pietari, jonka ajatukset Markus kirjasi ylös.

Aito nöyryys asettuu toisten alapuolelle ja korottaa toisia, pitää toisia itseään parempina ja kunnioittaa toisia. Ehkä meilläkin olisi varaa antaa aitoa arvostusta veljillemme ja sisarillemme siitä armosta, jonka Jumala on heidän elämäänsä antanut.

Paimenen tehtävät

Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, Jumalan mielen mukaan, ei häpeällisen voiton tähden vaan sydämen halusta. Älkää herroina hallitko niitä, jotka on teille uskottu, vaan olkaa laumalle esikuvana. Silloin te ylipaimenen ilmestyessä saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen. (2-4)

Kun joku nuorena lähtee innokkaana kokotoimiseen Jumalan valtakunnan työhön, hän harvoin tajuaa, millaisia kiusauksia Sielunvihollinen hänelle myöhemmin tulee syöttämään. Työ saattaa muuttua kauheaksi taakaksi, jota on pakko tehdä, vaikka voimat eivät tunnu riittävän. Hänelle tulee kiusaus nostaa itseään evankeliumin julistajana korokkeelle ja sortua Messias -kompleksiin kuvitellen olevansa täysin korvaamaton ja yllättävää kyllä hänelle saattaa tulla suuriakin kiusauksia nurista saamansa palkan pienuudesta. Joskus hän saattaa kuvitella, että pitkän päivätyön tehneenä hänelle kuuluisi erityisiä taloudellisia etuja. Noissa kiusauksissa Pietari rohkaisee

jälleen suuntautumaan lopulliseen kuihtumattomaan seppeleeseen eikä siihen mitä Sielunvihollinen tarjoilee nyt.

Rakastatko minua?

Kirjoittaessaan tätä Pietarilla oli silmiensä edessä tapahtuma Tiberiaan järven rannalla Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen. Sen Johannes taltioi näin:

Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Pietari vastasi hänelle: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani." Jeesus kysyi häneltä toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua?" Hän vastasi: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaitani." Jeesus kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, pidätkö minua rakkaana?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: "Pidätkö minua rakkaana?", ja hän vastasi Jeesukselle: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani. (Joh. 21:15-17)

Japanissa ja jopa Suomessakin on joskus tapana kutsua seurakuntia niiden pastorien nimellä. Pietari tietää kuitenkin, että kenelläkään pastorilla ei ole mitään omistusoikeutta seurakuntaansa, sillä kysymys on Jumalan laumasta, Jeesuksen karitsoista, Herran lampaista. Jokaisen paimenen on suostuttava itsekin Ylipaimenen Herran Jeesuksen kaitsettavaksi.

Paimenen tehtävä on ensiksikin ruokkia lampaitaan. Se edellyttää, että hän ensin itse täyttää sydämensä Jumalan sanalla ja siitä ammentaen jakaa Jumalan sanan leipää janoisille ja nälkäisille seurakuntalaisilleen niin jumalanpalvelussaarnassa kuin ehtoollisellakin. Hengellisen ravinnon jakamisessa häneltä edellytetään myös kykyä vastata uskovien erilaisiin kasvuvaiheisiin. Toiset ovat vasta uskoon tulleita karitsoita, jotka tarvitsevat maitoruokaa. Lampaille taas tulee jakaa vahvempaa "ruokiista sanan leipää".

Edelleen paimenen tulee toimia kaittijana eli seurakunnan johtajana, joka osoittaa tien, jota pitkin kuljetaan. Siihen kuuluu myös seurakunnan varjeleminen harhaopeilta ja taistelu kaikkia Sielunvihollisen hyökkäyksiä vastaan. Paimenelta vaaditaan siksi lujuuutta ja taakkojen kantokykyä, jopa valmiutta kuolla Herran laumaa puolustaessaan. Osin siksi tämä tehtävä annettiin nimenomaan siihen kykeneville miehille.

Ennen kuin Jeesus antoi Pietarille paimenen tehtävän, Hän kysyi kolmesti: "Rakastatko minua?" Kolmesti Pietari myös vastasi myöntävästi, vaikka tajusikin oman rakautensa puutteellisuuden. Herra ei pakota ketään paimenen tehtävään, se annetaan vain niille, jotka aidosti rakastavat Jeesusta. Silloin ei ole kysymys "leipäpappeudesta" vaan sydämen halusta.

Paimenilta kysytään myös nöyrää alamaisuutta itsen Ylipaimenta kohtaan. Jos ja kun paimen rakkaudella ja nöyryydellä palvelee seurakuntaansa, hän on saava Jeesuksen toisessa tulemisessa ei vain samaa kirkkautta kuin muutkin uskovat, vaan vaativan ja raskaan tehtävänsä uskollisesta suorittamisesta he saavat erityiskiitosena ”kirkkauden kuihtumattoman seppeleen”. Paimenen tehtävä on Paavalin mukaan jalo virka, johon Herra haluaa kutsua monia uskossaan kasvaneita miehiä.

Nöyryys

Samoin te, nuoremmat, olkaa kuuliaisia vanhemmille. Pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät. (5,6)

Nöyryys tarkoittaa itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Nöyryys ei tarkoita nöyristelyä, jossa teeskennellään vaatimattomuudella, jotta saataisiin muilta kehuja. Nöyristely on itse asiassa ylpeyden eräs muoto. Aito nöyryys tunnustaa olevansa syntiensä tähden Jumalan edessä tomua ja tuhkaa, helvetin kekäle, mutta samalla se tunnustaa Jumalalle kiittolisena sen suunnattoman armon, jonka hän on saanut Kristuksessa, kun Herra pelasti hänet.

Aito nöyryys ei siksi vähätele sen armon suuruutta, josta uskova on päässyt osalliseksi. Siksi nöyrä ihminen voi tarvittaessa seistä vaikka koko maailmaa vastaan, niin kuin esimerkiksi Luther Wormsin valtiopäivillä. Silloin hän lausui kuuluisat sanansa: ”Tässä (Jumalan ja ihmisten edessä) seison enkä muuta voi”. Hän kieltäytyi peruuttamasta kirjoituksiaan, koska tiesi niiden perustuvan Jumalan sanaan. Se merkitsi hänelle kuolemantuomiota, jota ei kuitenkaan koskaan kyetty toteuttamaan. Nöyryys Jumalan edessä tekee meistä rohkeita ihmisten edessä.

Paavalin lujaa nöyryyttä kuvaa hänen arvionsa itsestään:

Sillä minä olen apostoleista vähäisin enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armonsa minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä, en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani. (1. Kor. 15:9-10)

Nöyryys ja rakkaus

Nöyryys on rakastamisen ehto. Rakkaus nimittäin asettuu kohteensa alapuolelle ja korottaa tätä. Nöyryys on Jumalan perusominaisuus. Jumala ilmaisi oman olemuksensa tulemalla ihmiseksi ja laskeutumalla kaikkein alimpanakin olevan ihmisen alapuolelle aina ristin kuolemaa myöten. Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat, hän ei ainoastaan antanut heille mallia ja esimerkkiä vaan antoi ilmoituksen siitä, millainen on Jumala. Ylösnoustaankin hän palveli opetuslapsiaan Tiberian järven rannalla valmistamalla heille aamupalan ja tarjoilemalla sen. Kirkkaudessa Karistan hääateriaalikin hän itse palvelee juhlaan päässeitä pelastettuja, niin kuin hän lupaa:

Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy, asettaa heidät aterioimaan ja menee palvelemaan heitä. (Luuk. 12:37)

Pyhän Kolminaisuuden sisällä Isä rakastaa Poikaa ja Poika Isää, Poika korottaa Isää ja Pyhä Henki korottaa Poikaa, Isä korottaa Pojan kaikkien Herraksi jne. Jumala on rakkaus tarkoittaa myös sitä, että Hänen kolme Persoonansa asettuvat nöyryydessä toistensa alapuolelle ja korottavat toisiaan. Ei voi olla mitään todellista rakkautta ilman nöyryyttä.

Tie pelastukseen vain nöyryymällä

Pelastuksessa on kysymys siitä, että ihminen nöyrytyy Jumalan edessä, suostuu tuomitsemaan oman ylpeytensä, itsensä nostamisen Jumalan yläpuolelle, varsinaiseksi synnikseen. Nöyrytyminen Herran edessä sisältää siis aina totuuden tunnustamisen omasta syntisyydestään. Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytyminen on ihmiselle vaikeaa, mutta se on kuitenkin tie Jumalan armon omistamiseen, sekä pelastuksessa että pelastetun vaelluksessa sitten edelleen päivittäin. Synnynnäinen lihallinen luonto pyrkii jatkuvasti nostamaan päätään, siksi nöyrytyminen on pitkä prosessi ja joskus Jumala joutuu käyttämään varsin kovia otteita saadakseen meidät nöyryymään. Mutta sen tavoitteena on aina antaa meille entistäkin suurempi armo.

Jumalan nöyryydestä kertoo se, että lopulta hän nostaa ja korottaa omansa. Siitä Jeesus lausui: *”Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva. Jos joku palvelee minua, niin Isä kunnioittaa häntä.”* (Joh. 12:26) Tuntuu lähes käsittämättömältä, että Isä kunnioittaa nöyryyvää Jeesuksen palvelijaa.

Pyhä huolettomuus

Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen. (7)

Nöyryyteen kuuluu myös se, että olemme valmiit tunnustamaan Herralle kaikenlaiset huolet ja murheet, jotka meitä taakoittavat. Murhetta tuottavat menneisyytemme lankeemukset, mutta ne saamme jättää Jeesuksen ristin juurelle eli muistaa ne jo anteeksi saatuina Jeesuksen sovitettua ne Golgatan kärsimyksellään ja kuolemallaan. Murhetta tuottavat tämän päivän vaikeudet ja ennen kaikkea tulevaisuuteen kohdistamamme pelot. Jälkimmäisten murheiden syy on usein siinä, että yritämme kaikin keinoin itse selvitä vaikeuksista, vaikka tiedämme, ettemme siihen pysty. Murhetta tuottaa myös suru rakkaiden kuollessa, mutta heidän sielunsa saamme myös jättää Herran käsiin. Nyt Herra rohkaisee meitä heittämään kaikki, siis ihan kaikki murheemme Herralle. Hän lupaa pitää meistä huolen. Uskohan on sitä, että uskomme murheemme, asiamme ja itsemme toisen Henkilön kannettavaksi ja hoidettavaksi. Kun heität rukouksessa huolesi Herralle, päästä toki ne irti ja jätä ne

Herran huoleksi. Meillä on nimittäin suuri kiusaus sitoa murheisiimme lanka, jolla heitettyämme ne Herralle kiskaisemmekin ne takaisin itsellemme.

Paavali kuvaa tapaa, jolla murheiden heittäminen Herralle tapahtuu näin:

Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. (Fil. 4:6-7)

Herra kyllä tietää murheemme, mutta odottaa silti, että rukouksessa yksityiskohtaisesti kerromme asiat, jotka painavat. Sen tulee tapahtua kuitenkin kiitoksen kanssa eli siten, että muistutamme mieleemme, miten Jumala on tähän mennessä elämäämme johtanut, kantanut ja jakanut armoaan. Jumalan rauha tulee sitten, kun rukouksessa suuntaamme mieleemme ja ajatuksemme Jeesukseen Kristukseen. On siis tärkeää kaiken aikaa pitää mielessä, millainen on se Herra ja Vapahtaja, jolle saamme taakkamme jättää. Hän kykenee ja tahtoo asiamme hoitaa hyvän tahtonsa mukaan. Rukoillessa ja kiittäessä on tärkeää muista, että meillä on rakastava Isä, jolla on armon ja laupeuden ajatukset meitä kohtaan.

Nöyryys aseena taistelussa Paholaista vastaan

Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän vastustajanne, Paholainen, kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona etsien, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä uskossa lujina! Tehän tiedätte, että samat kärsimykset täytyy veljiennekin kestää maailmassa. (8-9)

Uskova elää jatkuvassa sodassa omaa syntiään, maailman houkutuksia ja Saatana hyökkäyksiä ja viettelyksiä vastaan. Voiton Sielunvihollista vastaan takaa se, että uskova on Kristuksessa eli häntä ympäröi Jeesus.

Koska Jeesus on väkevämpi kuin Paholainen ja koska se tietää, ettei se voi Jumalan käsistä ketään pelastettua riistää, sen strategia on pelottelu. Se toimii kuin leijona, joka on lyhyellä matkalla nopea, mutta vähänkin pidemmällä matkalla jää auttamattomasti tavoittelemastaan antiloopista jälkeen. Siksi se pyrkii hiipimään riittävän lähelle saalistaan ja päästää sitten kauhean karjaisun. Sen tarkoitus on synnyttää sellainen kauhu, että antilooppi jäykistyy paikalleen eikä ymmärrä lähteä pakoon.

Saatanakin pyrkii pelottelemaan uskovaa estääkseen tämän vaelluksen uskossa ja saattaakseen hänen kiusausten kautta lankeamaan ja surkeaan hengelliseen tilaan. Pietari rohkaisee kuitenkin meitä vastustamaan Saatanaa luottaen siihen, että Herra on joka hetki meidän kanssamme ja meidän puolellemme. Ratkaiseva ase tässäkin taistelussa on nöyryys, josta Jaakob kirjoittaa näin:

Raamattu sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon." Olkaa siis Jumalalle alamaisia mutta vastustakaa Paholaista, niin hän pakenee luotanne. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. (Jaak. 4:6-8)

Voiton salaisuus ei ole siis se, että uhkarohkeasti hyökkäisimme omassa voimassamme Saatanaa vastaan. Sen sijaan kun me nöyrästi tunnustamme, että omassa voimassa häviämme taistelun ja pakenemme Jumalan luo, Saatanan on pakko väistyä ja paeta pois. Nöyryydessä Herran apuun turvaava saavuttaa voiton.

Kaiken armon Jumala

Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. (10)

Jae 10 oikeastaan tiivistää koko Pietarin kirjeen opetuksen. Kaikki armo sisältää sekä luomisen, joka heijastaa hänen olemustaan. Armoa on kaikki se hyvä, mitä me päivittäin saamme elääksemme. Armoa on se, että Jumala lähetti Jeesuksen sovitamaan syntimme Golgatan ristillä. Armoa on hänen kutsunsa, armoa on uskon lahja, armoa on se, että säilymme Herran omina kirkkauteen asti. Suuri armo kohtaa meitä, kun Jeesus tulee takaisin kirkkaudessaan.

Mutta niiden, jotka on kutsuttu iankaikkisen elämän perillisiksi Jeesuksen Kristuksen kautta, täytyy kuitenkin kärsiä tässä maailmassa, mutta kärsimys kestää vain hetken aikaa. Uskovien vieminen kirkkauteen asti on niin vaikeaa, että vain kaiken armon Jumala voi sen suorittaa. Siksi meidän on etsittävä häntä jatkuvassa rukouksessa hänen lupauksiinsa turvautuen.

Herra vie kuitenkin alkamansa työn loppuun, sillä *Hänen on valta aina ja iankaikkisesti. Aamen. (11)*

Ei vain uskovan pelastuminen ja koko hänen vaelluksensa uskossa ole Jumalan armon ja voiman varassa, vaan myös se tehtävä, jonka Jeesus antoi omilleen, lepää hänen valtansa varassa ja on siksi mahdollista toteuttaa loppuun asti, aina hänen paluuseensa asti:

Jeesus sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman ajan loppuun saakka." (Matt. 28:18-20)

Sillä Jeesuksella, joka lupaa olla kanssamme joka hetki, on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Sitä paitsi hän on aivan täynnä kaikkinaista armoa meitä kohtaan myös tänään.

Kirjeen tarkoitus

...olen lyhyesti kirjoittanut teille kehottaen ja vakuuttaen, että se armo, jossa te olette, on todellinen Jumalan armo. (12)

Lopuksi Pietari ilmoittaa, miksi hän oli kirjeensä kirjoittanut. Hän tiesi, että monien taistelujen ja kärsimysten keskellä uskoville saattaa käydä juuri niin kuin hänelle itselleen, kun hän oli Jeesuksen sanaan luottaen lähtenyt kävelemään järven laineiden päällä, mutta oli uponnut, kun oli kääntänyt katseensa aaltojen pauhuun. Mutta se ei ollut loppu, vaan Jeesuksen käsi veti hänet jälleen pinnalle ja matka jatkui veneeseen asti. Jumalan armo riittää silloinkin kun olemme uppoamaisillamme. Saamme turvata siihen ja jättää itsemme koko painolla hänen varaansa, sillä hän on täynnä armoa meitä kohtaan. Siksi saamme omistaa itsellemme ja rakkaudella toinen toisellemme sanat: Rauha teille kaikille, jotka olette Kristuksessa! (14)

Entä me?

Oletko sinä jo oppinut nöyrytyksen taidon? Uskallatko sinä jättää kaikki murheesi Herran käsiin? Oletko jo löytänyt sydämesi pelastusvarmuuden sen varassa, että Jumala on täynnä kaikkinaista armoa sinuakin kohtaan? Oletko taistelussa pahan valtoja vastaan päässyt voittajan puolelle? Oletko jo päässyt maistamaan sydämen rauhaa Kristuksessa? Ellet vielä, Herra kutsuu sinua nöyrytykseen, tunnustamaan sen, ettet voi mitenkään itseäsi auttaa ja pelastaa synnin ja kuoleman vallasta. Nöyryy sitten myös häpeästäkin huolimatta tuomaan valoon synnit, jotka sinua orjuuttavat ja pyytämään vapautusta ja anteeksiantoa Jeesuksen Golgatan uhrikuoleman tähden. Silloin sinä pääset sellaisen voittajan puolelle, jolla on kaikki valta, mutta joka on myös täynnä armoa ja rakkautta sinua kohtaan.

Jos jo tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi, niin pyydä Häneltä, että voisit kasvaa nöyryydessä, päästä lähempään Herran tuntemiseen ja löytää aina pakopaikka Jumalassa pahan kaikkia hyökkäyksiä vastaan. Rukoile myös, että voisit kokonaisvaltaisesti jättää kaikki murheesi Herralle ja levätä Jumalan armon riittävydessä.

Pietarin toisen kirjeen sanomaa

Armo ja rauha Jeesuksen tuntemisessa 2. Piet. 1:1-2

1. Simon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli, niille, jotka ovat meidän Jumalamme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen vanhurskautensa saaneet yhtä kallisarvoisen uskon kuin mekin.

2. Lisääntykään teille armo ja rauha Jumalan ja Jeesuksen, meidän Herramme, tuntemisessa.

Kallisarvoinen usko

Mitä usko on ja miten se saadaan? Miten Jeesuksen vanhurskaus liittyy uskon saamiseen? Missä suhteessa kaikki uskovat ovat samanlaisia? Mitä on armo ja mitä rauha? Miten niistä voi päästä osallisiksi? Näitä kysymyksiä sivuaa Pietari toisen kirjeensä johdantojakeissa, jotka eroavat hiukan ensimmäisen kirjeen alusta.

Kirjeen aitous

Epäilijöiden taholta on väitetty, että Pietarin toinen kirje olisi hänen nimissään vuosikymmeniä tämän apostolin kuoleman jälkeen laadittu valeotsikkoinen kirjoitus. Tätä väitettä on perusteltu sen jossakin määrin Pietarin ensimmäisestä kirjeestä poikkeavalla kirjoitustyyllillä. Väite on mahdoton seuraavista syistä:

Tämän kirjeen alussa on selvä sana, että se on Simeon Pietarin kirje. Kirjoittaja puhuu ensimmäisessä persoonassa Pietarin henkilökohtaisista kokemuksista: Jeesus ennusti hänen äkillisen marttyyrikuolemansa. Hän oli Jeesuksen valtasuuruuden silminnäkijä. Hän oli ollut mukana kirkastusvuorella. Hän viittasi edelliseen kirjeeseensä. Hän puhui Paavalista samaan aikaan elävänä ”rakkaana veljenä”.

Jos tällainen kirje olisi ilmaantunut lähes sata vuotta Pietarin kuoleman jälkeen hänen nimissään, se olisi väistämättä paljastunut väärennykseksi. Siinä on selvä apostolisen arvovallan ja totuuden henki, eikä se voi olla valeotsikkoinen laadittu. Apostolien puhe toisistaan ”rakkaina veljinä” oli ominaista apostoliselle ajalle. 90-luvulta alkaen puhuttiin toisin: ”autuas... apostoli Paavali” ”Autuas ja kunnianarvoisa Paavali”.

Pietarin marttyyrikuolema

Pietarin marttyyrikuolema tapahtui muutamia vuosia tämän kirjeen laatimisen jälkeen. Rooman tuhoisa palo alkoi 19.7. vuonna 64. Kun huhua keisari Nerosta sen syyttämisen määrääjänä ei saatu loppumaan, tämä ryhtyi syyttämään kristittyjä sen syyttämisestä. Keväällä vuonna 65 Roomassa alkoi julma kristittyjen vaino. Se jatkui, kunnes senaatti 5.6. vuonna 68 erotti Neron. Seuraavana päivänä hän teki itsemurhan. Pietari ja Paavali kärsivät tässä vainossa marttyyrikuoleman. Eusebiuksen kirkkohistorian mukaan ”Paavali mestattiin Roomassa, ja...Pietari...ristiinnaulittiin”. Hieronymos kertoo, että Pietari ”ristiinnaulittiin pää alaspäin, kun hän selitti, että hän ei ollut arvollinen ristiinnaulittavaksi samalla tavalla kuin Herra” Jeesus. Augustinus sanoo Paavalin kuolleen marttyyrina noin vuosi Pietarin kuoleman jälkeen. Hieronymoksen mukaan Paavali kuoli marttyyrina Neron 14. hallitusvuotena eli keväällä v. 68. Pietarin kuolema tapahtui täten v. 67.

Kirjeen tyyli

Pietarin toisen kirjeen jossakin määrin 1. Pietarin kirjeestä eroava kirjoitustyyli johtuu kahdesta syystä: Hänellä oli eri kirjuri kuin ensimmäistä kirjettään laatiessaan. Tämän kirjeen aihe oli toinen kuin edellisen kirjeen. Siinä apostoli halusi rohkaista Vähän Aasian kristittyjä kestämaan maailman vihaa, parjauksia. Toisessa kirjeessään hän varoitti heitä turmiollisista harhaopeista ja niiden seuraajien holtittomasta siveettömyydestä. Sen juhlanan vakava sävy johtuu aavistuksesta, että marttyyrikuolema oli lähellä. Pietari laati sen kuin ”testamentikseen” Kristuksen seuraajille.

Kallisarvoinen usko

Simon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli, niille, jotka ovat meidän Jumalamme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa saaneet yhtä kallisarvoisen uskon kuin mekin. (1)

Nimi, jonka Pietari sai ympärileikkauksensa yhteydessä, oli Simon. Ympärileikkaushan on vanhan liiton merkki uskon vanhurskaudesta. Ympärileikkaus kuvastaa sitä, että Jumalan silmissä olemme täydellisen alastomia eikä synnynnäisen syntisyytemme perusteella meillä ole mitään mahdollisuutta selvittää Jumalan pyhien kasvojen edessä tuomiolla. Ihmiselle jäi vanhassakin liitossa ainoaksi mahdollisuudeksi pelastua se, että Jumala lukee hänelle vanhurskauden uskon kautta tulevaan Messiaaseen, josta uskova Aabraham sai lupauksen.

Käyttäessään nyt tätä nimeä Simon, Pietari tunnustautui Aabrahamin uskon liiton perilliseksi. Vanhan testamentin usko ja Uuden testamentin usko on samaa uskoa. Vanhassa se suuntautui tulevaan Messiaaseen eli Kristukseen ja uudessa jo tullessaan Jeesukseen Kristukseen. Kärsimisellään, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan Jeesus hankki kaikille sekä vanhan liiton että uuden liiton uskoville vanhurskauden.

Jeesuksen vanhurskaudessa saatu usko

Vanhurskaus merkitsee Jumalan lain vaatimusten täydellisen täyttämisen perusteella ansaittua Jumalan hyväksyntää, taivaskelpoisuutta ja pääsyä Jumalan lapseuteen. Laki vaatii täydellistä rakkautta Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan ja uhkaa ikuisella tulella kaikkia, jotka eivät mittaa täytä. Lain vaatimuksilla jokainen ihminen on kadotettu, vailla Jumalan kirkkautta. Vain ihmiseksi tullut Jeesus kykeni rakastamaan täydellisesti, mutta Hän luovuttaakin koko täydellisyytensä syntiselle, joka uskossa kääntyy Hänen puoleensa. Eikä vain sitä, vaan Jeesus otti kantaakseen myös lain rangaistusvaatimuksenkin meidän sijastamme. Hän kärsi Golgatan ristillä kaikkien ihmisten ansaitseman Jumalan hylkäystuomion, Jumalan pyhä tuli poltti häntä, Hän maksoi koko maailman syntivelan kadotuksen tuskan viimeistä pisaraa myöten. Kaiken lain vaatiman Hän täytti meidän sijastamme ja meidän puolestamme.

Ilman Jeesuksen Kristuksen meille lahjoittamaa vanhurskautta uskolla ei olisi mitään merkitystä, sillä usko ottaa vastaan sen, mitä Jeesus antaa. Ilman Herran pelastavaa työtä ja Häneltä saatavaa lahjavanhurskautta uskomme olisi kuin mikä tahansa uskonnollinen usko, joka yrittää kurottautua tyhjyyteen ja tarrautuu epätoivoisesti epäjumaliinsa kuvitellen niiden auttavan ja pelastavan.

Kristillisen uskon kallisarvoisuus perustuu siis Jeesuksen täydellisen elämän ja ristin sovituksen arvoon. Usko itsessään ei ole mitään, ellei sen kohde ole Pelastaja, joka todella rakastaa syntisiä ihmisiä. Juuri siksi saamamme uskon lahjan ihanuus on siinä, että se vastaanottaa tuollaisen ihmeellisen Vapahtajan. Usko on siis suhdetta Jeesukseen, jossa Isä ja Jeesus on kaiken aikaa antava osapuoli. Kaiken lisäksi Hän on äärettömän antelias ja armollinen jakaessaan meille lahjojaan.

Usko on Jumalan lahja

Usko on siis lahja Jumalalta. Se voi alkaa vain silloin, kun Jumala lähestyy ihmistä ja alkaa vetää häntä luokseen. Ellei Herra tule meidän luoksemme, meillä ei ole mitään mahdollisuutta päästä yhteyteen Hänen kanssaan. Heti jatkossa Pietari kuvaa, miten Herran lähestyminen luoksemme tapahtuu:

Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. (3-4)

Mitään tällaista kutsua ja Jumalan sanan lupauksia meillä ei olisi, ellei Jeesus olisi hankkinut meille vanhurskautta täydellisellä elämällään ja kärsimällä syntiemme rangaistuksen.

Pietari

Simon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja apostoli,...(1)

Simon sai Jeesukselta uuden nimen Pietari, joka siis tarkoittaa kalliota. Se viittaa siihen Kristus-uskon tunnustukseen, jonka Pietari Isän ilmoituksen vaikutuksesta antoi ja jonka varaan Jumalan seurakunta rakentuu ja vaeltaa jopa läpi kuoleman ja tuonelan ikuiseen voittoon asti. Nimi kertoo myös sen, miten Jeesus muutti pelkurin rohkeaksi julistajaksi, apostoliksi, Jeesuksen ylösnousemuksen todistajaksi. Tervehdyksessään Pietari ei kuitenkaan nyt korosta virkaansa vaan sitä, että hän on Kristuksen palvelija ja orja. Hän asettuu aivan samalle viivalle kaikkien muiden uskovien kanssa:

Hän kirjoittaa niille, jotka ovat meidän Jumalamme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa saaneet yhtä kallisarvoisen uskon kuin mekin.

Kristuksen vanhurskaudessa ja uskon lahjan suhteen hän ei eroa vähääkään kirjeen saavista tavallisista uskovista. Ennen Pietari tavoitteli ensimmäistä asemaa opetuslasten joukossa, mutta nyt Pyhän Hengen saaneena ja Jeesukselta oppineena hän asettuu muiden uskovien alapuolelle ja haluaa palvella heitä nöyryydestä käsin, jota hän oli edellisessä kirjeessään korostanut:

Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät. (1. Piet. 5: 5-6)

Armo

Lisääntyköön teille armo ja rauha Jumalan ja Jeesuksen, meidän Herramme, tuntemisessa. (2)

Lähes kaikissa Uuden testamentin kirjeissä toistuu jossain muodossa rukouspyyntö: "Armo teille ja rauha!" Kysymys ei ole vain tavanomaisesta mitään sanomattomasta tervehdyksestä, vaan rukouksesta, joka ilmaisee Pietarin syvimmän halun uskovien elämään. Tärkeää on tajuta, että armoa ja rauhaa ei voi eikä saa erottaa Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta. Armoa ja rauhaa voidaan saada vain syvässä henkilösuhteessa Herran Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Armossa eläminen on Jumalan suosion ja laupeuden alla elämistä Kristuksen ristin sovitustyön tähden. Armo voidaan tiivistää sanoihin:

"Missä synti on tullut suureksi, siinä armo on tullut ylenpalttisen runsaaksi. ("Room.5:29) (Sanan ylenpalttinen voisi ajatella tarkoittavan 10 000 kertaista.) Sitä selittää jae: "Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja (vapaa lahja) on ikuinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme."

Joko armo tai synti

Kristuksen evankeliumin kuullut ja ymmärtänyt ihminen ei voi välttää sitä, että hän joutuu näkemään oman syntisyytensä ja arvottomuutensa. Evankeliumissa Jumala tarjoaa jokaiselle ihmiselle iankaikkisen elämän lahjaa. Ihminen voi viime kädessä paeta joko armoa tai syntiä mutta ei molempia. Hän voi paeta synnistä antautumalla armolle tai sitten hän voi työntää itsensä armon vaikutuksen ulkopuolelle antautumalla synnille. Molempia ei voi yhtä aikaa tapahtua, vain jompikumpi. Vastakohtat

ovat toisella puolella palkka, synti, kuolema ja toisella armolahja, Jumala, ikuinen elämä.

Palkka ja armo

Palkkaa vastaa armolahja, syntiä Jumala ja kuolemaa iankaikkinen elämä. Palkka on ansaittua, se vastaa tehtyä työtä. Palkkansa saajan ei tarvitse sanoa "kiitos". Palkka on oikeudenmukainen vastaus ponnistukseen, työhön ja vaivannäköön. Palkka kuuluu lain, oikeuden piiriin. Mutta vapaa lahja, armolahja on jotain sellaista, mitä ei voi ansaita. Siihen kenelläkään ei ole mitään oikeutta. Vapaa lahja saadaan toisen rakkaudesta, suosiosta ja armollisuudesta.

Synti ja Jumala

Synnin vastakohtaksi Sana asettaa Jumalan. Synti viittaa tietoiseen rikkomukseen ja tahalliseen epäonnistumiseen. Kysymys on tietoisesta väärästä valinnasta, joka vie syyllisyyteen ja halvaannuttaa ihmisen. Viime kädessä synti on sitä, että ihminen omien halujen ja himojensa vuoksi ei halua ottaa Jumalan vapaata lahjaa vastaan. Sana ei aseta synnin vastakohtaksi pyhyyttä tai puhtautta tai vanhurskautta, vaan Jumalan. Jos ihminen olisi synnitön, niin hänen pyhytensä ja puhtautensa palkka olisi iankaikkinen elämä.

Armon suuruus on Jumalan olemuksen käsittämättömässä syvyydessä, sen laupeudessa ja rakkaudessa. On helppo asettaa palkan vastakohtaksi lahja, mutta mikä voidaan panna sen synnin vastakohtaksi, joka vaatii palkkaansa. Mikään inhimillinen toiminta ei kykene käsittelemään syntiä. Jumala itse asettuu synnin vastakohtaksi. Jumala ei sano: "Synnin palkka on kuolema mutta uudistuksen seurauksena on elämä." Ei myöskään: "Synnin palkka on kuolema, mutta uskonnollisen elämän sääntöjen noudattaminen tuo elämän." Ihminen ei kykene uudistamaan itseään ja hänen uskonnolliset harjoituksensa ovat itsessään jo synnillisiä. Siksi Jumala asetti itsensä synnin vastakohtaksi. Hän itse sovittaa synnin Kristuksessa.

Kuolema ja iankaikkinen elämä

Kuoleman vastakohta on iankaikkinen elämä. Kuolema on synnin lopputulos, oikea ja johdonmukainen. Kuolema on ainoa vastaus syntiin. Kuolema pitää yllä iankaikkisen oikeudenmukaisuuden. Ihminen, joka tekee syntiä, niittää väistämättä kuoleman palkkaseen. Suostuessaan syntiin ihminen valitsee aina kuoleman, hajoamisen, turmeluksen ja häviön. Lain rikkominen luo kaaoksen. Kaaos taas tekee helvetin välttämättömäksi. Kuoleman vastakohta iankaikkinen elämä ei ole päätös, loppu, vaan alku. Siitä alkaa kasvu ja kehittymisprosessi, joka jatkuu ajasta aikaan iankaikkisesti.

Jumala tuntee ihmisen täydellisesti. Hän on pyhä eikä voi sivuuttaa yhtään syntiä. Hän ei voi pyyhkiä yhtään rikkomusta, jonka syyllisyyttä ei ole käsitelty. Toisaalta Jumala on käsittämättömän suuri ja muuttumaton rakkaudessaan, vaikka Hänen rakkautensa kohteen muuttuisivatkin. Jumala tarjoaa vapaata lahjaa syntiselle

ihmiselle. Hän tarjoaa sitä omasta halustaan, oman toimintansa ja oman kärsimyksensä perusteella. Hän tarjoaa tätä lahjaa täysin riippumatta siitä, millainen vastaanottaja on olemuksensa tai vaelluksensa puolesta. Jumala ei aseta lahjalleen mitään ennakkoehtoja kuten lupauksia paremmasta elämästä tulevaisuudessa. Jumala ei vaadi mitään antaessaan iankaikkisen elämän lahjan. Se on armoa. Jumalalta itseltään vapaan armon lahjoittaminen edellytti käsittämätöntä kärsimystä ja tuskaa, jonka Jeesus kärsi Golgatalla. Mutta vastaanottajalta ei vaadita mitään.

Ikuinen elämä sisältää iankaikkisen pituuden ja laadultaan se Jumalan persoonallista tuntemista, Jumalan elämää ihmisessä. Tämä elämä lahjoitetaan syntiselle, joka saa samalla syntinsä anteeksi ja puhtauden. Se on ylönousseen Jeesuksen elämää lahjan saaneessa. Tämä lahja on tarjolla jokaiselle, joka on kuullut evankeliumin Jeesuksesta. Aloite on Jumalan. Ihminen tulee ehkä vavisten, ehkä ymmärtäen evankeliumista vain kovin vähän, mutta tulee ja antautuu Jumalalle, asettuu Jeesuksen kasvojen eteen, suhteeseen Häneen. Siinä alkaa ikuinen elämä.

Rauha

Suhde Jeesukseen merkitsee myös osallisuutta rauhaan. Jeesus lupasi:
"Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkään pelätkö." (Joh. 14:27)

Jeesus sovitti vihollisuuden Jumalan kanssa. Synti merkitsee aina kapinaa ja siis myös sotaa Jumalaa vastaan. Uskoon tullessaan ihminen laski aseensa ja nosti antautumisekseen valkean lipun. Jumalan viha syntiä kohtaan tyhjeni Golgatalla Jeesukseen. Siksi syntinsä armosta anteeksi saanut voi ja saa täysin turvallisesti lähestyä Jumalaa. Sotatila on ohi, rauha vallitsee.

Syntien anteeksi saamisessa uskova sai myös omantunnon rauhan, syyllisyys on pois. Mutta tämä sisäisen rauhan kokeminen ei ole vakiotila toisin kuin ulkoinen rauha, joka pysyy muuttumattomana uskoon tulemisesta taivaalliseen kirkkauteen asti. Joka kerta kun uskova lankeaa syntiin, sisäinen rauha katoaa. Silloin hän saa kuitenkin luottaa siihen, että hän saa uudelleen rauhan kääntyessään Jeesuksen puoleen ja tunnustaessaan rikkomuksensa. Jeesus lupasi meille oman rauhansa. Se merkitsee sitä, että pahimmankin lankeemuksen jälkeen saamme pelotta käydä armoistuimen luo omistamaan Häneltä uusi armo.

Toisaalta Jeesuksen antama rauha voi aivan ylimaallisella tavalla valloittaa sydämemme kaikkein kamalimmissakin tilanteissa. Muistan, kun tyttäreemme oli pudonnut 16 metrin korkeudelta asfalttiin ja oli leikkaussalissa neljän eri lääkärin saman aikaisesti leikatessa häntä eri puolilta. Eloon jäämisen toivoa ei inhimillisesti katsoen ollut. Odotussalissa menin vaimoni luokse ja sanoin: "Minulla on ihmeellinen rauha sydämessäni." Hän vastasi: "Niin minullakin". Se oli Jeesuksen antamaa rauhaa. Tyttäreemme jäi eloon, vaikkakin monivammaisena.

Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. (Fil. 4:7) Ihminen ei kykene itse hallitsemaan tunteitaan, siihen tarvitaan Jumala. Sisäinen Jumala antama rauha ottaa tunte-elämämme hallintaansa ja suuntaa ajatuksemme Jeesukseen Kristukseen. Rauha Jumalassa ei siis ole vain tunne, vaan se on tietoisuutta siitä, että Jeesus Kristus on kanssamme. Siksi Jumalan rauha vie meitä ajattelemaan Jeesusta.

Armon ja rauhan lisääntyminen

Lisääntyköön teille armo ja rauha Jumalan ja Jeesuksen, meidän Herramme, tuntemisessa. (2)

Vanhurskautettuna Kristuksen tähden Jumalan lapsi on armotilassa eli jatkuvassa ja pysyvässä Jumalan suosiossa, joka perustuu kokonaan Jeesuksen työhön. Hänellä on myös pysyvä rauha Jumalan kanssa. Mutta meille luvataan armoa armon päälle: *Hänen (Jeesuksen) täyteydestään me kaikki olemme saaneet osamme ja armoa armon lisäksi,...* (Joh. 1:16)

Sitä mukaan kuin vaellamme uskossa, alamme nähdä omaa syntisyyttämme paljon syvemmin kuin uskoon tullessamme. Jumala näyttää sitä pikku hiljaa, sillä kertaheittolla koko syntisyytensä ja pahuutensa näkeminen voisi murskata meidät. Mitä suurempana näemme Jumalan kirkkauden, sitä kamalammalta näyttävät syntimme. Saman aikaisesti Pyhä Henki kuitenkin avaa meille uudella ja syvemmällä tavalla Golgatan tapahtuman merkitystä, saamme entistä syvemmin tajuta ja maistaa Jumalan armon suuruutta. Samalla myöskin kasvaa rauhamme Kristuksessa.

Nyt Pietari haluaa korostaa, että armoa ja rauha voi lisääntyä vain sitä mukaan kuin opimme tuntemaan Jeesuksen persoonaa syvällisemmin ja syvällisemmin. Kysymys on kokemuksellisesta Herran tuntemisesta. Välineenä Herra käyttää omaa sanaansa. Sitä mukaan kuin otamme sanan vastaan ja taivumme sen alle käytännön elämässämme, opimme tuntemaan Herran armoa ja rauhaa syvemmin. Elämämme monissa kriiseissä ja vaikeuksissa saamme Herralta tilanteisiin sopivia sanoja ja niiden voimalla kuljemme eteenpäin tietoisina siitä, että Herra itse on kanssamme. Läheisyytemme Hänen kanssaan kasvaa, alamme nähdä, että Hänen armonsä riittää kaikkiin elämämme tilanteisiin. Siksi uskova ei ensi sijassa tavoittele armon ja rauhan kokemuksia, vaan hän haluaa päästä syvempään Jeesuksen tuntemiseen. Jeesuksessa on kasvava armo ja rauha.

Vaikka Jumalan armossa on ensi sijassa kysymys syntisen armahtamisesta eli syntien anteeksi saamisesta, kaikki muukin hyvä, mitä saamme osaksemme, on armoa. Paavali kirjoittaa: *Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssaan!* (Room. 8:31-32)

Saamme siis kaiken aikaa monenlaista ajallista hyvää ja erilaisia hengellisiä siunauksia. Niistä saamme kiittää Jumalaa, mutta ne ovat pohjimmiltaan vain lisuke siihen valtavaan armoon, jonka saamme Jeesuksen uhrissa puolestamme. Kaikkien muiden armon osoitusten keskellä meidän tulee liittää ne Jeesuksen uhriin, jossa Jumalan Isän sydän meitä kohtaan kirkkaimmin näkyy. Vaikka menettäisimme kaiken muun, Jeesuksen uhri riittää, siinä loistaa Jumalan armo, josta saamme ammentaa rauhan sydämiimme.

Entä me?

Oletko sinä saanut jo uskon lahjan? Oletko päässyt osalliseksi Jumalan armosta ja rauhasta? Ellet vielä, Herra kutsuu sinua sanansa kautta luokseen. Hän on valmistanut sinua varten täydellisen pelastuksen ja tarjoaa sitä ilmaisena lahjana sinulle. Käy etsimään yhteyttä Jeesukseen, joka lupaa armonsa ja rauhansa, jokaiselle, joka huutaa Häntä avukseen. Jeesus voidaan kohdata Hänen omassa sanassaan Raamatussa, seurakunnassa julistetussa evankeliumin sanassa. Hakeudu niiden seuraan, jotka tuntevat jo Herran. Jos tajuat jo jotain omasta syntisyydestäsi, käy rukouksessa Herran eteen, tunnusta väärät tekosi ja pyydä anteeksiantamusta. Kun näin jättäydyt Herran armon varaan, saat uskon lahjan ja sydämen rauhan. Jeesuksesta tulee sitten rakkautesi kohde, joka omalla rakkaudellaan saa sinut seuraamaan itseään ja toteuttamaan Hänen tahtoaan.

Jos sinä olet jo saanut uskon lahjan, niin sinua Herra kutsuu entistä läheisempään yhteyteen kanssaan. Hänellä on sinulle paljon enemmän annettavaa, suurempi armo ja rauha, kuin mitä olet tähän mennessä kokenut. Herra tuntee sinut, mutta Hän haluaa, että sinäkin tuntisit Hänet entistä paremmin ja syvemmin.

Kutsuminen ja valinta 2. Piet. 1:3-11

3. Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille hänen tuntemisensa kautta kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon. Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan

4. ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee.

5. Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä,

6. ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalanpelkoa,

7. jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan.

8. Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimetto-
mia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa.
9. Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. Hän on unohtanut
puhdistuneensa entisistä synneistään.
10. Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne
ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea,
11. ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapah-
tajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan.

Jumalallinen voima

Millaista on Jumalan voima luonteeltaan? Mitä ja miten se vaikuttaa uskovissa ihmi-
sissä? Miten Jumalan kutsu tapahtuu ja miten se liittyy Hänen kirkkauteensa? Millä
tavalla Jumalan Raamatussa antamat lupaukset vaikuttavat? Millainen on jumalalli-
nen luonto ja miten se ilmenee? Millaisia hyveitä Herra haluaa uskovon harjoittavan
sillä voimalla, joka uskovissa vaikuttaa? Millaista tulee olla uskovon toimeliaisuus-
den? Mikä voi sen estää? Voiko uskova luopua uskosta ja mitä on tehtävä, jotta niin
ei tapahtuisi? Missä suhteessa ovat kutsu ja valinta pelastukseen? Millainen on
Jeesuksen Kristuksen valtakunta? Miten siihen päästään? Tällaisia kysymyksiä Pie-
tari sivuaa jaksossamme hänen toista kirjettään.

Voimakysymys

Kaikessa elämässämme joudumme jatkuvasti esittämään itsellemme kysymyksen
siitä, kykenenkö tekemään sen, mitä tehtäväkseni on asetettu. Onko se mahdollista
vai ei? Riittävätkö minun voimavarani? Jaksanko vai en? Usein kun arvioimme it-
seämme törmäämme omaan heikkouteemme ja sydämässämme asuvaan syn-
tiseen luontoon. Saatamme sitten huutaa Jumalan puoleen: "En jaksa, en kykene,
anna minulle uutta voimaa!"

Nyt kuitenkin Pietari lähtee liikkeelle aivan toisesta näkökulmasta, kun hän kirjoittaa:
*Hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille hänen tuntemisensa kautta kai-
ken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon.*(3)

Hänelle uskonelämä ei näytä olevan lainkaan voimakysymys, koska Jumalan ja
Herran Jeesuksen tuntemisessa meille on lahjoitettu jumalallinen voima, joka riittää
kaikkeen, siis aivan kaikkeen, mitä elämiseen ja uskonvaellukseen tarvitaan. Miksi
sitten monet uskovat valittelevat heikkouttaan ja jäävät ikään kuin odottelemaan
sitä, että he saisivat jonkinlaisen piristysruiskeen suoniinsa, joka potkaisisi heidät
liikkeelle.

Jeesus sanoo: "Jos joku tahtoo tehdä hänen (Isän) tahtonsa, hän tulee tietämään,
onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani." (Joh. 7:17)

Osvold Chambers kirjoittaa: "Tie hengelliseen ymmärrykseen ei käy älyn vaan kuu-
liaisuuden kautta. Ei kukaan saa koskaan Sanaa Jumalalta ilman, että hän heti jou-

tuisi koetukselle sen tähden. Olemme tottelemattomia ja ihmettelemme, minkä tähden emme edisty hengellisesti.”

Voima heikkoudessa

Raamattu osoittaa johdonmukaisesti, että uskonelämä ei ole voimakysymys vaan kuuliaisuuskyseminen. Jumalan voima ei ole jonkinlaista meidän muskeleihimme puhallettua ja meidät ikään kuin mukanaan vievää voimaa. Missään vaiheessa se ei ole meidän omaa voimaamme. Se on yksinomaan ja ainoastaan Jumalan voimaa, jota ei koskaan anneta meidän itsemme vapaasti käytettäväksi, vaan se pääsee toimimaan vain silloin, kun olemme kuuliaisia Jumalan sanan lupauksille ja kehotuksille. Sitä paitsi Jumalan voima vaikuttaa silloinkin, kun me itse saatamme kokea mitä syvintä fyysistä, henkistä ja hengellistä väsymystä.

Paavalihan kirjoittaa siitä näin:

Mutta hän (Herra) sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor, 10:9-10)

Jumalan voima tulee kirkkaimmin näkyviin juuri silloin, kun olemme itsessämme heikkoja. Ympärilläkin olijat tajuavat, ettei vaikuttava voima tule meistä vaan yksin Herralta.

Jumalallisen voiman luonne

Millaista jumalallinen voima on sitten luonteeltaan meidän kokemuksemme kannalta, jos kerran se vaikuttaa silloinkin, kun koemme oman heikkoutemme? Ymmärrän niin, että Jumalan voima ilmenee luottamuksena ja varmuutena siitä, että Jumala pitää lupauksensa. Siihen sisältyy myös pelastusvarmuus, joka on luottamusta siihen, että Jeesuksen sovitus työ ristillä ja Hänen voitollinen ylösnousemuksensa kuolleista riittävät pelastukseemme. Mutta siihen sisältyy myös luottamus siihen, että ottaessamme askeleita Jumalan lupauksen mukaisesti, Herra täyttää meidänkin kohdallamme sen, mitä Hän lupaa.

Jumalan voima voi näkyä muun muassa silloin, kun kovissa kiusauksissa taistelen omien syntieni kanssa, kuitenkin julistan toiselle evankeliumia ja evankeliumin voima pelastaa toisen, hän ottaa sen vastaan ja saa rauhan omalletunnolle. Tai kärsien omassa ruumiissani jotain sairautta rukoilen muiden kanssa jollekulle toiselle ruumiin parantumisesta ja hän paraneekin hetkessä. Usein tapahtuu juuri niin, koska Jumala ei anna kunniaa ihmisille siitä, mitä Hän omalla voimallaan tekee.

Hänen tuntemisensa kautta

Pietari korostaa jälleen, ettei mitään Jumalan voimavaikutuksista tapahdu ikään kuin jonkinlaisena persoonattomana voimana, joka valahtaisi meihin. Jumalan voima vaikuttaa vain persoonallisessa henkilösuhteessa Häneen.

Kun isä nostaa lapsensa syliinsä tai vetää tai työntää tätä pulkassa, kysymys ei ole vain isän voiman vaikutuksesta vaan samalla isän ja lapsen suhteesta. Vastaavasti Jumalan voima on aina sidoksissa Häneen itseensä ja kaikki Hänen voimavaikutuksensa tähtäävät siihen, että oppisimme tuntemaan Häntä paremmin.

Persoonallinen tunteminen perustuu tietenkin puheeseen. Kun otamme vastaan jonkun Raamatun lupauksen, emme ota vain sitä mahdollista tekoa tai asiaa, minkä sana lupaa, vaan aina itsensä noiden sanojen Lausujan. Samalla Herran tunteminen edellyttää myös meiltä puhetta, sitä, että rukouksessa jaamme koko sydämemme, ajatuksemme, tunteemme ja tahtomme Herran kanssa.

Kaikki tarvittava

...kaiken, mitä tarvitaan elämään ja jumalanpelkoon.

Jumalan persoonallinen voima lahjoittaa meille kaiken, mitä ajalliseen elämään tarvitaan. Isä-meidän rukouksessa rukoilemme ”jokapäiväistä leipää”. Sehän sisältää ravinnon, asusteet, asunnon, työn, ystävät ja kaikki ajalliset tarpeemme. Mikään niistä ei tule meille kuin ”Manulle illallinen” vaan kaiken takana on meitä rakastava sydän, joka huolehtii tarpeistamme.

Herran huolenpito ei kuitenkaan rajoitu vain ajallisiin tarpeisiimme, vaan myös kaikkiin hengellisiin tarpeisiimme. Omantunnon rauha, läheinen rukousyhteys Isän kanssa, syntiä vastaan taistelu, kaikkinaiset hyveet, joita Pietari jatkossa luettelee, ovat Herran itsensä omissaan vaikuttavaa. Kaikki se saadaan vain persoonasuhteessa Jeesuksen kautta Isään.

Kirkkauden kutsu

Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. (3-4)

Kutsu Jumalan valtakuntaan tapahtuu siten, että Jeesuksen kautta Isä ilmoittaa meille, millainen Hän on. Jeesus kuvasi asiaa ylimmäispapillisessa rukouksessaan Isälle näin: *Minä olen kirkastanut sinut maan päällä täyttämällä sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni.* (Joh. 17:4)

Jumalan kirkkaus on Hänen olemuksensa ”painavin” osa. Sana kirkkaus tulee sanasta, joka tarkoittaa painoa. Kirkkaus on se, mikä tekee Jumalasta Jumalan. Tietenkin se sisältää Hänen äärettömän suuruutensa, kaikkivaltiutensa, täydellisen

pyhyytensä, oikeudenmukaisuutensa, puhtautensa ja kauneutensa. Niitä ilmaisee Johanneksen lause: *"Jumala on valo!"* Mutta Jumalan kirkkaus sisältää vielä paljon enemmän. Hän on täydellinen armossaan ja laupeudessaan, käsittämättömän hyvä, kärsivällinen, hellä. Hän on täynnä iloa ja riemua, tulee nöyryydessään alemmas kuin kukaan. Johannes tiivistää se sanoihin: *"Jumala on rakkaus."*

Suurinta on Herran rakkaus

Jeesus ilmaisi omassa toiminnassaan Jumalan kirkkauden nimenomaan sen rakkaudessa. Hän armahti syntiset, paransi sairaat, vapautti pimeyden valtojen sitomat, Hän otti kantaakseen koko maailman syntien rangaistuksen Golgatan ristillä. Sen pimeydessä ilmeni Jumalan kirkkaus voimakkaimmin syntisiä ihmisiä kohtaan. Ylösnousemuksellaan Hän raivasi armahtamilleen tien lopulliseen kirkkauden valtakuntaan.

Evankeliumin kutsu

Nyt Pietari osoittaa, että kukaan ihminen ei voi tulla osalliseksi kutsusta pelastukseen ilman, että hän pääsee kosketuksiin sen kirkkauden kanssa, jonka Jumala ilmaisi Jeesuksen elämässä ja Golgatan työssä. Käytännössä se tapahtuu tänään evankeliumin sanan julistuksen kautta. Evankeliumi on sanoma Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta meidän syntiemme tähden. Vaikka se on sanoma, joka voidaan kirjoittaa muutamilla lauseilla ja kertoa suullisesti varsin nopeasti, Jumala on valinnut sen välineeksi, jonka kautta Hän itse lähestyy syntistä ihmistä. Sanoman kautta Pyhän Hengen voima vaikuttaa niin, että ihminen asetetaan omassatunnossaan kasvokkain Jeesuksen eteen. Kun hän ottaa uskossa vastaan tämän kutsun eli evankeliumin sanoman sisällön omien syntiensä sovituksesta Golgatalta, hän saa syntinsä anteeksi ja hänestä tulee Jumalan lapsi.

Näin evankeliumin uskossa vastaan ottanut ja kastettu ihminen on pelastettu, hän on uudestisyntynyt ja Pyhässä Hengessä Herra Jeesus Kristus itse asettuu asumaan häneen. Siitä alkaa sitten jatkuva Jeesuksesta riippuva elämä, joka tapahtuu siten, että hän tarrautuu Raamatussa annettuihin Jumalan lupauksiin. Kun hän on kuuliainen Herran sanalle, niin Jumalan voima noiden Raamatun lupausten kautta alkaa vaikuttaa hänessä Jumalan mielen mukaista elämää.

Samojen lupausten varassa hän kykenee vastustamaan edelleen sisimmässään asuvaa syntiä vastaan. Uskova elää siis edelleen maailmassa, jossa synti hallitsee. Se viettelee myös uskovaa, mutta Jumalan voimasta hän pääsee kiusauksia pakoon juoksemalla Herran luokse turvaan. Taistelu syntiä vastaan ei siis tapahdu niin, että käymme painimaan Saatanan kanssa, vaan juoksemme Herran luo, joka on jo voittanut pimeyden vallan.

Hyveet

Pyrkikää juuri siitä syystä innokkaasti osoittamaan uskossanne hyveitä, hyveissä ymmärrystä, ymmärryksessä itsehillintää, itsehillinnässä kärsivällisyyttä, kärsivälli-

syydessä jumalanpelkoa, jumalanpelossa veljesrakkautta ja veljesrakkaudessa rakkautta kaikkia kohtaan. (5-7)

Kun länsimainen kulttuuri on viime vuosikymmeninä korostanut yksipuolisesti yksilön vapautta, niin hyveistä puhumisesta on pitkään vaiettu, koska kaikkinaisen hyvän käytöksen ja hyvien tapojen on katsottu edustavan jonkinlaista epäaitoutta ja farsealaisuutta. Viime aikoina on kuitenkin alkanut kuulua ääniä hyvekasvatuksen puolesta, sillä monet näkevät, että yksilöllisyyden korostus on viety äärimäisyyksiin. Aidoissa hyveissä ei ole kysymys vain ulkopuolelta saneltujen hyvien käytössääntöjen noudattamisesta vaan siitä, että ihminen harjoittaa sisäistä elämäänsä sillä tavalla, että se heijastuu hyvänä käytöksenä.

Kristilliset hyveet

Perinteiset kristilliset hyveet koostuvat kolmesta teologisesta hyveestä ja neljästä kardinaalihyveestä. Teologiset hyveet ovat usko, toivo ja rakkaus. Kardinaali- eli päähyveet ovat urhoollisuus, oikeudenmukaisuus, viisaus ja itsehillintä eli kohtuullisuus. Lisäksi on usein listattu muita hyveitä: kärsivällisyys, lempeys, nöyryys, kuuliaisuus, kestävyys, hellittämättömyys, siveellinen puhtaus ja yksimielisyys.

Kreikkalaiseen sivistykseen kuuluivat hyveet, joihin pyrittiin kovalla itsekurilla ja myös urheilu- ja taisteluharjoituksilla. Nyt Pietari viittaa maailmankin hyvinä pitämiin hyveisiin, mutta osoittaa, että niitä ei voi millään omilla ponnistuksilla saavuttaa, koska ihmisen sydämessä asuu kaiken aikaa syntinen luonto. Hyveet, joissa ihmisen sydämessä tapahtuu todellinen muutos ja se näkyy sitten käytännön elämässä, ovat uskovan elämässä jumalallisen luonnon vaikutusta Jumalan sanan lupauksiin tarttumisen muodossa. Kysymys on siis Pyhän Hengen pyhittävästä työstä kuuliaisuudessa Raamatun sanalle.

Hyveiden kasvujärjestys

Pietari osoittaa myös, että hyveellinen elämä etenee ja kasvaa tietyssä järjestyksessä. Sen lähtökohta on se, että ihminen ottaa uskossa vastaan Jumalan antaman lupauksen ja lähteen sen varassa toimimaan oikealla tavalla. Se taas edellyttää oikeaa ymmärrystä. Ellei uskova pääse käsittämään, kuinka hyvä on Jumalan mielen mukainen elämä, Herran tahdon mukaan vaeltaminen, niin hän saattaa pitää omaa tahtoaan parempana eikä halua taipua ratkaisevasti parempaan eli Jumalan tahtoon. Pyhitys edellyttää siksi aina tiedossa ja ymmärryksessä kasvua.

Vasta sitten uskova voi vastustaa pimeitä impulssejaan ja pitää kärsivällisesti kiinni siitä, minkä näkee Pyhän Hengen valaisemin silmin oikeana. Hän alkaa nähdä miten Jumalan pelko, Jumalan mielen mukainen elämä, hurskas vaellus on hänelle itselleen ja muille parasta. Näin hänen silmänsä avautuvat toisten uskovien tarpeille, rakkauteen, joka omistautuu toisille heidän parhaakseen. Hänelle muodostuu iloksi hyvän jakaminen muille. Lopulta hänen silmänsä avautuvat näkemään vielä synnin vallassa kadotusta kohti kulkevien tarpeet ja hän alkaa rakkauden teoin ja evanke-

liumia jakaen kutsumaan muita parannukseen ja panemaan luottamuksensa Jeesukseen.

Aktiivinen toiminta

Jos teillä on nämä ja ne yhä enentyvät, ne eivät anna teidän olla toimeettomia eivätkä hedelmättömiä Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa. (8)

Joku on sanonut, että hengellinen toiminta ei ole samaa kuin elämä. Toiminnan paljous ei myöskään takaa sitä, että kantaisimme runsasta hedelmää. Se ei takaa, että ihmiset tulevat uskoon ja antavat kunnian pelastuksestaan kokonaan Jumalalle. Toisaalta hengellinen elämä, jossa hyveet ovat päässeet kasvamaan, ei ole liioin toimeettomuutta. Aito hyve-elämä tuottaa aktiivista toimintaa, mutta ei koskaan erillään elimellisestä yhteydestä Jeesuksen tuntemiseen, Hänen kanssaan vaeltamiseen. He on hedelmän kantamista Jeesus-yhteyden voimalla. Se merkitsee aina myös syvempää Jeesuksen tuntemista. Se ei ole itsestään puristamista vaan oksana olemista Jeesuksessa, niin että Hänen elämänsä pääsee kantamaan hedelmää meidän kauttamme.

Hedelmätön oksa

Mutta se, jolla ei näitä ole, on sokea ja likinäköinen. Hän on unohtanut puhdistuneensa entisistä synneistään. (9)

Hyveiden mukaisen aktiivisen ja rakkaudellisen elämän suurena esteenä on tuijottaminen juuri silmien alla oleviin ongelmiin ja synteihin. Pyöriskeleminen entisissä synneissä, pyrkii lamauttamaan uskovankin. Ellei muista niitä anteeksi saatuina, uskovaa saattavat kiusata kaikenlaiset itsesyytökset, jotka masentavat hänet ja suuntaavat katseemme vain itseemme. Pietari kehottaa meitä muistamaan kuinka käsitämättömän suuren armon saimme, kun Jeesus Golgatan uhriverellä pyyhki pois kaikki meidän menneet rikoksemme ja syntimme. Herra antoi anteeksi ja vapautti meidät kadotustuomiosta, teki meistä taivaallisen Isän lapsia ja lahjoitti meille iankaikkisen perinnön. Saamamme armon suuruus on takuu siitä, että saamme päivittäin nytkin kaikki syntimme anteeksi eikä meidän tarvitse jäädä lankeemuksiamme tuijottamaan. Saamme nostaa katseen Golgatan ristiin ja lähteä uudelleen palvelemaan Herraa rakkauden teoin.

Kutsu

Pyrkikää sen tähden, veljet, yhä innokkaammin tekemään kutsumisenne ja valintanne lujaksi. Jos näin teette, ette koskaan lankea, ja niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (10-11)

Kutsuessaan Jumala alkaa vetää ihmistä luokseen kirkastamalla Jeesuksen rakkauden, joka ilmeni Golgatan uhrissa ja ylösnousemuksen voitossa. Herran kutsu kuuluu siis näin: "Olen maksanut syntiesi rangaistuksen puolestasi, saat siksi tulla luok-

seni ja päästä osalliseksi pelastuksesta, kunhan vain tunnustat totuuden itsestäsi ja pyydät syntejäsi anteeksi. Käänny siksi puoleeni ja huuda minua avuksesi!” Kutsuminen on siis Jumalan armotyö, jolla ihmistä vedetään sisälle pelastukseen. Ihminen ei voi itseään kutsua, vaan kutsu tulee hänen ulkopuoltaan Herralta, mutta ihminen voi torjua ja vastustaa kutsua. Usein se tapahtuu siksi, että ihminen haluaa säilyttää päätösvallan omaan elämäänsä itsellään. Ihminen on vastuussa siitä, ottaako hän kutsun vastaan vai ei.

Valinta

Kutsun vastaanottanut ja Herran luokse tullut, on valittu ihminen. Valinta ei kuitenkaan tapahdu sillä hetkellä, kun ihminen tulee uskoon, vaan se on Jumalan armotyö, jonka Hän suoritti jo ennen maailman perustamista. Kutsun vastaanottaminen on seurausta Jumalan iankaikkisuudessa Jeesuksessa Kristuksessa tekemän pelastussuunnitelman toteutumisesta yksilön kohdalla. Paavali kirjoittaa siitä näin:

Jo ennen maailman perustamista hän (Jumala) valitsi meidät Kristuksessa olemaan pyhiä ja nuhteettomia hänen edessään. Rakkaudessaan hän jo edeltä määräsi meidät yhteyteensä, omiksi lapsikseen, Jeesuksen Kristuksen kautta, oman hyvän tahtonsa mukaan, armonsa kirkkauden ylistykseksi. Tämän armon hän on lahjoittanut meille siinä Rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkoimusten anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan. (Ef. 1:4-7)

Kutsu ja valinta lujaksi

Nyt Pietari viitaten edellä kuvaamaansa hyveissä vaeltamiseen eli pyhityselämään kehottaa meitä tekemään kutsumisemme ja valintamme lujaksi. Herää tietenkin kysymys, eikö Jumalan ikuisuudessa tekemä armopäätös tai Hänen kutsuva työnsä olekaan itsessään riittävän lujia. Toiseksi herää kysymys, mitä hän tarkoittaa lankeamisella tai kompastumisella.

Ei syntiin lankeaminen

Lankeaminen ei voi tarkoittaa syntiin lankeamista, sillä Raamattu kauttaaltaan osoittaa, että pelastuneessa uskovassa asuu edelleen synti ja siksi hän myös lankeaa syntiin. Johannes toteaa asiasta näin:

Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä.... Jos sanomme, ettemme ole tehneet syntiä, teemme hänestä valehtelijan eikä hänen (Jumalan) sanansa ole meissä. (1. Joh. 1:8,10)

Voi olla, että Pietari tarkoittaa lankeamattomuudella samaa kuin Johannes myöhemmin samassa kirjeessään: *Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä. Hän ei voi tehdä syntiä, koska on syntynyt Jumalasta. (1. Joh. 3:9)*

Tässä Johannes käyttää verbimuotoa, joka tarkoittaa jatkuvaa synnin harjoittamista, siihen jäämistä, siinä rypemistä tekemättä parannusta. Se ei ole mahdollista, koska

uskovassa asuu Pyhä Henki, joka ajaa hänet toistuvasti parannukseen synneistä, joihin hän ajoittain lankeaa.

Uskosta lankeaminen

Tarkoittaako siis Pietari lankeamisella sitä, että uskova voi langeta pois uskosta, joutua eroon Herran yhteydestä? Reformoitu eli Calvinin edustama protestanttisuus ja luterilainen protestanttisuus näkevät asian eri tavalla. Edellinen näkee, että aidosti Pyhästä Hengestä uudestisyntynyt ei voi langeta pois uskosta, vaikka voikin ajoittain ajautua hyvinkin kauas Jeesuksesta ja synnin harjoittamiseen. Jos hänessä kuitenkin asuu Pyhä Henki ikuisesti, niin kuin Jeesus lupasi omilleen, syvällekin langennut uudestisyntynyt lopulta tekee parannuksen ja pelastuu.

Kun Jeesus kylväjävertauksessa puhuu niistä, jotka vain lyhyen aikaa jopa iloiten uskoivat, mutta luopuivat sitten vainon tai maailman viettelysten vuoksi, reformoidut tulkitsevat, että aidosti uudestisyntyneitä ovat vain ne, joka lopulta pysyvät uskossa ja kantavat pysyvää hedelmää.

Luterilaiset taas opettavat, että myös aidosti uudestisyntynyt ihminen voi langeta pois uskosta. Samalla he korostavat, että Herra kykenee vetämään heidät takaisin luokseen ja kaikki tuhmaalapsetkin saavat uudelleen aloittamisen armon, kun he palaavat katumuksessa Vapahtajan luokse. Näin ollen he tulkitsevat Pietarin kehotuksen Jeesuksen sanan ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä” valossa, niin että uudestisyntynyt ja Kristuksen tähden vanhurskautettu tarvitsee päivittäistä parannusta synneistään, jotta yhteys Jeesukseen ei katkeaisi. Hekään eivät tarkoita, että Jeesuksessa pysyminen olisi ihmisen omasta pyhityskilvoituksesta riippuvaa, vaan siitä, mitä Pietari edellä sanoi:

Hän on kutsunut meidät omalla kirkkaudellaan ja voimallaan ja niiden kautta lahjoittanut meille kallisarvoiset ja mitä suurimmat lupaukset, että te niiden avulla tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta ja pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa himojen tähden vallitsee. (3-4)

Kysymys on siitä, että Jumalan voima vaikuttaa evankeliumin lupausten kautta pysymistä Kristuksessa, Hänen vanhurskaudessaan ja sitä kautta myös Pyhän Hengen pyhittävässä työssä. Koska kuitenkin uskovakin voi ajoittain vastustaa Herran Hengen työtä ja voi pahimmillaan langeta uskosta, kehotukset uskossa pysymiseen ovat erittäin aiheellisia. Kaikkialla Raamattu kehottaa uskovia uskon vaellukseen ja varoittaa luopumuksesta. Pysyäksemme uskon tiellä tarvitsemme molempia sekä kehotuksia että varoituksia.

Kilvoituksen päämäärä

...niin teille runsaskätisesti tarjotaan pääsy meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen iankaikkiseen valtakuntaan. (11)

Oltiin sitten kummalla kannalla tahansa, uskova saa Jumalan armosta kilvoitella Pyhän Hengen pyhitettävänä niin, että hänessä kasvaa yhä syvempi luottamus siihen, että häntä odottaa Jeesuksen paluussa sanoin kuvaamattoman ihana osa Jeesuksen kasvojen katselussa. Pääsy perille iankaikkiseen valtakuntaan on lahja. Lahjan antaja on käsittämättömän antelias ja runsaskätinen. Siksi uskossa saamme monien kiusausten ja maailman ahdistustenkin keskellä nostaa katseemme lopulliseen. Saamme katsella jo ikään kuin Raamatun lupausten peilistä uutta taivasta ja uutta maata, joissa asuu vanhurskaus.

Jeesus Kristus itse hallitsee valtakunnassaan ja perille päässeiden suurin ilo on saada olla ikuisesti Häntä lähellä, Hänen rakkautensa hallittavana. Se on vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä. Mitään suurempaa iloa ja riemua ei voi olla kuin saada katsella Jeesuksen rakkauden kirkkautta ja ylistää Häntä ja Isää.

Enkeli näytti minulle myös elämän veden virran, joka hohtavana kuin kristalli kumpusi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä kaupungin pääkatua ja virran molemmilla puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät antaen hedelmänsä joka kuukausi. Puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Mitään kirousta ei enää ole. Siellä on Jumalan ja Karitsan valtaistuin, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä. He näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Yötä ei enää ole, eivätkä he tarvitse lampun valoa eivätkä auringon valoa, sillä Herra Jumala valaisee heitä. Ja he hallitsevat aina ja ikuisesti. (Ilm. 22:1-5)

Raamattu Jumalan sana 2. Piet. 1:12-21

12. Siksi aion aina muistuttaa teitä näistä asioista, vaikka te ne tiedättekin ja olette vahvistuneet siinä totuudessa, joka teillä on.

13. Katson kuitenkin oikeaksi muistuttaa ja herättää teitä niin kauan kuin olen tässä majassa.

14. Minä näet tiedän, että tämä majani puretaan äkkiä, kuten meidän Herramme Jeesus Kristus minulle on ilmoittanut.

15. Pysin siis huolehtimaan siitä, että te minun lähtöni jälkeenkin voisitte aina muistaa nämä asiat.

16. Emmehän me seuranneet viekkaasti sepitettyjä taruja, kun teimme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan olimme hänen valtasuuruutensa silminnäkijöitä.

17. Hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun hänelle tuli tämä Ylhäisimmän Kirkkauden ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt."

18. Tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella.

19. Niin on nyt meille profeetallinen sana entistäkin lujempi, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti syttyy teidän sydämissänne.
20. Ennen kaikkea teidän tulee tietää, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä,
21. sillä mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.

Aiheet

Mitä asioita meidän tulee aina muista? Miksi muistaminen on tärkeää? Millaisia tehtäviä on hyvä suorittaa ennen kuin matka tässä ajassa päättyy? Miten sinä valmistaudut kuolemaasi? Mihin perustuu kristillinen usko? Miksi Raamattu on luotettava? Millainen merkitys Jeesuksen kirkastumisella oli Jeesukselle, Pietarille ja meille? Millä tavalla Jumala puhuu? Miten se vaikuttaa meihin? Miten Raamattu on syntynyt? Millaista on Raamatun oikea selittäminen? Näitä kysymyksiä Pietari sivuaa jaksossamme hänen toista kirjettään.

Tulkinnat

Tänä päivänä taistellaan Raamatusta. Toki sitä vastaan on hyökätty halki vuosisatojen. Puolustajat ovat varsin tehokkaasti kyenneet osoittamaan, että vanhojen liberaalien väitteet tekstien myöhäisyydestä ja epähistoriallisuudesta ovat vailla perusteita, ne nousevat enimmäkseen väittäjien naturalistisesta, Jumalan ihmeet kieltävästä maailmankuvastaan eivätkä itse teksteistä. Tänä onkin suositumpaa hyökätä Raamattua vastaan tekemällä sen sanoma turhaksi vetoamalla siihen, että Raamattua tulkitaan kovin monella eri tavalla.

Sinänsä pitää paikkansa, että Raamatun auktoriteettiin uskovillakin on erilaisia tulkintoja monistakin opillisista kysymyksistä kuten kasteesta, ehtoollisesta tai hyvien töiden merkityksestä uskovien elämässä. Mutta se ei tarkoita, että he kiistäisivät Raamatun luotettavuuden. Asia kertoo lähinnä sen, että tulkintamme Raamatusta ovat puutteellisia ja ajoittain vääriä johtuen inhimillisistä rajoituksistamme ja syntisyydestämme. Jokainen Raamatun lukija väistämättä tulkitsee lukemaansa omasta henkilökohtaisesta kokemusmaailmastaan käsin, mutta se ei tietenkään tarkoita, että jokainen tulkinta olisi oikea.

Pyhän Hengen tulkinta

Pietari osoittaa jaksossamme, että Raamatun oikean tulkittamisen ehto on, se että lukijalla on Jumalan Pyhä Henki ohjaamassa häntä. Pyhä Henki vie Herran oman kaikkeen totuuteen, vaikka se on aina myös kasvuprosessi Herran syvemmissä tuntemisessa Sanan kautta. Koska niin on, ihmisen on täysin mahdollista tulkita Raamattua oikein nimenomaan pelastuskysymyksessä ja Sanan soveltamisessa kunkin omaan elämään. Voidakseen tulkita Raamattua oikein elävän uskovankin on ehdottomasti pidettävä mielessään sen kokonaissanoma, sen keskus Kristus ja Hänen pelastustekonsa. Siksi Pietari kirjoittaa:

Muista pääasiat

Siksi aion aina muistuttaa teitä näistä asioista, vaikka te ne tiedättekin ja olette vahvistuneet siinä totuudessa, joka teillä on. Katson kuitenkin oikeaksi muistuttaa ja herättää teitä niin kauan kuin olen tässä majassa. ... Pysin siis huolehtimaan siitä, että te minun lähtöni jälkeenkin voisitte aina muistaa nämä asiat. (12-13,15)

Pietarin kirjeen tarkoitus on muistuttaa meitä asioista, jotka ovat evankeliumin ydinsisältöä. Hän viittaa siihen, mitä hän edellisessä kirjeessään oli kirjoittanut ja myös siihen, minkä hän oli juuri edellä maininnut. Hän oli kertonut siitä, mitä Jeesus Kristus teki ja tekee. Hän oli kirjoittanut, miten pelastuksesta Jeesuksen kautta päästään osalliseksi uskomalla Jumalan lupauksen sana. Voisimme sanoa, että Pietari tarkoittaa, että Raamatun oikean ymmärtämisen avain on siinä, mikä myöhemmin tiivistettiin uskon säännöksi, josta laajennettiin Apostolinen uskontunnustus:

Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylänousemisen ja iankaikkisen elämän.

Syystä monissa kirkkokunnissa uskontunnustus lausutaan joka jumalanpalveluksessa. Pietari kolmeen kertaan korostaa, miten tärkeää on aina muistaa, kuka Kristus on, mitä Hän on tehnyt ja miten pelastuksesta päästään osalliseksi Hänen tuntemisessaan. Ei ole pelastusta erillään Jeesuksesta Kristuksesta eikä mitään oikeaa Raamatun ymmärtämistä ohi Hänen henkilökohtaisen tuntemisensa.

Evankeliumin suuret opit, että Jeesus on Kristus, että Jeesus Kristus tuli maailmaan pelastamaan syntisiä, että ne, jotka uskovat Herraan Jeesukseen Kristukseen, pelastuvat, ja että kaikkien Jumalaan uskovien tulee harjoittaa hyviä tekoja - nämä ovat totuuksia, joita apostolit aina korostivat. Ne ovat asiat, joita ei voi tietää liian hyvin eikä uskoa liian lujasti. Edistyneimmätkin uskovat eivät voi pitää perusasioita tarpeettomia. Usko palaa toistuvasti perusasioihin. Kirjeissään Paavalikin muistuttaa jatkuvasti pelastuksen perusasioita:

Mutta kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja ihmisrakkauts ilmestyi, hän pelasti meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta vaan laupeutensa tähden uudestisyntymisen pesun ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta. Tämän Hengen hän vuodatti runsaasti päällemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kautta, jotta me, vanhurskautettuina hänen armostaan, tulisimme iankaikkisen elä-

män perillisiksi toivon mukaan. Tämä sana on varma, ja tahdon sinun teroittavan näitä asioita, että ne, jotka uskovat Jumalaan, olisivat ahkeria tekemään hyvää. Se on ihmisille hyvää ja hyödyllistä. (Tiit. 3:4-8)

Ennen pois lähtöä

Minä näet tiedän, että tämä majani puretaan äkkiä, kuten meidän Herramme Jeesus Kristus minulle on ilmoittanut. (14)

Kun kirjoitan tätä 80 täyttäneenä, joudun mietiskelemään, millaisen perinnön haluaisin jättää lapsilleni ja lastenlapsilleni. Pietari halusi omille hengellisille lapsilleen jättää testamenttina kolme asiaa. Ensimmäkin uskontunnustuksen sisällön (1. luku), sitten varoituksen harhoista (2. luku) ja lopuksi kehotuksen odottaa Jeesuksen toista tuloa (3. luku). Minäkin haluaisin samaa ja siksi kirjoitan näitä tekstejäni siinä toivossa, että lapseni ja lapsenlapseni jossain elämän vaiheessa lukisivat niitä. Mitään parempaa perintöä minulla ei ole heille antaa.

Pietarille kuoleman läheisyys ei merkinnyt hiljaista hiipumista, niin kuin ehkä monille vanhemmille, vaan hän halusi toimia tarmokkaasti niin, että hänen testamenttinsa leviäisi kirjallisena mahdollisimman monille. Hän tiesi, ettei suullinen tieto unohtuu nopeasti ja panosti siksi kirjeitten lähettämiseen. Meille ne ovat yhä tallella ja muistuttavat yhä Jumalan kansaa siitä, mikä meitä odottaa edessämme. Hän tiedosti myös, että aikamme täällä ajassa on lyhyt. Meidän kannattaa miettiä, mihin sen käytämme.

Uskovan kuolema

Ennen taivaaseen astumistaan Jeesus oli sanonut Pietarille, miten tämä kuolisi:

"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Kun olit nuorempi, sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit. Mutta kun vanhenet, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo." Näin sanoessaan hän ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. (Joh. 21:18-19)

Joskus olen sanonut, että Japanissa on tärkeämpää, miten uskova kuolee kuin miten hän elää. Kuolintapa nimittäin paljastaa usein, millaiselle perustalle ihmisen elämä oli rakennettu. Jos viimeisissä tuskissa ja kuolinkamppailussa voi yhä omistaa Jumalan rauhan, se kertoo enemmän kuin monet saarnat. Pietari ristiinnaulittiin pää alaspäin ja Jeesus vakuutti, että juuri tuo kuolintapa kirkasti, millainen Jumala Pietarilla oli.

Uskova voi kyllä pelätä kuolemaa edeltäviä kipuja ja sairautta, mutta itse kuolemasa hänellä ei ole mitään pelättävää. Jeesus sanoi:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa." (Joh. 8:51) Jos siis uskova ei koe eikä näe kuolemaa, niin mitä hän sitten näkee? Kun hänen silmänsä sulkeutuvat, hänen edessään loistavat Jeesuksen ihmeelliset ja kirkastetut kasvot.

Ruumiin pois riisuminen

Pietari kuvaa ruumistaan sielun majaksi. Se on kevyt rakennelma, jonka paalut voidaan helposti irrottaa ja jonka narut voidaan helposti katkaista. Tämä maja on riisuttava pois. Meidän ei ole tarkoitus pysyä pitkään tässä maallisessa asunnossamme. Niin kuin yöllä riisumme vaatteemme ja laitamme ne pois, niin meidän on kuollessamme riisuttava ruumiimme, ja se on laitettava hautaan ylösnousemuksen aamuun asti. Paavali käytti samaa kuvaa ja kuvasi, millainen tapahtumasarja majan purkaminen tulisi meille olemaan:

Me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen telttamajamme hajotetaankin, meillä on taivaissa Jumalan valmistama asunto, ikuinen koti, joka ei ole käsin tehty. Täällä me huokailemme ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaalliseen majaamme, sillä kun olemme pukeutuneet siihen, meitä ei enää havaita alastomiksi. Me, jotka olemme tässä majassa, huokailemme ahdistuneina. Emme näet tahdo riisua vaan pukeutua, niin että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. Jumala itse on valmistanut meidät juuri tähän ja on antanut meille vakuudeksi Hengen. Siksi olemme aina turvallisella mielellä ja tiedämme, että niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, olemme poissa Herran luota. Mehän vaellamme uskossa, emme näkemisessä. Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiistamme kotiin Herran luo. (2. Kor. 5:1-8)

Vaikka jokainen uskova voi suhtautua oman ruumiinsa kuolemaan turvallisesti, pelkäämättä, hänen on kuitenkin samalla pidettävä mielessään, se miten Paavali jatkaa:

Siksi pidämme kunnia-asianamme olla hänelle mieliksi, olimmepa kotona tai poissa kotoa, sillä meidän kaikkien on tultava Kristuksen tuomioistuimen eteen, jotta kukin saisi sen mukaan, mitä hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, hyvää tai paha. (2. Kor. 5:9-10)

Uskovalla on hyvä elämä tänään, jos hän on valmis kuolemaan myös tänään. Päivittäisellä elämällemme on ikuisuusmerkitys ja siksi on tärkeää, mitä teemme nyt. Ollaksesi valmis omaan kuolemaasi sinun on joka päivä huolehdittava siitä, että teet parannuksen sen päivän synneistä, tunnustat ne ja omistat syntien anteeksiannoksen Jeesuksen uhriveren tähden.

Silminnäköiden todistus

Emmehän me seuranneet viekkaasti sepitettyjä taruja, kun teimme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan olimme hänen valtasuuruutensa silminnäköitä. (16)

Ensimmäisessä kirjeessään Pietari käsitteli kysymystä Vanhan testamentin profetioista ja tässä toisessa hän taas avaa sitä, miten Uusi testamentti syntyi. Tämän kirjeen 3. luvussa hän viittaa lukemiinsa Paavalin kirjeisiin ja antaa niille saman pai-

noarvon kuin Vanhalle testamentille eli pitää niitä siis Jumalan sanana, jonka vääristelemine on äärimmäisen vaarallista:

Lukekaa Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, niin kuin myös rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan teille kirjoittanut. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Tosin noissa kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaat vääristelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksen. (3:15-16)

Suhteemme Raamattuun kertoo samalla suhteemme Jumalaan, sillä Jumalan tunteminen Jeesuksen kautta perustuu siihen, mitä Raamattu meille Hänestä puhuu ja mitä Hän itse Raamatun sanojen kautta puhuu meille. Raamatussa on siis kysymys aina elävän Persoonan puheesta ja lukiessamme sitä olemme kasvokkain Herran edessä.

Nyt Pietari korostaa sitä, että Uusi testamentti perustuu silminnäköiden todistukseen ja on siksi luotettava historiallinen dokumentti. Uuden testamentin kertomus on luonteeltaan sellainen, että kukaan ihminen ei olisi voinut sellaista keksiä. Siinä Jumala tulee niin alas ja kääntää pääläelleen kaikkinaiset inhimilliset arvostusasteikot, että se ei yksinkertaisesti sovi luonnollisen ihmisen ylpeyteen. Paavali kuvaa evankeliumia näin:

Teen teille tiettäväksi, veljet, että minun julistamani evankeliumi ei ole ihmismielen mukaista. Enhän minä ole sitä keneltäkään ihmiseltä saanut, eikä sitä ole minulle opetettu, vaan sain sen ilmestyksessä Jeesukselta Kristukselta. (Gal. 1:11-12)

Pietari tiedostaa hyvin, että ihmiset osaavat kyllä laatia kaikenlaisia myyttisiä kertomuksia ja taruja, mutta evankeliumi on aivan vastoin ihmismieltä, se on Jumalan mielen kuvaus. Hän itse oli paikalla, kun Jumala paljasti voimansa niin Jeesuksen parantamistoiminnassa kuin Hänen muissa ihmeissään, mutta aivan erityisesti Jeesuksen kärsimisessä, kuolemassa ja ruumiillisessa ylösnousemuksessa. Niissä historiallisissa tapahtumissa näkyi Jumalan voima ja ne kertoivat samalla, millainen merkitys Jeesuksen ihmiseksi tulemisella oli ja millainen tulee olemaan Hänen paluunsa kirkkaudessa.

Kirkastusvuorikokemus

Pietari sai kirkastusvuorella välähdyksen siitä kirkkaudesta, jolla Jeesus on kerran tuleva takaisin. Siksi hän jatkaa näin:

Hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun hänelle tuli tämä Ylhäisimmän Kirkkauden ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt." Tämän äänen me kuulumme tulevan taivaasta, kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella. (17-18)

Isä kirkasti Poikansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen silmien edessä osoittaakseen, millaisessa kirkkaudessa Jeesus on tuleva takaisin suuressa kunniansaan pil-

vien päällä kokoamaan oman seurakuntansa Karitsan hääjuhlaan. Nämä kolme saivat nähdä, miten jumalallinen kirkkaus loisti Jeesuksen inhimillisen olemuksen läpi. Jeesus oli 100% Jumala ja samalla 100% ihminen. Hän on herrojen Herra, joka saapuu juuri tuossa kirkkaudessaan takaisin. Merkittävää on myös se, miten Pietari nimittää Isä Jumalaa. Hänen yksi nimensä on Ylhäisin Kirkkaus.

Jeesus on osallinen Isän kirkkaudesta. Hän on Jumala Jumalasta, yhtä Isän kanssa. Siksi Jeesus saattoi sanoa opetuslapsilleen: *”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”* (Joh. 14:9)

Koska Jeesus on myös todellinen ihminen, Marian Poika, niin kirkastuksessa oli kysymys myös ilmoituksesta siitä, mitä Jumala on suunnitellut ihmisen osaksi. Jos ihminen ei olisi langennut syntiin, hän olisi kuolemaa kärsimättä suoritettuaan tehtävänsä maan päällä siirtynyt kuolemaa näkemättä lopulliseen taivaalliseen kirkkauden hahmoonsa. Synnittömän ihmisen ajallisen elämän päätös olisi siis ollut kirkastaminen ja siirtyminen taivaalliseen ylistyspalveluun. Mutta Jeesus laskeutui vuorelta alas kantaakseen meidän syntimme Golgatan ristille. Ristin uhrin vuoksi pelastetutkin saavat lopulta ikuisiksi perinnökseen saman kirkkauden kuin Jeesuksella ihmisenä oli ja on.

Jumalan puhe

Nyt Pietari haluaa vielä korostaa sitä, mitä Isä puhui kirkastusvuorella: *”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt.”* Jumalan suurin kirkkaus näkyy siinä rakkaudessa, jonka Isä osoittaa Pojalleen. Ellemme tajua kuinka suunnaton ja ihmeellinen, miten mittaamattoman syvä ja täydellinen on Jumalan kolmen Persoonan välinen rakkaus, emme voi myöskään tajua, miten käsittämättömän suuren uhrin Isä teki luovuttaessaan oman Poikansa kärsimään ja kuolemaan meidän syntiemme ikuisen rangaistukseen Golgatan kukkulalla. ”Jumala on rakkaus” ei tarkoita vain sitä, että Hän osoittaa rakkauttaan syntisiä ihmisiä kohtaan, vaan ennen kaikkea sitä, että Jumalan kolmen Persoonan välillä vallitsee syvä dynaaminen rakkaussuhde ikuisuudesta ikuisuuteen.

Siinain vuorella Jumala pilven keskellä väkevällä huudolla puhui Israelin kansalle kymmenen käskyä, jotka ilmaisevat rakkauden sisällön. Rakkaus täyttää lain. Nyt tällä kirkastuksen vuorella, jossa oli mukana myös Mooses ja Elia puhui suunnattomasta uhristaan kaikki kymmenen käskyä rikkoneiden ihmisten puolesta, kun Hän luovutti Jeesuksen matkalle kohti Golgataa. Lain vaatimukset Jumala täytti puolestamme Jeesuksen täydellisessä elämässä ja Hänen sovitusuhrissaan ristin sijaiskärsimyksellä.

Profeetallinen sana

Niin on nyt meille profeetallinen sana entistäkin lujempi, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti syttyy teidän sydämissänne. (19)

Kristillinen usko lepää Jumalan puheen varassa. Siitä Heprealaiskirje kirjoittaa: *Jumala puhui muinoin monesti ja monin tavoin isille profeettojen kautta. Näinä viimeisinä päivinä hän on puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka kautta hän myös on luonut maailmat. Poika on Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.* (Hepr. 1:1-3)

Tämä maailma on erehdyksen ja tietämättömyyden paikka. Jokainen ihminen maailmassa on luonnostaan vailla sitä tietoa, joka on välttämätön iankaikkisen elämän saavuttamiseksi. Jos ihmiset koskaan tehdään viisaiksi pelastukseen, se tapahtuu Jumalan sanan loistaessa heidän sydämiinsä. Luonnolliset käsitykset Jumalasta eivät riitä langenneelle ihmiselle, joka parhaimmillaankin tietää Jumalasta hyvin vähän ja jonka olisi kuitenkin ehdottomasti tiedettävä Jumalasta paljon enemmän kuin Aatami tiesi viattomana ollessaan.

Kun Jumalan Pyhä Henki suuntaa pyhien kirjoitusten valon sokeaan mieleen ja pimeään ymmärrykseen, silloin hengellinen päivä valkenee ja kointähti nousee tuossa sielussa. Pimeän mielen valaistuminen on kuin päivänvalo, joka kirkastuu, etenee, leviää ja leviää koko sielun läpi, kunnes koittaa täydellinen päivä. Se on kasvavaa tietämystä. Ne, jotka ovat tällä tavoin valaistuneet, eivät koskaan luule tietävänsä tarpeeksi, ennen kuin he oppivat tietämään niin, kuin Jumala tuntee heidät.

Pyhä Henki synnyttää uskon Raamatun sanaa välineenään käyttäen. Herra puhuu ihmisen omalletunnolle kipeää lain sanaa, osoittaa kuinka syntinen hän on ja kyvytön pelastamaan itseään. Samalla Herra lupaa sanassaan, että huutamalla Jeesuksen nimeä avuksi ihminen pelastuu. Kuuliaisena tälle sanalle syntinsä tunnustava saa armon ja Pyhä Henki asettuu asumaan ihmiseen. Vaikka Pyhä Henki asuu uskoon tullessa, pelastettu ei mene ikään kuin sydämessä asuvan Jeesuksen luokse, vaan ulkopuolellaan asuvan Jeesuksen luokse Sanan kautta. Kristillinen usko ei suuntaudu sisäänpäin vaan ulospäin, Raamatun sanan kautta Jeesukseen päin.

Pietari osoittaa, että sisimmässämme ei asu lamppua. Päin vastoin valo, joka valaisee kyllä sydämemme syvimmätkin sopukat, tulee ulkoa päin Jumalan puheesta Raamatusta. Siksi uskovankin on suostuttava tunnustamaan oman sydämensä pimeys ja etsittävä päivittäin valoa, jopa jokaiselle askeleelleen Jumalan valoa Herralta. ”*Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani.*” (Ps. 119:105) Sana on lamppu niiden jaloille, jotka käyttävät sitä oikein. Se paljastaa tien, jota ihmisten tulee vaeltaa, se on keino, jonka avulla me tulemme tuntemaan elämän tien. Mutta se edellyttää myös sitä, että suostumme olemaan kuuliaisia sanan kehotuksille. Uskovan sydämessä asuva Pyhä Henki tekee mahdolliseksi noudattaa sanaa ja ottaa siitä vaarin.

Mutta vanhurskaitten polku on kuin aamun koitto, joka kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka. Jumalattomien tie on kuin pimeys: he eivät tiedä, mihin kompastuvat. (Sananl. 4:18-19)

Raamatun inspiraatio

Ennen kaikkea teidän tulee tietää, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä, sillä mitään profetiaa ei ole koskaan tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta. (20-21)

Pyhät kirjoitukset ovat Jumalan sanaa. Väite ei ole ainoastaan elävän kristityn uskonkappale, vaan myös tiedon asia. Kun on kysymys ystävästä, ihminen ei vain usko, vaan tietää varmasti, että juuri se henkilö on hänen erityinen ystävänsä, jossa hän näkee kaikki ystävänsä oikeat, erityiset, erottuvat tunnusmerkit ja luonteenpiirteet. Vastaavasti kristitty tietää, että tuo kirja on Jumalan sana, jossa hän näkee kaikki jumalallisesti inspiroituneen kirjan oikeat tunnusmerkit ja luonteenpiirteet. Hän maistaa siinä makeutta, tuntee voimaa ja näkee kirkkautta, joka on todella jumalallista. Kirjoitusten jumalallisuus on ensin tunnettava ja tunnustettava, ennen kuin niistä on ihmiselle hyötyä. Ihminen voi käyttää koko elämänsä Raamatun tutkimiseen löytämättä siitä mitään apua elämäänsä, jos hän asettuu sanan yläpuolelle ja mestaroi sitä. Mutta jos hän nöyrtyy Sanan alle, sen tutkittavaksi ja tuomittavaksi, hän löytää ihmeellisen uuden maailman, Jumalan ilmoituksen, tien Jumalan luo.

Raamatun inspiraatiosta eli siitä tavasta, miten Jumala antoi sanansa ihmisille ja miten he sen kirjasivat ylös, on esitetty monenlaisia käsityksiä. Sanainspiraatio tarkoittaa, että Jumala huolehti siitä, että jokainen Raamattuun kirjoitettu sana on alkuperaisissa käsikirjoituksissa juuri niin kuin Herra sen tahtoi. Se ei kuitenkaan tarkoita, että Raamatun kirjoittajat olisivat olleet ikään kuin vain kirjureita, jotka tallensivat sanat sitä mukaan kuin Jumala saneli ne. Jumala käytti kirjoittajien persoonia, heidän lahjojaan ja kokemuksiaan välineinä antaessaan sanansa. He saattoivat saada näkyjä, he kuuluivat Jumalan puhetta, he tutkivat historiallisia tapahtumia, sepittivät lauluja ja sananlaskuja. Kirjoittajat olivat syntisiä ja vajavaisia ihmisiä, mutta Jumala huolehti siitä, että kirjoituksista tuli silti sanasta sanaan kokonaan totta ja Jumalan tahdon mukaista tekstiä. Raamattu on siis ihme siinä missä esimerkiksi parantamis-ihmeetkin.

Vääriä malleja

Uskova hylkää niin sanotun asiainspiraation, jonka mukaan Jumala antoi kyllä asian ja sisällön, mutta kirjoittajat saivat sen tallettaa parhaan kykynsä mukaan ja saattoivat tehdä siinä myös virheitä. Tietenkin Jumala antoi kirjoittajille asiat, mutta ei vain niitä, vaan huolehti myös siitä, että kaikki sanat viimeistä piirtoa myöten ovat Jumalan sanaa. Jeesus itse sanoo:

Totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennen kuin kaikki on tapahtunut. Joka siis jättää pois yhdenkin näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavoin opettaa ihmisiä, sitä kutsutaan pienimmäksi taivasten valtakunnassa. Mutta joka noudattaa ja opettaa näitä käskyjä, sitä kutsutaan suureksi taivasten valtakunnassa. (Matt. 5:18-19)

Uskova hylkää myös modernin liberaalin ajattelun, jonka mukaan Raamattu olisi vain uskonnollisten ihmisten kuvausta omasta uskonnollisuudestaan ja kokemuksistaan. Samoin uskova hylkää väitteen, että vain osa Raamatusta olisi Jumalan sana ja muut aikaan sidottua ja vanhentunutta. Modernin ajattelu lähtee liikkeelle siitä, että ihminen on kaiken mitta. Raamattu osoittaa, että juuri se, että ihminen kuvittelee olevansa totuuden mitta, on varsinainen synnin olemus, nousemista Jumalan yläpuolelle, julistautumista itse omaksi jumalakseen.

Raamatun voi testata

Kirjoitusten sanoja on siksi pidettävä Pyhän Hengen sanoina, ja meidän on pidettävä itse sanojen ja ilmaisujen kaikkea selkeyttä ja yksinkertaisuutta, kaikkea voimaa ja hyveellisyyttä, kaikkea tyylikkyyttä ja asianmukaisuutta Jumalasta peräisin olevina. Se ei koske vain uskoon liittyviä asioita vaan kaikkea kirjoitettua.

Jeesus osoittaa, että Hänen opetuksensa ja myös koko Raamattu on mahdollista testata ja sen perusteella voi kuka tahansa päätellä, pitääkö se yhtä totuuden kanssa: *Jeesus vastasi heille: "Minun oppini ei ole minun vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tietämään, onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani. (Joh. 7:16-17)*

Kukaan ei voi päästä sisälle Raamatun totuuteen muuten kuin suostumalla olemaan sille kuuliainen. Sillä kysymys ei ole vain Raamatun opetuksesta vaan siitä, että itse Jumala puhuu sen kautta. Vain asettumalla Herran opetettavaksi löytyy totuus.

Miten luet Raamattuasi?

Onko Raamattu sinulle rakas vai pysyykö se sinulle yhä suljettuna kirjana? Selvä on, ettei Raamattu avaudu, ellemmme avaa sitä ja lue sitä. Mutta ratkaisevaa on se, millä asenteella sitä luemme. Saako se paljastaa sinun todellisen tilasi vai pyritkö selittelemään ja livahtamaan alta pois, kun se syyttää sinua synneistäsi. Ellet sitä lukiessasi suostu kohtaamaan totuutta itsestäsi, et tule myöskään koskaan löytämään Raamatun pääsanomaa Kristusta ja Hänen pelastustaan omaan elämääsi. Siksi Raamatun lukeminen voi olla ajoittain tuskallista, mutta totuuteen taipuvalle se avaa ihmeellisen Jumalan armon maailman, sydän löytää valon, Jeesuksen Kristuksen.

Harhaopettajat ja heidän tuomionsa 2. Piet. 2:1-22

1. Israelin kansan keskuudessa esiintyi kuitenkin myös vääriä profeettoja. Samoin on teidänkin joukossanne oleva vääriä opettajia, jotka kuljettavat keskuuteenne salaa turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on ostanut heidät, ja tuottavat itselleen äkillisen tuhon.
2. Moni lähtee seuraamaan heidän irstauksiaan, ja heidän takiaan totuuden tie tulee häväistyksi.
3. Ahneudessaan he valheellisin sanoin pyrkivät hyötymään teistä. Mutta heille muinoin langetettu tuomio on yhä voimassa, heidän tuhonsa ei torju.
4. Ei Jumala säästänyt enkeleitäkään, jotka tekivät syntiä, vaan syöksi heidät pimeyden kahleissa syvyyteen ja jätti heidät säilytettäväksi tuomiota varten.
5. Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikka hän varjeli Nooan, vanhurskauden saarnaajan, ja seitsemän muuta, kun hän antoi vedenpaisumuksen peittää jumalattomien maailman.
6. Hän tuomitsi tuhoon Sodomian ja Gomorran kaupungit ja poltti ne poroksi varoitukseksi niille, jotka vastaisuudessa elävät jumalattomasti.
7. Kuitenkin hän pelasti hurskaan Lootin, jota jumalattomien ihmisten irstas elämä vaivasi.
8. Asuessaan heidän keskellään tuo hurskas mies kärsi päivästä päivään hurskaassa sielussaan heidän laittomien tekojensa tähden, joita hän joutui näkemään ja kuulemaan.
9. Näin Herra tietää pelastaa jumalaapelkäävät koetuksesta, mutta väärintekijät hän säilyttää rangaistuksen alaisina tuomion päivään,
10. varsinkin ne, jotka vaeltavat saastaisissa lihan himoissa ja halveksivat herruutta. Nuo uhkarohkeat ja itserakkaat eivät pelkää herjata henkivaltoja,
11. vaikka enkelitkään, joilla on suurempi voima ja valta, eivät syytä niitä herjaavasti Herran edessä.
12. Mutta nuo ihmiset ovat kuin järjettömät, luonnostaan pyydystettäväksi ja tapettaviksi syntyneet eläimet. He herjaavat sitä, mitä eivät tunne, mutta tuhoutuvat omaan turmelukseensa
13. ja saavat väärintekijöinä vääryyden palkan. Heidän mielihalunsa on viettää päivänsä nautinnoissa. He ovat tahroja ja häpeäpilkkuja ja nautiskelevat petoksistaan, kun he mässäilevät aterialla teidän kanssanne.
14. Heidän silmänsä ovat täynnä aviorikosta, eivätkä he saa synnistä kyllikseen. He viettelevät horjuvia sieluja. Heillä on ahneuteen harjaantunut sydän, noilla kirouksen lapsilla.
15. He ovat hylänneet suoran tien, eksyneet ja seuranneet Bileamin, Beorin pojan, tietä, hänen, joka rakasti vääryyden palkkaa
16. mutta sai rikkomuksestaan ojennuksen: mykkä työjuhta puhui ihmisen äänellä ja esti profeetan mielettömyyden.
17. Nuo ihmiset ovat vedettömiä lähteitä ja myrskytuulissa ajelehtivia pilvenhattaroita. Heille on varattuna synkkä pimeys.

18. Puhuen ylimielisiä, tyhjiä sanoja he lihan himoissa viettelevät irstauteen niitä, jotka tuskin ovat päässeet eroon eksyksissä vaeltavista.

19. He lupaavat näille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia. Sillä kenen voittama joku on, sen orja hän on.

20. Jos he ovatkin päässeet maailman saastutuksia pakoon tullessaan tuntemaan meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, mutta sotkeutuvat niihin uudestaan ja tulevat voitetuiksi, heidän tilansa on lopussa pahempi kuin alussa.

21. Heille olisi ollut parempi, etteivät olisi tulleet tuntemaan vanhurskauden tietä, kuin että he opittuaan sen tuntemaan kääntyvät pois heille annetusta pyhästä käskystä.

22. Heidän on käynyt niin kuin sananlasku osuvasti toteaa: "Koira palaa oksennukselleen" ja "Pesty sika rypee rapakossa."

Harhat uskovan vaarana

Voiko uskova joutua niin harhaan, että menettää pelastuksensa? Mistä on kysymys Jumalan tuomioissa, niin ajallisissa kuin iankaikkisissa? Millaiset harhat ovat jatkuvasti uskovan vaarana? Mistä voimme tunnistaa väärät profeetat? Millaisen elämään harhassa elävä voi lopulta joutua? Muun muassa näihin kysymyksiin Pietari ottaa kantaa jaksossamme toista kirjettään.

Jeesus varoitti harhaopettajista, vääristä profeetoista ja eksyttäjistä, ja lähes kaikissa Uuden testamentin kirjeissä varoitukset jatkuvat, jopa niin usein, että lukija saattaa jopa kyllästyä aiheeseen. Mutta varoitukset ovat äärimmäisen tärkeitä juuri siksi, että eksyksiin joutunut tai harhaan kulkenut uskovakaan ei useimmiten ensi alkuun huomaa lainkaan sitä, minne on joutunut. Hän kuvittelee edelleen olevansa totuudessa, jopa löytäneensä jotain uutta vapauttavaa totuutta aiemman lisäksi. Kuitenkin harhassa ollessaan hän on vaarassa menettää jopa pelastuksensa niin kuin noille väärille profeetoille itselleen jo on tapahtunut.

Uskon menettämisen vaara

Pietari asettaakin meille vakavan kysymyksen siitä, että ihminen, joka on kerran tullut tuntemaan Herran ja Vapahtajan ja päässyt vapaaksi maailman turmeluksesta, voi joutua uudelleen pimeyden valtaan ja tuomion alle. Harhaopettajista hän kirjoittaa:

Jos he ovatkin päässeet maailman saastutuksia pakoon tullessaan tuntemaan meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, mutta sotkeutuvat niihin uudestaan ja tulevat voitetuiksi, heidän tilansa on lopussa pahempi kuin alussa. Heille olisi ollut parempi, etteivät olisi tulleet tuntemaan vanhurskauden tietä, kuin että he opittuaan sen tuntemaan kääntyvät pois heille annetusta pyhästä käskystä. Heidän on käynyt niin kuin sananlasku osuvasti toteaa: "Koira palaa oksennukselleen" ja "Pesty sika rypee rapakossa. (20-22)

Harhaopettajat olivat siis tulleet aidosti uskoon ja heidän elämänsäkin oli muuttunut Jeesuksen tuntemisen kautta. Kuitenkin he olivat sotkeutuneet maailman saastaisuuteen uudelleen. Tie tällaiseen luopumukseen lienee tapahtunut heille siten, että he itsekkin joutuivat harhaan jonkun väärän opettajan houkuttelemana ja menivät niin pitkälle, että heistä itsestään tuli harhaopettajia ja vääriä profeettoja. Tie tuohon harhaan on tänäänkin päällystetty lupauksella suuremmasta vapaudesta kuin se, minkä ihminen voi löytää Herran tuntemisessa:

He lupaavat näille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen orjia. Sillä kenen voittama joku on, sen orja hän on. (19)

Kaksi eri näkemystä

Kysymyksessä uskosta luopumisen mahdollisuudesta uskovien välillä on erilaisia näkemyksiä. On niitä, jotka väittävät, että aidosti uskoon tullut ei voi koskaan luopua Herrasta ja Pelastajastaan, koska Herra itse pitää hänestä huolen. He ymmärtävät siksi ne Raamatun kohdat, joita puhutaan uskosta luopumisesta niin, että asianomaiset eivät itse asiassa olleetkaan koskaan päässeet sisälle Jumalan valtakuntaan, vaikka olivat seurakunnan jäseniä ja kokeneetkin monenlaista Pyhän Hengen kutsua ja vaikutusta elämässään. Näin ajatteleville kysymys liittyy syvästi pelastusvarmuuteen.

Sitten on toisia yhtä vahvasti Raamattuun sitoutuneita uskovia, jotka näkevät, että aidosti uudestisyntynyt, Pyhän Hengen saanut uskova voi joutua niin harhaan, että lopulta luopuu uskostaan. Kuitenkin he opettavat, että uskosta luopuneelle on vielä auki tie uuteen alkuun, parannukseen niin kuin tuhlaajapojalla. Heillekin pelastusvarmuus tarkoittaa sitä, että viime kädessä Herra pitää huolen omiensa perille pääsyn kirkkauteen.

Oli kysymys kummasta tahansa uskovasta, he ottavat Herran antamat varoituksen todesta ja haluavat kilvoitellen pysyä lähellä Herraa loppuun asti.

Lain hylkäämisen harha

Sielunvihollinen suosii erityisesti kahta harjaa, joihin hän yrittää uskovia vietellä. Toinen on legalismin eli lainalaisen kristillisyyden harha, jota vastaan Paavali joutui taistelemaan Galatalaiskirjeessä. Sehän väittää, että pelastumiseen ei riitä pelkkä usko Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja Hänen ylönousemisensa voittoon. Sen lisäksi ihmisen pitää itsekkin toimia pelastumisensa hyväksi noudattamalla lakia parhaan kykynsä mukaan. Siinä harhassa ihminen joutuu sitten raskaan taakan alle yrittäessään omin voimin täyttää lain vaatimuksia, menettää pelastusvarmuutensa ja ilon ja rauhan Herran tuntemisessa. Lopulta useat näännyvät ja luopuvat kokonaan Kristuksen seuraamisesta.

Toinen harha on taas se, mitä Pietari nyt kuvailee ja josta Paavalikin roomalaisia varoitti näin:

Mitä me siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä, jotta armo tulisi suureksi? Ei tietenkään. Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä? (Room. 6:1-2) Tai: Pitäisikö meidän tehdä niin kuin meistä herjaten puhutaan ja niin kuin jotkut väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme paha, että siitä tulisi hyvää?" He saavat oikeudenmukaisen tuomion. (Room. 3:8)

Se on väärän vapauden harha, joka antaa ihmisen harjoittaa mitä tahansa syntiä, koska sen joka tapauksessa saa anteeksi. Siinä opetetaan, ettei uskovan tarvitse välittää mitään Jumalan laista, koska Jeesus on sen jo täyttänyt meidän puolestamme. Tämä antinomismiksi nimitetty harha on yhä erittäin yleistä ja suosittua maassamme. Se on täsmälleen vastakohta lainalaisuuden harhalle. Sen edustajat vetoavatkin siihen, miten haitallista ihmiselle on joutua oikealta tieltä legalismin ojaan ja kuitenkin samalla sortuvat lihan vapauden ojaan. Jumalan sana kyllä vapauttaa synnin syyllisyydestä ja synnin vallasta, mutta ei vapauta meitä harjoittamaan syntiä.

Totuuden keskitie

Oikea keskitie väistää molemmat harhat opettamalla, että pelastus tapahtuu yksin Jumalan armosta Jeesuksen Golgatan sovituksen tähden ja sen varassa jokainen uskova saa osakseen pysyvästi Jumalan vanhurskauden. Hänen ei tarvitse täyttää lakia pelastuakseen, mutta saatuaan Pyhän Hengen lahjan uskoon tullessaan hän lähtee kuolettamaan sydämessään asuvaa syntisyyttä ja noudattamaan Jumalan laissa ilmaisemaa rakkaustahtoa, ei pelastuakseen vaan tullakseen Jumalalle ja ihmisille hyödylliseksi uskovaksi. Totuuden tiellä vaeltava uskova ei syntinsä anteeksi saaneena voi lähteä maailman riettauteen mukaan, sillä hän kaipaa päästä tuntemaan Vapahtajaa paremmin päästäkseen osalliseksi Herran pyhyydestä ja puhtaudesta. Hänelle on siksi tyypillistä se, että häntä kiusaa jatkuvasti se riettaus, jota hän ympärillään maailmassa joutuu jatkuvasti näkemään aivan samoin kuin Lootia Sodomassa:

Miten selviytyä maailmassa?

Kuitenkin hän pelasti hurskaan Lootin, jota jumalattomien ihmisten irstas elämä vaivasi. Asuessaan heidän keskellään tuo hurskas mies kärsi päivästä päivään hurskaassa sielussaan heidän laittomien tekojensa tähden, joita hän joutui näkemään ja kuulemaan. (7-8)

Mekin uskovat joudumme tänään Suomessa asumaan varsin irstaan, seksuaalista vapautta ylistävän ja kristinuskosta jumalattomuuteen ja uususkonnollisuuteen siirtyneen kulttuurin ja maailmankuvan keskellä. Maailman suunnalta tuleva yhtenäistävä paine kohtaa meitä jatkuvasti työpaikoilla, kouluissa, oppilaitoksissa ja ennen kaikkea lähes kaikilla median kanavilla. Emme mitenkään pysty välttämään ympäröivän maailman vaikutusta meihin ja siksi meillä on erityinen vaara luisua juuri antinomismien eli lain hylkäämisen harhaan. Jumala kyllä lupaa varjella meitä kaiken sen keskellä:

Näin Herra tietää pelastaa jumalaapelkäävät koetuksesta, mutta väärintekijät hän säilyttää rangaistuksen alaisina tuomion päivään, varsinkin ne, jotka vaeltavat saastaisissa lihan himoissa ja halveksivat herruutta. (9-10)

Harhaan joutumisen vaara on siis jatkuva ja todellinen. Se on meille koetusta, jotta vahvistuisimme uskossa. Voidaksemme kestää maailman paineessa meidän on erityisesti huolehdittava siitä, että saamme tarpeeksi hengellistä ravintoa säännöllisellä Raamatun lukemisella ja rukouksessa viipymisellä sekä säännöllisellä ja läheisellä seurakuntayhteydellä. Jos näin teemme voimme turvallisesti jättää itsemme Herran lupauksen varaan, joka sanoo:

Teitä ei ole kohdannut muu kuin inhimillinen kiusaus. Jumala on uskollinen. Hän ei salli teitä kiusattavan enempää kuin kestätte, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää. (1. Kor. 10:13)

Tehtävä maailmassa

Raamattu ei anna meille lupaa vetäytyä pois maailmasta vain omaan luostariimme, sillä Jeesus antoi meille tehtävän julistaa evankeliumia ja todistaa totuudesta juuri tämän syntisen sukukunnan keskellä. Jeesus rukoilee meidän puolestamme näin:

En rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta vaan että varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niin kuin en minäkään ole maailmasta. Pyhitä heidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus. Niin kuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen minäkin lähettänyt heidät maailmaan. (Joh. 17:15-18)

Kuitenkin on tilanteita, joista meidän on lähdettävä pois niin kuin Jumalan enkeli vei Lootin pois Sodomasta, kun sen tuomion ja tuhon hetki oli käsillä. Joskus on pakko vaihtaa esimerkiksi työpaikkaa, kun kiusaukset käyvät ylivoimaisiksi. Joskus vaino ajaa uskovat pois jopa kotimaastaan. Voidaksemme pysyä oikealla tiellä tarvitsemme erityisesti Jumalan sanan pyhittävää totuutta elämäämme joka päivä.

Varoitukset tuomioista

Eräs tapa, jolla Herra haluaa varjella omiaan joutumasta harhaan, on varoittaa meitä siitä tuomiosta, joka harhaopettajia kohtaa:

Israelin kansan keskuudessa esiintyi kuitenkin myös väriä profeettoja. Samoin on teidänkin joukossanne oleva väriä opettajia, jotka kuljettavat keskuuteenne salaa turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on ostanut heidät, ja tuottavat itselleen äkillisen tuhon. (1) ... Ei Jumala säästänyt enkeleitäkään, jotka tekivät syntiä, vaan syöksi heidät pimeyden kahleissa syvyyteen ja jätti heidät säilytettäviksi tuomiota varten. Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa, vaikka hän varjeli Nooan, vanhurskauden saarnaajan, ja seitsemän muuta, kun hän antoi vedenpaisumuksen peittää jumalattomien maailman. Hän tuomitsi tuhoon Sodomian ja Gomorran kau-

pungit ja poltti ne poroksi varoitukseksi niille, jotka vastaisuudessa elävät jumalattomasti. (4-6)

Jumala on oikeudenmukaisuuden mitta

Jumala on oikeudenmukainen, Hän ja Hänen tahtonsa on oikeudenmukaisuuden mitta. Ei siis niin, että olisi jonkinlainen Jumalaa sitova oikeudenmukaisuuden periaate, jonka alainen Hän olisi. Päinvastoin Hänen olemuksensa ja tahtonsa määrittää, mikä on oikeudenmukaista ja mikä ei. Hän ei voi toimia vastoin olemustaan ja siksi kaikki se, mikä nousee Hänen pyhää tahtoaan vastaan tuottaa itselleen tuomion ja rangaistuksen.

Tuomiossa on kysymys siitä, että kaikki vääritys oikaistaan ja poistetaan, paha saa palkkana rangaistuksen ja hyvä palkitaan. Kun Raamattu puhuu Jumalan kostosta, se tarkoittaa oikeudenmukaista rangaistusta. Rangaistuksessa taas on kysymys pelkästään oikeuden toteuttamisesta eikä siinä ole mitään vääryyttä. Siksi kadotustuomio on sen saaville täysin oikeudenmukainen eikä kukaan sen saaja voi muuta, kuin tunnustaa Jumala täydellisen vanhurskaaksi ja pyhäksi. Kadotukseenkin joutuvat tulevat antamaan kunnian Jumalalle, sillä he näkevät vihdoin viimeisellä tuomiolla, ettei Jumalassa ole mitään vääryyttä. He saavat vain sen, mitä ovat teoillaan, laiminlyönneillään ja kapinoinnillaan Jumalan tahtoa vastaan ansainneet.

Ajalliset tuomiot

Pietari osoittaa meille nyt myös sen, että Jumala toteuttaa jo täällä ajassa tuomioita. Ne voivat kohdistua yksittäisiin ihmisiin, ihmisryhmiin, kaupunkeihin ja kansakuntiin, jopa yhdellä kertaa lähes koko ihmiskuntaan. Näissä tuomioissa ei ole kuitenkaan vielä kysymys lopullisesta viimeisestä tuomiosta, vaan ne on tarkoitettu myös kutsuksi parannukseen niille, jotka eivät joudu niiden kohteeksi. Näissä ajallisissa tuomioissa kuolleet joutuvat kyllä sitten viimeisellä tuomiolla vastaamaan kukin omista teoistaan.

Jeesus vaatiikin meitä katsomaan omaa vaellustamme, kun kuulemme kauhu-uutisia, jotka kertovat Jumalan ajallisista tuomioista muiden elämässä:

Samaan aikaan muutamat paikalla olevista kertoivat Jeesukselle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhrieläintensä vereen. Jeesus vastasi heille: "Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisempiä kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat näin kärsiä? Minä sanon teille: eivät suinkaan! Mutta ellette käänny, samoin te kaikki tuhoudutte. Entä ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni kaatui Siloassa heidän päälleen? Luuletteko, että he olivat syyllisempiä kuin kaikki muut ihmiset, jotka asuvat Jerusalemissa? Minä sanon teille: eivät suinkaan! Mutta ellette käänny, samoin te kaikki tuhoudutte." (Luuk. 13:1-5)

Jos Ukraina on joutunut sodan jalkoihin, meidän tulee katsoa suomalaisten elämää

ja kysyä, onko meillä mitään perustetta sille, ettei ehkä meitäkin kohtaisi sama osa kuin Ukrainaa syntisen vaelluksemme vuoksi.

Myös uskovat voivat joutua ajallisten tuomioiden kohteeksi. Ne koituvat heille kuritukseksi, jolla Herra haluaa heitä pyhittää. Paavali mainitsee esimerkiksi ehtoollisen väärästä toimittamisesta koituvat ajalliset tuomiot:

Sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo itselleen tuomion. Sen vuoksi teidän joukossanne on paljon heikkoja ja sairaita ja monet ovat nukkuneet pois. Mutta jos tutkisimme itseämme, meitä ei tuomittaisi. Mutta kun meitä tuomitaan, se on meille Herran kuritusta, ettei meitä yhdessä maailman kanssa tuomittaisi kadotukseen. (1. Kor. 11:29-32)

Uusi mahdollisuus

Jumalan ajallisten tuomion alle joutuneille evankeliumin sana tarjoaa yhä pelastuksen armoa, kun ihmiset kääntyvät ja tekevät parannuksen synneistään. Heitä varten Jumala suuressa laupeudessaan ja armossaan valmisti pelastuksen Jeesuksen sijaiskärsimisessä ja kuolemassa. Sen sijaan niille enkeleille, jotka nousivat yhdessä Saatanan kanssa kapinaan Jumalaa vastaan, ei ole valmistettu mitään pelastusta. Heitä ja Saatanaa varten Jumala on valmistanut ikuisen tulen kadotuksessa. Se on Jumalan pyhän vihan tuli, se on täysin oikeudenmukaista rangaistusta, joka kestää iäti. Langennutta ihmiskuntaa varten Herra sen sijaan valmisti Golgatan uhrilla uuden maan ja uudet taivaat, jotka lopulta viimeisen tuomion jälkeen laskeutuvat alas pelastettujen ikuisiksi asumukseksi, kodiksi kirkkaudessa. Yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi joutua kadotukseen, sillä jokaiselle tarjotaan pelastusta Jeesuksen uhrissa. Jos kuitenkin ihminen joutuu kadotukseen, se johtuu yksin hänen omista synneistään, joista hän ei tehnyt parannusta ja joutuu siksi vastaamaan niistä itse Jumalan pyhässä tulella.

Meillä uskovilla saattaa olla kiusaus lukea Raamattua ikään kuin varoitukset Sodomasta ja Gomorasta eivät enää koskisi meitä. Kuitenkin Pietari painokkaasti muistuttaa meitä ja kansakuntaamme: Ne paloivat poroksi varoitukseksi niille, jotka vastaisuudessa elävät jumalattomasti. (4-6) Jumala ei milloinkaan tule hyväksymään jumalatonta, Hänen tahtonsa vastaista elämäntapaa eikä yhteiskuntaa, joka suosii sellaista. Vielä hän kuitenkin suuressa kärsivällisyydessään ojentaa kätensä ja pyytää meitä taipumaan totuuteen, tekemään parannuksen ja turvaamaan Hänen Poikansa sovitusyöhön ristillä.

Väärrien profeettojen tunnistamisesta

Puhuessaan vääristä profeetoista Jeesus kertoi, miten ne voidaan tunnistaa:

"Varokaa väärinä profeettoja. He tulevat luoksesse lampaiden vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia. Hedelmistä te heidät tunnette. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita. Jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee huonoja hedelmiä. Ei hyvä puu voi tehdä huonoja

hedelmiä eikä huono puu hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Hedelmistä te siis tunnette heidät.” (Matt. 7:15-20)

Jatkossa hän varoittaa vielä siitä, miten aidoilta väärät profeetat saattavat vaikuttaa. He uskottelevat itselleenkin olevansa aivan oikeita profeettoja:

”Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Monet sanovat minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimessäsi profetoineet, sinun nimessäsi ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimessäsi tehneet paljon voimatekoja?' Silloin minä vastaan heille: 'Minä en ole koskaan tuntenut teitä. Menkää pois minun luotani, te laittomuiden tekijät.’” (Matt. 7:21-23)

Nyt Pietari luettelee harhaopettajien elämän hedelmiä nimenomaan sellaisten kohdalla, jotka opettavat antinomistien tapaan ”ihanaa vapautta” laista ja vapautta elää esimerkiksi oman itsekkyytensä ja himojensa mukaan. Eräs ilmentymä tuosta harhasta on laajalle levinnyt niin sanottu ”itsensä rakastamisoppi”, jonka mukaan uskova ei muka kykene rakastamaan muita ennen kuin on oppinut kyllin rakastamaan itseään. Siitä voi tarkemmin lukea saarnassani tekstistä 1. Joh. 3:11-18 seuraavan linkin alta:

<http://www.pihkala.net/Saarnat/1Joh3&11-18RakkausJaMaailmanViha.pdf>

Salakavaluus

...vääriä opettajia, jotka kuljettavat keskuuteenne salaa turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin,... (1)

Harhaopettajat usein tiedostavat, että heidän opetuksensa ei ole Raamatun mukaista, mutta he käyttävät silti usein aivan raamatullisia ilmaisuja ja hämäävät niitäkin, jotka tuntevat jonkin verran Raamattua. Heille Raamattu ei ole yleensä muuta kuin virikekirja tai kuvaus ihmisten uskonnollisista kokemuksista. He saattavat puhua ylösnousemususkosta kristittyjen tärkeänä oppina, mutta eivät tarkoita sillä historiallista Jeesuksen ruumiillista ylösnousemusta vaan jotain inhimillistä toivetta siitä, että asiat menevät parempaan suuntaan. Heille Jeesus on usein pelkkä ihminen kaikkine rajoituksineen. Nyt he itse, väärät profeetat, kuvittelevat tietävänsä paremmin kuin Jeesus, jota he pitävät erehtyvänä aikansa lapsena.

Irstaus

Moni lähtee seuraamaan heidänirstauksiaan, ja heidän takiaan totuuden tie tulee häväistyksi. (2) Heidän silmänsä ovat täynnä aviorikosta, eivätkä he saa synnistä kyllikseen. He viettelevät horjuvia sieluja. Heillä on ahneuteen harjaantunut sydän, noilla kirouksen lapsilla. (14)

Harhaopettajat tarjoavat ”uutena vapauttavana” oppina sitä, että uskova saa lähteä toteuttamaan omia seksuaalisia halujaan ja muita tarpeitaan ilman kontrollia ja ilman syyllisyyttä. Varsinkin vasta uskoon tulleilla on kiusaus kuvitella, että kysymys olisikin kristityn vapaudesta, jossa gnostilaisittain ruumiilla saa tehdä mitä vaan,

koska vain henki ja henkisyys on todellista ja tärkeää. Nykyisessä ja Pietarin aikaisessa läpeensä seksuaalisuutta korostavassa kulttuurissa Raamatun korostus avioliiton puhtauden vaalimisesta koetaan tiukkapipoisena ja vapaata seksin harjoitusta vapautena, Raamattunsa huonosti tunteva uskova voi liukua helposti näiden harhaopettajien mukaan. Irstauden valtaan heittäytynyt ihminen ei kuitenkaan saa todellista tyydytystä harjoittaessaan himojaan.

Usein harhaopettajat saattavat kyllä pitkiksikin ajoiksi salata omat aviorikoksensa ja irstautensa seurakunnalta. Siksi voi kestää oma aikansa, ennen kuin väärän profetaan yksityiselämä paljastuu. Senkin jälkeen he saattavat taitavalla manipuloinnilla monia seuraamaan itseään, sillä uskovat ihmisetkin ovat usein heikoilla omien seksuaalisten vääristymiensä kanssa.

Seurakuntien sisällä tapahtuvat seksuaaliset lankeemukset ovat jotain, mitä maailma suurella ilolla kuulee ja pilkkaa kristinuskoa. Totuuden tie tulee häväistyksi, juuri noiden harhaopettajien ja heidän seuraajiensa elämäntavan vuoksi.

Ahneus ja muiden hyväksi käyttö

Ahneudessaan he valheellisin sanoin pyrkivät hyötymään teistä. Mutta heille muinoin langetettu tuomio on yhä voimassa, heidän tuhonsa ei torku. (3)

Heidän mielihalunsa on viettää päivänsä nautinnoissa. He ovat tahroja ja häpeäpilkuja ja nautiskelevat petoksistaan, kun he mässäilevät aterialla teidän kanssanne. (13)

Harhaopettajien todellinen jumala on usein raha ja lihalliset nautinnot. Niihin he tarvitsevat tietenkin rahaa. He osaavat vedota uskovien anteliaisuuteen viittaamalla maailman hätään, mutta käyttävätkin hyväntekeväisyyteen uhratuista rahoista suurimman osan omaksi hyväkseen. Rahan himo on väkevä voima ja siksi seurakunnissa on tärkeää, että kirjanpito ja talouden valvonta toimii riittävän monen silmän valvonnassa.

Ylpeyden sokaisemat vedettömät lähteet

Nuo uhkarohkeat ja itserakkaat eivät pelkää herjata henkivaltoja. (10) Nuo ihmiset ovat vedettömiä lähteitä ja myrskytuulissa ajelehtivia pilvenhattaroita. Heille on varattuna synkkä pimeys. (17)

Harhaopettajien uhreina ovat usein sellaiset ihmiset, joilla on syvä hengellinen jano. He haluavat syvempää Herran Jeesuksen tuntemista. Kun heille väärät profeetat tarjoavat muka syvempää tietoa, heitä on suhteellisen helppo hämätä. Väärät profeetat korottavat itsensä usein korkealle ja esiintyvät kuin kykenisivät komentelemaan henkivaltoja. Usein he vetoavat saamiinsa ylimaallisiin lahjoihin, joilla kykenevät saamaan aikaan ihmeitä.

Ne uskovat, jotka kuitenkin haluavat pitäytyä Raamatun totuuteen, huomaavat enemmin tai myöhemmin, että heidän huulilleen tarjottiin vain tyhjää maljaa. Todellista elämää ei sieltä löydy. Siksi erityisesti vasta uskoon tulleita on varoitettava väärin opettajien harhoista.

Väärin profeettojen tuomio

Usein harhaopettajien kohdalla toteutuu Heprealaiskirjeen kirjoittajan sana:
Mahdotontahan on uudistaa parannukseen niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaallista lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja tulevan maailmanajan voimia mutta ovat luopuneet. He näet itse uudestaan ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häpäisevät häntä julkisesti. Maa, joka imee sen päälle usein tulevan sateen ja tuottaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta. Se taas, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton. Se on lähellä kirousta, ja lopulta se poltetaan. (Hepr. 6:4-8)

Pietari toistaakin, millaisen tuomion harhaopettajat saavat. Hän käyttää ilmaisuja kuten:

He tuottavat itselleen äkillisen tuhon. (1) Heidän tuhonsa ei torju. (3) He tuhoutuvat omaan turmelukseensa ja saavat väärintekijöinä vääryyden palkan. (12-13) Heille on varattuna synkkä pimeys. (17) Heidän on käynyt niin kuin sananlasku osuvasti toteaa: "Koiraa palaa oksennukselleen" ja "Pesty sika rypee rapakossa." (22)

Väärin profeettojen osa on kadotus. Heitä on kartettava, koska he voivat eksyttää jopa valitut, niin kuin Jeesus varoittaa.

Seurakuntaa on varjeltava

Uskova seurakunta voi varjeltua harhaopettajilta pitäytymällä tiukasti Jumalan kirjoitettuun sanaan Raamattuun, hylkäämällä kaikki sen kanssa ristiriidassa oleva opetus ja tulkinta. Seurakunnan paimenten erityinen tehtävä on varjella seurakuntaa vääriltä profeetoilta. Seurakuntaan ei saa päästää ketään opettamaan ennen kuin on varmistettu, että hän pysyy raamatullisessa opissa ja hänen elämässään näkyvät Pyhän Hengen hedelmät. Seurakunnan tilaisuuksiin tulee ottaa vastaan harhassa olevia, jotta heidät voidaan ohjata totuuteen, mutta heidän ei saa antaa opettaa muita. Harhaoppiin kallistuvia on varoitettava. Elleivät he ota varoituksesta vaarin, heidät on erotettava seurakunnan yhteydestä. Harhasta parannuksen tekevät kuitenkin otetaan takaisin seurakunnan yhteyteen tietyn koeajan jälkeen.

Ennen kaikkea jokaisen uskovan on tiedostettava harhojen vaarat, sillä mitä lähemmäksi tulemme Jeesuksen toista tulemista, sitä laajemmalle harhat tulevat leviämään:

Jeesus vastasi heille: "Varokaa, ettei kukaan eksytä teitä. Sillä monet tulevat minun nimessäni ja sanovat: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monia. ...Silloin te joudutte ahdistukseen, monia teistä tapetaan, ja kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden. Silloin monet luopuvat, ilmiantavat toisensa ja vihaavat toinen toistaan.

Monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monia. Ja koska laittomuus lisääntyy, kylmenee monien rakkaus. Mutta joka kestää loppuun asti, pelastuu. (Matt. 24:4-5,9-13)

Miten sinä selviät harhoista?

Oletko sinä joutunut kohtaamaan harhaoppisia tai vääriä profeettoja? Onko sinulla ollut kiusausta seurata heidän oppejaan? Vai oletko sinä itse joutunut harhojen verkkoon, mutta Jumalan armosta olet päässyt vapaaksi? Vai kiusaavatko sinua yhä harhaopettajien selitykset ja heidän henkilökohtainen vetovoimansa? Oli tilasi mikä tahansa, tarvitset syvää ja juurevaa Raamatun tuntemista. Tarvitset päivittäistä kohtaamista Jeesuksen kanssa, niin että Hän pääsee Sanallaan ruokkimaan sinua ja oikaisemaan väärät ajatukset, joita harhat, maailma ja oma lihasi sinulle syöttävät. Kun pidät tiukasti kiinni Raamatun totuudesta, olet vapaa. Löydät sellaisen lähteen, joka kumpuaa elävää vettä sydämeesi ja täyttää sinut rakkaudella, ilolla ja rauhalla katsellessasi Jeesuksen kasvoja Sanan peilistä.

Herran päivän tulo 2. Piet. 3:1-13

- 1. Rakkaani, tämä on jo toinen kirje, jonka teille kirjoitan. Näissä molemmissa minä muistuttamalla herättelen teidän puhdasta mieltänne,*
- 2. että muistaisitte pyhien profeettojen ennalta puhumat sanat ja apostoleilta saamanne Herran ja Vapahtajan käskyn.*
- 3. Ennen muuta tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan.*
- 4. He sanovat: "Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Onhan siitä lähtien, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt ennallaan luomakunnan alusta asti."*
- 5. Tieten tahtoen he eivät ota huomioon, että taivaat samoin kuin maa, joka on tehty vedestä ja veden kautta, olivat ikiajoista olemassa Jumalan sanan voimasta,*
- 6. ja että niiden kautta silloinen maailma tuhottiin vedenpaisumuksessa.*
- 7. Mutta samalla sanalla on nykyiset taivaat ja nykyinen maa säästetty tulelle. Niitä säilytetään jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivää varten.*
- 8. Tämä yksi älköön kuitenkaan olko teiltä salassa, rakkaani: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä.*
- 9. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttävän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntyisivät.*
- 10. Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty.*

11. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa

12. odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat.

13. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu.

Kysymykset

Miksi samaa evankeliumia pitää julistaa toistuvasti? Miten saavutetaan puhdas mieli? Mikä on Herran käsky? Mitä ovat viimeiset ajat? Mikä on niille tunnusomaista? Miten maapallo on syntynyt? Millaiseen tuomioon vedenpaisumus viittaa? Millaista aika on Jumalalle, entä meille? Millainen on Jumalan pelastustahto? Miksi vain vähemmistö silti pelastuu? Milloin Herran päivä tulee ja mitä silloin tapahtuu? Miten uskovan tulee valmistautua Herran tuloon? Miten hän voi jouduttaa sitä? Millaiset ovat uusi taivas ja uusi maa?

Lopunajallinen Raamattu

Jokainen Raamattua huolellisesti lukeva huomaa, että menneisyydessä tapahtuneista puhuessaan se viittaa kaiken aikaa edessä olevaan ja lopulliseen tulevaisuuteen. Vanha testamentti viittaa kaiken aikaa tulevaan Messiaaseen, ja Uusi jo tulleen Messiaan toiseen tulemiseen. Pelkästään uudessa testamentissa viitataan kaikkiaan 319 kertaa Jeesuksen toiseen tulemiseen suuressa kunniansaan.

Nytkin käsittelymme alla olevassa katkelmassa Pietari suuntaa katseemme päivään, joka lähestyy meitä kovaa vauhtia, mutta sen ajankohtaa ei yksikään ihminen voi tietää. Jeesuksen tulo on uskovalle, Herran pelastamalle, suuren ilon ja toivon kohde ja hän haluaa kaikin keinoin jouduttaa sen tuloa, vaikka tietäinkin, että päivän ajankohdan on Isä Jumala jo iankaikkisuudessa päättänyt. Toisaalta monet ihmiset tänäänkin nauravat ja pilkkaavat niitä, jotka puhuvat Herran tulon päivän lähestymisestä, kun heitä muistutetaan valmistautumaan Kristuksen kohtaamiseen viimeisellä tuomiolla.

Kirjeen tarkoitus

Rakkaani, tämä on jo toinen kirje, jonka teille kirjoitan. Näissä molemmissa minä muistuttamalla herättelen teidän puhdasta mieltänne, että muistaisitte pyhien profeettojen ennalta puhumat sanat ja apostoleilta saamanne Herran ja Vapahtajan käskyn. (1-2)

Pietari kirjoitti molemmat kirjeensä samalle vastaanottajille. Kirjeiden välillä ei liene ollut pitkää ajallista eroa. Molemmat on tarkoitettu hänen testamentikseen, sillä Pietari tiesi oman marttyyrikuolemansa olevan lähellä.

Ennen kuin Pietari alkaa puhua Herran tulosta, hän viekin katseen taaksepäin Vanhan testamentin lupauksen toteutumiseen uudessa ja Herran ja Vapahtajan käs-

kyyn. Käyttämällä ilmaisua ”rakkaani” hän ilmaisi millainen suhde Herran omilla on toisiinsa. Pietarilla oli rakkaudesta nouseva huoli kirjeen saajista, uskovista, jotka elivät painostuksen ja vainon alla ja joilla saattoi olla kiusaus alkaa tuijottaa silmiensä edessä olevaa todellisuutta. Voidakseen kestää tulevan toivon varassa meidän on jatkuvasti palattava evankeliumin sanomaan. Tarvitsemme muistutusta asioista, jotka olemme jo oppineet tuntemaan.

Evankeliumi omalle sydämelle

Eräässä elämänsä masentavimmista tilanteista Daavid alkoi puhua omalle sielulle: *”Ylistä Herraa, minun sieluni, ja kaikki mitä minussa on, hänen pyhää nimeään. Ylistä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on tehnyt.”* (Ps. 103:1-2) Sitten hän luettelee omalle sydämelleen sitä kaikkea, mitä Herra hänelle oli tehnyt ja kaiken aikaa tekee: *”Hän antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella. Hän tyydyttää sinun kaipauksesi hyvyydellään; sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotka.”* (Ps. 103:3-5)

Pietari tiesi, että kukaan uskova ei kestä maailman myllerryksessä ja sydämensä kiusauksissa katse lujasti Jeesuksen paluun kiinnitettynä, ellei hän jopa päivä palaa evankeliumin sanaan siitä, että Jeesus kärsi juuri hänen syntiensä tähden ja kukisti kuoleman juuri häntä varten. Joka kerta kun saavumme jumalanpalvelukseen ja osallistumme ehtoolliselle, meille julistetaan yhtä ja samaa sanomaa, evankeliumia Jeesuksen valmistamasta armosta meitä varten.

Varmistautuminen Jumala rakkaudesta

Kerrotaan japanilaisesta miehestä, jonka vaimo oli kristitty. Monien kehotusten jälkeen mies suostui tulemaan mukaan jumalanpalvelukseen. Kun hän oli kahdesti sen tehnyt, hän sanoi vaimolleen: ”Mikä tyhmyri sinä oletkaan! Käyt joka sunnuntai kuulemassa samaa sanomaa. Minä kyllä ymmärsin se jo kahdella kerralla.”

Mies ei tietenkään ymmärtänyt, miksi uskovat käyvät sanan kuulossa. He tarvitsevat jatkuvasti uudistuvaa Jumalan vakuutusta siitä, että Jumala rakastaa heitä. Vähän saman tapaan kuin pienet lapsetkin käyvät vähän väliä äitinsä ja isänsä luona varmistamassa, että he yhä rakastavat häntä tai niin kuin mies ja vaimo avioelämässään jatkuvasti osoittavat rakastavansa toisiaan ja ilmaisevat tarvitsevansa noita rakkaudenosoituksia.

Evankeliumin sana Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta on uskovalle Jumalan rakkauden osoitus ja se kantaa arkielämän haasteissa ja antaa voiman kilvoitteluun. Uskovan on lupa aloittaa joka aamu julistamalla omalle sydämelleen evankeliumin sanan. Sen voimassa sydän suuntautuu arjen askareisiin ja sen voimassa mieli suuntautuu myös Jeesuksen paluun odottamiseen.

Puhdas mieli

Jotta evankeliumin sana välittäisi meille Jumalan rakkauden ja antaisi meille uuden voiman, se edellyttää, että huolehdimme siitä, että mieleemme on puhdas. Käytännössä se tarkoittaa tietenkin, että elämme myös päivittäisessä parannuksessa, tunnustamme joka päivä syntimme ja otamme vastaan Jeesuksen veressä syntien anteeksiantamuksen. Kun niin teemme evankeliumi antaa meille voiman sydämen halusta noudattaa Herran käskyä.

Herran ja Vapahtajan käsky

Herran ja Vapahtajan käsky sisältää kaiken sen, mitä Raamattu meille opettaa. Ennen kaikkea se sisältää Jeesuksen käskyn: *"Uskokaa minua!" ja "Rakastakaa toisianne niin kuin minä rakastan teitä."* Edelleen käsky viittaa erityisesti myös Jeesuksen tehtävänantoon:

"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman ajan loppuun saakka." (Matt. 28:18-20)

Niin pian kuin uskova menettää näyn omasta tehtävästään maailmassa, häneltä katoaa myös Jeesuksen paluun odotus. Lähetyskäsky velvoittaa Herran omia lähtemään liikkeelle niiden luo, jotka eivät vielä tunne Vapahtajaa. Se sisältää selkeät ohjeet, miten tehtävä tulee suorittaa: kastamalla ja opettamalla Raamatun koko sisältöä. Samalla se merkitsee niiden vierellä kulkua, jotka ovat kuulleet sanan ja ottaneet sen vastaan, jotta he pääsisivät tuntemaan Herran armon syvemmin.

Lähetystehtävää ei seurakunta eikä yksittäinen uskova voi omassa varassaan noudattaa. Kaikki riippuu suhteesta Jeesukseen. Hän on luvannut tätä tehtävää suorittaessamme olla joka päivä kaikissa oloissa meidän kanssamme. Hänen läsnäolonsa on Kaikkivaltiaan väkevää vaikutusta. Hän tekee pelastavan työnsä sanan ja kasteen kautta. Herran omille riittää, että he ovat Hänen käytettävissään.

Maailman pilkka

Ennen muuta tietäkää se, että viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheineen pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan. He sanovat: "Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Onhan siitä lähtien, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt ennallaan luomakunnan alusta asti." (3-4)

Ilmaisu "viimeiset päivät" viittaa ajanjaksoon, joka alkoi ensimmäisestä helluntaista ja päättyy Jeesuksen toiseen tulemiseen. Me siis elämme näiden viimeisten päivien aikaa parhaillaan. Juuri niin kuin Pietari totesi, tänäänkin esiintyy paljon niitä, jotka luettuun jonkin verran Raamattua torjuvat sen sanoman väittämällä, että Jeesuksen lupaus Hänen paluustaan ei toteutunut sen kuulleen sukupolven aikana ja siis Jeesus oli väärässä. Tällä perusteella moni liberaaliteologikin hylkää Raamatun.

Mielenkiintoista on se, että tämä väite nousi pintaan jo apostolien yhä eläessä. He viittaavat seuraavaan tekstiin:

"Auringossa, kuussa ja tähdissä on merkkejä, ja maan päällä on kansoilla ahdistus ja epätoivo, kun meri ja aallot pauhaavat. Ihmiset menehtyvät pelätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä, sillä taivaiden voimat järkkyvät. Silloin he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan. Kun nämä alkavat tapahtua, rohkaiskaa mielenne ja nostakaa pääanne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä." Vielä hän kertoi heille vertauksen: "Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia puita. Kun näette niiden puhkeavan lehteen, te tiedätte kuin itsestään, että kesä on jo lähellä. Samoin nähdessänne tämän tapahtuvan tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä. Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennen kuin kaikki tapahtuu. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa." (Luuk. 21:25-33)

Jeesus tarkoitti vertauksensa viikunapuulla Israelia ja kaikilla puilla muita kansakuntia. Sillä Hän tahtoi meidän seuraavan, mitä eri kansakunnissa tapahtuu ennen Hänen paluutaan. Sana, joka on käännetty sukupolveksi, voidaan yhtä hyvin kääntää sukukunnaksi. Se tarkoittaisi siis sitä, että historian pyörteissä vain Israelin sukukunta tulee säilymään siihen asti, kunnes Herra tulee. Historia osoittaa, että kaikki muut Jeesuksen aikaiset kansakunnat ovat kansojen vaelluksissa sekoittuneet muihin ja menettäneet identiteettinsä mutta juutalaiset ovat säilyneet yhtenä kansakuntana.

Toinen yleinen tulkinta "sukupolvesta" on se, että Jeesus viittaa siihen viimeiseen sukupolveen, jonka aikana esimerkiksi Ilmestyskirjan tapahtumat tiivistyivät tapahtuivat.

Vertauksen "viinitarhan vuokraajista" Jeesus aloitti näin: *"Mies istutti viinitarhan, vuokrasi sen viljelijöille ja matkusti ulkomaille pitkäksi aikaa..."* (Luuk. 20:9) Siitä on päätelty, että Jeesus näki, että Hänen paluunsa tapahtuisi vasta varsin pitkän ajan kuluttua. Evankeliumin levittäminen kaikkeen maailmaan edellytti varsin pitkää ajankäyttöä.

Oli, miten oli, alkuseurakunta ei joutunut minkäänlaiseen kriisiin siinä vaiheessa, kun koko ensimmäinen uskoviin sukupolvi oli kuollut. Asiassa tietenkin auttoi Pietarin nimenomainen varoitus pilkkaajien vääristä tulkinnoista.

Pilkkaajien motiivi

Tieten tahtoen he eivät ota huomioon, että taivaat samoin kuin maa, joka on tehty vedestä ja veden kautta, olivat ikiajoista olemassa Jumalan sanan voimasta, ja että niiden kautta silloinen maailma tuhottiin vedenpaisumuksessa. (5-6)

Jeesuksen paluun torjumisen motiivi oli silloin sama kuin tänäänkin. Silloiset pilkkaajat olivat niitä, jotka tunsivat Vanhan testamentin sanoman Jumalan tuomioista niin vedenpaisumuksessa kuin Sodomian ja Gomorankin kohdalla. He siis tietoisesti hylkäsivät ajatuksen, että he joutuisivat tuomiolle. Heprealaiskirje sanoo:

Ja niin kuin ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoltava ja sen jälkeen tulee tuomio, samoin on Kristus kerran uhrattu, jotta hän ottaisi pois monien synnit, ja hän ilmestyy toisen kerran, ei enää synnin tähden vaan pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat. (Hepr. 9:27-28)

Jokaisella ihmisellä on omatunto, joka sinnikkäästi muistuttaa meitä kuoleman jälkeen tulevasta tuomiosta, joka toteutuu Jeesuksen paluun yhteydessä. Omantunnon syytös on myös kuolemanpelon varsinainen syy. Siksi moni pyrkii tukahduttamaan ajatuksen Jeesuksen paluusta, koska sen tunnustaminen merkitsisi automaattisesti oman synnin tuomion tunnustamista.

Kuolemaa pelkääville meidän tehtävämme on julistaa sitä, että suostumalla jo nyt valoon, tunnustamalla syntinsä jo nyt saa jokainen Herraan turvautuva vapautuksen ja pääsee osalliseksi Jeesuksen paluun iloiseen odottamiseen.

Jumalan sanan voima

...taivaat samoin kuin maa, joka on tehty vedestä ja veden kautta, olivat ikiajoista olemassa Jumalan sanan voimasta... (5)

Jumala loi taivaan ja maan sanansa voimalla. Sama Sanan voima vaikuttaa myös Hänen tuomioissaan. Kukaan ei voi päästä pakoon Jumalan lopullistakaan tuomioita niin kuin ei kukaan muu kuin Nooa ja hänen perheensä ei pelastunut vedenpaisumuksessa. Ensimmäisessä kirjeessään Pietari oli käsitellyt sitä, miten uskon ja kasteen kautta me voimme päästä pakoon lopullista tulen tuomiota.

Vedestä ja veden kautta

Monelle Raamatun lukijalle on ihmetelty, mitä Pietari tarkoitti sillä, että Jumala loi maan "vedestä ja veden kautta." Ilmaisuu on suora sanallinen käänös, jota monet kääntäjät eri kielissä ovat yrittäneet selittää paremmin ymmärrettäväksi. Kirkkorakentamatt 1992 kääntää: "taivaat ja maa, jotka Jumalan sana vedestä ja vedellä loi ja jotka se piti koossa". Saarisalon UT: "vedestä ja veden kautta rakennettu". ASV kääntää: "an earth compacted out of water and amidst water" eli "maa koottuna esiin vedestä ja veden ympäröimänä".

Moderni tiede on tullut siihen johtopäätökseen, että universumi, tähdet ja maa ovat loppujen lopuksi energian ja vedyn tuottamia monimutkaisten prosessien kautta. Vedessäkin vety on ratkaisevan tärkeä osa. Oli, miten oli, Jumalan sana kaiken loi ja Hän pitää edelleen kaikkea voimassa siihen asti, kunnes vanha maa ja taivas katoaa tuleen ja sijaan saadaan uusi maa ja uusi taivas.

Tuomio tulee

Mutta samalla sanalla on nykyiset taivaat ja nykyinen maa säästetty tulelle. Niitä säilytetään jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivää varten. (7)

Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. (10)

...Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. (12)

Jeesus sanoi: *"Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa."* (Luuk. 21:25-33) Nyt Pietari valaisee hukan tarkemmin, millainen on nykyisen taivaan ja maan loppu. Kysymys on kosmisesta tapahtumasta, jossa koko nykyinen universumi pyyhitään pois ja korvataan aivan uudella.

Moderni tiedehän lähtee nykyään liikkeelle siitä, että universumilla oli alkuhetki ja näin ollen se ei ole luonteeltaan ikuinen. Nykyisen maapallon tuhonkin he ovat visioineet siten, että kun aurinko lopulta räjähtää valtavassa mittakaavassa, maa ja muut planeetat tuo räjähdys polttaa poroksi.

Nykyisen maan uudistustulkinta

Nyt jotkut Raamatun selittäjät, varsinkin ne, jotka eivät odota historiallista tuhatvuotista valtakuntaa vaan Jeesuksen paluussa välittömästi tapahtuvaa kaikkien ihmisten tuomiota ja siitä alkavaa uutta taivasta ja uutta maata, näkevät jonkinlaisen ristiriidan Pietarin opetuksen ja Paavalin opetuksen välillä, kun jälkimmäinen puhuu luomakunnan uudistuksesta seuraavaan tapaan:

Päättelen siis, etteivät tämän nykyisen ajan kärsimykset ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka on ilmestytvä meihin. Koko luomakunta ikävöi ja odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. (Room. 8:18-21)

He haluavat pitää kiinni Paavalin tekstistä kirjaimellisesti ja tulkitsevat Pietaria kuvaannollisesti. He käsittävät niin, että maailman palamisella Pietari tarkoittaisikin nykyisen maapallon puhdistamista. He vetoavat varsinkin siihen, että jakeesta 10 löytyy joitakin käsikirjoituksia, joissa sanotaan: *"... maa ja kaikki siinä tehdyt teot paljastuvat"*.

He opettavat edelleen niin, että uusi taivas ja uusi maa ovat nykyinen maa ja nykyinen taivas palautettuna paratiisin kaltaisuuteen ja taivaallisen uuden Jerusalemin he näkevät laskeutuvan nykyisen Jerusalemin paikalle uudistetulla maapallolla.

Tuhatvuotisen valtakunnan historiallinen tulkinta

Toinen tulkinta lähtee siitä, että Ilmestyskirjan kuvaus tuhatvuotisesta valtakunnasta otetaan kirjaimellisesti eikä vertauskuvallisesti:

Sitten minä näin enkelin tulevan alas taivaasta kädessään syvyyden avain ja suuret kahleet. Hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Paholainen ja Saatana, sitoi sen tuhanneksi vuodeksi ja heitti sen syvyyteen, jonka hän sulki ja lukitsi sinetillä lohikäärmeen jäljestä, ettei se enää eksyttäisi kansoja, kunnes ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun. Tämän jälkeen se on päästettävä irti vähäksi aikaa. Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat kuluneet loppuun. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuaita ja pyhiä ovat ne, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhat vuotta. (Ilm. 20:1-6)

Itse ajattelen, että sekä Paavali että Pietari on näissä kohdissa otettava kirjaimellisesti. Jos Ilmestyskirjan kuvausta tuhatvuotisesta valtakunnasta pidetään tulevana historiallisena aikakautena, niin Paavalin kuvaus luomakunnan uudistuksesta ja palauttamisessa paratiisiin omaiseen tilaan tapahtuu Jeesuksen toisen tulen yhteydessä. Silloin vain uskossa kuolleet ja uskovina vielä elävät saavat ylösnousemusruumiin ja yhdessä Kristuksen kanssa hallitsevat uudistetulla nykyisellä maapallolla ja toteuttavat sen tehtävän, minkä Jumala oli ihmiskunnalle maailmassa alun perin tarkoittanut.

Tuhatvuotisen valtakunnan lopussa Saatana päästetään vielä kerran irti, niin että ihmiskunta joutuu tekemään saman valinnan, kuin Adam ja Eeva paratiisissa: haluavatko he sydämestään rakastaa Jumalaa ja Kristusta vai nousta itse omiksi herroiksi:

Kun ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun, päästetään Saatana vankeudesta. Hän lähtee eksyttämään maan neljällä kulmalla asuvia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen ne sotaan, ja joukkoja on paljon, kuin hiekkaa meren rannalla. Ne nousevat yli koko maan ja piirittävät pyhien leirin ja rakastetun kaupungin. Mutta taivaasta lankeaa tuli ja tuhoaa ne. Paholainen, niiden eksyttäjä, heitetään siihen tulija rikkijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja niitä piinataan yötä päivää, aina ja ikuisesti. Minä näin suuren valkoisen valtaistuimen ja sillä istuvan. Hänen kasvojaan pakenivat taivas ja maa, eikä niille löytynyt sijaa. Näin myös kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin. Avattiin vielä yksi kirja, elämän kirja, ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan. (Ilm. 20:7-12)

Pietari korostaa, että ... *nykyiset taivaat ja nykyinen maa säästetty tulelle. Niitä säilytetään jumalattomien ihmisten tuomion ja kadotuksen päivää varten.* (7) Koska Ilmestyskirjan mukaan on kaksi ylösnousemusta, uskovien ennen tuhatvuotista valtakuntaa ja jumalattomien sen lopussa, nykyinen maa ja taivas tullaan hävittämään ja korvaamaan uudella ikuisella taivaalla ja maalla nimenomaan jumalattomien tuomion jälkeen.

Jumalan aikakäsitys

Tämä yksi älköön kuitenkaan olko teiltä salassa, rakkaani: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä. (8)

Sanotaan, että ”Jumalan kellot käyvät hitaasti”. Ilmaisuu kertoo siitä kokemuksesta, joka monella uskovallakin on, että hätäisiin rukouksiimme Herra tuntuu vastaavan kovin hitaasti. Herra lupaa kyllä vastata oman kansansa rukouksiin viivyttämättä ja nopeasti, mutta meidän aikakäsityksemme on toinen kuin Jumalan. Usein Herra vastaa rukouksiimme aivan viime tingassa osoittaakseen sen, että Hän itse antaa vastauksen. Meidän hätäilyimme ei yhtään nopeuta Herran vastauksia.

Jumala ei ole aikaan sidottu. Hän itse loi ajan samalla kun Hän loi taivaan ja maan. Jumala on ikuinen. Hän näkee samanaikaisesti sekä menneisyytemme, nykyisyytemme että tulevaisuuden. Me olemme kuin viivalla aina vain yhdessä pisteessä, mutta Herra on viivan ulkopuolella ja näkee koko suoran alusta loppuun. Jos ymmärrän oikein uudessa taivaassa ja uudessa maassa emme mekään ole enää ikuisesti jatkuvassa ajassa, vaan ikuisessa ajattomuudessa, joka se tosin ylittää käsityskykymme, koska olemme nyt aikaan sidottuja.

Jumalan tahto – ihmisten pelastus

Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttävän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntyisivät. (9)

Tapasin hiljattain uskovan japanilaisen rouvan, joka sanoi, ettei hän kykene rukoukseen: ”Tule Herra jo takaisin! Tule pian!” Hän selitti syyksi sen, että hänen kolme poikaansa olivat kaikki vielä maailman tiellä tuntematta Jeesusta ja pelastusta. Pietari kertoo, että Jumala ymmärtää tuon äidin tuskan omista pojistaan. Herran tahto on sama kuin äidinkin. Hän haluaa ihmisten pelastuvan ja siksi Hän viivyttää Jeesuksen paluuta:

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:16)

Raamattu opettaa selvästi, että kukaan ei voi kääntyä eikä uskoa Jeesukseen, ellei Isä itse Pyhässä Hengessä Raamatun sanan kautta vedä ihmistä pelastukseen. Toi-

saalta on ilmeinen asia, etteivät kaikki pelastu, koska eivät kaikki usko Jeesukseen. Siksi moni kysyy: ”Miksi Jumala ei sitten vedä kaikkia ihmisiä pelastukseen, kun Hän kerran haluaa kaikkien pelastuvan?”

Kuka pelastuu?

Tähän kysymykseen kristityt ovat yrittäneet löytää vastauksia ja päätyneet erilaisiin lopputuloksiin. On kirkkokuntia, joissa opetetaan, että ihmisellä on vapaa tahto valita, haluaako hän ottaa vastaan Jumalan puoleensa vetävän kutsun vai ei.

Toiset taas näkevät, että hengellisesti kuolleella ihmisellä ei ole mitään vapaata tahtoa, jolla hän voisi vastata Jumalan kutsuun. Siksi he tekevät johtopäätöksen, että Jumalan on täytynyt valita tietyt ihmiset pelastukseen ja jättää muut näin ollen tuomittavaksi tekojensa mukaan.

Jotkut taas opettavat, että vaikka ihmisellä ei ole mitään vapaata tahtoa, kutsuessaan Jumala antaa kuitenkin pienen hetken ajan hänelle valita vapaasti.

Edelleen toiset myöntävät, että mitään vapaata tahtoa ei ole Jumalan kutsun saapessa elämään, mutta ihminen on silti vastuussa pelastuksestaan, koska hänellä on kyky vastustaa Jumalan tahdon tapahtumista elämässään. Viimeksi mainittu ajattelu perustuu siihen, että Raamattu joka tapauksessa pitää kaikkia ihmisiä vastuullisina olentoina. Kaikki joutuvat vastaamaan viimeisellä tuomiolla teoistaan.

Oli käsityksemme mikä tahansa, se ettei ihmisellä ole vapaata valintaa ei tarkoita sitä, että uskoon tullessaan ihminen olisi kuin pölkky, joka vain siirretään tilasta toiseen. Ihminen itse joutuu tekemään parannuksen, tunnustamaan syntinsä ja huutamaan Jeesusta avukseen ja pelastajakseen. Mutta kaiken tuon Jumala itse vaikuttaa. Siksi oman kokemuksemme pohjalta emme voi saada vastausta kysymykseemme, miksi jotkut pelastuvat mutta toiset eivät.

Tärkeintä on kuitenkin sinulle nyt, että jos kuulet Herran kutsun, tartu tuohon lupaukseen, että Jumala haluaa sinunkin pelastuvan.

Kun Jeesukselta kysyttiin: "Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?" Mutta hän sanoi heille: "Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, minä sanon teille, yrittävät päästä sisälle mutta eivät voi. (Luuk. 13:23-24)

Huolehdi siitä, että sinä itse pelastus ottamalla uskossa vastaan Jeesuksen valmistaman pelastuksen. Herra haluaa sinun kääntyvän!

Odottajan asenne

Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. (11-12)

"Jumalamme on kuluttava tuli", lukee Heprealaiskirjeessä (12: 29) Kristuksen vanhurskauden vaatteeeseen puetulle, Hän on puhdistava rakkauden tuli. Hän haluaa meidän odottavan Jeesuksen paluuta niin, että Hänen verensä saa joka päivä pestä meidät synnin kuonasta ja Pyhän Hengen tuli saa meidät liikkeelle viemään evankeliumin sanomaa kaikkeen maailmaan. Uskova, joka odottaa uutta taivasta ja uutta maata pyrkii jo tässä nykyisessä maassa valmistautumaan uuteen. Hän elää jokaisen päivänsä iankaikkisuuden valokeilassa valmistautuen kohtaamaan Jumalan pyhyden. Kristuksen pelastamana hän ei kuitenkaan odota tuomiota vaan pelastetun kirkkauden valtakuntaa Vapahtajan perillisenä.

Uskova odottaa pääsyä omaan varsinaiseen kotiinsa, Herran luo, katselemaan Isän kirkkautta ja Jumalan Karitsaa Hänen vierellään. Hän syvimmiltään toivoo, että tuo suuri päivä koittaisi mahdollisimman nopeasti samalla tiedostaen, että Jumala toimii oman suunnitelmansa ja aikataulunsa mukaan. Aikatauluun kuuluu erityisesti se, että kaikki kansat saavat kuulla evankeliumin. Siksi uskova evankeliumia julistamalla, tekemällä lähetystyötä haluaa jouduttaa Herran päämäärän toteutumista. Lähetystyö ja evankeliointi on kiitostamme Golgatan pelastustyöstä ja samalla sen hitaus on syy sille, ettei Herra ole vielä tullut takaisin.

Uusi taivas ja uusi maa

Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (13)

Ilmestyskirja kuvaa uutta taivasta ja uutta maata suurenmoisoin vedoin:

Minä näin uuden taivaan ja uuden maan, sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa olivat kadonneet, eikä merta enää ollut. Näin myös pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, laskeutuvan alas taivaasta Jumalan luota, valmistettuna niin kuin morsian, miehelleen kaunistettu. Ja minä kuulin voimakkaan äänen sanovan valtaistuimelta: "Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Hän asuu heidän keskellään, ja he ovat hänen kansojaan. Jumala itse on heidän kanssaan, heidän Jumalansa. Hän pyyhkii kaikki kyyneleet heidän silmistään, eikä kuolemaa enää ole, ei surua, ei parkua eikä tuskaa, sillä kaikki entinen on mennyt." Valtaistuimella istuva sanoi: "-Uudeksi minä teen kaiken." (Ilm. 21:1-5)

Pietari haluaa nyt korostaa, että uudessa taivaassa ja uudessa maassa ei esiinny minkäänlaista syntiä. Kukaan ei voi siellä tehdä syntiä. Siellä vallitsee täydellinen oikeudenmukaisuus. Kaikki nykyisessä maassa tapahtunut vääräys käsitellään viimeisellä tuomiolla. Synti rangaistaan ja poistetaan. Kaikki vääryyttä kärsineet saavat oikeutta ja hyvityksen. Mitään pienintäkään vääryyden pilkahdustakaan ei enää sen jälkeen löydy. Nekin, jotka joutuvat kadotukseen Jumalan pyhän tulen rangaistuksen poltettaviksi, saavat pelkkää oikeutta. Kadotuksessakaan ei tule olemaan enää mitään syntiä, pelkkää oikeudenmukaista tuomiota. Kukaan ei enää kykene nousemaan Jumalan tahtoa vastaan.

Pelastetut tulevat ikuisesti ylistämään Jumalaa Hänen uudesta luomisestaan, he katselevat Teurastettua Karitsaa, joka verellään osti heidät omikseen ja laulavat riemuiten Isän ja Pojan kunniaa Pyhän Hengen täyttäessä heidät ylitse pursuvalla rakkaudella Isää ja Karitsaa kohtaan. Uusi taivas ja uusi maa ovat samassa suhteessa vanhaan taivaaseen maahan ja vanhaan maahan, kuin Jeesuksen ajallinen ruumis on Hänen ylösnousemusruumiiseensa. Uuden taivaan ja uuden maan keskus uusi Jerusalemi, joka laskeutuu taivaasta uuden maan päälle. Me pelastetut saamme palvoa hyvin konkreettisella tavalla Jumalaa, jonka pyhyys ei karkota ainoatakaan pelastettua pois, koska he kaikki ovat saaneet Kristuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaisen täysin pyhän ja puhtaan olemuksen. He ovat päässeet oikeudenmukaisuuden, pyhyiden, kauneuden ja rakkauden ihmeelliseen valtakuntaan.

Armossa kasvaminen 2. Piet. 3:14-18

14. Siksi, rakkaani, kun tätä odotatte, pyrkikää siihen, että teidät havaittaisiin tahraantumiksi ja nuhteettomiksi hänen edessään ja teillä olisi rauha.

15. Lukekaa Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, niin kuin myös rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan teille kirjoittanut.

16. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Tosin noissa kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaat vääristelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksi.

17. Rakkaani, koska te siis tiedätte tämän jo ennalta, olkaa varuillanne, ettei jumalattomien eksytys tempaa teitä mukaansa ettekä lankea pois omalta lujalta pohjaltanne.

18. Kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Amen.

Mitä odotat?

Sinusta kertoo paljon se, mitä sinä elämässäsi odotat. Meillä on toki monenlaisia odotuksia, mutta viimeinen odotuksen kohde on elämämme lopussa. Jokainen syntynyt ihminen tietää lopulta kuolevansa ja pelkää. Yhtä varmasti kuin hän on syntynyt, yhtä varmasti hän kuolee. Siksi valtaosa ihmisistä haluaa torjua kuoleman pois mielestään, vaikkakin turhaan. Odotatko kuolemaa ja sen jälkeen tulevaa tuomiota, josta omatunto piinallisesti meitä muistuttaa? Vai odotatko pääsyä ikuisen kirkkauden valtakuntaan elämään yhdessä Jeesuksen kanssa.

Jos luonnollinen syntymä johtaa lopulta kuolemaan, uudestisyntyminen Pyhästä Hengestä johtaa yhtä varmasti ikuisen elämään. Uudestisyntyneen kristityn tunto-merkki on se, että hän odottaa Jeesuksen toista tuloa, koska hän on päässyt tunte-

maan Jumalan rakkauden Jeesuksen ensimmäisen tulon, Hänen ristinsä ja ylösnousemuksensa tuottaman pelastuksen kautta. Uuden syntymän kautta Herran omaksi päässyt ei siksi odota kuolemaa, vaan sitä että hän saa nähdä Jeesuksen kasvot ajallisen kuoleman hetkellä. Hän tietää, että uudestisyntymisestä jo nyt ajassa alkanut elämä on luonteeltaan iankaikkista. Ikuinen elämä ei ala ruumiin kuolemasta vaan sen eläessä tapahtuneesta uudestisyntymisestä.

Kirjeen päätös

Jeesuksen toista tuloa odottaville Pietari päättää 2. kirjeensä siihen, mistä hän sen aloittikin, kehotukseen Jeesuksen Kristuksen syvempään tuntemiseen. Se merkitsee Jumalan armon suuruuden ja laajuuden, syvyyden ja korkeuden entistä syvempää omistamista, vastaan ottamista. Ottaessaan kantaa Paavalin kirjoituksiin, hän palaa siihen, ettei mitään pääsyä pelastukseen yhteyteen eikä mitään Jumalan ja Kristuksen tuntemista voi tapahtua muuta kuin Jumalan ilmoitetun sanan kautta.

Uuden taivaan ja uuden maan odotus

Siksi, rakkaani, kun tätä odotatte, pyrkikää siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi hänen edessään ja teillä olisi rauha. (14)

Pietari viittaa sanalla "tätä" edelliseen jakeeseen: *Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (13)*

Uskovina odottaessamme ja suuntautuessamme suuren toivomme täyttymystä kohti pyrimme jo nyt täällä ajassa sopeuttamaan elämämme tuohon tulevaan maailmaan. Opettelemme elämään Kristukselta lahjaksi saamamme vanhurskauden mukaista vaellusta. Se merkitsee päivittäistä puhdistautumista kaikesta saastaisuudesta Jeesuksen veren voimalla ja Herran tahdon kyselemistä arkielämämme kaikissa ratkaisuisissa.

Turvautuminen Golgatan armoon on myös rauhan lähde. Se on rauhaa Jumalan kanssa, mutta myös koettua rauhaa Jumalassa, jossa meidän ei tarvitse pelätä mitään tuomiota Herran palatessa takaisin. Samalla se merkitsee myös rauhan evankeliumin julistamista niin, että myös ihmisten välisiin ristiriitoihin koittaisi rauha ja sopu.

Pietari ja Paavali

Lukekaa Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, niin kuin myös rakas veljemme Paavali on hänelle annetun viisauden mukaan teille kirjoittanut. Näin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän puhuu näistä asioista. Tosin noissa kirjeissä on yhtä ja toista vaikeatajuistakin, mitä tietämättömät ja epävakaaat vääristelevät, niin kuin muitakin Kirjoituksia, omaksi kadotukseksi. (15-16)

Pietarin ja Paavalin välinen suhde on mielenkiintoinen sikäli, että molemmat olivat alkaneen kristillisen liikkeen kiistattomia johtohahmoja. He tapasivat toisena muutama otteeseen ja sopivat myös keskinäisestä työnjaosta. Yhdessä he olivat myös

ratkomassa kiistaa pakanakristittyjen suhteesta ympärileikkaukseen. (Ap.t. 15) Mutta heidän välilleen syntyi myös Antiokiassa konflikti, jossa Paavali joutui nuhtelevaan Pietaria ulkokultaisuudesta. (Gal. 2:8-14).

Nyt Pietari kutsuu apostolitoveriaan Paavalia rakkaaksi veljeksi, vaikka tämä oli julkisesti nuhdellut häntä Antiokiassa. Se osoittaa, että tuosta julkisesta ojentamisesta ei ollut jäänyt mitään kaunaa heidän välilleen. Vaikka molemmat olivat Herran valitsemissa apostoleita ja toimivat myös kirjoituksiinsa Pyhän Hengen antaman virheettömän ilmoituksen välineinä, he olivat syntisiä ihmisiä, jotka elivät Jumalan armon varassa. He tarvitsivat keskinäistä nuhtelua ja parannuksen tekoa, jolla kaikki säröt heidän suhteissaan korjattiin. Uskovien keskinäiset asiat on mahdollista hoitaa niin, että keskinäinen yhteys ei katkea vaan pikemminkin syvenee, kun toimitaan Jumalan mielen mukaisella tavalla.

Jumala sana

Pietari osoittaa tuntevansa Paavalin kirjeet ja osoittaa, että ne kuuluvat samaan joukkoon kuin Vanhan testamentin kirjoitukset, ne ovat Jumalan ilmoittamaa, Pyhässä Hengessä kirjoitettua sanaa. Pietari ehkä viittaa erityisesti jo tuossa vaiheessa laajalle levinneeseen Roomalaiskirjeeseen. Paavalin kirjeissä oli yhtä ja toista sellaista, jota oli vaikea ymmärtää ja joka voitiin tulkita väärin. Ne, jotka selittivät väärin hänen opetuksensa armosta, saattoivat käyttää sitä syntinsä puolustukseksi (Room 6:1). Oppi kristityn vapaudesta saattoi väärän selityksen johdosta johtaa siivettömyyteen (Gal 5:13). Oppi uskosta voitiin tulkita väärin siten, että kristityn on tarpeetonta tehdä hyviä tekoja (Jaak 2:14-26). "Tietämättömät" ja "vakaantumattomat" ovat niitä, jotka ovat vaarassa joutua valheenopettajien eksyttämiksi.

Raamatun kirjoitusten vääristeleminen on ollut Sielunvihollisen päästrategia aivan alusta asti. Jo paratiisissa Saatana halusi tehdä Jumalan sanan epäuskottavaksi sanomalla: "Onko Jumala todellakin sanonut?" Nyt Pietari osoittaa, että Raamatun tahallinen väärintulkinta on äärimmäisen vaarallista niin tekeväille, sillä siten he joutuvat harhaan ja ainoan pelastuksen evankeliumin torjuen he joutuvat lopulta kadotukseen. Raamattu on pyhä kirja, koska se on Jumalan sanaa. Siksi sitä on luettava ja tulkittava pyhällä arkuudella.

Eksymisen vaara

Rakkaani, koska te siis tiedätte tämän jo ennalta, olkaa varuillanne, ettei jumalattomien eksytys tempaa teitä mukaansa ettekä lankea pois omalta lujalta pohjaltanne. (17)

Raamattu varoittaa, että usein eksytykset alkavat Jumalan seurakunnan sisältä. Usein se tapahtuu siten, että Raamattua aletaan tulkitsemaan jollain "uudella ja vapauttavalla" tavalla. Siksi uskovan tulee juurtua syvälle Jumalan sanaan, joka on luja pohja uskonelämälle. Hänen tulee lukea sitä kokonaisuutena. Hänen on oltava

tarkka, ettei lauseita irroteta asiayhteyksistään. Irrallisilla Raamatun lauseilla voidaan helposti hämätä sellaista uskovaa, joka ei lue tarpeeksi Jumalan sanaa.

Uuden elämän saaminen

Kasvaka meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Aamen. (18)

Kaikki Uuden testamentin kehotukset kasvamaan on osoitettu vain uskoville kristityille. Uusi testamentti ei ole kiinnostunut ei-kristittyjen elämästä ja käytöksestä muuten kuin kielteisessä merkityksessä. Raamattu ei tule ei-uskovan luo ja kehota häntä parempaan elämään, sillä se olisi koko evankeliumin kieltämistä. Moralismi ei ole kristillisyyttä.

Uskova kristitty on aivan erilainen kuin ei-kristitty. Hän on saanut osakseen ”jumalallisen luonnon”. Siksi meiltä kysytään, olemmeko eläviä, onko meillä elämä, olemmeko syntyneet uudesti. Uskova kristitty ei ole ihminen, joka on muutoin kuin kuka tahansa muukin, mutta on saanut jotain lisää. Ei, uskova on olemuksellisesti aivan erilainen kuin ei-kristitty. Hänellä on uusi luonto, uusi olemassaolo, uusi elämän laatu, Kristus itse on Pyhässä Hengessä tullut asumaan uskovaan kristittyyn.

Elämä vie kasvuun

Uuden elämän tulee johtaa kasvuun, niin kuin kaikki muutkin elämän muodot. Pieni siemen, jonka sisällä on elämä, vie kasvuun. Missä on elämää, siellä on aina mahdollisuus kasvuun. Kasvun ja mekaanisen elottoman toiminnan lisäämisellä on ero kuin yöllä ja päivällä. Luther on hyvä esimerkki siitä, miten suuri ero on elämässä ennen ja jälkeen uskoon tulon. Ennen hän tavoitteli ansioita ansioiden päälle, mutta hänellä ei ollut todellista elämää. Usko teki hänet tietoiseksi kasvusta ja kehityksestä, joka oli todellista. Ilman elämää ei ole kasvua.

Kasvu on prosessi, tapahtumasarja

Kasvu ei ole mekaanista ja siksi sitä on hyvin vaikea määritellä. Siinä on aina jotain salattua. Sitä ei voi välittömästi tarkastella, vaikka sen läsnäolo onkin ilmeinen. Sitä on katseltava kokonaisuudesta käsin, ei yksittäisistä osista käsin. Sitä ei voi eritellä mekaanisesti. Se ei ole myöskään jonkinlaista luetteloa hyvistä teoista, joista jaettaisiin pisteitä. Emme voi vaikuttaa suoraan kasvuun, ainoastaan välillisesti luomalla sellaiset olosuhteet, joissa kasvu pääsee parhaiten tapahtumaan.

Vähittäinen prosessi

Kasvu on välttämättä myös etenevää ja vähittäistä. Se ei tapahdu koskaan yhtäkkiä. On niitä, jotka väittävät, että pyhitys on kertakaikkinen kokemus, jolla voidaan saavuttaa täydellisyys tai ainakin vapaus lihallisuudesta ja minän vallasta. Raamattu ei kuitenkaan opeta niin, se puhuu lapsista, nuorukaisista ja isistä Kristuksessa.

Vanhurskauttaminen eli armosta uskon kautta Jumalalle kelpaavaksi lukeminen, joka tapahtuu uudestisyntymisen yhteydessä, on kertakaikkinen ja lopullinen tapahtuma. Sen nojalla olemme Jumalan lapsia ja täysin hyväksytyjä heti alusta lähtien. Mutta kasvuprosessi on jatkuva. Emme voi hypätä vauvasta aikuisuuteen. Kasvu jatkuu koko kristityn elämän läpi. Sen lopullinen päämäärä on muuttua kirkastetun Jeesuksen Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Ei ole vanhurskauttamista irrallaan pyhityksestä. Jeesus Kristus on sekä meidän vanhurskaudemme että meidän pyhityksemme.

Missä suhteissa voimme kasvaa?

Voimme kasvaa armossa. Se ei ole vain armollisuuden tai Kristuksen armovaikutuksen kasvua, vaikka kyllä niitäkin. Uskovina meidät on viety sisälle Jumalan armovaltakuntaan. Emme ole enää lain alla emmekä Jumalan vihan alla. Olemme armon alla.

Kasvu on sitä, että omistamme yhä enemmän sitä Herran armoa, jonka alle meidät on siirretty Golgatan uhrin kautta. *”Missä synti on tullut suureksi, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi.”* (Room. 5:20) Mitä syvemmin uskova pääsee Jumalaa tuntemaan, sitä kauheampana hän näkee syntisen luontonsa ja sen teot. Mutta kun hän samalla näkee Jeesuksen Golgatalla suorittaman sovitustyön syvyyden, hänen armontuntemisensä syvenee. Armo osoittautuu kymmentuhatta kertaa suuremmaksi kuin syntimme.

Uskovana kristittynä olen Jumalan erityisen suosion, hyvyyden ja laupeuden kohde. Voimme ottaa vastaan ja kokea tätä Jumalan suosiota eri asteissa ja eri määrin. Mitä enemmän vaellamme Kristuksen elämää omistaen ja mitä kuuliaisempia olemme Herran sanalle, sitä enemmän koemme Jumalan suosiota.

Herra odottaa, että Hän saisi vuodattaa meihin yhä lisää armoaan ja hyvyyttään. Sitä mukaan, kun koemme uutta Herran armoa, opimme tuntemaan Häntä yhä syvemmin ja tulemme yhä tietoisimmiksi armosta.

Kasvu Herran tuntemisessa

Herran tuntemisessa kasvu sisältää lisääntyvää totuuden tuntemisesta, tietoa Hänestä ja siitä, mitä Herraa on tehnyt Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna. Ymmärrykseni Jumalan pelastussuunnitelmasta tulee lisääntyä. Se sisältää myös sen, että tajuan syvemmin, millainen hengellinen taistelu maailmassa vallitsee. Alan ymmärtää myös Jumalan toimintaa omassa elämässäni ja historian kulussa. Alan kiinnittää katseeni maailman päätökseen ja Jeesuksen toiseen tulemiseen. Alan ymmärtää jotain Pyhästä Kolminaisuudesta, Jumalan persoonien keskinäisestä dynaamisesta rakkaudesta, joka Kristuksessa ulottuu minuun asti. Käsitökseni pelastuksesta syvenee.

Kysymys ei kuitenkaan ole pelkästä tiedosta vaan myös persoonallisesta, henkilökohtaisesta Herran tuntemisesta. Voimme päästä kasvussamme osalliseksi Herran salatusta tuntemisesta. Voimme nimittäin rakastaa vain sellaista henkilöä, jonka edes jossain määrin tunnemme. Rukousyhteys on siinä avain.

Kasvun tärkeys

Herran tunteminen on ainoa tapa, jolla voimme seistä lujina ja kohdata tämän maailman ristiriidat. Tarvitsemme sitä myös pelastusvarmuutemme vahvistumisen vuoksi. Lapset eivät näe kokonaisuuksia, masentuvat helposti tai ovat yli-innokkaita. Lapset ovat riippuvaisia tunteistaan ja impulsseistaan. Heitä on helppo johtaa harhaan:

... kunnes me kaikki saavutamme ykseyden uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, kypsän miehuuden, Kristuksen täyteyden täysi-ikäisyyden mitan. Silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja ovat kaikkien opintuulten heiteltävinä ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa, vaan noudatamme totuutta rakkaudessa ja kaikin tavoin kasvamme häneen, joka on pää, Kristus. (Ef. 4:13-15)

Miten kasvaa armossa?

Armossa kasvaminen ei ole erityinen elämän muoto, joka sopii vain tietyille ihmisille kuten kokotoimisessa Jumalan valtakunnan työssä oleville. Kun katolisuus väittää, että pappien, munkkien pyhyys on niin suurta, että siitä hyötyvät jopa maallikotkin ja siksi papit eivät saa avioitua, sille ei löydy raamatullista tukea. Armossa kasvaminen kuuluu samalla tavalla jokaiselle uskovalle kristitylle. Me emme elä kasvaaksemme tai tullaksemme pyhemmiksi, vaan koska me elämme, niin me kasvamme.

On tiettyjä lainalaisuuksia, jotka hallitsevat kasvua. Me emme itse voi saada itseämme kasvamaan. Kasvua tulee lähestyä epäsuorasti. Voimme järjestää olosuhteet, joissa kasvun edellytykset ja ehdot pääsevät toteutumaan. Niitä ovat Raamatun lukeminen, elämän sanan halajaminen, rukouselämä, seurakunnan yhteiseen jumalanpalvelukseen kokoontuminen, ehtoolliseen osallistuminen, mietiskely Jumalan sanan ääressä, hyödyllisten kirjojen lukeminen kuten uskovien elämäkerrat ja herätysten historia.

Kasvu edellyttää myös rikkaruohojen kitkemistä. Sitä varten pitää välttää vahingollisia lehtiä, kirjoja, TV ohjelmia, internetin pimeitä alueita, väriä huveja. Toisaalta kasvua edistää hengellinen liikunta ja harjoitus kuten työ Herran hyväksi, evankeliumin julistus, todistaminen. Toisaalta siihen tarvitaan lepoa Jeesuksen lahjavanhurskauden varassa ja turvautumista lupauksiin siitä, että kaikki Jumalan lasten elämässä vaikuttaa parhaaksemme. Edelleen tarvitaan itsekuria ja suostumista Herran sanan tutkittavaksi.

Miten tiedämme kasvavamme?

Paavali kehottaa meitä tutkimaan itseämme: *Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Koetelkaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, ettekö tunne, että Jeesus Kristus on*

teissä? (2. Kor. 13:5) Väärällä itsetutkistelulla voimme joutua itsesäälän ja itseemme tuijottamisen suohon, mutta jos lähdemme liikkeelle siitä, että olemme Kristuksessa vanhurskautettuja, emme joudu epätoivoon vaan alamme etsiä uutta armoa Herralta.

Silmämme on suunnattava Jumalan kunniaan eikä itseemme. Kasvumme ei ole meitä itseämme vaan Herraa varten. Sen tavoite on, että voisimme olla Herralle suuremmaksi hyödyksi. Tavoite ei siis ole se, että me tulisimme pyhiksi, vaan koska Herra on pyhä, mekin pyhittyisimme ja heijastaisimme Hänen pyhyyttään ja kirkastaisimme Häntä. Siksi tulee katsoa Herraan. Terve ihminen eräässä merkityksessä unohtaa olevansa terve. Vastaavasti pyhittynyt unohtaa itsensä ja suuntaa mielensä Pyhittäjään.

Kun itsetutkistelussa löydämme sitä, mikä tuomitsee meidät, riennämme Herran luokse. Hänessä meillä on vanhurskaus ja saamme siksi omistaa uuden armon ja puhdistuksen Herralta. Jeesuksen ristin luona Hänen pyhä verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Väärä tapa kasvumme arvioimisessa on lähteä vertaamaan itseään toisiin ihmisiin, jotka ovat meitä huonommin edistyneet. Kasvua ei myöskään saa mitata toiminnalla. Usein lapsi saattaa olla aktiivisempi kuin aikuinen. Oikea tapa on verrata itseään Jumalan sanaan, Jeesukseen Kristukseen.

Käytännössä voimme suorittaa sekä myönteisiä että kielteisiä testejä. Kielteisesti voimme miettiä, mikä on luonteenomaista lapselle. Häneltä puuttuu arvostelukykyä, usein uuden viehätysvoima vetoaa häneen. Hän on epävakaa, tunteiden heiteltävissä. Hän haluaa esiintyä. Hän pitää sellaisesta, mikä on mukavaa, suurista kokemuksista, mutta inhoaa mietiskelyä. Hän on kiinnostuneempi opettajasta kuin siitä, mitä opetetaan. Häntä kiehtoo ryhmähenki, tunnustuskuppikuntaisuus. Hän on kiinnostunut enemmän toiminnasta kuin suhteesta Herraan, enemmän lahjoista kuin lahjojen Antajasta.

Myönteisesti aikuiselle on luonteenomaista kasvava tietoisuus syntisyydestä ja arvottomuudesta Herran kirkkauden edessä. Hän on enemmän kiinnostunut vapautumaan synnistä, siis synnin juuresta kuin synneistä, tietyistä syntiteoista tai tottumuksista. Hänessä kasvaa taju armon suunnattomasta suuruudesta. Hän alkaa ymmärtää hengellisen taistelun luonne, hän ei hämmästy tämän maailman pahuutta ja syntiä. Hän murehtii maailman tilaa ilman Kristusta, hänellä on hätä hukkuvista sieiluista. Hän suuntautuu Persoonaan ja kysyy, rakastanko todella Jeesusta.

Armon meri

Herrassa on ympärillämme ja meissä suuri armon meri. Kun siihen on heitetty syntimme, niin meren rannalla lukee: "Kalastus kielletty!" Armo peittää koko syntisyytemme täydellisesti. Saamme vaeltaa Jumalan lempeiden ja suosiollisten kasvojen

paisteessa. Siksi meitä kutsutaan kasvamaan Herran tuntemisessa ja armon omistamisessa. Mitä suurempi astia, jolla armoa ammennat, sitä suuremman armon pääset maistamaan. Avaa siis koko sydämesi Herran hyvyydelle. Hän rakastaa sinua, Hän antoi itsensä sinun hyväksesi Golgatan ristille. Hän haluaa sinut oman valtakuntansa kirkkauteen ylistämään Isän rakkautta. Herralle kuuluu ylistys ja kunnia! Armossa kasvaminen on kokonaan Herran työn varassa elämistä ja siksi kaikesta saa kunnian ja ylistyksen yksin Herra Jeesus Kristus. Kun Hän saa kunnia Isä Jumala saa myös kunnian ja kirkkauden.

Hänelle kunnia nyt ja aina iankaikkisuuden päivään! Aamen. (18)

Entä sinä?

Tunnetko sinä jo sen Herran, joka voi antaa sinulle täällä ajassa vaikean mutta siunatun elämän seurassaan ja ikuisen kirkkauden luonaan uudessa taivaassa ja uudessa maassa? Ellet, Herra kutsuu sinua tänään luokseen. Tänään on pelastuksen päivä, tänään saat tulla Hänen luokseen, jos kuulet Hänen kutsunsa. Hän on kuollut sinun syntiesi sovituksesi ja noussut kuolleista, että sinä saisit ikuisen kirkkauden. Käy siksi Hänen eteensä, tunnusta kaikki syntisi, pyydä armoa ja sitä, että Hän itse tulisi sinun elämäsi Pyhässä Hengessä.

Jos olet jo Herran oma, sinua kutsutaan tänään kasvamaan Hänen tuntemisessaan ja Hänen armossaan. Niin sinun elämäsi voikantaa entistä syvempää rakkauden hedelmää Jumalan kunniaksi.